

TIRSDAG, DEN 16. DECEMBER 2008

FORSÆDE: Gérard ONESTA

Næstformand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.00)

*
* *

Daniel Hannan (NI). – (EN) Hr. formand! Siden vores sidste møde er der offentliggjort rapporter fra et møde mellem gruppeformændene og præsidenten for Den Tjekkiske Republik, hvor nogle af gruppeformændene udtrykte sig uhøfligt og ubehøvet, hvilket efter min mening bringer skam over os alle. Mon De har lyst til at benytte denne lejlighed til at sige, at De som stedfortræder for formanden i dag bekræfter, at Parlamentet værdsætter alle opfattelser, hvad enten de er for eller imod Lissabontraktaten, og at vi respekterer det tjekkiske præsidentembedes værdighed?

Formanden. – Hr. Hannan! Det er ikke min opgave at bekræfte noget som helst, og jeg vil også minde Dem om, at Parlamentet ikke drøfter dette emne i øjeblikket. Jeg er dog sikker på, at De vil tage ordet på det rette tidspunkt for at opfordre de kompetente instanser til at aflægge regnskab for dette.

2. Debat om tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne, demokratiet og retsstatsprincippet (meddelelse om indgivne beslutningsforslag): se protokollen

3. Afstemningstid

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er afstemningstiden.

(Afstemningsresultat: se protokollen)

3.1. Euro-Middelhavsftalen EF/Marokko (A6-0458/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (afstemning)

3.2. Protokol til stabiliserings- og associeringsftalen EF/Albanien (A6-0496/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (afstemning)

3.3. Stabiliserings- og associeringsftalen EF/Republikken Kroatien (A6-0490/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (afstemning)

3.4. Aftale EF/Indien om visse aspekter af lufttrafik (A6-0471/2008, Gabriele Albertini) (afstemning)

3.5. Beskyttelse af euroen mod falskmøntneri (A6-0499/2008, Gérard Deprez) (afstemning)

3.6. Beskyttelse af euroen mod falskmøntneri i ikke-deltagende medlemsstater (A6-0503/2008, Gérard Deprez) (afstemning)

3.7. Beskyttelse af selskabsdeltageres og tredjemands interesser (kodificeret udgave) (A6-0465/2008, Diana Wallis) (afstemning)

3.8. Afgiftsfritagelse ved privatpersoners indførsel af personlige ejendele fra en medlemsstat (kodificeret udgave) (A6-0466/2008, Diana Wallis) (afstemning)

3.9. Udgifter på veterinærområdet (kodificeret udgave) (A6-0464/2008, Diana Wallis) (afstemning)

3.10. Medaljer og møntefterligninger, der ligner euromønter (A6-0469/2008, Eoin Ryan) (afstemning)

3.11. Medaljer og møntefterligninger, der ligner euromønter (ikke-deltagende medlemsstater) (A6-0470/2008, Eoin Ryan) (afstemning)

3.12. Forslag til ændringsbudget nr. 9/2008 (A6-0487/2008, Kyösti Virrankoski) (afstemning)

3.13. Måleenheder (A6-0476/2008, Arlene McCarthy) (afstemning)

3.14. Turismens indvirkning på kystområder (A6-0442/2008, Jamila Madeira) (afstemning)

3.15. Mediekendskab i en digital verden (A6-0461/2008, Christa Prets) (afstemning)

3.16. Oprettelse af et europæisk erhvervsuddannelsesinstitut (omarbejdning) (A6-0473/2008, Bernard Lehideux) (afstemning)

3.17. Tilpasning til forskriftsproceduren med kontrol (del 4) (A6-0301/2008, József Szájer) (afstemning)

– Før afstemningen

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen bifalder den aftale, der blev opnået under førstebehandlingen om det sidste af vores fire forslag om tilpasningen af eksisterende retsakter i den nye udvalgsprocedure med kontrol.

Inden for rammerne af denne aftale vil Kommissionen gerne fremsætte to erklæringer, hvis tekster jeg vil udlevere til Deres tjenestegrene, så de kan blive optaget i protokollen for dette møde.

Den første erklæring vedrører Kommissionens tilsagn om at fremsende udkast til foranstaltninger til Europa-Parlamentet, når tidsfristerne er afkortet, og den anden erklæring vedrører anvendelsen af forskriftsproceduren med kontrol, hvad angår procedurereglerne for en opdatering af EU's sortliste over luftfartsselskaber med driftsforbud.

Redegørelser fra Kommissionen

(EN) *Fremsendelse af udkast til foranstaltninger til Europa-Parlamentet*

De frister, inden for hvilke Europa-Parlamentet og Rådet har lov at anfægte et udkast til foranstaltning i henhold til artikel 5a, stk. 3, litra c) i Rådets afgørelse 1999/468/EF, er begrænset til fire uger eller en måned i nogle bestemmelser i følgende basisretsakter: direktiv 2004/17/EF, direktiv 2004/18/EF og forordning (EF) nr. 2111/2005. Når Kommissionen fremsender udkast til foranstaltninger til Europa-Parlamentet og til Rådet i henhold til disse bestemmelser, forpligter Kommissionen sig til, bortset fra under Europa-Parlamentets pauser, at tage hensyn til, at det er nødvendigt for Europa-Parlamentet at afholde et plenarmøde inden udløbet af de pågældende afkortede frister, og gentager sine forpligtelser i henhold til aftalen mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen om procedurer for gennemførelse af Rådets afgørelse 1999/468/EF som ændret ved afgørelse 2006/512/EF, i særdeleshed hvad angår systemet til hurtig varsling som fastsat i punkt 16 deri.

(FR) *Anvendelse af forskriftsproceduren*

Kommissionen beklager beslutningen om at anvende forskriftsproceduren med kontrol på artikel 8, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2111/2005. Den vil gerne i denne forbindelse fremhæve, at de gennemførelsesforanstaltninger, som der henvises til i denne artikel, er af proceduremæssig og administrativ art, og at de indeholder detaljer vedrørende regler, der allerede er fastlagt i basisretsakten. Kommissionen gentager, at det er vigtigt at garantere størst mulig flysikkerhed. For at nå dette mål bruger den strenge, internationalt anerkendte kriterier, der anvendes objektivt. Dette har altid været tilfældet, når sortlisten er blevet opdateret, siden forordning (EF) nr. 2111/2005 trådte i kraft. Efter Kommissionens opfattelse skal arbejdet med denne sag fortsat udelukkende baseres på tekniske kriterier, og den mener derfor, at procedurereglerne i alle tilfælde fortsat skal garantere et højt sikkerheds- og effektivitetsniveau.

3.18. Europæisk retligt netværk på det civil- og handelsretlige område (A6-0457/2008, Ona Juknevičienė) (afstemning)

3.19. Europæiske samarbejdsudvalg (omarbejdning) (A6-0454/2008, Philip Bushill-Matthews) (afstemning)

– Før afstemningen

Philip Bushill-Matthews, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne nævne et meget lille, men vigtigt og principielt punkt. Udvalget har fremlagt en aftale indgået under trilog, og hvis Parlamentet ønsker det, vil den blive vedtaget. Det er ikke nogen dårlig aftale, men den har rejst et vigtigt principielt spørgsmål, som jeg efter min mening bør forelægge formandskabet med henblik på fremtidige sager.

Det er vigtigt, at vi anerkender, at en ordfører ikke kun er udnævnt som ordfører for udvalget, men som ordfører for Parlamentet som helhed. Da Rådet ønskede en trilog, hvilket udvalgets regler tillod, skulle der til min overraskelse afholdes en trilog, om nødvendigt uden ordføreren, hvis jeg ikke havde støttet det.

For at en ordfører kan være ordfører for Parlamentet, bør dette efter min opfattelse have mulighed for at udtrykke sin samlede mening om en betænkning, før det forpligter sig til at afholde en trilog. Det kaldes demokrati, og jeg anbefaler denne idé til Præsidiet.

(Bifald)

3.20. Overførsel af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet (A6-0410/2008, Heide Rühle) (afstemning)

3.21. Typegodkendelse af motorkøretøjer og motorer (A6-0329/2008, Matthias Groote) (afstemning)

3.22. Indtægtsskabende projekter for EFRU, ESF og Samhørighedsfonden (A6-0477/2008, Stavros Arnautakis) (afstemning)

3.23. Ansættelsesvilkår for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber (A6-0483/2008, Giuseppe Gargani) (afstemning)

– Før afstemningen (mundtlige ændringsforslag til ændringsforslag 62, 65 og 75)

Giuseppe Gargani, ordfører. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Som ordfører vil jeg gerne stille tre mundtlige ændringsforslag.

Til ændringsforslag 62 – på afstemningslisten, hvis De kan følge med – vedrørende betragtning 12: Jeg foreslår, at hele den indskudte sætning fra "årlige beløb" til "årligt budget" slettes.

Til ændringsforslag 65 på afstemningslisten, vedrørende betragtning 12c: Jeg foreslår, at sætningen "De nødvendige årlige beløb vil blive fastsat inden for rammerne af den årlige budgetprocedure" indføres mellem ordene "parlamentarisk assistance" og "dækker samtlige de omkostninger".

Til ændringsforslag 75, der vedrører artikel 131: Jeg foreslår, at ordet "gennemsigtige" tilføjes til ordet "rammer", således at der står "gennemsigtige rammer".

Jeg stiller Parlamentet disse mundtlige ændringsforslag som ordfører. Jeg håber, at de bliver vedtaget.

(Parlamentet vedtog de mundtlige ændringsforslag)

– *Før den endelige afstemning*

Giuseppe Gargani, *ordfører*. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil formelt spørge Kommissionen, om den er enig i disse vedtagne ændringsforslag.

Margot Wallström, *næstformand i Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Kommissionen er glad for, at der er opnået enighed mellem institutionerne om en fælles tekst for en vedtægt for parlamentariske assistenter.

På Kommissionens vegne kan jeg i dag bekræfte, at vi er enige om denne tekst, der bibeholder hele indholdet af vores oprindelige forslag. Kommissionen udarbejdede dette forslag som svar på en anmodning fra Europa-Parlamentet til Kommissionen i et brev fra Parlamentets formand, hr. Pöttering, til kommissionsformand Barroso. Blot otte måneder efter denne anmodning har De nu givet Deres tilslutning til resultatet af de meget konstruktive drøftelser mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen. Med dette forslag har Kommissionen for tredje gang på 10 år taget initiativ til at drøfte spørgsmålet om en vedtægt, og vi tror fuldt og fast, at det vil lykkes os denne gang. Nu må vi udnytte denne lejlighed. Derfor lover jeg også på Kommissionens vegne, at vi vil forsvare denne tekst indtil dens endelige godkendelse i Rådet.

(Bifald)

Formanden. – Fru Wallström, jeg er sikker på, at Parlamentet glæder sig over Deres udtalelse.

Vi går nu over til afstemning ved navneopråb for at afslutte en sag, der har verseret i næsten 30 år.

Lad mig nyde dette øjeblik.

– *Efter afstemningen*

Giuseppe Gargani, *ordfører*. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er kommissæren taknemmelig. Jeg vil bede om Deres opmærksomhed i et øjeblik, fordi jeg skal læse en politisk erklæring op, en institutionel politisk erklæring, som der er opnået enighed om med Rådet.

"Uden at det berører budgetmyndighedens beføjelser vedtager Europa-Parlamentet og Rådet, at overgangen til den nye ordning for akkrediterede parlamentariske assistenter ikke i sig selv vil indebære en forhøjelse af de bevillinger, der i den sektion af Den Europæiske Unions almindelige budget, som vedrører Europa-Parlamentet, er opført til dækning af udgifter til parlamentariske assistenter, i forhold til de i budgettet for 2008 opførte bevillinger til dette formål, bortset fra indeksregulering.

Europa-Parlamentet henleder opmærksomheden på artikel 69, stk. 2, i de gennemførelsesbestemmelser til medlemmernes statut, der vedtoges af Europa-Parlamentets Præsidium den 17. juli 2008, hvori det hedder, at Europa-Parlamentets Præsidium årligt kan foretage en indeksregulering af det beløb, der godtgøres for alle parlamentariske assistenter.

Europa-Parlamentet og Rådet vedtager, at hvis Kommissionen i overensstemmelse med artikel 96, stk. 11, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte skulle foreslå en tilpasning af bidragene til arbejdsløshedsforsikringsordningen, fordi medlemmernes akkrediterede assistenter nu er omfattet af denne ordning, skal Europa-Parlamentets bidrag finansieres under et relevant udgiftsområde i budgettet og betales fra de samlede bevillinger til den sektion af budgettet, der vedrører Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet og Rådet henleder endvidere opmærksomheden på, at Revisionsretten i henhold til EF-traktatens artikel 248, stk. 4, andet afsnit, når som helst kan fremkomme med bemærkninger, navnlig i form af særberetninger, til særlige spørgsmål og på begæring af en af Fællesskabets øvrige institutioner afgive udtalelser.

Europa-Parlamentet forpligter sig til at høre de akkrediterede parlamentariske assistenters repræsentative organ om enhver ændring af den i artikel 125, stk. 1, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne nævnte interne afgørelse."

Denne erklæring er der opnået enighed om med Rådet, og idet jeg vil spørge Rådet, om det er enig – jeg er temmelig sikker på, at det er tilfældet – vil jeg gerne bruge et par minutter på at dele en tanke, en idé, med Parlamentet. Vi har afsluttet et arbejde, der, som formanden påpegede, er ældgammelt, og som har været drøftet i mange år. Retsudvalget, der fik til opgave på blot et par dage at overveje et forslag, som kom fra Kommissionen, men som på en eller anden måde var udarbejdet af Roure-udvalget – jeg henviser til formanden, fru Roure, som jeg takker – har imidlertid gjort et grundigt stykke arbejde. Jeg er meget stolt over at kunne sige, at Retsudvalget omhyggeligt har undersøgt et problem, der, som medlemmerne ved, er vanskeligt.

Vi har fundet en balance, hvad angår medlemmernes fundamentale frihed til at vælge deres egne assistenter – dette nævnes i alle rammerne – en balance, der medfører gennemsigtighed, indfører regler og dermed ændrer denne situation, som var usikker. Jeg har forsvaret Retsudvalget. Jeg har også skrevet et brev til hr. Pöttering for at sige, at udvalget, der havde ret og pligt til at drøfte sagen grundigt, også har gjort det, og jeg synes, at det har fundet den rette balance. I trilogien takker jeg Kommissionen og Rådet, der har samarbejdet i denne sag, men frem for alt takker jeg koordinatorene, mine kolleger og Maria José fra sekretariatet, der har ydet et enestående bidrag, som vi konsoliderer i dag.

Jeg håber, at medlemmerne vil stemme for. I de kommende to år får vi se, om denne lovgivning kan yde et vigtigt bidrag til vores parlamentariske arbejde.

Formanden. – Tak, hr. Gargani.

Eftersom dette er resultatet af teamwork, vil jeg også tillade mig at lykønske Martine Roure med det fremragende arbejde, hun har gjort som en særdeles beslutsom formand for arbejdsgruppen.

Jeg vil selvfølgelig endvidere takke vores generalsekretær, der har været en formidabel forhandler i denne sag – uden hans beslutsomhed ville intet af dette have været muligt – og ligeledes de fire seneste formænd for Europa-Parlamentet, hr. Pöttering, der var opsat på at afslutte denne sag, hr. Borrell, der satte os i stand til at tage et afgørende skridt fremad med vedtagelsen af kodeksen, hr. Cox, der gjorde det muligt at adskille de forskellige statutter, og selvfølgelig fru Fontaine, der for næsten 10 år siden gav startskuddet, således at vi i dag kan have denne betænkning.

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Undskyld, dette ligner måske rygklapperi, men det tilgiver jeg nok. Der er måske stadig nogle medlemmer, som ikke er klar over, at den person, som tog denne sag op i Præsidiet for mange år siden, faktisk var Dem, og da De ikke kunne sige det, vil jeg gøre det. På min gruppes og andre medlemmers vegne takker jeg Dem for Deres indsats som Parlamentets næstformand.

Formanden. – Mange tak til alle. Jeg tror, den nye vedtægt vil tjene som eksempel for andre parlamenter over hele verden.

3.24. Tekniske bestemmelser vedrørende risikostyring (B6-0623/2008) (afstemning)

– Før afstemningen

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil blot sige, at Parlamentet i dag for første gang ifølge den nye forskriftsprocedure med kontrol vil stemme om, hvorvidt et lovgivningsforslag fra Kommissionen skal forkastes. Som ordfører for kapitalkravsdirektivet, der danner baggrund for denne afstemning, vil jeg bede Dem om at støtte dette forslag til beslutning, som blev enstemmigt vedtaget i Økonomi- og Valutaudvalget.

Dette vil gøre det muligt for Europa-Parlamentet at udsende et klart signal til Kommissionen. Vi kræver en passende balance mellem forslag fra Kommissionen, der behandles som led i den fælles beslutningsprocedure, og sager, som Kommissionen behandler alene efter udvalgsproceduren.

Kommissionen har efter udvalgsproceduren udarbejdet konkrete forslag vedrørende kreditvurderingsbureauer, der langt overgår de tekniske aspekter og derfor skal sendes tilbage til den fælles beslutningsprocedure.

Vi må sikre, at vi udsteder sammenhængende lovgivning. Vi behandler i øjeblikket betænkninger om kreditvurderingsbureauer, om kapitalkravsdirektivet og et forslag efter udvalgsproceduren. Det er vores mål at drøfte det hele i fællesskab efter den fælles beslutningsprocedure med et klart fokus, og derfor beder jeg om Deres støtte.

(Bifald)

3.25. Vildledende praksis hos udgivere af erhvervsvejvisere (A6-0446/2008, Simon Busuttil) (afstemning)

*
* *

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Kan jeg fremsætte en anmodning til næstformanden i Kommissionen i hendes egenskab af kommissær for kommunikation, mens hun stadig er til stede? For en måned siden vedtog Parlamentets baltiske intergruppe et forslag til beslutning om topmødet mellem EU og Rusland, som er et meget vigtigt anliggende for Parlamentet. Vi har endnu ikke fået en bekræftelse af modtagelsen eller et svar. Kan kommissæren måske tage dette op med kollegerne i Kommissionen? Det drejer sig om et meget vigtigt anliggende for Parlamentet.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Ja, selvfølgelig vil jeg tage dette op. Jeg vil sørge for, at De får et svar hurtigst muligt.

4. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

– Betænkning: Philip Bushill-Matthews (A6-0454/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! De europæiske samarbejdsudvalg har eksisteret i 14 år, og det er på høje tid, at de bliver ændret. Jeg stemte for betænkningen, fordi den omsider vil gøre det muligt for de europæiske samarbejdsudvalg at blive tilpasset den nye situation. Vi har en overflod af såkaldte europæiske selskaber, med andre ord selskaber, der arbejder grænseoverskridende. Det var derfor nødvendigt at tilpasse de europæiske samarbejdsudvalgs opgaver for at opfylde disse nye krav. Vi må støtte denne betænkning, om ikke andet så fordi den garanterer, at de ansatte faktisk er repræsenteret i de europæiske samarbejdsudvalg i alle de selskaber, der arbejder grænseoverskridende, og hvor der skal tages hensyn til de ansattes grænseoverskridende bekymringer.

– Betænkning: Giuseppe Gargani (A6-0483/2008)

Daniel Hannan (NI). – (EN) Hr. formand! Ved lejligheder som denne er det sommetider umagen værd at gå tilbage til de første principper og spørge, hvorfor vi overhovedet har brug for europæisk lovgivning på dette område. Hvis De ønsker at sælge mig noget, og jeg ønsker at købe det af Dem, og hvis både kunden og detailhandleren er tilfredse med måleenhederne, er det bestemt ikke nogen national regerings, for slet ikke at tale om EU's, opgave at blande sig og erklære transaktionen ulovlig. Det lyder måske som et akademisk punkt, der er vanskeligt at forstå, men i mit hjemland har der været retssager, der har været overordentlig tidskrævende, og som har gjort folk dybt bekymrede, fordi de i handelen med deres kunder har brugt enheder, som kunderne er trygge ved. Dette er endnu et eksempel på, hvordan beføjelserne er flyttet væk fra nationalstaterne til dem, som vi ikke kan stemme på i de europæiske institutioner.

Jeg vil blot gerne gentage vores opfordring til en folkeafstemning om Lissabontraktaten: Pactio Olisipiensis censenda est!

Martine Roure (PSE). – (FR) Hr. formand! Dette er faktisk en historisk dag for Parlamentet. Vi har arbejdet hårdt på at nå hertil. Jeg vil gå så vidt som at sige, at der er arbejdet på denne sag i 15 år.

De kender selv forhistorien, idet De har været formand for en arbejdsgruppe, der med rette mente, at vedtægten for assistenter var et vigtigt anliggende. For os er dette kulminationen på et stort stykke arbejde. Som De sagde, har alle andre formænd før hr. Pöttering ydet et stort bidrag til dette resultat. Jeg takkede for lidt siden fru Fontaine, da jeg mødte hende på trappen.

Jeg må dog også sige, at jeg gerne vil takke den arbejdsgruppe, som De selv var involveret i. Denne arbejdsgruppe omfattede hr. Friedrich, fru Lulling, hr. Nicholson, fru De Vits og fru Wallis – jeg håber ikke, jeg har glemt nogen – og jeg må sige, at der var temmelig stor solidaritet inden for arbejdsgruppen, og det

er grunden til, at det lykkedes os. Jeg vil endvidere rose Retsudvalget, der var i stand til at overtage dirigentstokken, klare udfordringen og arbejde hurtigt. Jeg takker Retsudvalget mange gange.

– **Betænkning: Simon Busuttil (A6-0446/2008)**

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske ordføreren med denne betænkning. Jeg stemte for hans henstillinger, fordi jeg bogstavelig talt har oplevet hundredvis af vælgere fra hele East Midlands, fra Nottingham til Daventry, fra Glossop til Lincoln, der har været ofre for svindel begået af en af de erhvervsvejvisere, som han forsøger at komme af med, nemlig European City Guide. Den pågældende virksomhed svindler i det væsentlige folk ved at sende fakturaer og true med en retssag, hvis de ikke betaler for reklamer, der simpelthen aldrig bliver trykt, for det produkt, de foregiver at sælge.

European City Guide har været en af de største årsager til klager, som jeg har modtaget i de 10 år, jeg har været medlem af Parlamentet. De første klager kom faktisk i den første bunke breve, jeg modtog, efter at jeg var valgt, og den seneste fik jeg i min mailboks i morges. Jeg er derfor meget glad for, at jeg til en forandring kan støtte noget her i Parlamentet.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Ligesom den foregående taler vil også jeg gerne rose ordføreren for hans betænkning om dette emne, fordi den helt klart er meget vigtig. Nogle af os har modtaget breve fra vores vælgere, der spørger om denne specielle form for svindel. Nogle dybt bekymrede personer, bl.a. mange små virksomheder over hele EU, har skrevet til mig i mit valgdistrikt i London og fortalt mig, at de er meget foruroligede over, at de skal betale dette beløb, og at de ikke ønsker at blive konfronteret med en retssag.

Dette er en af de ting, som EU er god til. Jeg ved, at jeg er kritisk, hvad angår yderligere politisk og økonomisk integration, men jeg er også glad for at gøre opmærksom på det, når EU fungerer godt. Sommetider bør vi rette fokus mod det, vi gør godt, og forsøge at glemme noget af det, vi ikke gør særlig godt, f.eks. når det gælder mentaliteten med "en standardløsning passer alle".

Dette betegnes som et af de første eurosvindele numre, men det er faktisk ikke det første. Hvis De ønsker at se andre eksempler på eurosvindele numre, kan De tage den europæiske forfatning og Lissabontraktaten. Vi får at vide, at Lissabontraktaten er fuldstændig anderledes end den europæiske forfatning, men i virkeligheden er det nøjagtigt det samme. At nægte den britiske befolkning retten til at stemme er virkelig et svindele nummer og en hån mod demokratiet.

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Hr. formand! Som formand for Udvalget for Andragender kan jeg sige, at udvalget var meget glad for, at vores forslag om at udarbejde en betænkning om reklamebureauers, såsom European City Guides, urimelige praksis blev godkendt, efter at vi havde modtaget oplysninger om sådanne metoder. Betænkningen er udarbejdet af hr. Busuttil, som jeg gerne vil ønske tillykke med denne succes. Hele Udvalget for Andragender og dets sekretariat har arbejdet på betænkningen. Jeg vil gerne takke alle dem, der har været involveret, først og fremmest hr. Busuttil, men også alle de medlemmer, der har støttet dette beslutningsforslag, som faktisk blev næsten enstemmigt vedtaget i Parlamentet.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! Dette er ikke det eneste område, hvor der anmodes om betaling for tjenester, der ikke er ydet. Jeg støtter derfor kraftigt denne betænkning og stemte for den. Jeg vil også gerne meddele, at jeg ikke var i stand til at stemme om de første par betænkninger, som der blev stemt om i dag. Blokaden foran Parlamentet gjorde det umuligt for mig og mange andre medlemmer at nå frem til mødesalen. Jeg ønsker at nedlægge protest mod sådanne forhold.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg er meget glad for, at betænkningen om European City Guide og andre erhvervsvejvisere har opnået enorm støtte, og jeg lykønsker ordføreren med arbejdet. Dette er et emne, der opstod i marken, og som Parlamentet har reageret på. Det berører enkeltpersoner, klubber, skoler og virksomheder, der snydes af firmaer, som trives på grund af manglende koordinering.

Jeg håber, at afstemningen i dag vil bringe det budskab, at folk bør være meget forsigtige med, hvad de skriver under på, at Parlamentet lytter til deres bekymringer, og at vi stadig vil kræve, at der gribes ind i medlemsstaterne og på EU-plan for at sætte en stopper for denne praksis med at lokke penge fra virksomheder under falske påskud.

Dette er en fortræffelig dag for ordføreren Simon Busuttil og ligeledes for Udvalget for Andragender, der har arbejdet ihærdigt på denne sag ved hvert skridt. Jeg glæder mig til at tilbagelægge til mine vælgere – de hundredvis af vælgere, der har henvendt sig til mig om dette – og rapportere om reelle fremskridt her.

Tadeusz Zwiefka (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne fremsætte en generel bemærkning. Heller ikke jeg var i stand til at deltage i de første par afstemninger i dag, fordi adgangen til Parlamentet var blokeret. Efter min mening er det fuldstændig uacceptabelt, at en fransk politibetjent forhindrer en bil, der kører for Parlamentet, i at nå frem til Parlamentet. Noget sådant sker kun i Strasbourg. Hvis dette gentager sig, er jeg tilbøjelig til at give de medlemmer medhold, der er imod, at Parlamentet har sæde i Strasbourg. Situationer som dem, jeg har beskrevet, opstår trods alt ikke i Bruxelles.

– **Betænkning: Gérard Deprez (A6-0499/2008)**

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg bad om ordet for at afgive en stemmeforklaring om beskyttelsen af euroen. Får jeg mulighed for det?

Formanden. – Eftersom der ikke har været nogen forhandling, må der ifølge forretningsordenen ikke afgives mundtlige stemmeforklaringer. De har derfor to muligheder. Enten kan De afgive Deres stemmeforklaring skriftligt, eller også kan De, da vi har lidt tid tilovers, afgive den mundtligt, hvorefter den vil blive transskriberet.

De kan afgive den mundtligt.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Det er meget venligt af Dem. Jeg håber ikke, De kommer til at fortryde det en dag!

De britiske Konservative stemte hverken for eller imod under afstemningen om den berømte euro. Det skyldes, at vi mener, det er en hæderlig holdning, at de, der ikke ønsker at indføre euroen, overlader beslutninger om euroen til de lande, som har indført den. I de forløbne måneder er det imidlertid blevet stadig tydeligere, at nogle seniormedlemmer af Parlamentet vælger ikke at handle hæderligt eller ærbødigt. Nogle af vores gruppeformænds optræden for nylig, da de besøgte præsidenten for Den Tjekkiske Republik, viste ikke den respekt, som de burde have vist præsidenten for et demokratisk europæisk land.

Efterhånden som valget til Europa-Parlamentet nærmer sig, vil mange af de tilstedeværende medlemmer klage over, at deres vælgere ikke tager dem alvorligt eller ikke viser dem den respekt, de fortjener. Måske skulle de tænke over, at de kun kan gøre sig fortjent til respekt, hvis de også vælger at vise respekt, især over for dem, der har en principielt anden opfattelse, som de er uenige i. Det lader til, at gamle revolutionære aldrig dør. De glemmer blot, hvad de kæmpede for!

– **Betænkning: Giuseppe Gargani (A6-0483/2008)**

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg stemte imod Gargani-betænkningen, fordi jeg mener, at denne betænkning og det, der står i Rådets forordning, hvor vi kun har ret til at blive hørt, er en vidtgående krænkelse af medlemmernes frihed. Jeg ønsker ikke på nogen måde at forklejne Retsudvalgets arbejde, men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der er utallige uløste punkter og problemer, når det gælder den virkning, som denne forordning fra Rådet har for vores assistenter.

Som medlem af Budgetkontroludvalget har jeg altid haft den opfattelse, at der hurtigst muligt burde være gjort noget ved vedtægten for assistenter. Jeg har altid været en af dem, der betalte deres ansattes bidrag til socialsikring og beskæftigede dem på ordentlige vilkår. De medlemmer, der ikke har gjort dette, har så at sige påtvunget os denne forordning. Det ville have været bedre, hvis Parlamentets administration havde reageret før og hjulpet med at gennemføre den nuværende model. Denne model er ikke så dårlig, og vi ønsker under alle omstændigheder at bibeholde den for de lokale assistenter. Dette ville have været en bedre løsning for alles frihed.

– **Betænkning: Simon Busuttil (A6-0446/2008)**

Richard Corbett (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot tilslutte mig alle dem, der lykønsker hr. Busuttil med hans betænkning, og beklage de forskellige erhvervsvejviseres svindelnumre.

Et aspekt, der ofte er ukendt, er den aggressive måde, hvorpå disse vejvisere følger deres betalingspåkrav op. Ofte for European City Guide og andre vejvisere har oprettet et websted, der hedder "Stop the European City Guide" for at hjælpe med at skabe bevidsthed om risiciene ved disse svindelnumre og for at hjælpe små virksomheder, sportsklubber, velgørende organisationer osv., som er ofre, med at bide fra sig og ikke blive snydt af dem. Alligevel har ejerne af disse vejvisere intimideret dem og forsøgt at få den internetudbyder, der giver dem denne facilitet, til at lukke webstedet. Derfor er jeg nu vært for dette websted på mit eget websted, for de tør tilsyneladende ikke angribe et medlem af Europa-Parlamentet.

Jeg vil imidlertid indtrængende råde dem, der er ofre eller potentielle ofre for denne svindel, til at benytte denne organisation til at koordinere deres aktiviteter og samarbejde med os for at lukke smuthullerne i loven, hvilket omsider vil bringe al denne svindel til ophør.

Skriftlige stemmeforklaringer

– Henstilling: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0458/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg stemmer for denne aftale, der udgør en del af forbindelsen mellem Europa og Maghreblandene.

Jeg vil imidlertid gerne benytte lejligheden til at fremhæve Marokkos gentagne krænkelse af menneskerettighederne og manglende overholdelse af internationale forpligtelser i forhold til det sahariske spørgsmål. Det, der kræves, er simpelthen overholdelse af bestemmelserne i de forskellige FN-resolutioner om sagen. Selvbestemmelsesretten for den sahariske befolkning som helhed skal bekræftes. Dette er det sidste eksempel på kolonialisme i Afrika, og det internationale samfund kan ikke fortsat tie. I denne sammenhæng bør Europa påtage sig sit ansvar.

David Casa (PPE-DE), *skriftlig*. – (MT) Jeg er fuldstændig enig i, at vi skal lægge stor vægt på forbindelserne mellem EU og vores naboer, især i Middelhavsområdet. Kongeriget Marokko har altid understreget, at det har brug for at knytte tættere bånd til EU, og det bør være vores pligt at sikre, at dette samarbejde fortsat øges og styrkes.

Dragoş Florin David (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for forslaget til Rådets afgørelse om indgåelse af en protokol til Euro-Middelhavsassocieringsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Kongeriget Marokko på den anden side for at tage hensyn til Republikken Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse af Den Europæiske Union med henblik på at udvikle institutionelle og handelsmæssige forbindelser med Marokko.

Lena Ek (ALDE), *skriftlig*. – (SV) Hvis det ikke var for Marokkos optræden i Vestsahara, ville jeg have stemt for denne beslutning. Jeg har intet imod en associering og udveksling mellem EU og Marokko, men for at få min støtte skal Marokko først overholde menneskerettighederne og ophøre med at undertrykke befolkningen i Vestsahara.

Glyn Ford (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte hverken for eller imod protokollen til Euro-Middelhavsassocieringsaftalen mellem EU og Marokko. Grunden dertil havde intet at gøre med de tekniske detaljer i hr. Saryusz-Wolskis henstilling, men var snarere politisk. Marokkos besættelse af Den Demokratiske Arabiske Republik Sahara i Vestsahara, Marokkos krig mod frihedskæmperne, der forsøger at befri deres land og stoppe krænkelse af menneskerettighederne mod civilbefolkningen gør det tvingende nødvendigt, at der i det mindste gøres et svagt tilløb til at protestere. Jeg ville blot ønske, det havde været større.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg støtter hr. Saryusz-Wolskis henstilling om forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af en protokol til Euro-Middelhavsassocieringsaftalen mellem medlemsstaterne og Kongeriget Marokko. Jeg vil hævde, at Parlamentet bør give sit samtykke til indgåelsen af en sådan aftale efter Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse af EU, hvilket kræver en ændring af aftalen. Denne vil gøre det muligt for Marokko at gøre hurtigere fremskridt, hvad angår fjernelsen af tolden på nogle af de produkter, som landet importerer.

– Henstilling: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0496/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg stemmer for denne henstilling af hr. Saryusz-Wolski, som vil medføre et bedre samarbejde med Albanien.

Geografisk set hører Albaniens territorium til Europa, og det er vores pligt at hjælpe dette land, der står over for enorme vanskeligheder, med gradvis at nærme sig EU's institutioner. Det er den holdning, der indtages i henstillingen. I de seneste måneder har jeg mødt universitetsstuderende i Tirana. Jeg kan mærke, at et stærkt ønske om at tilslutte sig Europa vokser blandt den yngre generation i Albanien, der er klar over behovet for at slippe ud af den historiske isolering, som landet altid har lidt under, og muligheden for at deltage i en fælles rejse med de 27 europæiske partnere. Vi arbejder på at nå dette mål.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (MT) Jeg synes, det er overordentlig vigtigt at tilbyde lande såsom Albanien den nødvendige opmuntring for at hjælpe dem videre med at forberede deres tiltrædelse af EU. Indgåelsen af associeringsaftalen er et yderst vigtigt skridt i denne retning.

– Henstilling: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0490/2008)

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (MT) Når man tager i betragtning, at Kroatien er kandidatland til medlemskab af EU, synes jeg, at associeringsaftalen er et betydningsfuldt skridt, som bidrager til at styrke forbindelserne mellem Kroatien og den europæiske familie.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for forslaget til Rådets og Kommissionens afgørelse om indgåelse af protokollen til stabiliserings- og associeringsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Kroatien på den anden side for at tage hensyn til Republikken Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse af Den Europæiske Union med henblik på at udvikle institutionelle og handelsmæssige forbindelser med Kroatien.

– Betænkning: Gabriele Albertini (A6-0471/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Det indiske marked for lufttrafik er for tiden blandt de hurtigst voksende i verden. Markedsåbninger og forsøg på at tiltrække privat og udenlandsk kapital til det indiske luftfartsmarked betragtes som en del af de foranstaltninger, der er nødvendige for at udvikle og modernisere Indiens luftfartssektor, så den stigende efterspørgsel kan efterkommes og forbrugernes forventninger opfyldes. Den indiske luftfartssektor har i en lang periode været kendetegnet ved restriktioner med begrænset adgang og stærk statslig kontrol, men Indien har i de senere år taget afgørende skridt i retning mod et mere åbent og konkurrencepræget luftfartsmarked.

På grund af sine usædvanlige vækstrater og gradvise markedsåbning kan Indien tilbyde nye forretningsmuligheder og et stærkt vækstpotentiale også for europæiske luftfartsselskaber, flyfabrikanter og udbydere af tjenesteydelser.

Ambitionerne bør være store, men det kan tage tid at udvikle et fuldstændig åbent luftfartsområde med Indien. Det er bedst at udvikle det etapevis, så der sikres en glidende overgang og integration af markederne på grundlag af en gradvis gennemførelse af nye bestemmelser på lige vilkår. Jeg er derfor enig i indgåelsen af en horisontal aftale mellem Fællesskabet og Indien.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (MT) Denne betænkning kaster lys over visse aspekter, som tidligere var uklare, og som kunne have ført til misforståelser. De nye bestemmelser garanterer større gennemsigtighed, hvad angår proceduren, og sikrer, at der hverken gribes forstyrrende ind i omfanget af trafik eller i balancen. Mens der tidligere skete brud på konkurrenceleven, har denne særskilte bilaterale aftale nu indføjet visse specifikke bestemmelser, som vil bringe orden i systemet.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning af følgende grunde:

- Artikel 2 i aftalen erstatter den traditionelle nationale udpegningsbestemmelse med en bestemmelse om fællesskabsudpegnings, således at alle EU-luftfartsselskaber kan udnytte deres frie etableringsret.

- Artikel 4 bringer bestemmelser i bilaterale aftaler, der er konkurrenceforvridende (f.eks. obligatoriske handelsaftaler mellem luftfartsselskaber), i overensstemmelse med EU's konkurrencelovgivning.

Det blev under forhandlingerne om den horisontale aftale med Republikken Indiens regering understreget, at aftalen ikke påvirker omfanget af trafikrettigheder eller balancen mellem luftfartsselskaber. Til dette formål blev det besluttet at udfærdige en skrivelse, som Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater skal sende til Indien.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Hr. Albertini mener med rette, at det ville være hensigtsmæssigt at ændre den nuværende aftale mellem EU og Republikken Indien. Jeg er enig med ham i, at en bredere aftale bør regulere spørgsmål som forskriftssamarbejde på områderne sikkerhed i luftrummet og på landjorden, ruteforvaltning, lufttrafikstyring, miljø, teknologi og forskning. En sådan aftale bør også dække områder som økonomisk aktivitet og industrielt samarbejde.

Jeg mener også, at det ville være hensigtsmæssigt at henvise til aftalen mellem Indien og USA, som kunne tjene som et nyttigt eksempel for os. Jeg støtter forslaget om, at Transport- og Turismeudvalget som et første

skridt afgiver positiv udtalelse om indgåelsen af en horisontal aftale mellem Fællesskabet og Republikken Indien.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Albertinis betænkning om aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Indien om visse aspekter af lufttrafik. Jeg er enig med ordføreren i, at de positive erfaringer med den bilaterale aftale mellem USA og Indien i 2005 og den deraf resulterende fjernelse af kapacitetsbegrænsninger, told og kvantitativ kontrol med markedsadgang bør tjene som eksempel for EU, eftersom en lignende aftale ville være fordelagtig, ikke blot for europæiske firmaer inden for luftfartssektoren, men også for brugerne af lufttrafikken. Det er imidlertid værd at understrege, at denne aftale i øjeblikket bør danne udgangspunkt, og at vi med henblik på en fuldstændig liberalisering af lufttransportsektoren med Indien skal afvente gennemførelsen af de foranstaltninger, der i øjeblikket er planlagt. Således risikerer vi ikke, som det ofte er tilfældet, at det økonomiske samarbejde foregår hurtigere end den sociale udvikling.

– Betænkning: Gérard Deprez (A6-0499/2008)

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (MT) Jeg er enig med ordføreren i, at det er vigtigt, at vi lægger vægt på sikkerhed og bekæmpelse af falskmøntneri. Det er en kamp, vi må føre hver dag, for falske penge i omløb resulterer i en svækket økonomi i hele EU, ikke blot i lande, der deltager i euroområdet. Desværre opdaterer de kriminelle, som deltager i disse ulovlige daglige aktiviteter, konstant deres teknologi og kommer med nye påfund. Derfor er det uhyre vigtigt, at vi tilbyder al vores hjælp og benytter de forhåndenværende midler for at forsyne både de fælles europæiske myndigheder og de enkelte lande med de nødvendige redskaber til at fortsætte denne kamp.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for forslaget til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1338/2001 om fastlæggelse af de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri, fordi det er et realistisk og effektivt forslag om bekæmpelse af falskmøntneri af euroen.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over begge disse betænkninger, den første om foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri, og den anden om udvidelse af virkningerne af de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri. Som jeg har sagt ved en række tidligere lejligheder, gør beslutningen om at udstede 500-eurosedler og 200-eurosedler, der er henholdsvis fem gange så store og to gange så store som den største dollar- eller yenssedel, som er i almindeligt omløb, euroen til den potentielt foretrukne valuta til hvidvaskning af penge og falskmøntneri. Her træffer vi i det mindste foranstaltninger for at tackle sidstnævnte, selv om der kræves yderligere skridt til at gribe førstnævnte an.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Hensigten med betænkningen er at ændre den tidligere forordning (EF) nr. 1338/2001 om fastlæggelse af de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri og for at øge beføjelserne for at lette og muliggøre overførsel mellem medlemsstaterne af falske penge, som skal bruges til at tilpasse det pågældende kontroludstyr. Efter den nuværende lovgivning er en sådan overførsel forbudt.

Junilisten er enig i, at det er meget vigtigt at beskytte euroen mod falskmøntneri. Vi mener imidlertid, at dette spørgsmål skal behandles af de lande, der har indført euroen. Sverige og andre medlemsstater uden for euroområdet bør ikke inddrages i eurolandenes behandling af sagen. Vi har derfor valgt hverken at stemme for eller imod denne betænkning.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det store område, hvor euroen anvendes, gør, at det er umagen værd for møntfalsknere. De fremstiller falske sedler og mønter af en så høj kvalitet, endda med efterligninger af sikkerhedselementer, at almindelige mennesker let fuppes af de falske 50-eurosedler. Salgsautomater er heller ikke sikret mod svindel. Den turbulens, som nogle valutaer for nylig har oplevet, vil sandsynligvis øge euroens betydning, og det vil kriminelle bander forsøge at udnytte.

Hvis vi ønsker, at euroen skal være så sikker som mulig, skal vi øge vores indsats på en række fronter. Dels skal vi arbejde på selve valutaen, dels skal vi give mere information om sikkerhedselementerne, fordi det ikke har nogen mening at gøre euroen mere sikker, hvis befolkningen fortsat ikke er orienteret om det. Endelig skal vi også gøre en større indsats for at bekæmpe falskmøntnerbander. Hvad det angår, skal den nuværende sultepolitik på det udøvende plan bringes til ophør en gang for alle. Denne betænkning udgør blot et første skridt i retning af en mere sikker euro, men jeg har ikke desto mindre stemt for den.

– Betænkning: Gérard Deprez (A6-0503/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundlag af vores belgiske kollega hr. Deprez' betænkning stemte jeg for udkastet til Rådets forordning om ændring af forordningen fra 2001 om fastlæggelse af de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri som ændret af Rådet. I betragtning af behovet for at vedtage bindende lovgivning, hvilket blev fremhævet både af nationale eksperter og af EU-institutionerne, skal vi handle hurtigt. Jeg støtter dette udkast til forordning, som kræver, at kreditinstitutter og andre beslægtede institutter kontrollerer ægtheden af de eurosedler og -mønter, de modtager, før de sætter dem i omløb igen. Det er i overensstemmelse med de procedurer, som Den Europæiske Centralbank har fastlagt for eurosedler, og som Kommissionen har fastlagt for euromønter. Det er værd at understrege, at ændringerne automatisk vil gælde for de medlemsstater, som ikke deltager i euroområdet, hvilket er fremragende.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for udkastet til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1339/2001 om udvidelse af virkningerne af forordning (EF) nr. 1338/2001 om fastlæggelse af de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri, til også at omfatte de medlemsstater, der ikke har indført euroen som fælles valuta, fordi denne udvidelse er gavnlig i bekæmpelsen af falskmøntneri af euroen i hele EU.

– Betænkning: Diana Wallis (A6-0465/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg vil gerne lykønske Diana Wallis med det fremragende arbejde, hun har gjort. Vi befinder os i en særdeles følsom økonomisk konjunktur, hvor den krise, der startede i USA og først blot berørte finansvæsenet, desværre nu har indvirkning på realøkonomien i hele verden. Situationens alvor bekræftes af den kendsgerning, at kapitalismen før første gang kræver hjælp af staten, der indtil for få uger siden blev betragtet som den historiske fjende.

Statens opgave er ganske simpelt at fastlægge bestemmelserne. Vi bør derfor bifalde denne betænkning, som sørger for nye, strengere bestemmelser om de sikkerhedsforanstaltninger, der kræves af virksomheder for at beskytte medlemmernes og andres interesser.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af de garantier, der kræves i medlemsstaterne af de i artikel 48, stk. 2, i traktaten nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, for så vidt angår stiftelsen af aktieselskabet samt bevarelse af og ændringer i dets kapital, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde.

Samtidig nåede den rådgivende gruppe under behandlingen af forslaget til den konklusion, at forslaget udelukkende består i en kodifikation af de eksisterende tekster uden indholdsmæssige ændringer.

– Betænkning: Diana Wallis (A6-0466/2008)

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for forslaget til Rådets direktiv om afgiftsfritagelse ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en medlemsstat. Under behandlingen af forslaget til Rådets direktiv om kodifikation af Rådets direktiv 83/183/EØF af 28. marts 1983 om afgiftsfritagelse ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en medlemsstat konstaterede den rådgivende gruppe nemlig, at forslaget rent faktisk udelukkende består i en kodifikation uden indholdsmæssige ændringer af den eksisterende lovgivning.

– Betænkning: Eoin Ryan (A6-0469/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Der er risiko for, at medaljer og møntefterligninger, der ligner euromønter, kan bruges af svindlere. For det første kunne borgerne tro, at metalgenstandene er lovligt betalingsmidler. For det andet kunne medaljer og møntefterligninger af en størrelse og med metalegenskaber, der ligner euromønterne, på svingagtig vis anvendes i møntautomater. Derfor er det tvingende nødvendigt, at der opstilles tydeligere kriterier for medaljers og møntefterligningers lighed med euromønter.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (MT) Jeg er fuldstændig enig med ordføreren i, at vi skal forsøge at begrænse hvidvaskning af penge ved at udarbejde en forordning, som sikrer en tydelig afgrænsning mellem mønters status som lovligt betalingsmiddel og andre mønter for at forsøge at begrænse misbrug mest muligt.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Selvfølgelig er det vigtigt for EU at sikre, at der ikke fremstilles mønter og medaljer, som ligner euromønterne. For flere år siden dukkede der f.eks. tyrkiske liramønter, der lignede euromønter, op i Østrig. Desværre tager EU tilsyneladende ikke symboler alvorligt. Da de nationale sider af euromønterne f.eks. blev formgivet, følte EU sig ikke ansvarlig for Sloveniens plan om at anvende østrigske symboler, hvilket var en ren provokation.

EU undlod også at kritisere den georgiske præsident Mikhail Saakashvili for at stille sig op foran EU-flaget under flere tv-interview, som om hans land var medlem af EU. Denne manglende interesse synes imidlertid ikke at gælde for alle områder. Det er vigtigt, at borgerne ikke kan forveksle møntefterligninger, der ligner euromønter, med selve euroen. Derfor har jeg stemt for Ryan-betænkningen.

– **Betænkning: Kyösti Virrankoski (A6-0487/2008)**

David Casa (PPE-DE), *skriftlig*. – (MT) Når man tænker på den vanskelige periode, som den almindelige verdensøkonomi har oplevet, især den europæiske økonomi, må det sikres, at der træffes alle de nødvendige foranstaltninger for at skabe den stabilitet, som er påkrævet for at hjælpe os med at gøre fremskridt og med at komme over dette negative år.

Nigel Farage og Jeffrey Titford (IND/DEM), *skriftlig*. – (EN) UKIP stemte for denne betænkning, fordi 4,9 mia. EUR i uudnyttede bevillinger vil blive tilbageført til de nationale regeringer.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – (SV) Det er godt, at finansielle midler betales tilbage til medlemsstaterne, når gennemførelsesgraden er lav inden for strukturfondene.

Den anden del af dette ændringsbudget vedrører nødhjælp og oprettelse af en hurtig reaktionsmekanisme for at klare stigende fødevarerpriser i udviklingslande. Vi har vores tvivl om den foreslåede bevilling på 262 mio. EUR. Sagen er mere kompliceret. Der er mange eksempler på, hvordan EU har dumpet fødevarerpriser og elimineret lokale fødevarerproducenter i udviklingslandene. Ved at gøre det har EU lagt hindringer i vejen for lokale fødevarerforsyninger i udviklingslandene. Nu ønsker EU at træde til med nødhjælp som en kortsigtet løsning. Det, der er brug for, er en ændring af den fælles landbrugspolitik i EU og af EU's eksporttilskud til landbrugsprodukter. Derfor kan vi ikke støtte denne del af ændringsbudgettet.

Eftersom tilbagebetalingen af uudnyttede bevillinger fra strukturfonden til medlemsstaterne udgør langt størstedelen af ændringsbudget nr. 9/2008, har vi valgt at stemme for forslaget som helhed. Dette betyder ikke, at vi støtter forslaget om nødhjælp i dette ændringsbudget.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Reduktionen på 4,5 mia. EUR til struktur- og samhørighedsfondene i EU-budgettet for 2008 retfærdiggør, at vi stemmer imod denne betænkning.

Den flerårige finansielle ramme for 2007-2013 er ikke blevet overholdt fra starten, især hvad angår anvendelsen af midlerne til samhørighedspolitikken.

Undskyldningerne – såsom den forsinkede vedtagelse af gennemførelsesprogrammer – forklarer ikke, hvorfor disse beløb i to år i træk enten ikke er optaget i EU-budgettet eller også er reduceret senere. Hvad mere er, omfatter EU-budgettet for 2009 bevillinger til struktur- og samhørighedspolitikken, der er lavere end de bevillinger, som blev vedtaget for 2007, og det endda i et kriseår.

Hvis der er vanskeligheder med at gennemføre de operationelle programmer i de enkelte medlemsstater, bør disse overvindes (bl.a. ved at hæve Fællesskabets medfinansieringssats).

Det er uacceptabelt at udnytte disse "vanskeligheder" til at reducere beløb, som bør anvendes til at støtte produktive sektorer og til at fremme beskæftigelsen med rettigheder i samhørighedslande, herunder Portugal.

Endvidere hober bevillingerne sig op, hvilket risikerer at medføre, at de ikke bliver brugt på grund af anvendelsen af n+2- og n+3-reglerne og på grund af de vanskeligheder, der er forårsaget af disse, som er delvis samfinansieret af disse landes nationale budgetter.

– **Betænkning: Jamila Madeira (A6-0442/2008)**

Šarūnas Birutis (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Hvis vi sammenlægger kystområderne i alle 27 medlemsstater, er EU's kystlinje over 89 000 km lang. Dette europæiske kystområde er kendetegnet ved en meget stor mangfoldighed, idet en række af de europæiske landes store byer og hovedstæder ligger ved denne kystlinje.

Nogle regioner ville ikke kunne overleve uden de omgivende kystlinjer, f.eks. fjerntliggende regioner, der udelukkende lever af turisme og af aktiviteter, der er knyttet til havet. Der er imidlertid også nogle regioner, hvor kystområdets geografiske forhold er afgørende for, i hvor høj grad den økonomiske udvikling er afhængig af turismen, eller hvor turismen ikke har særlig stor betydning målt i bruttonationalprodukt. Ifølge nogle prognoser vil ca. 75 % af verdens befolkning i 2010 være bosat i kystområder. Denne voldsomme koncentration af indbyggere i disse kystområder taler sit eget tydelige sprog om behovet for en pragmatisk undersøgelse af turismens indvirkning i kystområderne og især dens betydning for økonomien i Europa på nationalt, regionalt og lokalt plan.

Derfor er denne retsakt, der sikrer en harmonisk regulering af kystturismen, nødvendig.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Turismen er en afgørende faktor for den socioøkonomiske udvikling i kystområderne i EU.

Jeg støtter derfor tilvejebringelsen af politiske redskaber, der vil bidrage til mere integrerede og bæredygtige udviklingsstrategier og således til at mindske den sæsonprægede karakter af turismen i disse regioner, da det er den eneste måde, hvorpå vi kan forbedre konkurrenceevnen og opfylde samfundets behov (en mere bæredygtig jobskabelse og større livskvalitet). Der skal samtidig være særlig fokus på bevarelsen af naturlige og kulturelle ressourcer og fremme af en mere ansvarlig turisme.

Selv om turisme ikke for indeværende er et af EU's kompetenceområder, er det stadig vigtigt at undgå fragmentering og sektorale og til tider usammenhængende foranstaltninger på europæisk plan. Vi bør derfor sikre en omfattende og integreret tilgang i de forskellige relevante politikker (herunder i samhørigheds-, miljø-, hav- og socialpolitikken).

Jeg er ikke i tvivl om, at strukturfondene bidrager positivt til udviklingen i kystområderne. Det er imidlertid en skam, at vi på grund af manglende oplysninger ikke kender den reelle indvirkning af disse investeringer.

Det er også en skam, at der praktisk talt intetsteds er specifikke henvisninger til kystområderne i de forskellige operationelle programmer for perioden 2007-2013. Jeg støtter ordførerens ændringsforslag med henblik på at ændre denne situation.

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – (SV) Fru Madeiras betænkning om europæisk kystturisme er vanskelig og kompliceret og uden bestemte og klare mål, om end der gives udtryk for en klar og bestemt nedladende holdning. Jeg kan ikke se, hvorledes turismeindustrien i EU kan blive styrket ved at Europa-Parlamentet opfordrer medlemsstaterne til at etablere cykelstier (punkt 7) eller nedsætte lufthavnsafgifterne (punkt 32). Betingelserne for kystturisme i Grækenland er meget forskellige fra betingelserne i f.eks. Sverige. Jeg stemte derfor imod betænkningen.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) De forskellige aspekter af den bæredygtige udvikling af kystområderne er yderst vigtige for de EU-lande som f.eks. Portugal, der har en række regioner, som er stærkt afhængige af visse maritime aktiviteter.

Disse aktiviteter omfatter kystturisme, der er af grundlæggende betydning for opfyldelsen af de nuværende mål i den europæiske strategi om at bringe Europa tættere på havet. EU skal således medtage kystturisme på listen over sine politiske prioriteter. Selv om kystområderne i Europa uden tvivl er velstående, har de, navnlig i Portugal, alvorlige problemer på grund af beslutningstagernes fejlagtige tilgang, planlægning og foranstaltninger.

EU bør udvikle en særlig turismepolitik, hvor turismeanliggender integreres i bredere rammer, bl.a. den europæiske havpolitik, havstrategidirektivet, den integrerede strategi for kystzoneplanlægning, det transeuropæiske transportnet og miljøpolitikken inden for rammerne af Natura 2000-nettet.

Denne betænkning omfatter disse og andre forslag, og jeg mener, at den er af afgørende betydning for udviklingen af turismen i EU's kystområder. Derfor stemte jeg for denne betænkning.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Junilisten er imod ethvert forsøg fra EU's side på at omfatte turismeindustrien af EU's kompetenceområde. Turismesektoren og investeringer til fremme af industriens udvikling bør henhøre under de enkelte medlemsstaters enekompetence.

Junilisten mener derfor, at finansielle investeringer i f.eks. infrastruktur og permanente transportforbindelser bør henhøre under de pågældende medlemsstater, og at skatteborgere i andre EU-lande ikke bør bebyrdes hermed.

Junilisten sætter også spørgsmålstegn ved ordførerens opfordring til Europa-Parlamentet om at fremme opretholdelsen af de økonomiske aktiviteter uden for turistsæsonen, et forslag, der næppe kan beskrives som andet end et forsøg på at indføre grænseoverskridende beskyttelse af arbejdspladser.

I modsætning til ordføreren er vi også imod Regionsudvalgets ønske om oprettelse af en europæisk fond for kystområderne.

Junilistens medlemmer i Europa-Parlamentet har derfor stemt imod denne betænkning som helhed.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Selv om vi helt klart er uenige i visse aspekter i betænkningen, støtter vi de fleste punkter, navnlig indføjes af mange af de ændringsforslag, som vi har indgivet og forsvaret, f.eks. følgende punkt: "fremhæver behovet for at sikre arbejdstagernes rettigheder i denne sektor ved at fremme kvalitetsbeskæftigelse og erhvervelse af kvalifikationer, hvad der forudsætter passende erhvervsuddannelse, større anvendelse af længerevarende ansættelsesforhold, rimelige og anstændige lønforhold samt bedre arbejdsvilkår;".

Vi beklager imidlertid, at andre ændringsforslag blev forkastet, f.eks.:

– "mener, at turistsektoren bør blive en faktor i den territoriale samhørighed, i den økonomiske udvikling og inden for beskæftigelsen på regionalt plan og understreger nødvendigheden af, at denne sektor anskues ud fra en bred synsvinkel, for så vidt angår EU-politikker og midler, navnlig gennem udvikling af et specifikt fællesskabsprogram, som har til formål at supplere medlemsstaternes indsats og fremme sektoren og synergien mellem de forskellige økonomiske og sociale aktører;"

– "minder om, at de kystområder, som er karakteriseret ved turistaktivitet, er blevet uretfærdigt straffet af den såkaldte "statistiske effekt" i de finansielle overslag for 2007-2013, og anmoder derfor om, at der på fællesskabsplan vedtages kompenserende foranstaltninger til deres fordel;"

Sérgio Marques (PPE-DE), skriftlig. – (PT) I denne betænkning om regionale udviklingsaspekter ved turismens indvirkning på kystområder understreges den kendsgerning, at turismen er en afgørende faktor for den socioøkonomiske udvikling i disse regioner i EU.

Dette spørgsmål er meget vigtigt, da EU-medlemsstaternes kystlinje er over 89 000 km lang, og da øerne, ømedlemsstaterne og regionerne i den yderste periferi desuden er stærkt afhængige af turistsektoren.

Kystmedlemsstaterne skal derfor udforme specifikke strategier og integrerede planer på nationalt og regionalt plan for at imødegå den sæsonprægede karakter af turismen i kystområderne og sikre en mere stabil beskæftigelse og en højere livskvalitet i lokalsamfundene.

Jeg stemte for denne betænkning, hvori det understreges, at der er behov for en integreret tilgang til turismen i kystområder og inden for rammerne af EU's samhørigheds-, hav-, fiskeri-, miljø-, transport-, energi-, sundheds- og socialpolitik for at skabe synergier og undgå usammenhængende foranstaltninger.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Henset til betydningen for Europa af en global strategi til udnyttelse af havets potentiale, henset til den økonomiske styrke, som turismen kan tilføre og tilfører de europæiske økonomier, og henset til behovet for at imødegå ikke blot de problemer, der er forbundet med udflytningen af forskellige virksomheder, men også de udfordringer, som den nuværende økonomiske krise indebærer, er det let at forstå betydningen af en specifik strategi for turisme i kystområder inden for rammerne af overordnede strategier for turisme og for havet.

Da der er fokus på disse aspekter i de to betænkninger, som jeg var involveret i (som ordfører for betænkningen om den bæredygtige turismes fremtid og som skyggeordfører for betænkningen om den europæiske havstrategi), hilses betænkningen velkommen. Vi må imidlertid erkende, at det ikke er tilstrækkeligt at have en strategi for turisme i kystområder baseret på den højeste fællesnævner for ovennævnte to overordnede strategier. Vi er mere generelt nødt til at skabe et økonomisk klima, der fremmer iværksætteri, og hvor dette enorme potentiale udnyttes i dag, samtidig med at det sikres, at det også fremover udnyttes på en bæredygtig og forsvarlig måde.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for fru Madeiras betænkning om regionale udviklingsaspekter ved turismens indvirkning på kystområder. Selv om turisme ikke er et af EU's kompetenceområder, og der således heller ikke findes finansielle instrumenter, der er specifikt rettet mod denne sektor, mener jeg, at det er nødvendigt at vurdere indvirkningen af en sektor af så stor betydning som kystturisme på den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed i alle medlemsstaterne; Jeg er enig med fru Madeira i, at vi bør anvende

en integreret og sammenhængende tilgang til strategier inden for rammerne af miljø-, energi-, hav og transportpolitikken, således at de forskellige foranstaltninger til fremme af turisme er sammenhængende og til gavn for befolkningen i kystområderne og den europæiske økonomi generelt.

Margie Sudre (PPE-DE), skriftlig. – (FR) I kystområder, navnlig i den yderste periferi, kan turismen, der ofte er den vigtigste økonomiske aktivitet, have en negativ indvirkning på grund af arbejdets sæsonprægede, ufaglærte karakter, begrænset samspil mellem kystområdet og det indre af landet, begrænset økonomisk diversificering og forringelsen af naturen og kulturarven. Disse problemer kan løses gennem følgende tiltag:

Imødegåelse af problemet med den sæsonprægede turisme ved at tilbyde alternative former for turisme (erhvervsrejser, kulturel og medicinsk turisme, sports- og landbrugsturisme) og samtidig beskytte kulturarven og kysterne.

Anvendelse af en integreret tilgang til turismen i kystområder i EU's samhørigheds-, hav-, fiskeri-, miljø-, transport og energipolitik for at skabe synergier og gøre projekterne mere sammenhængende.

Forbedring af infrastrukturens kvalitet for at forbedre tilgængeligheden uden for højsæsonen og samtidig bekæmpe virkningerne af klimaændringer ved at udvikle bæredygtig offentlig transport.

Forbedring af servicekvaliteten ved at forbedrede videreuddannelsesmulighederne og fremme turistmuligheder, der er tilpasset markedets udvikling, for at opnå konkurrencefordele.

Fremme af nye turistmål, herunder regionerne i den yderste periferi, og hovedfokus på kystturisme på den europæiske havdag den 20. maj og i projektet vedrørende fremtrædende europæiske turistmål.

– Betænkning: Christa Prets (A6-0461/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) I en tidsalder præget af globalisering og hurtig udvikling af informations- og kommunikationsteknologien (ikt) vinder nye teknologier og medier stadig mere frem inden for alle områder af tilværelsen. Samfundet må mere end nogensinde før følge med i denne hurtige teknologiske udvikling og lære at håndtere strømmen af informationer. Medierne optræder desuden som dørvogter, idet de udvælger de vigtige emner og således indvirker på vores dagligdag. Udvælgelsen sker dog udelukkende ud fra en individuel vurdering og er således kun til en vis grad objektiv. Mediekendskab skal gøre det nemmere for borgerne at tackle disse udfordringer og gøre dem til selvbevidste mediebrugere.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – (SV) Vi stemte imod fru Prets' (medlem af De Europæiske Socialdemokraters Gruppe) betænkning om mediekendskab i en digital verden (A6-0461/2008). Forslagene i betænkningen er i strid med subsidiaritetsprincippet. Vi ønsker ikke en fælles europæisk medieuddannelse for alle børn i medlemsstaterne. De enkelte medlemsstater skal fastlægge deres egne undervisningsplaner på baggrund af nationale forhold.

Vi mener heller ikke, at forældre og ældre generelt har et ringe mediekendskab.

Marie-Hélène Descamps (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Traditionelle medier og nye medier spiller en vigtig rolle i vores dagligdag. Det er således vigtigt at sætte de europæiske borgere i stand til at forstå, analysere og vurdere den strøm af information og billeder, som de modtager, således at de kan udnytte disse bedst muligt. Sådanne færdigheder er navnlig vigtige i dag, hvor brugen af internettet er meget udbredt, og medieforbrugerne ikke længere blot er tilskuere, men i stigende grad aktører i processen.

Denne betænkning, som jeg støtter, indgår i disse rammer. Den er et udtryk for en politisk vilje til at træffe foranstaltninger for at sikre alle rettigheder og friheder i det digitale miljø.

I denne betænkning stilles der krav om, at alle borgere, navnlig de yngste, skal have adgang til medieuddannelse på højt niveau. Der stilles krav om mediespecifik uddannelse, og det understreges, at alle har ret til at få adgang til informations- og kommunikationsteknologier. Der stilles krav om uddannelse af høj kvalitet, der fremmer en ansvarlig og respektfuld holdning til intellektuelle ejendomsrettigheder. Denne medieuddannelse, der også vil bidrage til opfyldelsen af Lissabonmålene, er et meget vigtigt aktiv, hvis vi skal gøre borgerne kyndige og aktive.

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – (SV) Ordføreren foreslår, at der indføres en europæisk medieuddannelse på forskellige niveauer rettet mod familier, skoler, de ældre og handicappede. Det er naturligvis en god idé, men det henhører ikke under EU's kompetenceområde. Som fortæller for et smallere, men mere fokuseret EU,

mener jeg, at dette spørgsmål henhører under de enkelte medlemsstaters kompetenceområde. Jeg stemte derfor imod betænkningen.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Christa Prets' betænkning om mediekendskab i en digital verden, da jeg mener, at det er tvingende nødvendigt at løse dette problem. I denne digitale informationsalder kan udelukkelse fra adgang til informationssamfundet blive en ny form for forskelsbehandling og ulighed. Jeg er enig i målsætningerne i betænkningen, navnlig støtten til udvidet adgang til bredbåndsinternettet, bestræbelserne på at mindske forskellene på dette område mellem medlemsstaterne og behovet for at investere i uddannelse og efteruddannelse i denne sektor.

Jeg mener også, at vi skal følge nøje med i og overvåge udviklingen af mediekoncentrationer i denne sektor for at undgå oligopoler, der kunne kompromittere gennemsigtheden og mediepluralismen.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Vi mener at mediekendskab henhører under medlemsstaternes kompetenceområde. Dette forslag til Europa-Parlamentets beslutning indeholder helt sikkert en række gode råd (og nogle mindre gode råd for den sags skyld), men dette spørgsmål henhører under medlemsstaternes enekompetence.

Ændringsforslagene i betænkningen vedrører ligeledes undervisningsplanerne i medlemsstaternes uddannelsessystemer. Junilisten har tidligere understreget følgende i Parlamentet – og gør det nu igen – nemlig, at undervisningsindholdet og opbygningen af uddannelsessystemerne henhører under medlemsstaternes enekompetence.

Der henvises ofte til subsidiaritetsprincippet i fine taler, men virkeligheden er en helt anden. EU bør engagere sig i grænseoverskridende spørgsmål, men bør ikke blande sig i spørgsmål, som henhører under de enkelte medlemsstaters enekompetence, eller som allerede er reguleret i andre internationale traktater.

Derfor stemte vi imod denne betænkning.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Mediekendskab bliver stadig vigtigere i denne digitale tidsalder. Vores kulturer præges i stigende grad af globaliseringen, og det understreges med rette i Prets-betænkningen, at de lokale enheder spiller en afgørende rolle for udbredelsen af mediekendskab. Lokale enheder kan bidrage væsentligt, og jeg hilser denne betænkning velkommen.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg var sikker på, at Christa Prets' betænkning ville blive vedtaget.

Vi har efter min opfattelse brug for mediekendskab, således at de borgere, der modtager oplysninger, kan få en bedre forståelse for alle tilgængelige medieprodukter og lære, hvordan de undgår deres negative virkninger. De har imidlertid i denne forbindelse brug for oplysninger og viden, hvilket de kan få via mediekendskab.

Alle samfundsborgere skal være i stand til at søge og anvende oplysninger, således at de kan kommunikere frit og åbent uden frygt for at stå i en situation, som de ikke er forberedt på.

Der bør gennemføres foranstaltninger allerede på grundskoleniveau for at sikre et tilstrækkeligt mediekendskab, således at børn erhverver de færdigheder, der er nødvendige for at deltage aktivt i samfundet.

Mediekendskab indebærer at give borgerne mulighed for at analysere massemedieprodukter kritisk, således at de bliver mindre sårbare over for dem, der kontrollerer informationen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Prets-betænkningen om mediekendskab i en digital verden. I lyset af den stadig mere udbredte brug af nye kommunikations- og informationsteknologier, der gennemtrænger selv de mest grundlæggende aspekter af vores daglige tilværelse, og de enorme muligheder, som disse redskaber indebærer, er det nødvendigt at sætte borgerne i stand til at bruge disse redskaber, således at de kan drage fordel af deres potentielle fordele, men de skal først og fremmest også være i stand til at beskytte sig mod risikoen for manipulation af information og mod de udeladelser og den ufuldstændighed, der ofte præger oplysninger på it-net sammenlignet med de oplysninger, der tilvejebringes via traditionelle kommunikationsmidler. Jeg glæder mig derfor over fru Prets arbejde og håber, at de foranstaltninger, der vil blive truffet, vil være i overensstemmelse hermed.

– **Indstilling: Bernard Lehideux (A6-0473/2008)**

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg støtter Lehideux-indstillingen, som sættes til afstemning i dag efter en langvarig forhandling, der har vist, at Parlamentet spiller en afgørende rolle for forbedringen af det endelige dokument.

Vi står i en særlig vanskelig økonomisk situation, hvor den økonomiske og finansielle krise, som vi er blevet ramt af, ser ud til at ville vare i hele 2009. Europa sender i dag et vigtigt signal med oprettelsen af et europæisk erhvervsuddannelsesinstitut. Formålet er at sikre, at denne institution bliver et effektivt redskab, ikke blot for uddannelsen af unge, der søger deres første job, men også for alle dem – og det er desværre mange – der udelukkes fra arbejdsmarkedet. Det er Europa-Parlamentets pligt fortsat at overvåge dets effektivitet og opfyldelsen af dets målsætninger.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for indstillingen om Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oprettelse af et europæisk erhvervsuddannelsesinstitut (ETF), fordi den fælles holdning omfatter mange af ændringsforslagene fra Udvalget om Beschäftigung og Sociale Anliggender. De væsentligste ændringer sammenlignet med Kommissionens forslag vedrører forordningens anvendelsesområde, instituttets opgaver, de almindelige bestemmelser, bestyrelsen og udnævnelsen af erhvervsuddannelsesinstituttets direktør. Spørgsmålet om, hvordan forbindelsen mellem Europa-Parlamentet og instituttet kunne styrkes, og hvordan Europa-Parlamentet kunne repræsenteres i bestyrelsen, er blevet løst.

I henhold til artikel 7 består bestyrelsen bl.a. af "tre eksperter uden stemmeret, der er udpeget af Europa-Parlamentet". Parlamentet kan udpege enten personer udefra eller medlemmer, og det vil være Parlamentets ansvar at fastsætte dets ønskede niveau for repræsentation i bestyrelsen. Herudover vil den kandidat, bestyrelsen vælger, blive indkaldt i Europa-Parlamentets kompetente udvalg for at afgive en erklæring og besvare spørgsmål fra udvalgsmedlemmerne inden udnævnelsen (artikel 10).

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Ultraeuropæerne mener tilsyneladende, at indvandring af bl.a. arbejdssøgende er en mirakelløsning på problemerne med mangel på arbejdskraft og faldende fødselsrater, som alle medlemsstaterne står over for. Med denne tåbelige holdning indrømmer vi vores magtesløshed, idet intet tyder på, at Europa, som det er indrettet i dag, kan imødegå de udfordringer, det står over for.

Et nyt Europa skal derimod fremme økonomiske og sociale politikker, der sikrer beskyttelse og præference på nationalt plan og på fællesskabsplan, en familievenlig politik, der tilskynder borgerne til at få børn, og en udenrigspolitik, der sikrer udviklingshjælp til tredjelande, således at de lande, der oplever en massiv udvandring, kan stabilisere befolkningstallet gennem en væsentlig forbedring af levestandarden.

Det europæiske erhvervsuddannelsesinstitut er et EU-organ, der har til formål at medvirke til at udvikle uddannelses- og erhvervsuddannelsessystemerne i EU's partnerlande. Det ville være meget prisværdigt, hvis det egentlige formål ikke var at gøre det nemmere for disse tredjelande at få adgang til det europæiske arbejdsmarked. Vi ønsker ikke yderligere indvandring fra tredjelande, ikke engang fra ikkeeuropæiske kandidatlande som Tyrkiet, et asiatisk og muslimsk land, som vi ikke ønsker optaget i EU.

– Betænkning: Ona Juknevičienė (A6-0457/2008)

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jeg støtter dette forslag, der har til formål at styrke det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område. Jeg glæder mig over, at der er opnået enighed ved førstebehandling.

Jeg har altid støttet etableringen af tættere forbindelser mellem dommere og de institutionelle mekanismer i det europæiske retlige samarbejde for at give disse jurister mulighed for at følge de enkelte faser i opbygningen af et retligt Europa og således medvirke til at konsolidere området for frihed, sikkerhed og retfærdighed og opbygge en europæisk juridisk kultur.

Dette netværk består af kontaktpunkter (dommere), der samarbejder med hinanden om at løse de vanskeligheder, der kan opstå i forbindelse med det retlige samarbejde mellem medlemsstaterne. Det dækker alle områder, med andre ord både det civil- og handelsretlige område. Netværket bør efter min opfattelse være åbent og således omfatte faglige sammenslutninger, og informationsformidlingen til offentligheden skal desuden styrkes.

Disse forbedringer vil helt klart fremme den gensidige anerkendelse af retsafgørelser, hvilket er grundstenen i det retlige samarbejde.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om ændring af Rådets beslutning 2001/470/EF om oprettelse af et europæisk retligt netværk på det civil- og handelsretlige område, fordi det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område mellem medlemsstaterne blev oprettet ved Rådets beslutning 2001/470/EF af 28. maj 2001, fordi man fandt,

at etableringen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i Fællesskabet kræver, at såvel det konkrete retlige samarbejde mellem medlemsstaterne som en effektiv adgang til domstolene for personer, der er involveret i grænseoverskridende tvister, bliver forbedret, forenklet og fremskyndet.

Carl Lang og Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Hvis der er et område, hvor samarbejde mellem EU-medlemsstaterne er vigtigt og bør støttes i videst muligt omfang, er det det retlige og politimæssige samarbejde.

De resultater, som det fælles fransk-belgiske efterforskningshold skabte for nylig, hvor det lykkedes holdet at arrestere 16 unge jihadistiske fanatikere og optrevle et islamisk terrornetværk med base i Bruxelles efter måneders overvågning, viser, at der er behov for samarbejde mellem Europas politistyrker.

Organiseret kriminalitet, korruption, narkotikahandel og terrorisme er grænseoverskridende, som vi alle ved.

EU-medlemsstaterne har allerede samarbejdet i en årrække inden for rammerne af det mellemstatslige samarbejde. EU ønsker i sin hovmod at hoppe på vognen og forsøger at etablere et sådant samarbejde på EU-plan inden for rammerne af et europæisk retligt netværk baseret på nationale kontaktpunkter.

Vi går fortsat ind for samarbejde, og vi støtter dette initiativ, forudsat at medlemsstaterne ikke fratages deres legitime enekompetencer til fordel for et nyt bureaukratisk europæisk organ.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne påpege, at jeg er meget ked af, at fru Juknevičienės betænkning ikke blev drøftet i Parlamentet, inden den blev vedtaget. Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater støtter denne betænkning. Vi vil imidlertid gerne henlede opmærksomheden på en række problemer på dette område, som kræver nye løsninger, nemlig de europæiske borgeres manglende viden om deres rettigheder i forbindelse med grænseoverskridende retssager og juristernes og dommerens yderst begrænsede viden.

Jeg håber, at disse spørgsmål, der optager Parlamentet, fremover får en mere fremtrædende plads på Kommissionens og Rådets dagsorden.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for betænkningen om det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område. Det dokument, der blev forelagt Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, opfylder behovet for at forenkle og fremskynde det retlige samarbejde mellem medlemsstaterne. Det handler i bund og grund om at lette borgernes adgang til domstolene.

I programmet lægges der navnlig vægt på at fremme samarbejdet mellem jurister med henblik på at fastsætte bedste praksis. Det konkluderes desuden i Kommissionens rapport om det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område, at netværkets fulde potentiale endnu langt fra er udviklet, idet der ikke er blevet udpeget nationale kontaktpunkter.

Forslaget om at udpege sådanne mellemlid og den gradvise gennemførelse af e-justice-systemet ville øge de europæiske borgeres adgang til generel information om lovgivningen og retssystemets funktion.

– Betænkning: Philip Bushill-Matthews (A6-0454/2008)

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Det omarbejdede direktiv om europæiske samarbejdsudvalg sikrer arbejdstagerne i EU øget adgang til information og forbedrede høringsprocedurer, og jeg vil gerne give udtryk for min støtte. Forslaget har til formål at ændre Rådets direktiv 94/45/EF af 22. september 1994 med henblik på at informere og høre arbejdstagerne. De efterfølgende drøftelser med arbejdsmarkedets parter og gennemgangen af omarbejdningerne sikrer en forbedret struktur for øget dialog mellem arbejdsgivere og arbejdstagere, der gør det muligt at foretage en grundig vurdering af foreslåede ændringer, og som giver arbejdstagernes repræsentanter mulighed for at fremme deres interesser.

Jeg støtter forslaget om en gennemgang af direktivet hvert tredje år efter gennemførelsen for at sikre, at det fortsat er tilpasset og opfylder målsætningen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det blev endnu engang helt åbenlyst under afstemningen på plenarmødet, at et flertal i Parlamentet ikke har politisk vilje til at udvikle det nuværende direktiv og styrke de europæiske samarbejdsudvalgs rettigheder og rolle. Alle ændringsforslagene fra min gruppe blev forkastet, herunder ændringsforslaget om en grundig og omfattende revision af det nuværende direktiv senest fem år efter ikrafttrædelsen af de mindre ændringer, der nu er blevet foretaget. Man kunne kun nå til enighed om,

at Kommissionen skal aflægge rapport om gennemførelsen af dette direktiv. Så får vi at se, hvad der sker. Vi ved allerede, at styrkelsen af arbejdstagernes rettigheder vil afhænge af klassekampens udvikling.

I modsætning til andre gange, hvor Europa-Parlamentet i ikkebindende drøftelser accepterede princippet om, at arbejdstagernes repræsentanter bør have vetoret, jf. min betænkning om kvindernes rolle i industrien, har Parlamentet nu nægtet at indføre dette princip i direktivet om europæiske samarbejdsudvalg, hvilket er beklageligt. Derfor har vi besluttet at undlade at deltage i afstemningen.

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for denne betænkning, fordi det er af afgørende betydning, at vi i disse vanskelige tider som socialdemokrater gør en indsats for at beskytte arbejdstagerne.

Høring og information er to grundlæggende arbejdstagerrettigheder, og europæiske samarbejdsudvalg er et storartet europæisk initiativ. Arbejdspladser går imidlertid tabt i min region og i resten af Europa, fordi disse udvalg ikke samarbejder tæt på tværs af grænserne.

Jeg glæder mig derfor over forslag om at sikre samarbejdsudvalgenes effektivitet og udvidelsen af deres anvendelsesområde. Dette spørgsmål berører mange af mine vælgere. Jeg håber, at vores afstemning vil betyde, at flere firmaer og arbejdstagere i West Midlands vil drage fordel af disse rettigheder.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for Bushill-Matthews-betænkningen. Parlamentet har stemt for effektive og afskrækkende sanktioner over for arbejdsgivere, der ikke overholder reglerne, og vil således forbedre situationen for arbejdstagerne i hele EU.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) I lyset af udsigten til global økonomisk krise vil dette direktiv give arbejdstagerne større indflydelse på deres arbejdsplads' fremtid gennem en nødvendig revision af de europæiske samarbejdsudvalg. Jeg glæder mig over forslaget fra arbejdsmarkedets parter på europæisk plan, der nu er medtaget i direktivet. Jeg glæder mig også over ajourføringen af direktivet med henblik på at tage højde for de seneste retssager, der har skabt større juridisk klarhed for arbejdsmarkedets parter.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter ethvert tiltag, der styrker de europæiske samarbejdsudvalgs arbejde.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Arbejdstagernes deltagelse i samarbejdsudvalg anvendes af arbejdsgiverne til at kontrollere arbejdstagernes aktiviteter på arbejdspladsen.

De europæiske samarbejdsudvalg og idéen om virksomhedernes ansvar er afgørende faktorer for styrkelsen af sociale partnerskaber og styringen af arbejderbevægelsen.

Derfor stemte vi imod Kommissionens forslag om omarbejdning af direktivet om europæiske samarbejdsudvalg.

– Betænkning: Heide Rühle (A6-0410/2008)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for fru Rühles betænkning om forenkling af vilkår og betingelser for overførsel af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet, idet der stilles forslag om en lang række foranstaltninger, der vil få markedet for forsvarsprodukter til at fungere langt bedre.

Hvis vi fastlægger lovbestemmelser på forsvarsområdet på EU-plan, vil vi desuden fjerne risikoen for, at enkelte medlemsstater anklages falsk for ulovligt salg af våben. Som De ved, blev en række medlemsstater falsk anklaget for ulovligt salg af våben til Georgien. En fælles lovgivning på dette område for alle 27 EU-medlemsstater kunne forhindre lignende situationer fremover.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg støttede fru Rühles betænkning om forslaget, der er et led i Kommissionens vedtagne forsvarspakke fra december 2007. Forslaget sikrer et gennemsigtigt marked for forsvarsmateriel i EU, der skal erstatte de eksisterende 27 forskellige licensordninger og harmonisere licenskravene for overførsel af disse produkter mellem medlemsstaterne. Denne ændring af den nuværende kontrolordning sikrer ikke blot mere gennemsigtighed, men styrker eksisterende praksis og procedurer, og efterlevelseshomkostningerne reduceres med flere milliarder. En administrativ reform af denne art forenkler de pågældende procedurer, styrker det indre marked, og kontrollen med efterfølgende eksport til tredjelande bevares. Etableringen af generelle og globale licensordninger, der fortsat henhører under de enkelte medlemsstater, sikrer en passende balance mellem nationale interesser og fællesskabsinteresser.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) "Forenkling af overførsel af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet" er ikke en neutral proces. Styrkelsen af reglerne for det indre marked på et område, der hidtil har henhørt under medlemsstaternes enekompetence, er desuden endnu et skridt i føderalistisk retning, hvor stormagternes overherredømme øges på bekostning af den nationale suverænitet. I en alvorlig international økonomisk krisesituation indebærer udviklingen af militære industrikompleks i EU nye profitmuligheder for de store økonomiske koncerner og styrker EU's militære interventionsmuligheder inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Formålet er at sikre kontrollen over markeder, begrænsede energiressourcer og andre naturressourcer, der er af afgørende betydning for den kapitalistiske produktionsmetode, i en situation præget af større international konkurrence.

Vi burde gå i en helt anden retning. Vi bør navnlig forsøge at reducere arsenalerne af kernevåben og konventionelle våben verden over og bidrage til fredelig konfliktløsning og sikre overholdelsen af folkeretten og de enkelte landes suverænitet.

Vi bør nedruste og ikke indlede et nyt våbenkapløb, hvilket der opfordres til i dette direktivforslag. Vi har derfor stemt imod.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Junilisten støtter gennemførelsen af det indre marked. Vi mener imidlertid ikke, at EU bør lovgive om kontrollen med handelen med forsvarsprodukter inden for EU's grænser. Forsvarsprodukter kan ikke sidestilles med andre varer og tjenesteydelser. Lovgivningen på dette område bør henhøre under de enkelte medlemsstats enekompetence i lighed med eksportpolitikken. Hvis der er behov for grænseoverskridende samarbejde, bør dette etableres på mellemstatsligt niveau.

Da Junilisten er stærkt imod ethvert forsøg på at etablere militær kapacitet inden for rammerne af EU-samarbejdet, er vi yderst kritiske over for Kommissionens forslag. Ordførerens ændringsforslag er heller ikke en forbedring. Junilistens beslutning om at stemme imod betænkningen er derfor ikke blot et nej til udvalgets beslutning, men også et klart nej til enhver form for militarisering af EU-samarbejdet.

Jens Holm og Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (SV) Vi mener, at Kommissionens strategi til fremme af en mere konkurrencedygtig forsvarsindustri i EU er helt afsporet. Det er endnu et skridt hen imod militært samarbejde i EU med det formål at etablere et fælles forsvar. Vi er grundlæggende imod en sådan udvikling. Vi ønsker en uafhængig udenrigspolitik uden militære alliancer.

Der henvises overhovedet ikke til respekten for folkeretten, demokrati og menneskerettigheder i Kommissionens forslag. Fred, demokrati og menneskerettigheder er efter vores opfattelse vigtigere end etableringen af et nyt marked for forsvarsudstyr. Dette område berører ligeledes sikkerhedspolitikken. Sverige har beslutningskompetencen på dette område i henhold til EU-traktaten. Vi mener således, at Kommissionens lovgivningsmæssige forslag er i strid med EU-traktaten. Af ovennævnte grunde stemmer vi imod betænkningen.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Forslaget til direktiv om forenkling af vilkår og betingelser for overførsel af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet gennem en forenkling af de relevante licensprocedurer i medlemsstaterne er et led i den overordnede målsætning om at militarisere EU som led i antigræsrødspolitikken.

Formålet med dette forslag og den tilknyttede betænkning er at begrænse medlemsstaternes muligheder for at fastlægge deres forsvarspolitik på egen hånd og at styrke de store forsvarsindustrier i EU, således at de gennem en formindskelse af de administrative hindringer for overførsel og salg af deres produkter bliver endnu mere dominerende på det indre marked og mere konkurrencedygtige på det globale marked, hvorved små og mellemstore virksomheder fortrænges, hvilket også påpeges i betænkningen.

Dette forslag viser endnu engang EU's sande militaristiske karakter, og at det er nødvendigt at sige fra over for EU's politik og EU's græsrødsfjendtlige struktur generelt og at blive ved med at kæmpe for magt til folket, således at vores land selv kan træffe afgørelse om, hvilke våben, der skal købes, og hvor de skal købes, hvilket udelukkende skal ske med udgangspunkt i landets reelle forsvarsbehov og ikke de aggressive planer i EU og NATO og de store europæiske og amerikanske våbenindustriers interesser.

Carl Schlyter (Verts/ALE), skriftlig. – (SV) Jeg ønsker ikke et indre marked for våben. Alle lande skal have mulighed for at stoppe importen og eksporten af våben, hvis de ønsker det. Det må ikke være muligt uhindret at eksportere våben, end ikke inden for EU. Desværre blev forslaget desangående forkastet. Jeg undlod derfor blot at deltage i den endelige afstemning, idet der også var positive aspekter i betænkningen som f.eks. øget

kontrol for at forhindre eksport til tredjelande og øget åbenhed og adgang til oplysninger for bl.a. ikkestatslige organisationer.

– Betænkning: Matthias Groote (A6-0329/2008)

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over hr. Grootes betænkning om motorkøretøjer og motorer og nedbringelsen af emissioner, som er et fremskridt med hensyn til at forbedre luftkvaliteten i hele Europa og bekæmpe klimaændringer. Indførelsen af tekniske regler på fællesskabsplan for lastvogne og busser vil sikre effektive midler til bekæmpelse af forurening. Den foreslåede reduktion af emissionen af nitrogenoxid med 80 % og af partikelmassen med 66 % er et væsentligt fremskridt, der bringer os tættere på det amerikanske niveau. Det foreslås ligeledes at indføre et klarere lovgivningssystem, idet direktiver vil blive erstattet af direkte anvendelige bestemmelser. Som ordfører for EU-ETS er jeg helt på det rene med, hvilke tiltag, vi skal gøre for at bekæmpe klimaændringer, og jeg støtter således fuldt ud en harmonisering og reduktion af emissionerne som foreslået i betænkningen.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Matthias Grootes betænkning om typegodkendelse af motorkøretøjer og motorer, da jeg mener, at udviklingen af fælles regler for begrænsning af luftforurenende stoffer fra motorkøretøjer i høj grad vil bidrage til at beskytte miljøet og derudover sikre et velfungerende indre marked.

Jeg er enig i ordførerens forslag om indførelse af mere ambitiøse grænseværdier for partikelemissioner (der er mere vidtrækkende end Kommissionens forslag) for at sikre et højt niveau for beskyttelse af menneskers sundhed og miljøet, navnlig med henblik på at afbøde virkningerne af klimaændringerne.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jeg går ind for en harmonisering af bestemmelserne om fremstilling af tunge erhvervskøretøjer med hensyn til emissioner af luftforurenende stoffer, da det efter min opfattelse er den bedste tilgang, hvis vi skal forhindre medlemsstaterne i at anvende forskellige standarder og beskytte miljøet.

Det generelle EF-typegodkendelsessystem for motorkøretøjer har til formål at sikre et velfungerende indre marked, og vi må ikke glemme, at det er et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital. Vi er nødt til at ajourføre og øge standarderne, således at alle medlemsstater sikrer fremstillingen af mindre forurenende tunge erhvervskøretøjer og har adgang til standardiserede reparations- og vedligeholdelsesinformationer om disse køretøjer.

Med hensyn til bekæmpelse af klimaændringer har EU vist, at Unionen i høj grad ønsker at være førende på dette område. Denne betænkning er ganske enkelt endnu et våben i kampen mod miljøskader. Den yderligere reduktion af grænseværdierne for skadelige emissioner af carbonmonoxid, carbonhydrider, nitrogenoxid og partikler er det vigtigste aspekt i denne forordning, der helt sikkert vil forbedre luftkvaliteten i Europa.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Den betænkning, der er blevet vedtaget i dag, vedrører indførelsen af harmoniserede tekniske bestemmelser for tunge erhvervskøretøjer for at sikre et velfungerende indre marked,

Der er navnlig blevet indført bestemmelser med henblik på at sikre et højt miljøbeskyttelsesniveau gennem indførelsen af grænseværdier for skadelige emissioner af carbonmonoxid, nitrogenoxid og partikler.

Forslaget sikrer ligeledes adgang til reparationsinformationer i overensstemmelse med Euro V- og Euro VI-normerne.

Det er navnlig vigtigt at sikre, at uafhængige aktører har standardiseret adgang til reparationsinformationer. De informationer, der videregives til uafhængige værksteder, skal være identiske med de informationer, der videregives til autoriserede forhandlere og reparationsvirksomheder. Disse bestemmelser vil gøre det nemt for uafhængige operatører at foretage reparationer. Det vil således blive nemmere at få adgang til regelmæssig vedligeholdelse. Markedspriserne vil blive mere konkurrencedygtige.

Adgang til tekniske informationer vil uden tvivl medføre, at alle køretøjer på vejene vil være sikre og mindre miljøskadelige, uanset hvor de serviceres.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for Groote-betænkningen og støtter europæiske tiltag til reduktion af emissionerne fra tunge erhvervskøretøjer.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jeg støtter denne betænkning, der vil sikre harmoniserede tekniske bestemmelser for lastvogne og busser, som skal overholdes for at få den nødvendige typegodkendelse. I betænkningen foreslås en reduktion af partikelmassen med 66 % og af NO_x-emissionen med 80 %. Jeg støtter denne betænkning, idet den sikrer en balance mellem CO₂-udledninger og tilknyttede emissionsreduktioner. Der foreslås en række foranstaltninger vedrørende adgang til reparationsinformationer for nye biler for at sikre en effektiv konkurrence på markedet for reparation af køretøjer, og forslagene i betænkningen er således ikke til skade for små virksomheder.

– **Betænkning: Stavros Arnautakis (A6-0477/2008)**

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – (SV) Junilistens mandat i Europa-Parlamentet er baseret på et løfte til vælgerne om at arbejde for større offentlig kontrol og en hensigtsmæssig forvaltning af EU's finansielle ressourcer. Nu foreslår Rådet, at alle projekter, hvortil de samlede udgifter er under 1 mio. EUR, og som medfinansieres af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Samhørighedsfonden eller Den Europæiske Socialfond, fremover underlægges opfølgning og kontrol. Det er ganske enkelt uacceptabelt.

Vi er klar over, at den administrative byrde skal stå i et rimeligt forhold til de pågældende beløb. Vi er imidlertid imod, at Rådet foreslår at give adgang til misbrug af EU's ressourcer på denne måde. Junilisten har derfor valgt at stemme imod betænkningen.

Sérgio Marques (PPE-DE), *skriftlig*. – (PT) Medlemsstaterne har påpeget, at det har været vanskeligt at anvende artikel 55 effektivt. De største problemer er en uforholdsmæssig stor administrativ byrde set i sammenhæng med de beløb, der er involveret, og således en betydelig risiko for gennemførelsen af programmet.

Derfor stemte jeg for dette forslag, der har til formål at ændre og forenkle denne artikel, som kun omfatter to punkter. Bestemmelserne i artikel 55 vil ikke længere omfatte operationer, der medfinansieres af Den Europæiske Socialfond, og der indføres en beløbstærskel på 1 mio. EUR for projekter, der medfinansieres af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling eller Samhørighedsfonden, således at projekter under tærsklen ikke vil være omfattet af bestemmelserne i artikel 55, hverken for så vidt angår beregningen af de støtteberettigede udgifter eller opfølgningen. De øvrige bestemmelser i artikel 55 ændres ikke.

– **Betænkning: Giuseppe Gargani (A6-0483/2008)**

Robert Atkins (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) Jeg og mine britiske konservative kolleger støtter forbedringer af ansættelsesvilkårene for akkrediterede parlamentariske assistenter, der arbejder i Europa-Parlamentets lokaler i Strasbourg, Bruxelles og Luxembourg, og vi støtter i princippet indførelsen af en statut for assistenterne.

Vi er imidlertid bekymret over, at statuten fortsat er vag på en række vigtige områder, og havde gerne set, at en række af bestemmelserne var mere præcise. f.eks. hvad angår rekrutteringen af statsborgere fra tredjelande, kravet om kendskab til et andet sprog og de foreslåede lønklasser.

I lyset af disse bekymringer deltog vi ikke i den endelige afstemning.

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Efter mange års arbejde i Parlamentet vil vi i dag til alles tilfredshed vedtage en foranstaltning, der vil få en betydelig indvirkning på arbejdet i EU-institutionerne.

Jeg vil navnlig gerne understrege de positive aspekter ved nye regler vedrørende parlamentariske assistenter, der vil være kendetegnet ved åbenhed og balance, samtidig med at medlemmerne af Europa-Parlamentet får en skønsmargen. Dette er et betydeligt fremskridt, der samtidig sender et positivt signal til omverdenen.

Dragoş Florin David (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for forslaget til Rådets forordning om ændring af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber, fordi de lokale assistenters kontrakter fremover skal administreres af betalingsagenter, der skal sikre en forsvarlig forvaltning af assistentgodtgørelsen, som udbetales til alle medlemmer, som de vil blive holdt ansvarlige for. Denne ordning vil således bringe den usikkerhed og uklarhed til ophør, der har omgivet det nuværende ordning og ført til kritik af ordningen.

De akkrediterede parlamentariske assistenter vil derimod blive omfattet af en særlig ordning under vedtægten, nemlig ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (AØAF). Det forslag til forordning, som Kommissionen forelagde efter at have ført forhandlinger på grundlag af resultaterne fra en arbejdsgruppe under Europa-Parlamentets Præsidium under forsæde af Martine Roure, er enestående og rummer desuden

mange komplicerede aspekter. Disse aspekter er omhandlet i betænkningen og har været genstand for lange og indgående drøftelser i Retsudvalget.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Giuseppe Garganis betænkning om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber, idet jeg mener, at forslaget om at oprette en særlig personalekategori i Europa-Parlamentet, som omfatter parlamentariske assistenter, der arbejder på et af Europa-Parlamentets tre arbejdssteder (Strasbourg, Bruxelles og Luxembourg), vil afklare og forbedre den nuværende situation for disse assistenter under hensyntagen til deres særlige opgaver.

Det nye foreslåede ansættelsessystem for parlamentariske assistenter, der omfatter en særlig ordning, hvor disse assistenter fremover vil blive kontraktansat direkte af Europa-Parlamentet, er af afgørende betydning for at sikre overholdelsen af principperne om lighed, ikkeforskelsbehandling og gennemsigtighed i ansættelsen samt disse arbejdstageres retssikkerhed.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Vi stemte imod betænkningen om ændring af ansættelsesvilkårene for parlamentariske assistenter. Vi har absolut intet imod at sikre, at assistenter i Europa-Parlamentet har rimelige lønninger og arbejdsvilkår. Vi ønsker imidlertid ikke, at de parlamentariske assistenter indlemmes i "EU's skattely", lige så lidt som vi ønskede, at medlemmerne af Europa-Parlamentet blev omfattet af et aflønningssystem i EU med en lav EU-skat.

Medlemmerne af Europa-Parlamentet og deres assistenter bør være forankret i virkeligheden i deres eget land. Lønninger og andre goder skal være tilpasset vilkårene i deres medlemsstater, eller i tilfælde af assistenterne, vilkårene det sted, hvor de arbejder og bor. Medlemmerne af Europa-Parlamentet og deres assistenter bør ikke være isoleret i en "EU-boble" med høje lønninger og tiltrækkende fordele, der ligger langt over niveauet for de borgere, som de skal repræsentere.

Vi stemte derfor imod dette forslag om en EU-statut for assistenter. Det er en principalsag for os, og det har intet at gøre med de økonomiske vilkår for assistenter som sådan.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Den betænkning, der er blevet vedtaget i dag, vil medvirke til at forbedre ansættelsesvilkårene for akkrediterede parlamentariske assistenter, der arbejder på et af Parlamentets tre sædvanlige arbejdssteder. Assistenterne og medlemmerne af Europa-Parlamentet har ventet længe på disse ændringer. I betænkningen skelnes mellem lokale assistenter og de akkrediterede parlamentariske assistenter under hensyn til den særlige karakter af de opgaver, som akkrediterede parlamentariske assistenter skal påtage sig.

I henhold til den klart formulerede statut for assistenterne vil akkrediterede parlamentariske assistenter fremover nyde godt af mange af de fordele, som hidtil udelukkende har været forbeholdt ansatte ved de øvrige EU-institutioner. De vil navnlig drage fordel af privilegier, der vil sikre, at der ikke længere opstår unødvendig usikkerhed, f.eks. med hensyn til det skattepligtige land og sundheds- og socialforsikring. Statutten vil desuden sikre en afklaring af spørgsmålet om assistenternes aflønning. Assistenterne vil blive indplaceret i bestemte lønklasser, og der vil blive fastsat en grundløn.

Statutten er også til fordel for medlemmerne af Parlamentet. Gensidig tillid er hovedgrundlaget for medlemmernes samarbejde med de assistenter, de ansætter, og for deres forhold til disse assistenter. Statutten begrænser ikke medlemmernes frihed til at vælge de assistenter, som de ønsker at arbejde sammen med. Den bringer således ikke medlemmerne af Europa-Parlamentets uafhængighed under udøvelsen af deres hverv i fare.

Jens Holm og Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) De nye harmoniserede regler vedrørende parlamentariske assistenter ("øvrige ansatte") er ikke tilfredsstillende for nordiske arbejdstagere. Vi mener, at de nye regler bl.a. vil sænke standarderne for familieydelse og sociale ydelser til pleje af syge og ældre. Vi er desuden alvorlig bekymret over, hvordan de nye regler vil berøre pensionsrettigheder, arbejdsløshedsunderstøttelse og beskyttelsen af arbejdstagere mod afskedigelse.

Vi bør dog være opmærksom på baggrunden for forslaget. Assistenter, der er ansat på uregulerede kontrakter i Europa-Parlamentet, har alvorlige problemer. De arbejder til tider under forfærdelige forhold. Denne nye statut vil sætte en stopper for denne praksis. Vi stemte for forslaget i solidaritet med assistenter, der udnyttes af grådige medlemmer af Europa-Parlamentet/arbejdsgivere.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg har i dag stemt for hr. Garganis betænkning om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber.

I betænkningen skelnes mellem lokale assistenter og akkrediterede parlamentariske assistenter.

Det bør understreges helt klart, at akkrediterede parlamentariske assistenter, der bistår et eller flere medlemmer af Europa-Parlamentet, har særlige forpligtelser over for medlemmerne, idet deres arbejdsforhold er baseret på gensidig tillid.

Dette adskiller akkrediterede assistenter fra de øvrige EU-ansatte, hvis ansættelsesforhold bygger på kriterier som gennemsigtighed, objektivitet og institutionel loyalitet.

Den særlige situation for assistenter må ikke udlægges således, at den giver akkrediterede parlamentariske assistenter privilegeret eller direkte adgang til stillinger som tjenestemænd eller andre kategorier af ansatte i De Europæiske Fællesskaber.

Med Parlamentets vedtagelse af den pågældende betænkning vil alle akkrediterede parlamentariske assistenter ansat af medlemmerne af Europa-Parlamentet i næste valgperiode, der indledes i 2009, være omfattet af de sociale og skattemæssige vilkår, der gælder for ansatte ved De Europæiske Fællesskaber.

– Betænkning: Simon Busuttil (A6-0446/2008)

Glyn Ford (PSE), *skriftlig*. – (EN) Som medlem af Udvalget for Andragender glæder jeg mig over min kollega Simon Busuttils betænkning om vildledende udgivere af erhvervsvejvisere. Disse selskaber er modbydelige parasitter, der udnytter små og mellemstore virksomheder (SMV'er) i EU. De skriver meget tvetydige breve til SMV'er, hvori de beder dem om at udfylde eller ajourføre deres virksomheds navn og kontaktoplysninger, og giver dem det falske indtryk, at de vederlagsfrit vil blive opført i en erhvervsvejviser. Disse breve besvares ofte af det yngre personale.

De ansatte, der har underskrevet dokumenterne, og virksomhederne finder senere ud af, at de utilsigtet har underskrevet en kontrakt, som almindeligvis binder dem i mindst tre år til en årlig udgift på over 1 000 EUR,

I de 400 andragender, der er blevet indgivet af SMV'er, redegøres der i detaljer for den chikane, stress, forlegenhed, frustration og for de økonomiske tab, som disse bondefangere er skyld i. I betænkningen gives der med rette udtryk for støtte til den østrigske regering, der har forbudt denne praksis. Kommissionen og de øvrige 26 medlemsstater opfordres i betænkningen til at følge Østrigs eksempel og sætte en stopper for disse svindlers aktiviteter.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – (SV) Vi har valgt at stemme for Europa-Parlamentets betænkning. Vi sætter imidlertid spørgsmålstegn ved forslaget i punkt 13 om udvidelse af anvendelsesområdet for direktiv 2005/29/EF.

Det er godt, at der i betænkningen peges på Østrig og Belgien som gode eksempler på, hvorledes man kan sætte en stopper for vildledende praksis hos udgivere af erhvervsvejvisere. Vi mener, at det kan være tilstrækkeligt at fremhæve disse lande som gode eksempler i Europa. Lovgiverne i medlemsstaterne er helt sikkert kompetente nok til at tage ved lære af de gode eksempler i andre lande og til selv at træffe afgørelse om nye love til imødegåelse af problemerne på dette område for virksomhederne i de enkelte lande. Det er netop i forbindelse med løsningen af problemer, som det, der henvises til i denne betænkning, at den institutionelle konkurrence mellem medlemsstaterne er af afgørende betydning.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Virksomheder over hele Europa er blevet ofre for svindel som f.eks. den praksis, der anvendes af European City Guide. Det er af afgørende betydning at indføre lovgivningsforanstaltninger til bekæmpelse af denne svindel, og jeg hilser derfor Busuttil-betænkningen velkommen.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for denne betænkning, da mange af mine vælgere har henvendt sig til mig og givet udtryk for deres bekymring over vildledende praksis hos udgivere af erhvervsvejvisere. Mange virksomheder, navnlig små virksomheder i Skotland, har lidt økonomisk tab og er blevet chikaneret og truet med sagsanlæg. EU-landene opfordres i betænkningen til at skærpe deres nationale lovgivninger og sikre, at den eksisterende EU-lovgivning om vildledende reklame og urimelig handelspraksis håndhæves korrekt, og der bliver således sat fokus på problemet, således at færre virksomheder bliver ofre for denne form for svindel. Jeg støtter denne betænkning, idet Kommissionen opfordres til at øge sin overvågning af gennemførelsen af EU-lovgivningen samt til at forbedre den nuværende EU-lovgivning på de områder, hvor det er fastslået, at den ikke er tilstrækkelig til at sætte en endegyldig stopper for denne form for svindel.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg støttede vedtagelsen af Busutil-betænkningen, da Kommissionen opfordres til at forbedre den eksisterende EU-lovgivning ved at sikre virksomheder og enkeltpersoner beskyttelse mod vildledende reklame.

Gennemførelsen af forslagene i denne betænkning vil give myndighederne i medlemsstaterne mulighed for at yde en fælles indsats for at forhindre yderligere spredning af den vildledende praksis blandt firmaer, der udgiver erhvervsvejvisere, og for at indføre effektive foranstaltninger, der vil tvinge disse udgivere af erhvervsvejvisere til at indstille deres aktiviteter og gøre det muligt at straffe dem, der står bag. Ofrene for denne svindel, generelt SMV'er, vil ligeledes få et effektivt retsmiddel til at ophæve kontrakter indgået som følge af vildledende reklame og få erstatning for tab.

Jeg har modtaget mange breve fra selskaber i Rumænien, der er blevet ofre for denne form for svindel. Med vedtagelsen af Busutil-betænkningen vil der komme øget fokus på dette spørgsmål, og jeg håber, at færre virksomheder således vil blive ofre for denne praksis.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over, at Europa-Parlamentet i dag har taget skridt til at bekæmpe svindel som f.eks. den praksis, der anvendes af European City Guide. Mange af mine skotske vælgere blev ofre for denne svindel og fik tilsendt regninger for ydelser, som de ikke havde bestilt. Disse vildledende salgsteknikker, der går ud over almindelige mennesker, er forkerte og bør stoppes. Vi bør takke Udvalget for Andragender, der har sat dette punkt på dagsordenen i dag.

Glenis Willmott (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for denne betænkning for at sætte en stopper for vildledende reklame hos udgivere af erhvervsvejvisere som f.eks. European City Guide. I de seneste år har jeg fået henvendelser fra en lang række forskellige små virksomheder i East Midlands og fra Nottingham til Northampton. Disse virksomheder har ladet sig narre af åbenlys svindel, og jeg støtter fuldt ud etableringen af en europæisk sortliste og tiltag, der sætter en stopper for vildledende reklame.

5. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 9.50 og genoptaget kl. 10.00)

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

6. Resultaterne af Det Europæiske Råd den 11.-12. december 2008 – Det franske formandskabs aktivitetsperiode (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Det Europæiske Råds beretning om og Kommissionens redegørelse for resultaterne af Det Europæiske Råd den 11.-12. december og formanden for Rådets redegørelse for det franske formandskabs aktivitetsperiode.

Jeg vil gerne byde formanden for Det Europæiske Råd, den franske præsident Nicolas Sarkozy, hjertelig velkommen. Velkommen til Europa-Parlamentet for tredje gang under det franske formandskab!

Jeg vil ligeledes byde Kommissionens formand, José Manuel Durão Barroso, og repræsentanterne for Kommissionen hjertelig velkommen. Det glæder mig, at en række kommissærer er til stede i dag. Hjertelig velkommen.

(Bifald)

Det er gruppeformændenes og Deres opgave, hvis De taler på vegne af Deres gruppe, at foretage en vurdering. Jeg vil imidlertid gerne først komme med et par indledende bemærkninger.

Præsident Sarkozy! De overtog formandskabet i en meget begivenhedsrig periode, hvor der var brug for beslutomme forhandlinger og foranstaltninger. De har imødegået disse udfordringer, herunder problemet i Georgien, finanskrisen, de økonomiske vanskeligheder og andre problemer. Det er tredje gang, at De er her i Parlamentet som formand for Det Europæiske Råd, og De besøgte også Parlamentet, inden De tiltrådte som formand for Det Europæiske Råd, for at tale til os.

De har også flere gange afholdt Formandskonferencens møder i Deres officielle residens, Élyséepalæet, og De inviterede Kommissionen og Parlamentet til den franske hovedstad i forbindelse med den imponerende

festligholdelse den 1. juli, hvor De overtog formandskabet, hvilket også var en inspirerende tilkendegivelse af Deres vilje til at forene Europa.

Vi mødtes igen i Paris den 13. og 14. juli. Anledningen den 13. juli var Euro-Middelhavstopmødet om oprettelse af Middelhavsunionen. Den 11. november, 90 år efter Første Verdenskrig, inviterede De os også til en mindegudstjeneste i Verdun.

Alle disse invitationer er udtryk for Deres anerkendelse af Europa-Parlamentet, og jeg vil gerne takke Dem varmt herfor. Nu vil jeg bede Dem tage ordet.

Nicolas Sarkozy, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Da Frankrig overtog formandskabet, var situationen i Europa præget af, at ratificeringen af Lissabontraktaten var gået i stå efter det irske nej til denne traktat.

Vi havde på daværende tidspunkt ingen anelse om, at der ville udbryde krig mellem Georgien og Rusland, og vi havde heller ingen anelse om alvoren af finanskrisen og den efterfølgende økonomiske krise, som Europa ville blive stillet over for.

Det franske formandskab har forsøgt at basere alle sine tiltag på to overbevisninger. Den første er, at verden har brug for et stærkt Europa, og den anden er, at Europa ikke kan være stærkt, hvis det er spillet. Jeg er naturligvis klar over, at disse idéer ikke er nye, men det gør dem ikke mindre afgørende.

Vi har gennem de sidste seks måneder forsøgt at sikre et forenet og stærkt Europa med selvstændige holdninger. Hvad er et stærkt Europa? Det er et Europa, som tænker selv, som har overbevisninger, som har svar, og som har fantasi. Det er et Europa, der ikke stiller sig tilfreds med at følge trop, og som nægter en konsensus, der udelukkende er baseret på fortællelser, tilsidesættelse af problemer, og den antagelse, at tiden læger alle sår, da jeg er overbevist om, at situationen bliver vanskeligere, jo længere vi venter.

I sidste ende var formandskabets tiltag præget af internationale begivenheder, der vendte op og ned på vores arbejde, og det er helt sikkert ikke op til mig at gøre status over formandskabets arbejde. Jeg ønsker blot at påpege, at vi imødegik disse forskellige udfordringer.

Da krisen brød ud i Georgien i august, den 8. august, havde vi kun ét mål, nemlig at stoppe krigen og undgå, at den udviklede sig til et nyt Bosnien. Jeg ønsker ikke at dømme for hårdt, men helt ærligt, da konflikten startede i Bosnien – i Europa – greb Europa ikke ind. Det var USA, vores venner og allierede, som stod ved sit ansvar, og Europa var nødsaget til at følge trop.

Formandskabet har lagt stor vægt på at sikre, at Europa stod ved sit ansvar, og i august, den 12. august, indledte vi forhandlinger om våbenhvilen, tilbagetrækningsaftalen blev indgået den 12. september. Vi undgik i sidste ende krig, tilbagetrækningen blev indledt, og frem for alt – takket være alle EU-medlemsstaterne – er Europa fortsat forenet.

Det var ikke på forhånd givet, idet det var helt naturligt, at visse lande nærede andre følelser for vores russiske naboer end de lande, der kun har kendt til frihed, i lyset af vores forskellige landes historie, en smertelig historie for de europæere, der i mange, mange år boede bag jerntæppet i et ydmyget Europa, et splittet Europa, et Europa, der var blevet ofret.

På trods heraf forblev Europa forenet, og formandskabet og formanden for Kommissionen gjorde deres yderste for at sikre, at krigen ikke kom ud af kontrol. Den 8. august stod russiske tropper 40 km fra Tbilisi. I dag har stort set alle de russiske tropper forladt Georgiens territorium, undtagen i Ossetien og Abkhasien.

Europa har gjort sin indflydelse gældende, men er ikke blevet inddraget i en aggressiv politik i vores russiske naboers baggård. Jeg er overbevist om, at den eneste mulighed fremover er at arbejde sammen med vores naboer for økonomisk udvikling, sikkerhed og fred og forklare dem, at hvis de ønsker indflydelse på globalt plan – og Rusland er et stort land – er de nødt til at respektere nogle helt andre værdier og en helt anden praksis og adfærd end dem, de forsvarede i Europa i en anden tidsalder.

(Bifald)

Europa var til stede. Så kom finanskrisen. Den startede ikke i august 2007, som jeg har hørt nogle sige. Problemerne begyndte i august 2007, men den systemiske finanskrisen verden over startede, da USA besluttede at lade Lehman Brothers gå konkurs den 18. september 2008, hvilket skulle vise sig at være en meget alvorlig fejltagelse. Det var først på dette tidspunkt, at vi stod over for en global finanskrisen af hidtil ukendt omfang.

Vi har i samarbejde med kommissionsformand Barroso forsøgt at opnå to ting. Den første var europæisk enighed, som vi gradvis har opnået. Vi har udarbejdet en genopretningsplan for europæiske banker, der støttes af alle landene i Europa, først gennem afholdelse af et møde mellem de fire største lande i Europa og Kommissionen, Den Europæiske Centralbank og formanden for Eurogruppen, herefter gennem afholdelse af et møde for første gang siden 2000 mellem landene i Eurogruppen på stats- og regeringschefsniveau, og endelig gennem afholdelse af et møde i september mellem alle stats- og regeringsledere. Det var som bekendt vanskeligt, da krisens alvor havde foranlediget visse lande til at træffe forhastede beslutninger. Jeg er sikker på, at de ikke kunne have handlet anderledes. Irlænderne var f.eks. hårdt ramt af angrebene på hele deres banksystem.

I sidste ende blev hele Europa en måned senere enige om en samlet plan til støtte for bankerne, og vi har sammen med kommissionsformand Barroso opfordret de øvrige lande verden over til at lade sig inspirere af vores plan til imødegåelse af et sammenbrud i banksektoren. USA er gået videre fra Paulson I- til Paulson II-planen, og er nu nået frem til Paulson III-planen, der helt klart er inspireret af den europæiske plan-I.

Jeg påstår ikke, at alle problemer er blevet løst. Jeg siger blot, at hvis medlemsstaterne, Kommissionen og EU-institutionerne ikke havde stået ved deres ansvar på daværende tidspunkt, ville vi for første gang nogensinde have stået over for udsigten til sammenbrud eller bankerot i visse medlemsstater og ødelæggelsen af det europæiske banksystem.

Europa har vist, at det står sammen i solidaritet. Jeg tænker navnlig på den berygtede weekend, hvor vi skulle mobilisere 22 mia. EUR i form af lån til Ungarn, der var under angreb, efter at det havde været nødvendigt at mobilisere 17 mia. EUR til Ukraine. Der er stadig en række problemer i visse baltiske lande for ikke at nævne de andre globale problemer, som vi skal løse.

Europa har stået sammen under finanskrisen. Europa tog initiativ til topmødet i Washington og til G20-mødet og står for topmødet om reformen af den globale finansielle forvaltning i London den 2. april. Europa har talt med én stemme og sagt, at det ønsker kapitalisme baseret på iværksætteri, ikke spekulation, at det ønsker en reform af det finansielle system, at det ønsker en ny rolle for vækstlandene, og at det ønsker etisk kapitalisme. Europa har talt med én stemme for at forsvare sine principper.

Med hensyn til den økonomiske krise har debatten ikke været let. Den har ikke været let af to grunde. For det første er den finansielle situation ikke den samme i alle vores lande, og for det andet er vores økonomiske kulturer og politiske identiteter ikke de samme. Ikke desto mindre anerkendte alle i sidste ende behovet for en koordineret indsprøjtning på omkring 1,5 % af BNP som anbefalet af Kommissionen.

Jeg har fuld forståelse for, at folk kan være overrasket over uenigheder på forskellige områder, tøven, forvirring og misforståelser. Jeg vil gerne understrege over for dem, der følger med i EU-anliggender, at der er 27 medlemsstater, og at det ikke er nemt at indføre den samme politik samtidigt i 27 lande, når nogle lande måske er under valgpres – idet alle medlemsstaterne ikke afholder valg på samme dato – og i Europa-Parlamentet, det europæiske demokratis tempel, ved alle, at kommende valgkampagner ikke ligefrem fremmer enighed. På trods heraf er det på en vis måde lykkedes Europa at fastlægge en fælles politik til imødegåelse af den økonomiske krise efter fastlæggelsen af en fælles politik til imødegåelse af finanskrisen.

Vi har også drøftet Middelhavsregionen. Jeg er overbevist om, at det var nødvendigt at koordinere og gå på kompromis for at gøre to ting klart. Den ene er, at hvis Europa ikke yder en indsats for fred i Mellemøsten, er der ikke nogen til at tage over. Intet land i verden er alene i stand til at fremme fred mellem Israel og den arabiske verden. Europa skal spille sin rolle og gøre sin indflydelse gældende for at undgå et direkte sammenstød mellem den arabiske verden og verdens førende stormagt, USA.

Med hensyn til Middelhavsregionen er det en organisation for løbende dialog mellem Europa og Middelhavslandene, herunder de arabiske lande. Vi har brug for denne dialog, og araberne har brug for denne dialog. Europa har brug for denne dialog, således at Unionen ikke blot forbliver en donor, men kan have politiske anskuelser, som fremmer fred, og således at Unionen i stedet for blot at slå sig til tåls med at punge ud kan stille krav om fred, en afbalanceret fred, navnlig mellem palæstinenserne, der har ret til en moderne, demokratisk, sikker stat, og Israel, der har ret til sikkerhed for et land, som er et demokratisk mirakel.

Der skulle en vis overtalelse til i forbindelse med Middelhavsunionen. Vi var således nødt til at argumentere for, at Middelhavsunionen ikke bragte Europas forening i fare, men at den tværtimod ville styrke den. Endelig kan vi som europæere være stolte over, at formandskabet for Middelhavsunionen varetages af EU-formandskabet og Egypten i fællesskab, og at det har fem vicegeneralsekretærer, herunder en israelsk og

en palæstinensisk. Det er første gang, at de arabiske lande har accepteret en israeler som medlem af ledelsesorganet i en regional organisation som Middelhavsunionen, hvilket er en historisk bedrift.

Jeg vil gerne takke Bernard Kouchner, der med stor dygtighed forhandlede på topmødet i Marseilles for at opnå et resultat, som vi end ikke have drømt om. Israelerne har til gengæld accepteret, at Den Arabiske Liga deltager i arbejdet i Middelhavsunionen. Denne union vil på ingen måde forhindre det tjekkiske og det efterfølgende svenske formandskab i at udvikle de østlige partnerskaber, som Europa har brug for, på et senere tidspunkt.

Nu vil jeg gerne ind på energi og klimaændringer. Lad det i denne forbindelse være helt klart, at det var et voldsomt slag, og jeg er overhovedet ikke i tvivl om, at alle har grund til at være utilfredse. Nogle føler, at vi stiller for store krav til industrien, og andre, at vi ikke stiller tilstrækkelig store krav. En gruppe mener, at vi bør gå den ene vej, og en anden gruppe mener, at vi bør gå den anden vej. I sidste ende fastsatte det tyske formandskab en frist til udgangen af 2008. Det tyske formandskab havde fastlagt tre mål – "3x20"-målene, og den aftale, som vi forseglede på Det Europæiske Råds møde, og som forhåbentlig vil blive vedtaget af Europa-Parlamentet i morgen, opfylder dybest set de mål, som Parlamentet selv har fastsat.

Jeg må være ærlig og sige, at vi var nødt til at gøre alle parter opmærksom på deres ansvar. Det ville have været det rene vanvid, hvis Europa slækkede på sine egne mål på et tidspunkt, hvor en ny præsident i USA var i gang med at fastsætte ambitiøse miljømål for det mest magtfulde land i verden. Det ville have været uansvarligt, for hvis Europa ikke var nået til enighed om Kommissionens energi- og klimapakke, ville vi ikke have kunnet forvente, at Indien, Kina, Brasilien og alle de øvrige lande i verden, som nu er nødt til at påtage sig et ansvar for den globale miljøbalance, ville høre på os.

For at nå frem til det punkt var vi nødt til at gøre brug af vores overtalelsesevne, og vi var nødt til at gå på kompromis på en række områder. Hvilke områder? Jeg påpegede, at vi aldrig ville afvige fra tidsplanen for opfyldelse af 3x20-målene, men alle her er nødt til at forstå, at lande som f.eks. de nye østeuropæiske medlemsstater, hvor sværindustrien har været offer for overgangen fra et kommunistisk system til markedsøkonomi, indvilligede i, at referenceåret blev fastsat til 2005, selv om de havde god grund til at kræve, at der blev anvendt et andet referenceår, f.eks. 1990. Det ville ikke have været overraskende, i lyset af hvad der er sket i disse lande, og hvad de har været igennem. Jean-Louis Borloo, der var en effektiv og urokkelig støtte under disse forhandlinger, lytter opmærksomt til det, jeg siger. Jeg ønskede ikke, at en proaktiv tilgang til miljøet blev opnået på grundlag af en socialpolitik, der ville få disse nye EU-medlemsstater til at bryde sammen.

Jeg vil gerne understrege over for fundamentalisterne, at det ikke på noget tidspunkt handlede om at påtvinge Polen, Ungarn og de øvrige lande miljøkrav, men snarere om at forhindre et socialt sammenbrud i disse lande, og at de tvinges til at vælge mellem miljøbeskyttelse og vækst. Vi foreslog en ny form for vækst, nemlig bæredygtig, grøn vækst, som vil forhindre kraftigt stigende priser og følger for polske, ungarske og andre østeuropæiske arbejdstagere, som intet demokratisk land i verden kan tolerere.

Jeg ønsker desuden at tilføje, at jeg lyttede opmærksomt til Deres bekymringer under mit sidste besøg i Parlamentet. En række medlemmer påpegede – og det har jeg forståelse for – at jeg havde opgivet mine mål, fordi jeg accepterede enstemmighedsreglen i Rådet. Det gjorde jeg af den simple årsag, at de miljøvalg, som Europa træffer, ikke skal være påtvungne valg, men velovervejede valg. Kan De forestille Dem, hvor svag en aftale vedtaget ved flertalsafstemning ville have været, idet en række lande ikke ville have overholdt aftalen? Hvor troværdig ville energi- og klimapakken have været, hvis den var blevet ratificeret af et flertal, når enhver kan se, at enstemmighed sikrer, at vores politiske tilsagn bliver opfyldt.

(Bifald)

En række medlemmer gjorde mig desuden opmærksom på, at dette spørgsmål henhørte under den fælles beslutningsprocedure, og jeg vil gerne påpege, at jeg har haft dette in mente. I mine drøftelser med de øvrige stats- og regeringsledere må jeg helt ærligt sige, at det forhold, at Europa-Parlamentet, der var fast besluttet på, at der skulle indgås en aftale om energi- og klimapakken, fulgte nøje med i forhandlingerne, var en vigtig motiverende faktor for disse stats- og regeringsledere, der var mere eller mindre villige til at indgå en aftale.

Under alle omstændigheder kommer jeg her i dag med aftalen enstemmigt indgået af alle 27 stats- og regeringsledere om energi- og klimapakken. De kan gøre med den, hvad De vil.

Jeg vil afslutte med to korte bemærkninger. Med hensyn til migrationspolitikken er det utænkeligt, at EU – de fleste EU-medlemsstater er integreret i Schengenområdet, der er baseret på den frie bevægelighed for personer og varer – fortsat kan undslå sig at fastlægge fælles principper for udformning af en fælles

indvandringspolitik Arbejdet er blevet gjort, og jeg må sige, at det skete uden overdrevent postyr. Europa-Parlamentet har gjort en stor indsats for at afdæmpe debatten om indvandringspolitik, der på nationalt plan ikke altid er eksemplarisk med hensyn til respekt for mennesker, ro, hensyntagen og ansvar. Vi er nu nået til enighed om grundlaget for en fælles indvandringspolitik.

For så vidt angår forsvarsområdet, vil jeg kort sige, at kansler Merkel og jeg skal stå for NATO-topmødet i Strasbourg/Kehl næste år. Den vigtige afgørelse, som vi har truffet på dette område, er efter min opfattelse, at de 27 lande nu forstår, at sikkerheds- og forsvarspolitikken henhører under EU og NATO, og at EU's sikkerheds- og forsvarspolitik ikke står i et modsætningsforhold til NATO's politik, men derimod supplerer denne.

Endelig er der det institutionelle problem. Efter det irske nej tog jeg til Dublin med Bernard Kouchner på opfordring af Brian Cowen, den irske premierminister, og jeg udtalte dengang, at vi kun kunne løse problemet ved at lægge spørgsmålet ud til fornyet folkeafstemning, hvilket chokerede folk på daværende tidspunkt. Denne udtalelse skabte debat, idet den blev opfattet som et udtryk for manglende respekt over for borgerne at anmode om, at de får endnu en mulighed for at tage stilling.

Hvordan ser situationen ud i dag? I dag har 25 lande så godt som afsluttet ratifikationen af Lissabontraktaten. Det 26. land, Den Tjekkiske Republik, har netop truffet en vigtig afgørelse, idet den tjekkiske forfatningsdomstol har fastslået, at ratifikationsprocessen kan indledes, og premierminister Topolánek har i en modig og ansvarlig erklæring udtalt, at han agter at foreslå, at Lissabontraktaten ratificeres. Vi mangler således kun irlænderne.

Vi har indgået en meget enkel aftale. Den går primært ud på at garantere, at der vil blive udpeget én kommissær pr. medlemsstat, hvis Lissabontraktaten træder i kraft. Jeg ved, at dette er en stor indrømmelse for nogle af medlemmerne i Parlamentet og for visse regeringer, der mente, at Kommissionen burde være mindre, hvis den skulle være mere effektiv. Jeg beder Dem imidlertid være opmærksom på, at hvis vi ønsker Lissabontraktaten – og Europa har brug for stærke, bæredygtige institutioner – kan vi kun få den, hvis irlænderne stemmer og siger ja, og hvis de skal sige ja, er vi nødt til at ændre vilkårene. Det Europæiske Råd foreslår, at disse ændrede vilkår bliver én kommissær pr. medlemsstat.

Det andet element i aftalen er, at vi har afgivet visse politiske tilsagn på en række specifikke områder såsom neutralitet, beskatning og familien, der er blevet rejst i den irske debat. Det var ikke vanskeligt at afgive disse tilsagn, så hvad er problemet? Det er bedst at lægge alle kort på bordet. Problemet er, hvilken retskraft disse politiske tilsagn vil få, idet Irland har en forfatningsdomstol, og der er ingen tvivl om, at nejsigerne vil indbringe spørgsmålet om retskraften af disse politiske tilsagn for den irske forfatningsdomstol, hvilket de har ret til.

Formandskabet har foreslået en kompromisløsning, der indebærer, at de medlemsstater, der allerede har ratificeret Lissabontraktaten, ikke skal gøre dette igen, og at Lissabontraktaten ikke skal ændres. Det er efter min mening formålsløst at løse et problem ved at skabe 26 andre. Så meget er klart. I forbindelse med en kommende udvidelse af EU – sandsynligvis med Kroatien i 2010 eller 2011, hvis alt går som planlagt – får vi på den anden side brug for en ny traktat for at udvide EU med en ny medlemsstat. Vi har derfor foreslået, at vi i forbindelse med udvidelsen af EU og ikke før tilføjer to elementer til Kroatiens tiltrædelsesaftale. Det første element er en "irsk" protokol, og det andet element vedrører antallet af parlamentsmedlemmer. Valget til Europa-Parlamentet vil blive afholdt på grundlag af Nicetraktaten. Jeg kan ikke se, at der er andre muligheder, idet en række stater blev tildelt yderligere parlamentsmedlemmer i Lissabontraktaten. Vi kunne også løse dette problem i forbindelse med den næste udvidelse.

På dette grundlag har den irske regering modigt forpligtet sig til at afholde en ny folkeafstemning om Lissabontraktaten inden udgangen af 2009. Dette betyder, at hvis tingene udvikler sig, som jeg håber – om end det er irlændernes afgørelse – vil Lissabontraktaten blot træde i kraft et år senere.

Det var heller ikke nemt at drøfte og afklare dette spørgsmål, og det vil heller ikke blive nemt for irlænderne eller for andre, men EU er først og fremmest kompromissøgende. Hvis de 27 medlemsstater ikke kan nå frem til et kompromis, er det europæiske ideal uden værdi. Det europæiske ideal går ud på at lytte til andre og at samarbejde om at finde fælles løsninger på problemer.

Jeg vil afslutningsvis først og fremmest gerne takke Europa-Parlamentet. Jeg vil også gerne sige, at det har været meget nemt og en stor fornøjelse for formandskabet at samarbejde med alle grupperne i Parlamentet, uanset om de politisk er til højre eller venstre, liberale eller grønne, suverænister eller føderalister. Alle har vist vilje til at bringe EU videre på hver deres måde. Jeg må helt ærligt sige, at Parlamentet efter formandskabets opfattelse på afgørende vis har bidraget til de opnåede resultater. Jeg vil endog sige, at det har været nemmere

at tale, at arbejde og forhandle med Europa-Parlamentet end med visse andre kontakter, og jeg vil ikke nævne nogen ved navn. Ved formandskabsperiodens udløb bør formandskabet udtrykke sig specifikt, når det giver komplimenter, men generelt, når det udtrykker beklagelse.

Jeg vil også gerne sige, at vi har bestræbt os på at arbejde tæt sammen med formanden for Kommissionen, og vi har alle været klart over vores ansvar, og det skal retfærdigvis sige, at formandskabet aldrig ville have opnået de resultater, som det gjorde, uden det tætte samarbejde med kommissionsformand Barroso. Det er efter min opfattelse vigtigt at understrege, idet det er sandt, i hvert fald som jeg har oplevet det.

Endelig vil jeg gerne takke stats- og regeringslederne. Vi ønsker ikke at opbygge et Europa, der går imod nationerne. Så meget er klart. Uanset hvor europæisk man er, er Europa ikke nationalstatens fjende, og nationalstaten er ikke Europas fjende. Jeg vil gerne understrege én ting, nemlig at hvis vi ikke havde forsøgt at forstå de enkelte demokratiske regerings problemer, ville vi ikke være kommet ret langt. Det er en fejltagelse at forsøge at træffe beslutninger hen over hovedet på de valgte repræsentanter i nationalstaterne. Det er ikke et europæisk ideal, men fundamentalisme, og jeg har bekæmpet fundamentalisme hele mit liv, endog europæisk fundamentalisme, idet jeg, når jeg hører udtrykket "europæisk fundamentalisme", glemmer ordet europæisk og hører kun ordet fundamentalisme, og fundamentalisme er aldrig en god idé. Det ville være en historisk fejltagelse at forsøge at opbygge et Europa, der går imod nationerne. Regeringslederne står ved deres ansvar, og landene står ved deres.

Jeg vil gerne afslutningsvis sige, at jeg rent personligt har lært en masse i løbet af de sidste seks måneder under formandskabet, og at arbejdet har været en stor fornøjelse. Jeg forstår, hvorfor medlemmerne af Europa-Parlamentet er så dybt engagerede i deres arbejde, idet vi, når vi har brugt seks måneder på at forstå og prøve kræfter med 27 landes problemer, bliver mere tolerante og åbne, og vi får større forståelse for, at Europa uden tvivl er den smukkeste idé, der er blevet udtænkt i det 20. århundrede, og at vi har brug for dette Europa i dag mere end nogensinde. Jeg har forsøgt at bringe Europa videre, men Europa har forandret mig. Jeg ønsker at sige én ting til, idet det er min meget faste overbevisning.

(Bifald)

Jeg mener virkelig, at alle stats- og regeringsledere ville have gavn af at påtage sig dette ansvar på et eller andet tidspunkt, for det første fordi det vil gøre det nemmere for dem at forstå, at de problemer, som de står over for i deres egne lande, ofte kun kan blive løst i samarbejde med deres naboer. De vil også forstå, at på trods af vores forskelle, er der mange, mange ting, der bringer os sammen, og de vil navnlig også lære, at det er nemmere for EU at have store ambitioner end små.

Endelig er jeg helt overbevist om, at det i Det Europæiske Råd, Europa-Parlamentet og Kommissionen er nemmere at skabe resultater med større projekter end med små projekter, fordi der ikke er den nødvendige fremdrift i små projekter til at overvinde nationale egoer. Vi har brug for store projekter, store ambitioner og store tanker. Vi kan overvinde nationale egoer med disse store tanker og store ambitioner. Jeg håber således, at Europa fortsat vil have ambitioner, og at det forstår, at verden har brug for et Europa, der træffer beslutninger. Når vi fejrer problemerne ind under gulvtæppet, får vi større problemer på et senere tidspunkt. Vi er nødt til at løse problemerne her og nu, og det er ikke rigtigt, at EU-institutionerne bremser beslutningstagningen. Årsagen til, at der ikke træffes beslutninger, er manglende mod, manglende handlekraft. Det er svækkelsen af et ideal. Vi kan ikke vente med at træffe beslutninger til efter Lissabontraktatens gennemførelse! Vi må ikke udsætte det til i morgen, men er nødt til at træffe beslutninger nu, og jeg har stor tillid til, at det tjekkiske formandskab vil videreføre det franske formandskabs arbejde.

(Kraftigt bifald)

Formanden. – Hr. formand for Rådet! Vi vil gerne takke Dem – og bifaldet var et klart udtryk for vores tak – for Deres redegørelse, men navnlig for Deres mod og Deres vilje til at tjene Europa.

Inden jeg giver ordet til formanden for Kommissionen, vil jeg gerne byde hjertelig velkommen til de to ministre, Bernard Kouchner og Jean Louis Borloo, der i høj grad har bidraget til det franske formandskabs succes. Hjertelig velkommen.

Jeg vil først byde velkommen Bruno Le Maire, statssekretær for EU-anliggender, der har afløst Jean-Pierre Jouyet. Jean-Pierre Jouyet er nu formand for den franske reguleringsmyndighed for de finansielle markeder, og vi har haft et meget vellykket samarbejde. Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at takke ham.

Jeg håber, at De tillader, at jeg i nærvær af de øvrige EU-institutioner – og jeg ved, at dette ikke er normal praksis – lykønsker Klaus Hänsch, tidligere formand for Europa-Parlamentet fra 1994 til 1997 og medlem

af Europa-Parlamentet siden det første valg, i anledning af hans 70-års fødselsdag. Jeg vil gerne give udtryk for vores oprigtige tak og vores anerkendelse af hans store arbejde for Parlamentet og for EU.

Nu vil jeg gerne bede Kommissionens formand, José Manuel Durão Barroso, tage ordet.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Resultaterne af det sidste Europæiske Råd vil blive indskrevet i europæisk historie. Sjældent har Det Europæiske Råd truffet så mange beslutninger om så grundlæggende politiske emner. Sjældent har Europa haft mulighed for at udtrykke tilfredshed med så mange positive resultater og endog en trefoldig succes. I en vanskelig og endog presserende krisesituation er det lykkedes os at gøre betydelige fremskridt med hensyn til Europas og europæernes fremtid. Det er det Europa, som vi alle er så stærkt knyttet til, nemlig et Europa, der kan yde sit bedste.

Ud over de øvrige vigtige konklusioner, navnlig vedrørende sikkerheds- og forsvarspolitikken, Middelhavsunionen og det nye østlige partnerskab, vil jeg gerne nævne tre særlige områder, nemlig Lissabontraktaten, økonomisk genopretning og energi- og klimaændringer.

De 27 medlemsstater har samarbejdet om at finde en fælles tilgang med henblik på at sikre en fortsættelse af den politiske proces hen imod Lissabontraktaten. I Kommissionen har vi altid støttet denne traktat, og vi havde grund til at tro, at hvis vi tog os tid til at lytte til vores irske venners bekymringer, kunne vi i fællesskab finde frem til en løsning.

Som et positivt svar på Kommissionens initiativ af 26. november besluttede de 27 medlemsstater at samordne deres økonomiske genopretningsplaner med henblik på at afværge en usædvanlig hård storm. I dag har vi en aftale om at give økonomien en indsprøjtning på omkring 1,5 % af EU's BNP som anbefalet af Kommissionen. Med denne samordnede plan vil vi imødegå recessionen, navnlig gennem mere hjælp til de mest udsatte grupper i samfundet. Den vil samtidig give os mulighed for at investere i vores økonomier med henblik på at tilpasse dem til fremtidige udfordringer. Denne krise vil således give os mulighed for at øge investeringerne i et socialt Europa og i et reformernes Europa.

På baggrund af Kommissionens lovgivningsforslag af 23. januar 2008 og et stærkt bidrag fra Europa-Parlamentet nåede de 27 medlemsstater til fuld enighed om at forpligte sig til at gøre Europa til en grøn, lavenergiøkonomi af hensyn til de kommende generationer. I aftalen om vores energi- og klimapolitik fastholdes målet om "3x20" i 2020. Dette historiske gennembrud er, hvis det vedtages af Europa-Parlamentet i morgen, en sejr for Europa som en partner, med andre ord for de europæiske institutioner, som har arbejdet tæt sammen med medlemsstaterne i en atmosfære præget af samarbejde og med en stærk fælles vilje til at skabe resultater.

Jeg vil i denne forbindelse gerne på ny takke det franske formandskab for Rådet for Europas succes som partner. Hr. formand for Rådet! De politiske omstændigheder har været usædvanlig vanskelige under Deres formandskab, hvilket De understregede lige før. Jeg tænker her på finanskrisen, som er helt uden sidestykke, og krigen mellem Rusland og Georgien. Det franske formandskab tacklede disse problemer effektivt, roligt og, om jeg så må sige, med dygtighed og snilde. "Frankrig er tilbage i Europa", erklærede De selv samme aften. De blev valgt, og det tvivler vi ikke et sekund på. Jeg vil endda sige, at vi ikke på noget tidspunkt har haft grund til at tvivle herpå, hvilket vi glæder os over.

Jeg vil derfor gerne oprigtigt takke Nicolas Sarkozy og hele det franske formandskab, dvs. medlemmerne af hans regering, diplomaterne og eksperterne. De har gjort en enestående indsats.

(Bifald)

For at blive ved Europas succes som partner vil jeg også gerne sige, at jeg er meget stolt over Kommissionens centrale rolle, over dens evne til at tage politisk initiativ på grundlag af solid teknisk forberedelse og over dens relevante forslag. Kommissionen har vist, at den stadig er den nødvendige vægtstang, der gør politiske drømme til virkelighed. Det lykkedes medlemsstaterne at nå til enstemmig enighed om energi- og klimapakken på grundlag af Kommissionens forslag vedrørende energi og klimaændringer. Processen blev indledt i Hampton Court i efteråret 2005 med indgåelsen af den politiske aftale om målene i marts 2007 og under det tyske formandskab, og den blev afsluttet med lovgivningsforslaget i januar 2008. Det lykkedes også medlemsstaterne at nå til enighed om en fælles genopretningsplan på grundlag af Kommissionens forslag af 29. oktober og 26. november.

Den stærke støtte til disse forslag har gjort det muligt for os at tage hul på en ny epoke i Europa, og jeg vil gerne understrege, at uden formandskabets engagement i et mere politisk Europa ville det have været meget

vanskeligt, hvis ikke umuligt, at opnå disse tilsagn. Jeg har samarbejdet med ni formænd for Det Europæiske Råd, og jeg kan fortælle Dem, at det i disse tider er meget vanskeligt at skabe konsensus mellem 27 medlemsstater, der helt naturligt til tider har forskellige prioriteter. Derfor har vi brug for en partnerskabsånd i Europa.

Med hensyn til Europas succes som partner vil jeg desuden endelig takke Europa-Parlamentet for den fantastiske indsats, det har gjort gennem de seneste måneder, navnlig i forbindelse med klimapakken. Intet ville have været muligt uden Parlamentets engagement og uden den utrættelige indsats, der er blevet ydet af Parlamentets ordførere, udvalgsformændene og koordinatorene fra de politiske grupper. Det endelige kompromis, som parterne nåede frem til efter trilogerne i weekenden, er præget af dette engagement, både for så vidt angår emissionshandelsordningen, arbejdsdelingen, vedvarende energi og kulstofopsamling og -lagring, hvor Parlamentets argumenter har gjort det muligt at øge kvotemængden for denne finansiering til 300 mio. t.

Europa-Parlamentet har helt fra begyndelsen vist, at Parlamentet har forståelse for den globale kontekst. Det er ganske rigtigt et europæisk projekt, men det er også et bidrag til den globale indsats og hjørnestenen i vores strategi under forhandlingerne i København næste år.

Jeg håber derfor, at resultatet af dette arbejde vil blive støttet af et stort flertal på plenarmødet i morgen. Europa-Parlamentet sidder med den sidste nøgle til den sidste dør, der vil give Europa mulighed for at træde ind i det 21. århundrede. Europa vil blive den første globale aktør, der accepterer retligt bindende regler for nedbringelse af Europas udledning af drivhusgasser med 20 % i 2020, og som har indgået en klar forpligtelse om at arbejde hen imod 30 % som led i en international aftale.

Parlamentet vil sende et meget stærkt signal til vores partnere med vedtagelsen af denne aftale med et meget stort flertal. Det er også nødvendigt, at vores partnere, navnlig vores amerikanske partnere, forpligter sig, og derfor understregede jeg ved afslutningen af Det Europæiske Råds møde, at nu, hvor europæerne fører an på dette område, kan vi sige til vores amerikanske venner, "Jo, I kan! "Vi kan, og så kan I også!" Det er det budskab, som vi skal sende til USA, således at vi i fællesskab kan arbejde hen imod en reel global aftale.

formand for Kommissionen. – (EN) Verden er i forandring, og det er Europa også. Vi har i fællesskab truffet en række meget vigtige afgørelser for at ruste EU til at klare sig i en globaliseringstid, for at beskytte borgerne mod følgerne af en økonomisk og finansiell krise, for at skabe vilkår for fornyet bæredygtig vækst samt for at føre an i reformen af det finansielle system og den globale forvaltning. Vi er nået langt i løbet af de sidste par måneder med hensyn til imødegåelsen af disse udfordringer, men jeg vil gerne gøre det klart, at der stadig skal gøres en stor indsats i de kommende uger og måneder.

Med hensyn til klimaændringer skal vi nu rette opmærksomheden mod forberedelsen af topmødet i København. Med hensyn til global forvaltning, herunder navnlig reformen af det finansielle system, skal vi forberede G20-topmødet i London. Med hensyn til den økonomiske genopretningsplan er vi nødt til at omsætte politisk enighed til konkret handling. På alle disse områder vil et fortsat tæt samarbejde mellem fællesskabsinstitutionerne også fremover være nøglen til succes. Med hensyn til finanskrisen og den økonomiske krise får vi navnlig brug for Parlamentets og Rådets opbakning som medlovgivere og budgetmyndighed. Jeg vil få lejlighed til at drøfte dette spørgsmål nærmere med Europa-Parlamentets Formandskonference i morgen, men jeg vil gerne give Dem et ganske kort indblik i, hvad der ligger forude.

Med hensyn til fællesskabsbudgettet vil vi fremskynde forskudsbetalingerne fra begyndelsen af 2009, således at medlemsstaterne har tidligere adgang til op til 1,8 mia. EUR. Kommissionen vedtager i dag et forslag om tilpasning af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen til den aktuelle situation, der skal lette adgangen til fonden. Med hensyn til anvendelsen af uudnyttede midler under fællesskabsbudgettet har Det Europæiske Råd givet Kommissionen grønt lys til at foreslå en overførsel af midler til transeuropæisk energisammenkobling og projekter vedrørende bredbåndsinfrastruktur og til fremme af energieffektivitet. Vi agter at overføre 5 mia. EUR for 2009 og 2010. Et stort beløb vil blive øremærket demonstrationsprojekterne vedrørende kulstofopsamling og -lagring som et supplement til finansieringen inden for rammerne af emissionshandelsordningen.

Jeg har tillid til, at Parlamentet vil støtte vores bestræbelser på at overbevise alle dem, der stadig er imod anvendelsen af disse uudnyttede midler. Jeg har tillid til, at det franske formandskab vil føre Det Europæiske Råds klare politiske konklusioner ud i livet. Lad os være helt ærlige. Det er vigtigt, at de ambitioner, som Det Europæiske Råd gav udtryk for, nu accepteres på alle niveauer i beslutningsprocessen.

Med henblik på at fremme medlemsstaternes investeringer vil Kommissionen desuden i denne uge foreslå en midlertidig toårig fritagelse ud over de minimis-tærsklen for statsstøtte for et beløb på op til 500 000 EUR. Jeg vil også gerne nævne anvendelsen i 2009 og 2010 af hasteprocedurerne i direktiverne om offentlige indkøb på baggrund af de nuværende særlige omstændigheder. Lad mig imidlertid gøre det klart, at selv om den nuværende krise nødvendiggør en fremskyndelse af procedurerne, kan den under ingen omstændigheder tjene som påskud for at ophæve konkurrencen eller statsstøttereglerne, der er hjørnestenen i det indre marked. Vi skal fastholde det indre markeds integritet. Dette er en af de vigtigste europæiske bedrifter – i øvrigt i lighed med euroen. Derfor har vi fortsat brug for stabilitets- og vækstpakten og reglerne for det indre marked, hvis vi ønsker en egentlig europæisk løsning.

Kommissionen vil også sikre, at medlemsstaterne opfylder deres tilsagn om at koordinere gennemførelsen af deres nationale tiltag. Det vil vi gøre gennem vores velafprøvede instrumenter – Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse og stabilitets- og vækstpakten.

Vi befinder os i en ekstraordinær situation, der kræver ekstraordinære foranstaltninger. Det franske formandskab har spillet en afgørende rolle i den kortsigtede krisestyring og bragt Europa ind på en langsigtet genopretning og fornyet bæredygtig vækst, men der skal fortsat gøres en stor indsats i de kommende måneder. Jeg har tillid til, at det vil lykkes os, hvis vi fastholder et europæisk samarbejde mellem Kommissionen, Europa-Parlamentet og Rådet til gavn for alle europæere.

Formanden. – Hr. formand for Kommissionen! Vi takker Dem for Deres redegørelse og navnlig for Deres engagement.

Joseph Daul, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Jeg vil først og fremmest gerne takke formandskabet for Rådet for den bemærkelsesværdige indsats, der er blevet gjort gennem de sidste seks måneder.

Præsident Sarkozy! Det er lykkedes Dem at skabe et ægte politisk Europa på meget kort tid, et Europa, der ikke lod sig kujonere af Rusland, som tog initiativ til G20-mødet, som i dag er en respekteret aktør i forbindelse med reformerne af den globale finansielle arkitektur, og som har indført en pragmatisk og ambitiøs indvandringspolitik i EU, kort sagt et Europa, der er nået til enighed om en koordineret indsats over for den økonomiske krise, og som har taget føringen i de internationale forhandlinger om bekæmpelse af klimaændringer.

Med resultaterne af Deres formandskab er De den perfekte illustration af politisk handling, som centrum-højre altid har støttet. Vores medborgere ønsker konkrete tiltag og pragmatiske og rationelle løsninger, der gennemføres af ledere, der bevarer fatningen. Det har Kommissionen, Europa-Parlamentet og Rådet gjort i fællesskab under det franske formandskab.

I lyset af finanskrisen har den samordnede politik med henblik på sikring af indskud i banker, tilførsel af ny kapital til kriseramte institutioner og indskud af likvide midler for at styrke lånemulighederne gjort det muligt for os at undgå kædereaktioner og tab af tusindvis af arbejdspladser i Europa.

De seneste måneder har vist, at kun et forenet og stærkt Europa kan imødegå en udfordring som den økonomiske krise og finanskrisen, og de har også vist, at det kun er vores samfundsmodel, en social markedsøkonomi, der kan sikre en passende balance mellem arbejdsgivere og arbejdstagere, der gør det muligt for alle at høste frugten af deres arbejdsindsats og at få opfyldt deres ambitioner uden meningsløse byrder eller hindringer og sikre reel solidaritet. Det er denne samfundsmodel, som vi, det politiske centrum-højre, ønsker at bygge videre på.

Jeg glæder mig over det resultat, der blev opnået på Det Europæiske Råds møde vedrørende energi- og klimapakken. Det er et resultat, der bringer Europa i front på dette område, og som viser, at selv på et så komplekst område kan de 27 medlemsstater nå til fuld enighed på rekordtid.

I den pakke, der blev vedtaget i Rådet i fredags og under trilogien i lørdags, tages der både højde for de presserende klimaændringsproblemer og nødvendigheden af at forsvare vores økonomiske og sociale interesser.

Vi er ved at nærme os afslutningen på disse langvarige forhandlinger, og jeg vil gerne takke alle dem, der har været involveret, navnlig kollegerne fra min politiske gruppe. Det handler ikke om at vinde eller tabe. De tre institutioner er nået til enighed, og EU har vist, at det er i stand til at gå foran i bekæmpelsen af klimaændringer. Europa skal nu drage fordel heraf gennem en forstærket forskningsindsats og fremme af innovation og nye teknologier.

Vi skal også lægge pres på vores handelspartnere, herunder de nye vækstlande, der er nogle af de største forurenere, for at få dem til at påtage sig deres ansvar. Vi forventer navnlig, at den nye Obamaregering træffer konkrete tiltag på dette område.

I disse turbulente tider er det helt åbenlyst, at Europa har brug for mere politisk stabile og effektive beslutninger. Det er rigtigt, at der er sket fremskridt inden for de seneste måneder på trods af kravet om enstemmighed, men der er ikke noget, der tyder på, at det vil blive nemt at gentage denne succes.

Gruppen for Det europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater opfordrer de enkelte lande, de enkelte borgere, der høres, til at påtage sig deres ansvar og tage stilling til ratifikationen af Lissabontraktaten med fuldt kendskab til forholdene. Vi opfordrer dem til at skelne mellem letkøbte slogans og virkelighed, mellem populisme og ansvarlighed.

Hvad ønsker borgerne? Ønsker de en klimaplan, som de kan være stolte over, en social model, som de kan lade gå videre til deres børn, eller ønsker de demagogiske forslag, der kun er spild af tid? Svaret er indlysende. Et ja til Lissabontraktaten vil sikre grundlaget for opfyldelse af vores ambitioner. Jeg vil gerne afslutningsvis takke det franske formandskab for dets politiske indsats, og jeg håber, at det kommende formandskab vil udvise samme engagement. Dette er mit ønske for 2009.

(Bifald)

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! De afsluttede Deres redegørelse med at sige, at De havde forsøgt at bringe Europa videre, men at Europa havde forandret Dem, præsident Sarkozy! Det gælder ikke kun Dem.

Det franske formandskab har også forandret andre som f.eks. Daniel Cohn-Bendit. Da vi forlod Élyséepalæet i sidste uge efter vores møde, havde De arrangeret politieskorte med blinkende lys, og jeg sad med hr. Cohn-Bendit i en bil, der kørte bag ved politiet. Jeg sagde til ham "Se, hvor tiderne har skiftet! I 1968 var det politiet, der jagede Dem, og nu er det Dem, der jager rundt i Paris bag ved politiet".

(Bifald)

Tiderne har skiftet, og det franske formandskab har også ændret mange ting.

I sidste uge offentliggjorde den tyske ugeavis Der Spiegel en portræt af Dem med titlen "The Omnipresident" – den allestedsnærværende præsident. Det er korrekt, at De i nogen grad er allestedsnærværende. Den ene dag er De i Paris, den næste dag i Bruxelles, i dag i Strasbourg og i morgen i London, selv om fru Merkel ikke var inviteret. Det er ikke min opgave at vurdere deres indsats i Paris, da det ikke er min opgave at drøfte sociale skævheder eller mediepolitik. Det overlader jeg til mine partifæller i Paris.

Det er imidlertid min opgave at drøfte, at kommentere og vurdere Deres varetagelse af EU-formandskabet, og min vurdering er slet ikke dårlig.

(DE) Jeg mener, at det franske formandskab har skabt positive resultater. Klima- og energipakken er en stor succes. Jeg glæder mig over, at De har rost Europa-Parlamentet som fortjent, idet pakken ikke ville være blevet vedtaget uden Parlamentets støtte. Jeg vil også gerne navnlig takke alle vores ordførere. I modsætning til Kommissionen, der har 22 000 ansatte, og de store regeringsorganer, som De har til rådighed, har vores ordførere kun tre, fire eller fem ansatte. Kvaliteten af deres arbejde er helt i top, fordi det kommer fra Europa-Parlamentet. Det er godt, at De har anerkendt dette.

(Bifald)

Tag f.eks. direktivet om CO₂-mærkning af biler. Hr. Sacconi har arbejdet meget med dette direktiv, og De har kun ydet et meget lille bidrag, men generelt er det en stor succes. Det er en succes for min gruppe, fordi De Europæiske Socialdemokraters Gruppe har gjort en stor indsats for at sikre, at der er balance mellem de økonomiske krav, som vi ikke kan se bort fra, og de miljøforpligtelser, som vi alle skal leve op til. Jeg mener, at den kritik, som vi har hørt, navnlig på de områder, De har beskrevet, viser, at vi er på rette spor. Vores gruppe vil derfor enstemmigt støtte denne pakke. Jeg håber, at Gruppen for Det europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater vil gøre det samme, hr. Daul! Eller skal vi være bekymret over, om der vil blive indgivet et ændringsforslag om udsættelse af emissionshandelsordningen? I løbet af de sidste par dage har vi fået en bedre forståelse af, hvad PPE-DE står for. PPE er nemt at oversætte, men DE står efter vores opfattelse tilsyneladende for europæisk forvirring. De bør tage stilling til, hvad De

ønsker at gøre. Ønsker De at rose præsident Sarkozy, men ikke at støtte ham, eller ønsker De at vedtage denne pakke sammen med os? Vi afventer med interesse PPE-DE-Gruppens stemmeafgivelse.

Jeg vil gerne tilføje, at det er en undtagelse, at der blev skabt enighed ved førstebehandlingen. Parlamentet vil ikke give det kommende Råd lov til at lægge pres på os ved at henvise til klima- og energipakken. Hvis De har gjort det klart, at enigheden ved førstebehandlingen var et middel til at lægge pres på stædige stats- og regeringsledere med henblik på at bringe dem til fornuft, så er det positivt i dette tilfælde. Det bør imidlertid ikke skabe præcedens i alle andre situationer.

De har handlet korrekt under finanskrisen. Jeg vil dog gerne minde Dem om, hvad min kollega Poul Nyrup Rasmussen og jeg sagde her under forhandlingen i juli i begyndelsen af Deres formandskab. Vi sagde, at de sociale skævheder i Europa som følge af den uretfærdige fordeling af overskud og den uretfærdige fordeling af velstand i Europa er en tikkende tidsbombe. Det franske formandskab svarede, at dette ikke var formandskabets førsteprioritet. I løbet af de sidste seks måneder er det gået op for Dem, at det er en vigtig prioritet. De har handlet korrekt, men hvis De havde sat ind tidligere, ville det have været muligt at forhindre mange af de problemer, der er opstået, og som nu skal løses. De har gjort det godt, men det kom måske lidt for sent.

Lissabontraktaten er ikke blevet gennemført, og nu har vi hørt Rådets afgørelse. Vi er nødt til at leve med den, og vi er nødt til at acceptere den. Alle de beslutninger, som De har truffet vedrørende Kommissionen, vedrørende pladserne i Parlamentet, vedrørende indrømmelserne over for den irske befolkning vil være nytteløse, medmindre den irske premierminister eller regering tager tyren ved hornene og siger til den irske befolkning: "Se, hvad der er sket! Tænk på europæernes solidaritet, de europæiske staters solidaritet med Irland, og tænk på, hvad der ville være sket, hvis Irland havde stået alene i finanskrisen!". Hvis den irske premierminister ikke siger til befolkningen: "Nu skal I samarbejde solidarisk med europæerne i jeres egen interesse!", så ville det hele falde til jorden igen. Vi kan ikke overlade hele det europæiske projekt til disse mennesker, til hr. Ganley og hans rænkespil. Vi har brug for en modig irsk regering, der ikke forhandler en række uigennemtænkte kompromiser igennem, men siger: "Vi ønsker Europa, og vi ønsker denne traktat!"

(Bifald)

Det franske formandskab var en succes. Jeg vil navnlig gerne takke Dem, fordi De har vist, at De er proeuropæer ved at understrege, at De støtter dette europæiske projekt. Jeg var tidligere nogle gange i tvivl. Jeg har hørt mange af Deres taler. Som rådsformand har De stået ved de udtalelser, De kom med i starten. Hvis det kommende formandskab gør det samme, vil det glæde mig. Mange tak. De har gjort en masse gode tiltag og nogle mindre gode tiltag, men dem vil vi ikke tale om i dag. Jeg mener, at det franske formandskab overordnet set har bragt Europa videre, og det var hele formålet. Det handlede ikke kun om Frankrig, men om Europa som helhed, og det overordnede resultat er godt. Mange tak.

(Kraftigt bifald)

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Dette franske formandskabs kvaliteter er næsten som hentet ud af et eventyr. En modig prins, der rider ud på den mytiske hvide hingst i form af EU's militære afskrækkelse for at redde Georgien, Askepotten fra London, der endelig inviteres til ballet, og en smuk prinsesse i Berlin, der som svar på et notat fra Kanzleramt til Élyséepalæet får at vide, at hvis hun ønsker at være sammen med eventyrprinsen, må hun være parat til at kysse frøen.

(Latter)

Hr. rådsformand! Jeg tror ikke, at De selv ville have valgt de udfordringer, som De stod over for under formandskabet, men De har tacklet dem med energi, med entusiasme og med kreativitet, og De har vist den europæiske solidaritets styrke. Vi lykønsker dem med de vellykkede resultater af rådsmødet i sidste uge. Deres tidsplan for den økonomiske genopretning vil medvirke til at genskabe tilliden på markederne. De har bekæmpet protektionisme på beundringsværdig vis. Deres indrømmelser med hensyn til statsstøtte og offentlige indkøb er rimelige i lighed med Deres tilsagn om at følge op herpå med de strukturreformer, der er fastlagt i Lissabontraktaten.

Topmødets konklusioner giver mulighed for at reducere momstaksterne. De Liberale opfordrer på det kraftigste Økofin til at reducere momstaksterne på energieffektivt udstyr og udstyr til vedvarende energi nu for at hjælpe industrien og beskytte miljøet. Vi glæder os ligeledes over det fornyede engagement til fordel for holdbare offentlige finanser og en hurtig tilbagevenden til budgetmål på mellemlang sigt. Vores indsats over for recessionen skal være baseret på solidaritet og en sund økonomisk politik.

De har tilsyneladende fundet en praktisk løsning på Irlands bekymringer om den nye traktat. Den er muligvis ikke elegant, men den er Henrik IV af Frankrig værdig. *Si Paris valait une messe, Dublin vaut un commissaire.* Der er sket reelle fremskridt på sikkerheds- og forsvarsområdet. Jeg tænker her på etableringen af en fælles planlægningsstruktur for ESFP-missioner, det strukturerede samarbejde med NATO og erklæringen om vores mål og formål på det sikkerhedspolitiske område.

De vil måske blive hårdere bedømt på klimaområdet. Rådets konklusioner omfatter en lang række indrømmelser til erhvervslivet. Nye medlemsstater vil således blive bestukket med en solidaritetsbestikkelsesfond, "cap-and-trade" emissionstilladelser vil blive foræret bort, selv om de burde have været auktioneret, og store aktører som f.eks. elselskaber vil blive omfattet af undtagelsesbestemmelser, der i realiteten er meget store tilskud. Alle disse tiltag presser prisen på kulstof ned, reducerer indtægterne og gør det vanskeligere at nå emissionsmålene. Desuden vil emissionshandelsordningen først træde i kraft i 2013.

Min gruppe anerkender ikke desto mindre, at det er lykkedes Dem at få denne aftale i hus. Vi glæder os over, at parterne er nået til enighed om energibesparelser, om øremærkning af halvdelen af indtægterne fra emissioner til en yderligere nedbringelse af drivhusgasemissionerne og om kulstofopfangning og -oplagring. Vi vil støtte den ved afstemningen i morgen.

Man kan altid ønske sig mere af ethvert formandskab. Der er sket fremskridt med hensyn til reformen af den fælles landbrugspolitik. Vi så gerne, at der blev åbnet op. Med hensyn til indvandring er det blå kort omgærdet af bureaukrati, og aflysningen af Dohaforhandlingerne i denne uge lader ikke meget håb tilbage på handelsområdet. Dette formandskab har imidlertid været en succes for Europa, og rådsformanden fortjener anerkendelse herfor.

Efter disse seks måneder fortjener De sandsynligvis også en pause. De behøver ikke at gøre alt. Overlad finansministrene til Jean-Claude Juncker. Overlad euroen til Jean-Claude Trichet. Afslut et eventyrligt formandskab med en eventyrlig slutning. Følg rådet fra Deres favoritsanger. *C'est le temps du départ, retournez à d'autres étoiles et laissez-nous la fin de l'histoire.*

(Bifald)

Daniel Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen! Ja, vi værdsætter ganske rigtigt Nicolas Sarkozys proaktive tilgang, og ja, han har forsøgt at bringe Europa videre. Det eneste er, at Nicolas Sarkozy har ændret holdning adskillige gange, og jeg støttede den holdning, han gav udtryk for i juli 2008 foran et chokeret Europa-Parlament, hvor han erklærede, at "enstemmighed dræber demokratiet". Det var, hvad Nicolas Sarkozy sagde til Europa-Parlamentet i juli 2008, og han havde ret. I dag har han uret.

Det er mit problem med det franske formandskab. Det er en vejrhane, der det ene øjeblik siger, at noget er rigtigt, og det næste øjeblik siger, at det er forkert, og når jeg ser tilbage på det nu, vil jeg tage alt det, der er rigtigt, og lade alt det, der ikke fungerede, snurre rundt på vejrhansen, idet der er en forskel på os to.

De reducerer Europa-Parlamentet til Viagra for regeringer, men vi er ikke her for at blive brugt til at få andre til at gøre noget, de ikke ønsker at gøre. Ingen her har sagt, at vi ønsker at opbygge et Europa, der går imod nationerne. Det er der ingen, der har sagt. Fællesskabsinstitutionerne er med rette et nationernes og et folkets Europa, og Europa-Parlamentet repræsenterer folket. De ønsker, at Lissabontraktaten ratificeres, og mulighederne for enstemmighed er netop det, som Lissabontraktaten begrænser, og hvorfor? Fordi enstemmighed dræber demokratiet, og hvis vi fortsætter på denne måde, vil vi tilintetgøre vores muligheder for at skabe europæisk politik.

De har naturligvis ret i, at en rådsformand skal gøre sig sine erfaringer, men fru Merkel, klimakansleren, har også været rådsformand, og da hun fratrådte som rådsformand og herefter blot var tysk kansler, faldt hun i klørne på den tyske industri og glemte alt om europæiske interesser. Det var det problem, De stod over for i Det Europæiske Råd, og De var nødsaget til at skabe et kompromis mellem de forskellige nationale egoer, et kompromis, som vi vil tage stilling til, og som vi vil tage stilling til på en bestemt måde. Vi vil stemme ja til det, der er godt, og nej til det, der er skidt, og vi giver ikke efter for afpresning.

Det er rigtigt. Jeg mener, at kravet om enstemmighed ved førstebehandlingen er afpresning, da et parlaments demokratiske proces består i at se på et forslag, gøre indsigelser og gå tilbage til forhandlingsbordet. Derfor sætter jeg, selv hvad angår klimapakken, visse spørgsmålstejn ved de aftaler, der blev indgået ved førstebehandlingen.

Præsident Sarkozy og kommissionsformand Barroso! Jeg ved, at De godt kan lide den franske chanson, men jeg vil gerne sige, at Deres Françoise Hardy kærlighedsduet "*la main dans la main, et les yeux dans les yeux, ils s'en vont amoureux sans peur du lendemain*" narrer ingen! Den narrer helt sikkert ikke os, idet De har reduceret Kommissionen til Rådets sekretariat. Det har været Barroso-Kommissionens rolle og intet andet. Intet andet!

Ja, der skal snart afholdes valg, og vi vil drøfte disse spørgsmål, hvordan De på begge sider ligger på maven for Deres regeringer. Det er ikke Europa-Parlamentets opgave at ligge på maven for vores nationale partier. Det er vores opgave at forsvare europæiske interesser, fællesskabsinteresser og ikke nationale interesser. Dette ønskede jeg at understrege over for både venstre- og højrefløjen.

Med hensyn til klimapakken var vi stærke, og vi tog føringen, og det er korrekt, at selv om det ikke var nok, hvilket vi fik at vide på daværende tidspunkt, var "3x20"-målene helt rigtige. Vi er imidlertid gået fra "3-20" til en legitim "4x4"-økonomi. Der er vi endt efter klimapakken, og hvorfor? Jeg vil fortælle Dem hvorfor. Det er fordi, der i den genopretningsplan, som De er ansvarlig for – og det er ikke Deres skyld, det er ikke det, jeg siger – det er fordi, der er visse ting, som De ikke engang kan gennemføre, som De ikke engang kan klare, præsident Sarkozy!

De bakkede f.eks. ud i forhold til den tyske økonomiske nationalisme. De og kommissionsformand Barroso sagde til os, at målet var 1,5 % af BNP, men i sidste ende ved hele verden, at præsident Obama planlægger at anvende 3 % – 4 % af BNP på miljømæssig og økonomisk genopretning, og det formår vi ikke. Ved De, hvad præsident Obama vil sige til Dem? Han vil sige "Nej, De kan ikke. Det er De ikke i stand til. Det er ikke tilstrækkeligt.", helt ligesom Paul Krugman sagde til Peer Steinbrück, og Paul Krugman har vundet Nobelprisen i økonomi. Hvis det var mig, der sagde det, ville De sige, at jeg ikke vidste, hvad jeg talte om, men det var Paul Krugman, der sagde det.

Lige én ting til her til sidst. Miljøgenopretningsplanen er som sagt utilstrækkelig, fordi den ikke har nok substans. Det er ikke kun Deres fejl, og det er ikke en europæisk plan.

Jeg vil imidlertid gerne sige følgende. I sidste uge blev den fremtrædende systemkritiker Liu Xiaobo arresteret i Beijing. Vi kender Deres Kinapolitik. De har sagt til Europa-Parlamentet, at vi skal undlade at ydmyge kineserne. De har ikke ydmyget kineserne. Det er kineserne, der har ydmyget Dem. De har trådt på Dem. De fortalte os efterfølgende, at ingen i hvert fald kunne afholde Dem fra at mødes i stilhed med Dalai Lama i Gdańsk. Det kan der slet ikke være tale om! Jeg er stolt over, at Europa-Parlamentet tildelte Sakharovprisen til en systemkritiker, Hu Jia, og jeg er stolt over, at vi ikke gav efter for formandskabets ønske om at gøre knæfald for kineserne, samtidig med at de dagligt fængsler og torturerer, mens EU forholder sig tavs, ligesom da præsident Putin arresterede en række demonstranter, der blot stillede krav om social lighed. Dette er politikken. Når VIP'er er til stede, gør vi knæfald, og derfor forkaster vi denne politik, når den kommer til udtryk på denne måde.

(Bifald)

Cristiana Muscardini, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne takke rådsformanden. Da jeg er medlem af Gruppen Union for Nationernes Europa, er det kun naturligt, at jeg glæder mig særligt over det, De har sagt.

Deres formandskab har vist, at målsætningen om en europæisk politik og et politisk Europa er realistisk. Det er blot nødvendigt at have det mod, der blev udvist under konflikten mellem Rusland og Georgien, og at have evne til at håndtere finanskrisen på grundlag af nye arbejdsmetoder og en åben holdning i stedet for den manglende fleksibilitet, der kendetegner stabilitets- og vækstpakten. Vi har glædet os over og støttet formandskabets politiske vision. Formandskabet har på ny sat fokus på politiske spørgsmål i debatten, og Europa er således på ny blevet en hovedaktør i den globale debat.

Vi mener helt klart, at Den Europæiske Centralbanks uafhængighed indebærer, at den har pligt til at opfylde institutionernes krav hurtigere. Det har nu rent faktisk vist sig, at centralbankerne ikke kan løse kriser uden en klar politisk vision og en fælles udviklingsstrategi ovenfra. Udarbejdelsen af energi- og klimapakken og løsningen af problemet med nationale ressourcer er en stor succes og skaber håb for fremtiden i lighed med Middelhavsunionen, en køreplan for fred og udvikling.

Der er imidlertid fortsat en række prioriteter, og vi håber, at de kan blive løst i samarbejde med trojkaen og det kommende formandskab. Disse omfatter indvandring og grænsekontrol, revitaliseringen af landbruget og reel ligeløn mellem mænd og kvinder. I dag handler debatten i Europa om ligestilling mellem kønnene om pensionsalderen, men jeg mener, at det ville være hensigtsmæssigt at starte med at indføre ligeløn.

Jeg mener, at løsningen med én kommissær pr. land er den mest rimelige, og det var også det, vi sagde i konventet. Vi takker det franske formandskab, der har forelagt dette forslag på ny. Endelig definerede De denne krise som en systemisk krise, og vi bakker Dem derfor op, når De opfordrer til, at der gennemføres en reform af systemet, der skal styrke realøkonomien i forhold til den finansielle økonomi og reelle værdier i forhold til papirværdier.

Francis Wurtz, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen! Vi vil uden tvivl huske dette franske formandskab. Det vil blive husket på grund af de alvorlige begivenheder, der har fundet sted i de sidste seks måneder, og på grund af den usædvanlig store betydning af nogle af de spørgsmål, som formandskabet har skullet håndtere. Jeg anerkender imidlertid også fuldt ud, at det også vil blive husket på grund af rådsformandens meget usædvanlige stil, en kombination af vilje, opfindsomhed og ikonoklastiske metoder i forhold til Fællesskabets etablerede normer, som jeg bifalder fuldt ud. Bortset fra stilen vil vi frem for alt huske den forvaltning af EU, som rådsformanden tog initiativ til, navnlig politisering af områder, hvor der traditionelt ikke er blevet ført politik, hvilket jeg altid har efterlyst.

Jeg er også overbevist om, at formanden for Rådet for Den Europæiske Union måske ikke værdsætter, men at han i det mindste mere velvilligt, end da han talte til Europa-Parlamentet sidste gang, vil acceptere at jeg ikke blot holder mig til venlige, forsonlige bemærkninger, denne gang om det sidste Europæiske Råd, idet jeg ønsker at understrege en række problemer, da realpolitik forudsætter en åben, men respektfuld meningsudveksling.

Jeg vil først nævne klima- og energipakken. Det ville naturligvis have været tragisk, hvis Det Europæiske Råd ikke havde nået til enighed om dette vigtige spørgsmål for vores civilisation. Jeg har således forståelse for, at det er blevet understreget, at de 27 medlemsstater har indgået et kompromis, idet det er vigtigt for EU's gennemslagskraft og navnlig for opfølgningsprocessen.

Men er det nødvendigt at tale om en historisk enighed, der vil gøre EU til et forbillede? Det mener jeg ikke. Risikoen ved dette kompromis er vel, at langt de fleste europæiske industrier ikke vil blive pålagt miljøkrav? Der er vel en risiko for, at Europa kun reducerer sin egen udledning meget lidt og stiller sig tilfreds med at reducere udledningen uden for EU ved hjælp af kompensationsordningen? Udviklingslandene giver vel med rette udtryk for deres bitterhed over, at der ikke indføres en bindende ordning for finansiell solidaritet i forhold til disse lande?

Hvis denne model i sin nuværende form blev udbredt, ville det være umuligt at nå de vigtige mål, som det globale videnskabelige samfund har fastlagt. Det er derfor godt, at der er blevet indgået en europæisk aftale, men på nuværende tidspunkt opfylder aftalen ikke forventningerne eller behovene.

(Bifald)

Jeg ønsker den samme klarhed i forbindelse med vurderingen af den genopretningsplan, der blev vedtaget i Bruxelles. Voldsom selvforherligelse vil efter min mening sende et budskab til vores medborgere, der virker imod hensigten. Denne plan rejser mange spørgsmål på et tidspunkt, hvor husholdningernes forbrug er faldende, hvor der bebudes flere og flere planer om nedlæggelse af arbejdspladser, og hvor de sociale spændinger er stigende – tænk på Grækenland.

Genopretning for hvem? Hvem skal betale for denne nye plan, der koster flere milliarder? Hvordan vil den virke? Hvorfor øger en medlemsstat befolkningens købekraft, mens en anden kun hjælper virksomhederne inden for rammerne af den samme plan? Hvorfor videreformidles de lån, der er blevet ydet til bankerne, ikke til virksomhederne, der har brug for direkte støtte nu? Hvorfor overtager medlemsstater, der støtter banker, ikke systematisk en forholdsmæssig kontrol med henblik på at skabe grundlag for en ansvarlig forvaltning, der er gearret mod at skabe arbejdspladser og velstand, som er til nytte for samfundet? Der er en lang række fornuftige spørgsmål, som det ville være meget klogt at besvare, inden der gøres yderligere overvejelser.

Endelig vil ingen være overrasket over, at min gruppe ikke lykønsker Det Europæiske Råd, der har lagt pres på irønderne. De ved godt, at irøndernes forventninger om forandringer i lighed med europæernes generelt stikker langt dybere end det, De har beskrevet. Det vil De snart kunne konstatere igen i gaderne i Strasbourg. De er nødt til at lytte til dem og give dem svar, idet vi, når vi fejrer problemerne ind under gulvtæppet, får større problemer på et senere tidspunkt, hvilket De netop selv har understreget.

Nigel Farage, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Nicolas Sarkozy har tilført formandskabet energi og dynamik, men han har hele vejen igennem gjort det klart, at han ønsker mere magt til Unionen, og at han ønsker Lissabontraktaten.

Nu, hvor det tjekkiske formandskab skal til at tage over, mener jeg, at vi har set dette moderne EU's sande ansigt med det forfærdelige angreb på præsident Klaus. Jeg vil gerne stille Dem et spørgsmål, præsident Sarkozy! Hvilket EU ønsker De? For det EU, vi har i dag, behandler demokratiet med foragt.

Brian Crowley sagde til præsident Klaus, at irlænderne ønsker Lissabontraktaten. Jeg er ked af det, men de sagde nej! Så accepter dog resultatet! Martin Schulz har ved tidligere lejligheder erklæret, at en nejstemme vil føre til fascisme, og at vi ikke må ligge under for populisme. Unionen foragter således demokratiet, og Unionen kan ikke forholde sig til andre synspunkter. "Jeg er ligeglad med Deres meninger", sagde Danny Cohn-Bendit til præsident Klaus. Hr. Cohn-Bendit har ved tidligere lejligheder her i Parlamentet udtalt, at modstandere af denne traktat er psykisk syge.

Unionen er på en meget farlig kurs. Unionen opfører sig som en bølge, og da hr. Cohn-Bendit satte det europæiske flag på præsident Klaus' bord og anmodede ham om at hejse flaget over slottet, kunne han lige så godt have været en tysk embedsmand for 70 år siden eller en sovjetisk embedsmand for 20 år siden. Fritænkeren Danny, der nu er autoritær, den mand, der i dag står for alt det, han sagde, at han var imod for 40 år siden – og det er EU's ansigt. Og alt dette sker tilskyndet af formand Pötering, der ved tidligere lejligheder har pålagt medlemmer af Europa-Parlamentet bøder for fornærmelse af andre statsoverhoveder.

Er det dette EU, De ønsker, eller vil De også fordømme den helt forfærdelige behandling af præsident Klaus i Prag i sidste uge?

(Bifald)

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand! Den aktuelle krise er udtryk for, at det europæiske globale system er i krise. De har iværksat en lang række foranstaltninger til imødegåelse af krisen, men rammerne for disse foranstaltninger vidner om, at EU ikke kan løse denne opgave, præsident Sarkozy!

Som jeg allerede har haft lejlighed til at sige til Dem, er de foranstaltninger, der er blevet truffet, enten blevet truffet på nationalt plan eller inden for rammerne af det traditionelle multilaterale diplomati. På nationalt plan er der f.eks. blevet truffet en række økonomiske genopretningsforanstaltninger, der, selv om de er forskellige i de enkelte medlemsstater – og det er i sig selv overhovedet ikke chokerende – efterfølgende godkendes på fællesskabsplan for en ordens skyld. Det ved alle. Det er lykkedes Dem at give indtryk af, at de forskellige eller endog modstridende politikker, der føres af bl.a. Gordon Brown og Angela Merkel, er europæiske politikker, men skinnets kan bedrage. Set i et nationalt perspektiv er det således positivt, at der er grænser, der kan beskytte nationalstaterne, at medlemsstaterne har en nødvendig funktion, og at suveræne stater har mulighed for at gribe hurtigt og effektivt ind.

Inden for rammerne af det traditionelle bilaterale eller multilaterale diplomati gjorde De en indsats for at løse krisen i Georgien, og der blev afholdt et G20-møde i Washington om den økonomiske krise, bl.a. med deltagelse af nogle få europæiske medlemsstater og USA, Kina, Indien, Japan, Canada og Saudi-Arabien. Dette viser klart, at EU er en for snæver ramme til at løse de problemer, som vi står over for.

EU har fået ros for mange ting, hvilket er udtryk for en pludselig kunstig opstemthed, men vi må sætte tingene i perspektiv. Som følge af krisen omfatter klima- og energipakken så mange undtagelser, at den praktisk talt er blottet for indhold. De nye krav kommer ikke til at gælde for de industrier, hvis omkostninger stiger med over 30 %, eller som eksporterer mere end 30 % af deres produktion, dvs. tre fjerdedele af de pågældende industrier. Den økonomiske genopretningsplan udgør som sagt 1 % eller 1,5 % af BNP sammenholdt med 4 % i USA og over 10 % i Kina. Blækket var knap nok nået at blive tørt, før indvandringspagten blev overtrådt af den italienske regering, der netop har bebudet en legalisering af 170 000 ulovlige indvandrere. Hvor vil de tage hen? Det er åbenlyst, at forslagene vedrørende indvandring og et nyt europæisk "blå kort" ikke vil få nogen effekt ud over at fratage udviklingslandene de kvalificerede arbejdstagere, som de har mest brug for, hvis de skal udvikle sig. Disse foranstaltninger vil således ikke stoppe den ukontrollerede indvandring, men vil i stedet forværre denne.

På internationalt plan fordømmer vi endelig den afskyelige praksis, hvor borgere, der forkaster den katastrofale udvikling af Unionen, der tilsyneladende indebærer flere ulemper end fordele, tvinges til at stemme igen og igen i en uendelighed, indtil de giver efter, uden mulighed for at sætte spørgsmålstegn ved Unionens urimelige aspekter.

De ved udmærket, at Lissabontraktaten hverken er en minitraktat eller en forenklet traktat, men den europæiske forfatning, der blev forkastet af franskmændene og hollænderne. Den repræsenterer en europæisk superstat, der bliver mere og mere autoritær og totalitær at dømme ud fra hr. Cohn-Bendits kategoriske bemærkninger til Deres efterfølger, og den repræsenterer de repressive initiativer fra kommissær Barrot, som

forslår at omfatte hele Europa af love, som vores kollega hr. Toubon beskrev som stalinistiske på tidspunktet for deres vedtagelse.

Et sådant EU er så sandelig nationalstatens fjende, uanset hvad De måtte have sagt. EU er et redskab for global magt og for en økonomisk, moralsk og kulturel omvæltning i Europa. EU sikrer ikke den beskyttelse og frihed, som borgerne er berettiget til, og som vi vil blive ved med at stille krav om.

Martin Schulz (PSE). – (DE) Hr. formand! Undskyld, at jeg tager Deres tid. Jeg har anmodet om at få lov til at fremsætte en personlig bemærkning på baggrund af hr. Farages bemærkning. Gudske lov, at han stadig er i salen, således at jeg kan give ham et svar. Han forlader normalt salen, straks efter at han har talt, men i dag er han blevet.

Jeg vil for det første gerne påpege, at jeg aldrig har sagt, at en nejstemme ville føre til en eller anden form for fascisme. Det har jeg aldrig sagt! Deres udtalelse er simpelthen forkert.

For det andet deltog hr. Watson, hr. Pöttering og hr. Crowley og undertegnede i et møde på slottet i Prag, hr. Cohn-Bendit!

(Kraftig uro)

Hvem, fru Belohorská?

Vi blev ikke i forvejen underrettet om, at vores drøftelser under dette møde ville blive optaget på bånd. Alle i lokalet gik ud fra, at mødet var fortroligt i lighed med Formandskonferencens fortrolige møde i sidste uge med præsident Sarkozy i Élyséepalæet.

Vi fandt ud af, at den tjekkiske presse havde refereret fra mødet, som præsident Klaus havde offentliggjort uden vores viden. Jeg ved ikke, hvilken form for system, der accepterer en sådan fremgangsmåde, med den er helt sikkert ikke acceptabel i en demokratisk stat.

Formanden. – Der blev desuden ikke refereret fra hele mødet, og referatet var derfor ikke korrekt, idet der i vidt omfang ikke blev redegjort for den korrekte sammenhæng. Vi ønsker imidlertid ikke, at situationen eskaleres, og derfor har jeg ikke kommenteret situationen offentligt før nu. Lad det være nok at sige, at der ikke blev refereret fra hele mødet, og at referatet derfor ikke var korrekt.

Nicolas Sarkozy, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Til hr. Daul vil jeg sige, at det franske formandskab glædede sig over Deres gruppes stadige støtte, navnlig da det overhovedet ikke var nemt, end ikke internt i gruppen, at mægle, at nå frem til kompromiser og at skabe grundlag for at nå til enighed om en rimelig og troværdig politisk linje. Jeg er helt klar over den rolle, De spillede som formand, og det har været en afgørende fordel for os.

Jeg vil gerne understrege, at Deres gruppe med sin støtte til Lissabontraktaten indtager en konsekvent holdning til Europa, et magtfuldt Europa med stabile institutioner og en formandskabsperiode på to et halvt år, hvor formanden varetager sine funktioner på fuld tid.

Det er efter min opfattelse fornuftige idéer, der vil gøre det muligt at give alle dem, der som os og Deres gruppe ønsker et Europa, der ruster sig til fremtiden, og ikke et Europa, der er ængstelig og bekymret over fremtiden, noget, der er til at tage og føle på. De kan under alle omstændigheder være sikker på, at Deres gruppes urokkelige støtte har været af afgørende betydning for det franske formandskab og for de resultater, som vi har opnået.

Hr. Schulz! Det kræver mod at tale med nogen, der ikke er medlem af ens egen politiske familie. Da vi mødtes med Dem og hr. Daul sagde vi fra starten, at det ikke ville blive let i lyset af det forestående valg til Europa-Parlamentet, der uundgåeligt vanskeliggør situationen. Jeg må helt ærligt sige, at De og Deres gruppe var en krævende partner for det franske formandskab – der er vel ikke nogen, der kan kritisere Dem for at forsvare Deres idéer med næb og klør – men også en fuldstændig ansvarlig partner. På det personlige plan har det været en stor glæde for mig at arbejde sammen med Dem, og det har samtidig været virkelig inspirerende, hver gang jeg har haft mulighed for at lytte til Deres og hr. Dauls råd, idet jeg udmærket er klar over, at vi ikke ville have opnået disse resultater, hvis vi ikke havde samarbejdet. Jeg vil gerne understrege over for hr. Cohn-Bendit, at det kræver større mod at række hånden frem mod et andet menneske end at køre rundt på stolen og agere dommedagsprofet.

Det er den person, der opbygger noget, der er modig, og ikke den, der anklager. Hr. Schulz og hr. Daul har givet os mulighed for at opbygge, for at bringe Europa videre. Der er andre her, der har støttet os uden at

dele vores synspunkter, f.eks. fru De Sarnez, og jeg har været taknemmelig, når hun har støttet os. Det betyder ikke, at hverken hr. Schulz' eller fru De Sarnez' holdninger er blevet svækket. Det er ganske enkelt det, den europæiske civilisation handler om, nemlig mænd og kvinder, der er rimelige og positivt indstillet, og som forsøger at få skred i tingene. De valgte ikke mig, og jeg valgte ikke Dem, men det er vores pligt at samarbejde. Det har vi gjort, og jeg vil gerne understrege, at det i så henseende altid vil stå som en fin oplevelse for mig.

Det er muligt at forandre Europa, og vi skal fortsætte. De sagde, at jeg har rejst en hel del, men som formand for Det Europæiske Råd bør man vel egentlig ikke acceptere posten, hvis man ikke bryder sig om at rejse, idet det efter min opfattelse kun er muligt at bringe Europa tættere på borgerne, hvis de europæiske borgere, europæerne, ser, at dem, der har det midlertidige ansvar for forvaltningen af institutionerne, møder dem og taler med dem og giver disse institutioner et menneskeligt ansigt. Under mine rejser, navnlig i Dublin, men også da jeg var i Gdańsk i Warszawa og andre steder, har jeg virkelig følt, at det, der mangler i Europa, ikke så meget er institutioner, men mere ansigter. Borgerne skal have mulighed for at møde os ansigt til ansigt og forstå, at Europa ikke blot er et institutionelt uhyre, der er blevet skabt af en eller anden, men af enkeltpersoner med deres svagheder. Det handler naturligvis ikke om at personalisere tingene, det er ikke vejen frem, men vi er måske gået for vidt med hensyn til afpersonaliseringen af forskellige menneskers ansvar.

Jeg vil gerne understrege én ting over for Dem, og De vil måske synes, at det er naivt, nemlig at jeg virkelig elskede dette job, og jeg mener, at de mennesker, der står i spidsen for Europa, bør elske deres job. Hvordan kan vi få borgerne til at elske Europa, hvis vi ikke elsker vores job? I Frankrig påpegede jeg over for en af mine ministre, at Europa-Parlamentet var ekstremt vigtigt, at Europa er ekstremt vigtigt. Hvis vi ikke selv er glade for, stolte over og dybt engagerede i det, vi gør – som De alle er – hvordan kan vi så forvente, at europæerne er dybt engagerede i Europa?

Det er blevet sagt, at der var en lidt fjern, en lidt teknokratisk tilgang til opbygningen af Europa. Teknokrati handler imidlertid ikke om at have teknisk viden, det handler om aldrig at lægge følelser i arbejdet. Europa fortjener efter min opfattelse, at vi lægger følelser i arbejdet. Jeg glæder mig under alle omstændigheder over Deres opbakning. Vi har muligvis ikke været enige, men vi har givet hinanden noget. De har ikke ændret Deres holdninger på nogen måde, og jeg har ikke ændret mine. Vi har ganske enkelt vist, at vi har brug for hinanden, hvis vi skal opbygge, og det vil altid være et stærkt udtryk for demokrati.

Hr. Watson! Jeg husker, at De talte om Carla sidste gang. I dag talte De om Angela. De har god smag. Jeg glæder mig over Deres bemærkninger!

(Latter)

(Bifald)

Jeg må sige, at det var en stor fornøjelse at arbejde sammen med Dem, om end De er meget krævende. Jeg værdsætter i høj grad Deres seriøsitet, Deres store viden om forskellige spørgsmål og Deres præcision. Jeg var nødsaget til at indgå kompromiser, og De sagde, at de var rimelige. Jeg vil ikke benægte over for Europa-Parlamentet, at der blev indgået kompromiser. Hvem i Europa kan sige, at han eller hun deltager i møderne i Det Europæiske Råd uden at lytte til andre og tager af sted efter at have fået opfyldt alle sine krav? Det handler ikke om at indgå kompromiser, hvilket er grundlaget for den europæiske konstruktion. Det handler om at vide, om de er rimelige.

Jeg ved godt, at jeg har glemt at tale om moms, hvilket jeg undskylder. Det er ikke desto mindre underligt – og kommissionsformand Barroso vil korrigere mig om nødvendigt – at når et land ønsker at nedsætte momsen på alle produkter, kan det træffe afgørelsen helt selv. Når et land imidlertid ønsker at nedsætte momsen på en produktkategori, er det nødt til at afvente de øvrige landes accept. Jeg håber, at De forstår, at jeg blot ønsker at gøre os alle opmærksom på vores ansvar. Hvilken europæisk borger kan forstå det?

Jeg har ikke sat mig til doms over Gordon Browns afgørelse. Han er en regeringsleder, som jeg værdsætter, og som har været usædvanlig hjælpsom i kampen mod finanskrisen, men han har besluttet at nedsætte momsen i sit eget land. Alle europæiske borgere – enhver har ret til at have sin egen mening – bør overveje dette og stille spørgsmål til deres egen regering. Når en os ønsker at nedsætte momsen på én enkelt kategori, er vi nødt til at sige til borgerne. "Det er jeg ked af, men afgørelsen skal være enstemmig!" Det jeg siger er, at vi er nødt til at ophæve denne regel. Reglen skal være den samme for alle. Jeg siger også til Kommissionen, at jeg ikke mener, at det er rimeligt at fastholde kravet om enstemmighed. Enhver har ret til at stille forslag og bør ikke være bange, hver gang der stilles et nyt forslag. Hr. Watson har stillet mig dette spørgsmål, og jeg vil gerne gå i dybden med det.

Vi har forelagt et forslag til afgørelse for Rådet i samarbejde med kommissionsformand Barroso. Det er vigtigt, da vi har drøftet problemerne med nedsættelse af momssatserne i tre år. Det er blevet aftalt – og det er rent faktisk en aftale, som jeg foreslog sammen med den tyske kansler Angela Merkel – at vi skal stoppe drøftelserne og træffe en afgørelse i marts i Økofin-Rådet. Jeg mener, at det er en rimelig aftale, og nu skal der træffes en afgørelse.

Der er hele problematikken med rene produkter. Jeg vil gerne påpege, at det ikke er rimeligt, at rene produkter koster mere end forurenende produkter. Hvis enkelte lande ønsker at nedsætte momssatsen for at fremme byggeri af høj miljømæssig kvalitet, at fremme mindre forurenende biler og at fremme økologiske produkter, bør de have mulighed herfor. Jeg vil gerne tilføje én lille ting, nemlig at mørk chokolade er pålagt en reduceret momssats, hvorimod momsen på mælkechokolade er 19,6 %. Hvordan kan nogen forstå det? Det beklager jeg personligt, da jeg foretrækker mælkechokolade frem for mørk chokolade, men jeg taler naturligvis for mig selv.

Situationen er værre med hensyn til bøger og kulturprodukter. Det ville være en fordel for Europa at tale mere om kultur og sport. Med hensyn til kulturprodukter er momsen på bøger 5,5 %, hvilket er en meget god afgørelse. Hvordan kan nogen forstå, hvor momsen på videoer og cd'er så er 19,6 %? Der er tale om kulturprodukter, og snart vil salget af videoer gå i stå – de vil blive piratkopieret – og der vil ikke blive solgt flere cd'er i Europa. Det er i alles interesse, at vi tager fat på problemerne på kulturområdet. Det samme gør sig gældende for jobskabestjenester. Jeg håber, at finansministrene vil lytte til budskabet fra stats- og regeringslederne på Økofin-Rådets møde i marts.

Jeg vil gerne sige et par ord om antallet af kommissærer. Jeg mener ikke, at det gør nogen forskel, om Kommissionen har 24, 27 eller i morgen 33 kommissærer. Jeg er overbevist om, at vi i sidste endnu er nødt til at styrke kommissionsformandens magt. Det er min personlige opfattelse, jeg her giver udtryk for. Hvorfor? Fordi det kun er kommissionsformanden, der kan definere en fælles doktrin for alle kommissærerne, der på det samme marked står i forskellige situationer.

Jeg har en sidste tilføjelse. Jeg mente ikke, at det var rimeligt at forklare medlemsstaterne, at vi ville få en formand, der blev valgt for en periode på to et halvt år, og at Rådets formandskab, der roterer hver sjette måned, således ville blive, men være virtuelt, og at vi samtidig ville fratage de enkelte lande deres ret til en kommissær. Jeg mener ikke, at Kommissionen styrkes på denne måde. Jeg forhandlede således et særligt kompromis igennem, da jeg mener, at det vil være nyttigt fremover.

Hr. Cohn-Bendit! Det er altid så underligt med Dem! De er en høflig, tolerant og venlig person, når man møder Dem privat, når man inviterer Dem til frokost. De forstår modpartens argumenter. Man tænker, at man gerne vil se Dem igen, og så går De tilsyneladende helt amok, så snart De står foran et kamera. Den samme mand, som man kommer fint ud af det med privat ...

(Bifald)

... hvis selskab man nyder, denne samme mand forandrer sig pludselig, og jeg vil gerne sige til de borgere, der følger forhandlingen: "Tro ikke et ord af det, De lige har hørt. Daniel Cohn-Bendit er et langt finere menneske. Han ligner overhovedet ikke den karikatur af sig selv, som han netop har vist".

Jeg skal sige Dem hvorfor, hr. Cohn-Bendit! Fordi jeg har kendt Dem personligt gennem lang tid. Vi ringer ofte til hinanden, og De har været til frokost tre gange i Élyséepalæet. De kom ganske vist for sent én gang, men jeg sendte ikke motorcykleskorten for at hente Dem. Jeg sendte den imidlertid den efterfølgende gang for at sikre, at De ikke kom for sent. De fulgte pænt med, hvilket viser, at De er villig til at overholde republikkens regler, men De er frem for alt en sand europæer, når De taler om Europa. Når De taler, som De gjorde til mig, er De imidlertid ikke en europæer, idet en uhyrlig adfærd ikke er europæisk, idet en uhyrlig adfærd er det stik modsatte af Europa. Bliv ved med at være den person, som vi kender og holder af. Så kan jeg sige til hr. Schulz, at det er lykkedes mig at ændre Europa en lille smule, men ikke Daniel Cohn-Bendit.

(Bifald)

Fru Muscardini! Tak for Deres støtte. Jeg var inde på Tyskland, der støttede os, og på Det Forenede Kongerige, og jeg vil i denne forbindelse gerne sige én ting, nemlig at jeg var glad for Italiens støtte til klima- og energipakken, der ikke var helt givet. Kommissionsformanden vil korrigere mig om nødvendigt. En række lande tog stilling fra starten, og jeg må sige, at den italienske regering og hr. Berlusconi gjorde arbejdet nemmere for os på det sidste møde i Det Europæiske Råd. Det siger jeg, fordi det er sandheden. Jeg siger det ikke for at favorisere nogen. Jeg siger det, fordi en forudsætning for at skabe konsensus i Europa er, at alle er sikre på, at de værdsættes, ikke fordi de forsvare nationale interesser, men fordi de forsvare europæiske

interesser. De har helt ret i, at vi skal prioritere realøkonomien, og i løbet af 2009 vil det vise sig, om vi skal træffe yderligere tiltag end dem, vi allerede har besluttet, på grundlag af krisens alvor og dens indvirkning på visse industrisektorer.

Hr. Wurtz! Jeg har værdsat vores drøftelser, og jeg glædede mig navnlig over, at De støttede retten til at føre politik i Europa. At føre reel politik i Europa, at give europæerne mulighed for at træffe politiske valg i en atmosfære præget af tolerance og åbenhed over for hinanden har i høj grad været en mangelvare. Politik skal have et comeback i Europa! Hvad er politik? Det er at give borgerne valgmuligheder! Det er ikke at give borgerne én enkelt valgmulighed, og i denne forbindelse vil jeg gerne minde Dem om, hvad hr. Farage sagde. Vi må gøre det klart!

Et enkelt land forkastede Lissabontraktaten. Vi anerkender dette, og vi forsøger at forstå baggrunden og reagere herpå. De siger, at vi skal passe på, og at dette er på grænsen til det diktatoriske. Ville det imidlertid ikke være diktatorisk, hvis et enkelt land påtvang de øvrige 26 lande en situation, en politik, som de ikke ønsker?

(Bifald)

Jeg vil gerne understrege over for hr. Farage og hr. Wurtz, at situationen var den samme i Frankrig. Frankrig forkastede forfatningen med 55 % nejstemmer. Frankrig blev nødt til at genoverveje spørgsmålet. Hvilke overvejelser? Under kampagnen forpligtede jeg mig som den eneste af kandidaterne til ikke at organisere en folkeafstemning. Jeg accepterer det politiske ansvar for denne beslutning. Jeg ønskede Lissabontraktaten. Hvordan er det muligt at sige, at det ville være næsten fascistisk at opfordre vores irske venner til at stemme igen? Hvad så med de øvrige 26 lande, som ratificerede traktaten, nogle på grundlag af en folkeafstemning, og som således ikke får opfyldt deres ønske?

Sandheden er, at Europa har brug for Irland. Vi er 27 lande, og vi ønsker at samle 27 lande omkring Lissabontraktaten. De enkelte lande er nu klar over deres ansvar. Hvis irlænderne ønsker en europæisk kommissær, så kan de få det med Lissabontraktaten, idet der under Nicetraktaten ikke vil være én kommissær pr. land. Hvis irlænderne har forstået situationen korrekt, var de efter min opfattelse glade for, at hele Europa stod sammen med Irland, da den finansielle storm var ved at blæse Irland omkuld, og de var meget glade for, at kommissionsformanden fandt en løsning – hvilket ikke var nemt – da den irske regering straks gik så vidt som til at garantere alle bankerne, alle bankprodukter, om end den et kort øjeblik glemte, at udenlandske banker i Irland skulle behandles på samme måde som irske banker i Irland.

Jeg tror i denne forbindelse, at krisen tvinger borgerne til at stoppe op og tænke sig om. Ingen kan stå alene midt i en storm, hr. Wurtz! Jeg tror, at det er vigtigt, at irlænderne stemmer igen, og jeg vil sammen med den irske regering sætte alle kræfter ind på at få dem til at sige ja. Hvis de siger nej, vil det være et politisk valg. Vil de øvrige 26 lande således være nødt til at opgive deres mål? Det er et spørgsmål, som vi trods alt bliver nødt til at drøfte, hvis en sådan situation skulle opstå.

Hr. Farage! Endelig vil jeg gerne understrege, at jeg støttede formand Pötterings modige og rimelige holdning til præsident Klaus. Alle ønsker respekt, men hvis man ønsker at blive respekteret, skal man respektere andre, og nogle gange er man lidt overrasket over nogle af de udtalelser, der fremsættes af præsidenten for et af de store lande i EU. Han ønsker respekt, det har jeg fuld forståelse for, men helt ærligt sårede det europæerne her at betragte, at alle de europæiske flag blev taget ned fra alle offentlige bygninger i dette storslåede land, Den Tjekkiske Republik. Det gavnede ingen at opføre sig på denne måde, at jeg glæder mig over, at premierminister Topolánek var modig nok til ikke at lade sig rive med.

Formand Pöttering og gruppeformændene kan under alle omstændigheder regne med formandskabets fulde opbakning. Vi behandler ikke gruppeformændene på denne måde, vi behandler ikke formanden for Europa-Parlamentet på denne måde, og vi behandler ikke Europas symboler på denne måde. Uanset ens politiske standpunkter sker og bør dette ikke ske.

(Bifald)

De siger, at Europa ikke kan løse denne opgave, hr. Gollnisch! Det er altid Deres holdning, og den respekterer jeg naturligvis, men De kan også se, at medlemsstater, der isolerer sig i et hjørne, heller ikke kan løse opgaven. De siger, at vi har handlet alene, men det er ikke rigtigt. Hvis vi hver især havde besluttet at støtte vores banker, ville vi ikke have støttet nogen banker. Ingen, og af den simple årsag, at europæiske banker har gensidige lån og gensidige risici. Hvis de enkelte lande havde sagt, at de kunne komme igennem krisen alene, ville hele systemet være brudt sammen, og det ville ikke have været muligt at yde støtte, at skabe vellykkede resultater eller at genskabe ro. Det er naturligvis medlemsstaternes opgave at træffe beslutninger, idet det er

medlemsstaterne, der vedtager deres budget, men det var nødvendigt at træffe disse beslutninger på en samordnet måde.

Jeg vil slutte her. Europa er stærkt, når det understøttes af stærke og ansvarlige stater, og fordi disse stater er stærke, accepterer de, at det er nødvendigt at gå på kompromis i Europas interesse. Det er en stor fejl at tro, at staterne skal være svage, hvis Europa skal være stærkt. Jeg mener, at stærke stater er en forudsætning for opbygningen af et stærkt Europa, fordi det kun er de stærke stater, der kan række hånden ud og indgå kompromiser. Det er kun de svage stater, der er sekteriske, og som isolerer sig. Vi skal efter min opfattelse gøre god brug af denne erfaring fra krisen.

Jeg vil slutte her. De store lande i Europa har således ikke flere rettigheder end de mindste lande, men de har måske et større ansvar. Igennem de senere år har de store lande forsøgt at undgå og til tider undvige det ansvar, som de havde pligt til at påtage sig, og det er ikke acceptabelt. Under krisen var det heller ikke kun formandskabet, der påtog sig sit ansvar, idet alle de store lande i Europa også påtog sig deres ansvar. Vi har alle de samme rettigheder, men nogle har flere pligter end andre. Det siger jeg, fordi det er dybt forankret i mine europæiske overbevisninger.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Jeg vil meget kort kommentere to eller tre spørgsmål. Med hensyn til pakkens formål ønsker jeg for det første at understrege, at målsætningerne i den klimapakke, som Kommissionen forelagde, er fastholdt i det endelige kompromis, der er blevet vedtaget af Det Europæiske Råd.

Der blev ganske rigtigt gjort en række indrømmelser med hensyn til målsætningerne. Disse indrømmelser var nødvendige for at imødegå de krav, der blev stillet af en række medlemsstater, men vi har skabt et vellykket resultat, og jeg mener, at vi bør ønske os selv tillykke hermed, idet det ikke var en nem opgave på grund af den økonomiske og finansielle krise. Det er som sagt lykkedes os at fastholde målene om 20 % inden 2020.

De er desuden uden tvivl klar over, at EU's historiske beslutning er blevet hilst velkommen af FN's Generalsekretær og af konferencen i Poznań, og jeg vil derfor gerne understrege, at Europa ikke på ny bør lægge under for masochistisk selvpineri. Vi fører nu an på dette område globalt. Intet andet land, ingen anden region i verden, hverken USA, Latinamerika eller Asien, har gjort noget tilsvarende eller det samme. Hvis nogen ønsker at stille større krav, kan de således gøre dette ved at opfordre andre lande til at følge det europæiske eksempel og ikke ved at sætte spørgsmålstegn ved en aftale, der virkelig er et eksempel til efterfølgelse for resten af verden.

Kommissionen forelagde naturligvis en ambitiøs pakke, det vidste vi fra starten, men jeg kan sige, at det er lykkedes os at fastholde klimapakkenes hovedmålsætninger ved at være kompromissøgende.

Med hensyn til den økonomiske genopretning og den økonomiske genopretningsplan i forhold til USA er jeg nødt til at korrigere nogle af de udtalelser, der er blevet fremsat. Det er rigtigt, at amerikanerne indtil videre ikke har stillet nogen forslag. Der er en række forslag i luften, men vi bliver nødt til at afvente og se, hvad der kommer ud af det. Jeg vil også gerne understrege, at med hensyn til den økonomiske og monetære politik er det ikke sikkert, at de bedste forslag vil komme fra USA. Vi er under alle omstændigheder overbevist om, at denne krise, ud over rent finansielle aspekter, skyldes en række grundlæggende makroøkonomiske ubalancer. Den amerikanske penge- og budgetpolitik har om ikke andet været urealistisk. Jeg vil derfor gerne advare Dem mod enhver forestilling om, at vi bør gøre nøjagtig det samme som amerikanerne, og jeg kan allerede se det komme. Vi er ikke i samme situation, og jeg mener desuden, at vi bør udvise forsigtighed, hvis vi også skal tænke på bæredygtigheden på mellemlang og lang sigt.

Men når det er sagt, har formanden for Den Europæiske Centralbank ganske rigtigt sagt til Det Europæiske Råd, at vi i Europa kan gå ud fra, at mindst 1,2 % af vores BNP vil have en automatisk stabiliserende indvirkning. Hvis man således lægger de økonomiske stabilisatorers indvirkning til de 1,5 %, der er blevet vedtaget af Det Europæiske Råd, er vi ikke langt fra den kommende amerikanske præsidents erklærede hensigter, og jeg understreger "erklærede" hensigter.

Jeg støtter alligevel fuldt ud en større samordning med USA på det økonomiske område. Det er klart, at en global indsats er påkrævet, hvis der skal sættes fornyet skub i den globale økonomi, jf. konklusionerne fra G20-mødet. Denne krise har vist, i hvilken udstrækning vores økonomier nu er indbyrdes afhængige. Derfor har vi også fremsat en fælles globaliseringsdagsorden, således at vi også kan arbejde for økonomisk genopretning i Atlanterhavsområdet.

Med hensyn til Kommissionen og Kommissionens rolle i institutionerne vil jeg gerne redegøre klart for min holdning til dette spørgsmål. I Europa er den ene part efter min mening ikke stærkere, fordi de andre er

svagere, og jeg mener, at en række analytikere og nogle af mine europæiske venner – det erkender jeg åbent – der er blandt de mest overbeviste europæere, tager grundlæggende fejl, når de tror, at Kommissionens rolle svækkes, når der er et stærkt rådsformandskab. Præcis det modsatte er tilfældet. Det kan jeg sige nu på baggrund af mit samarbejde med ni forskellige EU-formandskaber.

Hvis nogen tror, at Europa-Parlamentet er stærkere, fordi Kommissionen er svagere, eller at Kommissionen er stærkere, fordi Rådet er svagere, er det grundlæggende forkert. Det er frem for alt en smålig tankegang, som jeg ikke støtter.

EU er i dag meget kompleks med 27 medlemsstater med meget forskellige prioriteter, og de europæiske institutioner kan kun opnå resultater ved at udvise partnerskabsånd og yde gensidig støtte. Med hensyn til klimaændringer forelagde Kommissionen f.eks. således de pågældende forslag for adskillige år siden.

Det er naturligvis i vores interesse, at der er et stærkt rådsformandskab, der når til enighed med medlemsstaterne. Europa-Parlamentets indsats, initiativ og arbejde på dette område spiller naturligvis en vigtig rolle. I denne forbindelse mener jeg, at nogle medlemmer er nødt til at ændre holdning. Vi står i en situation, hvor institutionerne er nødt til at sætte sig igennem og påtage sig deres ledende rolle, ikke ved at svække andre institutioners rolle, men tværtimod ved at styrke deres muligheder for at nå frem til positive kompromiser, kompromiser, der vil fremme den europæiske idé.

Med hensyn til visse udtalelser fremsat af en række tjekkiske politiske ledere vil jeg afslutningsvis blot sige, at når nogen sammenligner Sovjetunionen og EU, viser det tre ting. Det viser for det første, at man ikke forstår, hvad Sovjetunionen var, for det andet, at man ikke forstår, hvad EU er, og for det tredje, at man har en meget uklar forestilling om demokrati og demokratiske principper, navnlig frihed og solidaritet, der er vores europæiske principper.

(Bifald)

Timothy Kirkhope (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne indledningsvis anerkende den rolle, som præsident Sarkozy har spillet som formand for Rådet. Hans mandatperiode har helt sikkert været højprofileret og fokuseret, og vi husker navnlig hans bidrag til fredsprocessen i Georgien efter de russiske styrkers invasion. Vi husker også hans vilje til at sikre en aftale om den uundværlige klima- og energipakke, som de britiske konservative støtter fuldt ud, selv om jeg beklager, at vi ikke kan støtte Lissabontraktaten på samme måde.

Vi mener, at EU fortsat bør føre an på klimaområdet. Der har imidlertid uundgåeligt været fokus på den finansielle og økonomiske krise i de sidste seks måneder. På trods af den britiske premierministers udtalelser om, at der er bred enighed om hans indsats over for krisen, må vi ikke glemme den tyske finansministers udtalelser i sidste uge om den britiske regering, hvor han sagde, at "de samme mennesker, som aldrig ville køre med budgetunderskud" tidligere, nu "kaster omkring sig med milliarder", og at "den fuldstændige overgang fra udbudsstyret politik til kras keynesianisme får en til at tabe vejret". Med henvisning til den britiske momssats sagde han desuden, at "det eneste, der vil ske, er, at Storbritanniens gæld forøges til et niveau, som det vil tage en hel generation at betale tilbage". Det beklager jeg, da han havde helt ret. I forhold til de øvrige store europæiske økonomier er den britiske økonomi sandsynligvis på vej ind i den længste og dybeste recession, og den britiske premierminister kan ikke længere påstå, at han udviser finanspolitisk forsigtighed og sikrer en sund økonomisk forvaltning.

Præsident Sarkozy! Her var en situation, hvor den britiske premierminister burde have fulgt de øvrige europæiske lederes eksempel og udvist samme disciplin i den økonomiske forvaltning som andre lande. Jeg vil gerne på ny ønske Dem tillykke med Deres seks måneder i embedet. Jeg håber, at det kommende formandskab også vil være til gavn for borgerne i Europa.

Bernard Poignant (PSE). – (FR) Hr. formand! Det ville være forkert at sige, at Deres formandskab var perfekt, men det ville være uærligt at sige, at det var en fiasko, præsident Sarkozy! Jeg har lært en eller to ting.

Med dette formandskab skete en udvikling, idet staten fremover træder til, når markedet har et problem. Jeg håber, at denne udvikling er reel og bæredygtig, og da jeg er fransk socialist, glæder det mig at høre, at årsagen til vores problemer ikke er 35-timers arbejdsugen, men bankerne, og at "fru 35 timer" er bedre end "hr. Madoff".

Den anden ting er, at De ved udgangen af dette formandskab er nødt til at genopbygge et bedre forhold mellem Frankrig og Tyskland, idet det blev svækket i den første fase på grund af Middelhavsunionen. Den tyske kansler blev ikke inviteret til et vigtigt møde, og så anmoder vi hende og Tyskland om at betale som i 1918 for skadeserstatninger, i 1945 for genopbygning, i 1955 for bidrag og i 1990 for genforeningen. Ja,

jeg forsvarer Tyskland. Kan De se det, hr. Schulz? Jeg forsvarer Tyskland. De kender det franske ordsprog: "Kravl ikke op i et kokosnøddetræ med hul i bukserne". Jeg tror, at der er en del, der skal udredes, og at vi skal genopbygge de fransk-tyske forbindelser.

Endelig, hvis et formandskab skal være en succes – en smuk lære – skal formandskabet samle to socialister omkring sig, nemlig Bernard Kouchner, der var minister under François Mitterrand, og Jean-Pierre Jouyet, der arbejdede sammen med Lionel Jospin og Jacques Delors. Jeg taler til Bruno Le Maire, den nye minister. Pas på, han er en Villepin-mand, præsident Sarkozy! Jeg går ud fra, at De kender dette andet ordsprog: "Jeg tilgiver alle, der fornærmer mig, men jeg fører en liste!"

(Bifald)

Formanden. – Mange tak, hr. Poignant! Det giver næsten anledning til at spørge, om De ønsker at anmode om at blive optaget i regeringen.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Hr. formand! Måske kan vi vende tilbage til Europa nu.

Som følge af den regionale, finansielle, økonomiske, sociale og klimamæssige krise har dette franske formandskab haft fokus på den globale dagsorden. Det har været i stand til at reagere, og det franske formandskab har imødegået disse udfordringer med Dem ved roret, præsident Sarkozy! Jeg mener, at det er korrekt og nyttigt at understrege dette. Vi bør ligeledes i fællesskab overveje, hvilke yderligere tiltag, der skal gøres, således at vi kan imødegå disse kriser så effektivt som muligt.

Vores indsats over for finanskrisen var samordnet og meget velgennemtænkt, men vi bør efter min opfattelse gå i gang med at skabe grundlaget for global styring og ikke kun med hensyn til regulering. Madoff-sagen viste klart, at vi har brug for overvågning, men der skal også indføres sanktioner. Vi har brug for et europæisk reguleringsorgan, og vi har brug for en europæisk anklagemyndighed, når tiden er inde.

Der skal desuden stadig gøres en stor indsats over for den økonomiske og sociale krise. Som bekendt er den europæiske plan langt fra på højde med den amerikanske plan. Vi har brug for store projekter, innovation, forskning, infrastruktur og bæredygtig tilpasning. Der bør fokuseres på disse spørgsmål på den europæiske dagsorden i de kommende måneder.

Vi bør ligeledes tage ved lære af erfaringerne fra krisen fremover og tilstræbe en større finansiel og monetær sammenhæng, navnlig inden for euroområdet, hvilket i øvrigt vil bidrage til at afklare misforståelser mellem Frankrig og Tyskland, ved at sikre os et vist spillerum, der vil være meget nyttigt i en recession, hvor der forhåbentligt vil blive skabt fornyet vækst så hurtigt som muligt, og ved at sikre, at Kommissionen får sin centrale rolle tilbage, da den ikke under nogen omstændigheder må give afkald på sin initiativret. I en kritesituation bør Kommissionen efter min opfattelse snarere have en initiativpligt.

Endelig har vi under Deres formandskab indgået et kompromis om klimakrisen. Det er et kompromis. Det er ikke perfekt, men det er blevet indgået. Jeg beklager, at kompromiset ikke omfatter det afgørende spørgsmål om støtte til udviklingslande, der fortsat lider under følgerne af klimaændringerne, som de på ingen måde er ansvarlige for.

Jeg håber derfor, at Europa i morgen kan leve op til vores medborgeres forventninger på disse områder.

Ian Hughton (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Det franske formandskab har ganske rigtigt imødegået en lang række udfordringer, selv om det kan diskuteres, om det seneste Råd har imødegået udfordringen med hensyn til at bekæmpe klimaændringer i tilstrækkeligt omfang.

Med hensyn til økonomien bemærker jeg, at præsident Sarkozy anerkendte, at Irland var det første land, der støttede sine banker, og nu følger alle de øvrige EU-medlemsstater Irlands eksempel, hvilket efter min opfattelse er mere korrekt at sige end Gordon Browns nylige fortalelse om, at han ene mand havde reddet verden.

Jeg vil gerne takke den irske regering, der på ny har vist, at små EU-medlemsstater kan få stor indflydelse i EU. Jeg vil imidlertid også gerne takke den irske befolkning, der har "afbrudt" Lissabonprocessen, som præsident Sarkozy formulerede det. De garantier, som Irland har fået, vil også være til gavn for mit land, Skotland, idet det understreges, at de enkelte EU-medlemsstater kan fastlægge deres egen skattepolitik, og at vi som uafhængige medlemsstater kan udpege en kommissær.

Præsident Sarkozy sagde, at en forudsætning for et stærkt Europa er et forenet Europa. Vi må ikke glemme, at sloganet "forenet i mangfoldighed" ikke blot er et slogan, men et mål, vi skal stræbe efter. Vi må ikke

glemme det, der gør os stolte over at være skotske, walisiske, irske, franske, tjekkiske osv. samt borgere – ikke undersætter – i EU.

Brian Crowley (UEN). – (GA) Hr. formand! Stats- og regeringsledernes topmøde i sidste uge var et meget positivt møde for Irland og for Europa. Det Europæiske Råd har vedtaget den europæiske genopretningsplan, der indeholder en vækststimulering på 200 mia. EUR.

Når vi bedømmer resultaterne af Det Europæiske Råd, er det af afgørende betydning, at vi ærer den som æres bør. Der blev meget hurtigt fundet løsninger på og indgået kompromiser vedrørende tilsyneladende komplicerede problemer. Præsident Sarkozy! Jeg vil gerne takke Dem for Deres indsats, herunder til gavn for Irland. Vi er meget glade for det kompromis, der er blevet indgået om at give den irske befolkning mulighed for at tage stilling til Lissabontraktaten på ny.

Jeg vil gerne ganske kort understrege følgende over for en række kolleger, der i dag og i går kommenterede, hvad jeg formodes at have sagt i Prag i sidste uge. For det første nævnte jeg overhovedet ikke min far, hvilket ellers fremgik af det udskrift, som præsident Klaus offentliggjorde. For det andet sagde jeg ikke, at irlænderne ønsker Europa. Jeg sagde, at det var op til den irske befolkning at afgøre Lissabontraktatens skæbne.

I lyset af vores erfaring, navnlig gennem de sidste seks måneder, har vi fremover virkelig brug for et Europa, der samarbejder, koordinerer og arbejder sammen om at nå fælles, og som udviser forståelse for og tolerance over for de divergerende holdninger og de forskellige konjunkturforløb i EU.

(FR) Undskyld mit dårlige fransk. Under Deres formandskab er det storslåede europæiske projekt, det ædelmodige EU-projekt baseret på lighed og hårdt arbejde i Europa og globalt, blevet rekonstrueret. Tak og held og lykke!

(Bifald)

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Hr. formand! Irland hører til i EU. Samarbejdet med vores europæiske partnere er meget værdifuldt. Reaktionen på det irske nej skaber imidlertid ikke velvilje. Den risikerer endog at nære modstanden mod EU, og ikke blot i Irland.

Rådet har nægtet at ændre selve Lissabontraktaten. De irske borgere skal i stedet tilskyndes og opfordres til at ændre holdning.

Rådet tog ikke fat på den irske befolknings reelle bekymringer over militariseringen af EU, arbejdstagernes rettigheder og offentlige tjenester. Reaktionen på nej i Irland og i andre lande uddyber skellet mellem Unionens ledere og borgerne.

Rådets konklusioner sikrer ikke troværdige garantier på de områder, hvor de er nødvendige. Der anføres ingen positive grunde til at stemme ja til Lissabontraktaten. Der skabes i stedet frygt. En række spørgsmål blandes sammen. En ny folkeafstemning vil i høj grad være præget af frygt og misinformationer.

Med hensyn til Rådets konklusioner vedrørende klima- og energipakken er det meget vigtigt, at der vedtages en lovgivning med juridisk bindende mål. Visse dele af pakken er imidlertid utilfredsstillende, og den er ikke så stærk, som den burde være.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Hr. formand! Allerede i oktober i år blev det anført i pressen, at det tjekkiske formandskab muligvis ville gå hen i al ubemærkethed. Det blev også sagt, at Deres ønske om at blive formand for Eurogruppen var et forsøg på at udøve indirekte kontrol over tjekkerne, præsident Sarkozy! Jeg anmoder Dem derfor om at oplyse, hvordan det afgående formandskab agter at forholde sig til det kommende tjekkiske formandskab.

Som svar på et spørgsmål, jeg stillede vedrørende præsident Kaczyński, sagde De her i Parlamentet for to måneder siden, at De ville overbevise ham, og at aftalerne ville blive overholdt. På daværende tidspunkt var der imidlertid ingen, der anede, at præsident Kaczyński ville lade sig lede af de irske borgere og ikke af sin bror. Agter De at anvende samme strategi med henblik på at besejre præsident Klaus? Vil der overhovedet blive gennemført forhandlinger? Endelig håber jeg, at De godt kan lide at lytte til Elvis.

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Hr. formand! Jeg er et af de medlemmer af Europa-Parlamentet, der ikke vil lykønske Dem med de vellykkede resultater af Deres halvårslige formandskab. Jeg mener rent faktisk, at De har presset to flagskibsprojekter igennem inden for de seneste måneder, der rent faktisk er skadelige. De er ikke kun skadelige for mit land, Polen, men også for Europa som helhed. Selv om den nu er en lille smule mere spiselig, er klimapakken stadig ringe, og det er simpelthen latterligt, at den er blevet vedtaget i denne

fase. Det er desuden en hån mod demokratiet at relancere Lissabontraktaten, der blev forkastet ved en national folkeafstemning i Irland. Lyv ikke for Dem selv ved at tro, at en yderligere plads i Europa-Parlamentet vil give Dem mulighed for at bestikke Dem til større støtte til Lissabontraktaten i Polen.

Jeg vil gerne understrege, at selv om det med Deres diplomatiske talenter er lykkedes Dem at overtale de øvrige stats- og regeringsledere til at støtte Deres kontroversielle idéer, håber jeg virkelig, at borgerne i suveræne nationer vil forkaste disse idéer ved valget til Europa-Parlamentet næste år.

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet! Når selv hr. Schulz udtaler sig positivt om det franske formandskab, må det rent faktisk have været fremragende, idet socialdemokraterne hidtil ikke har været de store beundrere af præsident Sarkozy.

Jeg vil gerne på vegne af Gruppen for Det europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater forsikre Dem om, at Deres formandskab har været enestående og helt igennem en succes. De har grebet beslutsomt ind over for begge kriser i år med vellykkede resultater. De har øget EU's politiske indflydelse og styrket EU's omdømme globalt. De har uden tvivl til en vis grad genskabt borgernes tillid, og det er ikke mindst lykkedes Dem at sætte fokus på den positive og stabiliserende indvirkning af vores fælles valuta, euroen, i disse vanskelige tider. De var kort sagt den rigtige mand, på det rigtige sted, på det rigtige tidspunkt, hvilket var heldigt for os. Jeg håber, at vi vil kunne sige det samme efter det kommende formandskab.

Klima- og energipakken er en succes for Rådet. Vi bør imidlertid ikke glemme, at denne beslutning rækker langt ind i fremtiden, og at den først slår helt igennem, når de fleste af de mennesker, der er ansvarlige herfor, ikke længere sidder i embedet eller er i stand til at påtage sig ansvaret for følgerne. Vi er nødt til at træffe et vanskeligt valg mellem de klimapolitiske mål, som vi støtter fuldt ud, og de uundgåelige økonomiske byrder, der kan forventes.

Hr. Schulz! De har opfordret PPE-DE-Gruppen til at tage stilling. Vi vil naturligvis tage stilling, men vi vil først læse den tekst, vi skal tage stilling til. Hvis De tog stilling i går, kan De umuligt have læst teksten. De har blot blindt taget stilling på grundlag af Deres venstreorienterede holdninger. Med hensyn til Deres kritik af, at der blev skabt enighed ved førstebehandlingen, som hr. Cohn-Bendit også græd krokodilletårer over, er jeg helt enig i Deres kritik. Men hvem tvang os til at nå til enighed? Gav Rådet os mundkurv på under forhandlingerne? Blev vi afpresset af Kommissionen? Beslutningen blev truffet af et flertal i Parlamentet. I Formandskonferencen var det kun Joseph Daul, der stemte for en førstebehandling, hvilket ville have været den korrekte procedure. Jeg håber, at vi kan drage den konklusion, at vi fremover ikke bør acceptere, at der opnås enighed ved førstebehandlingen, i det mindste ikke i forbindelse med så vigtige projekter.

Poul Nyrup Rasmussen (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne sige til præsident Sarkozy, at

(FR) "det vanskeligste er at være proaktiv i politik".

Det ved vi begge.

Som De selv påpegede, handler Europa om kompromiser, men også om at sikre dynamik. Det er min pointe. Jeg mener, at De har strakt Dem så langt De kunne, og at De er nået frem til den bedst mulige aftale med 27 stats- og regeringsledere omkring bordet, men De bør ikke oversælge resultatet. Det gælder især kommissionsformand Barroso. Lad være med at oversælge resultatet. Hvis dette sker, vil det give bagslag i forhold til almindelige menneskers tillid til EU. Vi har en økonomisk krise i øjeblikket, og den er ikke ovre. Som De påpegede, er den ikke ovre. Lad være med at sige til folk, at den økonomiske stimuleringspakke svarer til 1,5 % af BNP. Det passer ikke. Hvis vi udtager kreditgarantier af beregningen i øjeblikket og kigger på de reelle investeringer og den reelle efterspørgsel, er vi nede på omkring 0,6 % af EU's BNP i gennemsnit. Det er rigtigt, kommissionsformand Barroso! De økonomiske beregninger fra Brueghel og Københavns Universitet bekræfter dette. Så vær forsigtig her.

De eneste to lande – og Storbritannien er blevet kritiseret af Tyskland – der når op på 1 % af BNP i realøkonomisk stimulering, er Gordon Browns Storbritannien og José Luis Rodríguez Zapateros Spanien. Frankrig ligger næsten på niveau. Men det største problem i øjeblikket er i Berlin. Jeg kan simpelthen ikke forstå, hvordan den tyske kansler Angela Merkel kan fortælle folk, at de foranstaltninger, som de træffer i øjeblikket for at øge beskæftigelsen i Europa, er tilstrækkelige. Det er ikke tilfældet.

Jeg er uenig i det, som Graham Watson sagde. De bør ikke blot slappe af. De bør holde dampen oppe, fordi vi har brug for en ny stimuleringspakke, og vi vil få brug for den meget snart, allerede i foråret. Jeg håber, at

De vil være aktiv den 2. april i London og helt sikkert også på topmødet i foråret. Som De selv påpegede, skal vi skabe arbejdspladser til borgerne, hvis Europa skal bringes tættere på borgerne.

Formanden. – Hr. formand, mine damer og herrer! Præsident Sarkozy er nødsaget til at gå om lidt. Han får nu ordet igen, og hr. Borloo og hr. Le Maire bliver tilbage.

Nicolas Sarkozy, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke hr. Kirkhope for hans støtte. Det giver mig lejlighed til at sige til en britisk konservativ, at det er meget vigtigt for os i Europa, at dette storslåede parti, Det Konservative og Unionistiske Parti, fortsat er dybt engageret i europæisk integration.

De politiske forhold i Det Forenede Kongerige er overhovedet ikke mit bord. De har en ung leder, David Cameron, og Deres partis historie går langt tilbage. Vi har brug for Dem i Europa, og ingen succes i Europa kommer ud af ingenting. Jeg ved ikke, hvordan Gordon Browns fremtid kommer til at forme sig, eller hvordan David Camerons fremtid kommer til at forme sig, men enhver leder af Det Forenede Kongerige vil få brug for andre, hvis der skal gøres fremskridt, hvis landets interesser skal forsvares, og hvis landet skal drage fordel af Europa. Ingen kan gøre dette alene, og jeg vil gerne understrege én ting, nemlig at jeg altid har været overbevist om, at Det Forenede Kongerige har en særlig rolle at spille i Europa. Jeg er til tider blevet kritiseret, fordi engelsk er det største sprog i verden, og fordi Det Forenede Kongerige har en dynamisk økonomi, men tænk over det. Se, hvad det har kostet Det Forenede Kongerige at være for tæt knyttet til USA, hvad det har kostet landet at prioritere finansielle tjenester for højt. Europa har brug for Det Forenede Kongerige, men jeg er fortsat overbevist om, at Det Forenede Kongerige også har brug for Europa.

Da jeg tog til Det Forenede Kongerige sagde jeg, at en "entente cordiale" mellem Frankrig og Det Forenede Kongerige ikke var tilstrækkelig. Gordon Brown foreslog en "entente formidable". Jeg mener virkelig, at det har været muligt at komme styrket ud af finanskrisen, fordi Det Forenede Kongerige helt klart har valgt Europa. Jeg vil gerne understrege, at vi tidligere ikke altid har været enige. Jeg ønsker ikke at blande mig i interne politiske forhold, men det er efter min opfattelse sandheden.

Hr. Poignant! Det franske formandskab er ikke perfekt, men det er helt sikkert heller ikke en fiasko, og De er trofast over for hr. Mitterrand, hvilket er det perfekte "hverken ... eller". De tænker således hverken godt eller ondt. Det, De i virkeligheden tænker er, at hvis jeg har skabt vellykkede resultater, skyldes det mit samarbejde med to dygtige socialister ... Der er dog aldrig to uden tre. Jouyet, Kouchner ... Jeg sporer en vis misundelse! Alvorlig talt vil jeg gerne afvise de påstande, som alle dem, der troede, at der var strukturelle uenigheder mellem Tyskland og Frankrig, er kommet med. Jeg har her lejlighed til at forklare situationen, også over for fru Marielle De Sarnez.

Den fransk-tyske akse, venskabet mellem Frankrig og Tyskland, er ikke et valg, med en ubetinget pligt. Vores to lande har spillet en central rolle i den største tragedie i det 20. århundrede. Det er ikke et valg, ikke fordi jeg ikke støtter det, men fordi det er en pligt for verden og for Europa. Vi har gået hånd i hånd. Jeg er helt overbevist om, at denne forpligtelse rækker langt ud over fru Merkel og mig selv og i tidligere tid hr. Schröder og hr. Chirac. Det er en historisk kendsgerning. Vi kan ikke frigøre os af hinanden netop på grund af vores historie igennem det sidste århundrede.

Selv om jeg ikke ønsker at fornærme nogen, må jeg samtidig sige, at den fransk-tyske akse ikke kan være den samme i et Europa med 27 lande som i et Europa med seks lande. I et Europa med seks eller ni lande, måske endda 12 lande, fulgte alle de øvrige lande blot efter, hvis Tyskland og Frankrig indgik en aftale.

Sådan var det dengang, men sådan fungerer det ikke i Europa i dag, og derfor opfordrede jeg til, at denne fransk-tyske akse blev genopbygget på bilateralt plan. Vi har brug for den, men vi kan ikke behandle den fransk-tyske akse, som om der stadig blot er 12 lande. Jeg husker, at da Tyskland og Frankrig nåede til enighed – det var ikke i min tid – om en kandidat til posten som formand for Kommissionen, blev den anden kandidat valgt, fordi det blev opfattet som et udtryk for arrogance. Venskabet mellem Frankrig og Tyskland er således en forpligtelse, men det udelukker ikke andre aftaler eller andre venskaber. Det er den første ting, jeg ønsker at sige, idet jeg til tider har det indtryk, at nogle mennesker ser på Europa gennem 30 år gamle briller, selv om vi skal se på Europa 30 år frem i tiden.

Den anden ting er, at kansler Merkel forsvare Tysklands interesser kraftigt. Hvis kun ikke gjorde det, hvad skulle hun så gøre? Det kan vi vel ikke kritisere hende for. Hun gjorde det med dygtighed, hun gjorde det med kraft, og hun gjorde det med beslutsomhed. Jeg forsvare også mit lands interesser. Er det ikke derfor, at jeg er blevet valgt?

Vi er ikke altid enige med det samme. Og hvad så? Det er helt normalt. Er demokrati og kompromisvilje en umulighed, når der er tale om Tyskland eller Frankrig? Ja, jeg var nødsaget til at gøre indrømmelser over for kansler Merkel, og ja, hun var nødsaget til at gøre indrømmelser over for mig. Og hvad så? Det er til Tysklands fordel. Bare fordi det er Tyskland, eller bare fordi det er Frankrig, skal vi så ikke debattere noget, skal vi så ikke drøfte noget? Vores tyske venner var ikke de varmeste tilhængere af Middelhavsunionen. Der var en række misforståelser. Jeg afklarede disse misforståelser ved at drøfte dem. Hvad er problemet?

Jeg agter under alle omstændigheder ikke at stå til regnskab, hver gang kansler Merkel og jeg er enige, støtter hinanden eller hjælper hinanden. Jeg glemmer imidlertid ikke én ting, nemlig at Tyskland er en føderal stat, og Frankrig er langt mere centraliseret på trods af decentraliseringen. Der træffes således ikke beslutninger med samme hurtighed. Det har intet at gøre med kansler Merkels evner eller mine svagheder, men med de to landes forskellige struktur. Tyskland har desuden en koalitionsregering. Jeg er ikke sikker på, at kansler Merkel selv har valgt socialdemokraterne i sin regering. Jeg valgte selv socialdemokraterne i min regering. Det er den anden forskel, men den forklarer også beslutningstiden.

De kan imidlertid være forvisset om, at Tyskland ikke under nogen omstændigheder er under angreb. Tyskland er den største økonomi i Europa. Vi har brug for Tyskland, og Tyskland har brug for Europa. Det skal imidlertid også understreges, at Frankrig og Tyskland ikke har flere rettigheder end de øvrige lande. Vi har et større ansvar, og det skal vi også påtage os i fællesskab. De behøver ikke at bekymre Dem. Det er jeg helt klar over.

Fru De Sarnez! De har ret i, at der stadig skal gøres en stor indsats. Jeg vil ikke kommentere Deres udtalelser om formandskabet. Der skal stadig gøres en stor indsats. De talte om behovet for en europæisk reguleringsmyndighed, og De har helt ret. Lad os sige det, som det er. Det er endnu ikke lykkedes at oprette denne, fordi en række mindre lande mener, at det ville svække deres nationale suverænitet, hvis de ikke havde en national reguleringsmyndighed. Det er vi nødt til at tage hensyn til, men jeg mener, at vi som minimum bør have et kollegium af europæiske reguleringsmyndigheder.

Har vi derudover brug for en europæisk anklagemyndighed? Det er en spændende debat, der også omfatter andre spørgsmål og helt sikkert forudsætter et bedre samarbejde.

Med hensyn til større projekter vil jeg gerne anmode Dem om ikke at dømme os for hårdt, idet kommissionsformanden har frigjort 5 mia. EUR. Det var noget af en kamp, idet nogle af landene ikke var enige i, at disse midler udelukkende skulle frigøres til finansiering af større projekter, og jeg må helt ærligt sige, at Kommissionen var langt mere ambitiøs end en række medlemsstater. Alle medlemsstaterne skulle ganske enkelt give Kommissionen tilladelse til at anvende de 5 mia. EUR til finansiering af større projekter. Den fik vi, og nu har vi i det mindske de 5 mia. EUR.

Med hensyn til støtte til udviklingslandene er jeg desværre ikke enig med Dem. I samarbejde med kommissionsformand Barroso brugte vi 1 mia. EUR, endnu engang imod en række medlemsstaters ønske, og på topmødet i Hokkaido var jeg nødt til at overtale mine europæiske partnere til at give kommissionsformand Barroso lov til at bruge de uudnyttede midler til opfyldelse af millenniumudviklingsmålene, og der blev således frigivet 1 mia. EUR.

Jeg var chokeret over, at jeg var den eneste vestlige statsleder omkring bordet under Dohatopmødet. Der var kun to stats- og regeringsledere fra G20, Sydafrikas præsident og formanden for Det Europæiske Råd samt kommissionsformand Barroso. De andre var ikke til stede. Hvad ville De ikke have sagt til mig, hvis jeg ikke havde gjort mig den ulejlighed at møde op! Vi deltog, fordi krisen ikke må bruges som en undskyldning for at lade de fattigste lande bøde mest for en krise, som de på ingen måde er ansvarlige for. Jeg tror, at vi måske også er uenige på dette område.

Hr. Hudghton! Hvad angår mangfoldighed og forening, kan De være forvisset om, at mangfoldigheden er i hus! Helt ærligt, hvis jeg skulle bruge min energi på et projekt, ville jeg bruge den på forening, idet jeg har bemærket, at alle Rådets medlemmer til stadighed har fokus på nationale interesser ved forhandlingsbordet. Det er lidt mere vanskeligt at vide, i hvilken retning man går. En stor fransk etnolog, Lévi-Strauss, kom med en rammende og mærkværdig udtalelse, nemlig at "identitet ikke er en sygdom". Identitet er ikke en sygdom i Europa, og enhver overskydende energi bør bruges på forening.

Hr. Crowley! Tak for Deres støtte på mødet i Det Europæiske Råd. Jeg var meget glad for at byde Dem velkommen i Élyséepalæet som repræsentant for Deres gruppe, og jeg må sige, at jeg i høj grad værdsætter det mod og den ærlighed, som De altid har udvist.

Hr. de Brún! Ja, vi er nødt til at forsikre og overbevise irlænderne. De sagde, at vi ikke er gået langt nok. Jeg er ked af at sige det, men vi kan ikke gå længere, idet vi i modsat fald straks ville skabe problemer i andre

lande. Hvis vi for at løse det irske problem genåbner debatten om ratificeringen i andre lande, navnlig i Det Forenede Kongerige, sætter vi os selv i en umulig situation, og det sværeste kompromis var drøftelsen tidligt, meget tidligt fredag morgen på mødet i Det Europæiske Råd, mellem den irske premierminister og den britiske premierminister, der forsøgte at nå til enighed. Gordon Brown ønskede forståeligt nok ikke at genåbne debatten om ratificeringen i Det Forenede Kongerige, og alle ved, at den var yderst vanskelig. Jeg mener derfor ikke, at vi kan gå længere. Vi har imidlertid helt ærligt strakt os langt ved at love, at der bliver udarbejdet en protokol til den første tiltrædelsestraktat om to år.

Hr. Wojciechowski! Vi vil hjælpe det tjekkiske formandskab. Det må De overhovedet ikke være i tvivl om. Hvad sagde præsident Kaczynski til mig? Jeg er ked af at sige det, da han ikke holdt det løfte, han afgav over for mig sidste gang. Han sagde på mødet i Det Europæiske Råd, at han ikke ville lægge hindringer i vejen for ratificeringen af Lissabontraktaten, hvis irlanderne stemte ja. Jeg mindede ham blot om én ting uden at gå ind i debatten med premierminister Tusk, nemlig at det var på mit kontor, kl. 3.00 om morgenen i juli 2007 under det tyske formandskab, at det med José Luis Rodríguez Zapatero, Tony Blair og Jean-Claude Juncker lykkedes os at få den polske præsidents underskrift på den traktat, der efterfølgende skulle komme til at hedde Lissabontraktaten, mens han talte med sin tvillingebror, den daværende premierminister, i Warszawa.

Jeg respekterer den polske præsident, men jeg må sige, at jeg var overrasket over, at han kunne undertegne en traktat i Bruxelles og herefter nægte at undertegne den samme traktat i Warszawa. Helt ærligt! Jeg siger blot, at når man undertegner på vegne af en stat, så er det et løfte! Det er jeg sikker på, at De forstår. Jeg vil ikke kommentere det yderligere, men det var ikke desto mindre det, jeg fik at vide. Lissabontraktaten blev ikke forhandlet af premierminister Tusk, men af den polske præsident Lech Kaczynski og hans tvillingebror, der var premierminister på daværende tidspunkt. Sådan ligger landet. I sidste ende blev den ikke ratificeret fuldt ud, fordi der manglede en underskrift, men den blev ratificeret af Parlamentet. Sådan ligger landet.

Jeg blander mig ikke i interne politiske forhold med sådanne udtalelser, men er blot ærlig, og jeg er nødt til at være ærlig med det store ansvar, jeg har. Jeg er nødt til at sige præcis, hvad der skete, hvem vi forhandlede med, og hvornår. I modsat fald er tilliden væk. Det handler ikke om venstre- eller højrefløjen. Det handler ikke om østlande eller vestlige lande. Det handler ganske enkelt om at overholde løfter. Hvis man ikke holder ord, vil der ikke være nogen retsstat og intet Europa. Så enkelt er det.

(Bifald)

Hr. Chruszcz! De ved helt ærligt godt, at jeg gjorde alt, hvad jeg kunne for Polen for at finde mulige kompromisløsninger. På Det Europæiske Råd i juli 2007 under det tyske formandskab var vi tæt på en katastrofe, da en række medlemsstater sagde, at vi skulle gå videre uden Polen. Det lykkedes os først i sidste øjeblik at nå frem til et kompromis om Lissabontraktaten. Det er sandheden. Ingen ønskede at holde Polen uden for. Polen har 38 mio. indbyggere og er således blandt de seks største lande i Europa målt i befolkningstal. Vi har brug for Polen. I forbindelse med indgåelsen af kompromiset deltog jeg i mødet i Gdańsk for at forhandle med Polen og otte andre medlemsstater. Vi havde forståelse for Polens problemer. Vi vil støtte Polen, men Polen er også nødt til at forstå, at som et af de største lande i Europa har det rettigheder, men også pligter.

Med rettigheder følger trods alt pligter, og vi ville gøre Polen en bjørnetjeneste, hvis vi sagde, at Polen havde færre pligter, fordi landet havde været medlem af EU i kortere tid. Polen er et vigtigt EU-land. De bør ikke klandre os for at forholde os til Polen som et stort land, dvs. for at stille lidt større krav til Polen, netop fordi Polen er et vigtigt land. Det er netop det, jeg ønskede at gøre, og jeg håber, at polakkerne forstår det.

Hr. Nassauer! Tak for Deres støtte som et meget erfarent medlem af Europa-Parlamentet, som tysk medlem af Europa-Parlamentet. Jeg var ikke chokeret over Deres forsvar for industrien generelt og for den tyske industri i særdeleshed, idet jeg alt for ofte ser – denne bemærkning er også rettet mod hr. Schulz og hr. Daul – jeg alt for ofte ser de ødelæggende virkninger af finanskrisen i lande, som ikke har forsvaret deres industrier i tilstrækkelig grad. Vi er efter min opfattelse enige på dette område, idet vi ikke ønsker, at Europa bliver en industriørken. En industriørken betyder flere millioner yderligere arbejdsløse, for hvis vi nedlægger vores arbejdspladser i industrien, vil det efterfølgende gå ud over arbejdspladser i servicesektoren. Det er en fejltagelse at sige, at vi forsvare arbejdspladser i servicesektoren, men ikke arbejdspladser i industrien.

Det vi mener er, at hvis vi ønsker at forsvare industrien, skal vi gennemtvinge moderniseringer, idet Europa ikke længere vil acceptere forurenende industrier. Det er den balance, som vi har forsøgt at finde. Det har været smerteligt og vanskeligt, fordi Tyskland er et stort industriland, og et stort land er uundgåeligt hårdere ramt end et land, der ikke længere har nogen industri. Deres land ligger ved siden af Polen. Hvis vi havde indført en undtagelse for Polen i perioden 2013-2020, kunne vi ikke have undgået at rejse spørgsmålet om

nye kraftværker i Tyskland for at undgå konkurrenceforvridning mellem to lande, der ligger så tæt op ad hinanden. Jeg mener også her, at vi var ærlige.

Hr. Rasmussen! De behøver ikke bekymre Dem for meget om resultaterne. De har helt ret. Glem dog ikke de sociale stabilisatorer, fordi vores amerikanske venner er meget dygtige til at kommunikere, til at fremlægge forbløffende tal. Der er øjeblikket kun tale om erklæringer. Jeg husker Paulson I-planen. Vi var alle helt paf. Finansministeren begyndte pludseligt at tale om 700 mia. Alle spekulerede på, om Europa ville være i stand til at gøre det lige så godt. Hvad så vi så? Tre dage efter blev forslaget forkastet af Kongressen, og amerikanerne begyndte helt forfra.

Hvad skete der herefter? Det endelig beløb blev trods alt ikke så stort som forventet. Det sociale system i USA kan overhovedet ikke sammenlignes med det sociale system i Europa, i nogen af EU-medlemsstaterne. De sociale stabilisatorer skal føjes til de midler, der anvendes til genopretning, dvs. alle ydelserne, de foranstaltninger, der træffes for at inflationssikre disse, og de midler, vi derudover indskyder. Lad os dog for himlens skyld i det mindste tro på den plan, som vi er i gang med at implementere! Måske er krisen så alvorlig, at vi bliver nødt til at træffe yderligere tiltag. Skidt med det! Det, der er blevet opnået, er ikke ligegyldigt. De fortæller mig, at Det Forenede Kongerige og Spanien har gjort mere. Men Spanien havde et budgetoverskud, og står over for en krise på ejendomsmarkedet af hidtil ukendt omfang. Premierminister Zapatero har reageret yderst kompetent, men vi kan næppe misunde Spanien den situation, som den spanske økonomi står i.

Med hensyn til Det Forenede Kongerige og bankerne siger folk ofte til mig: "Gordon Brown har gjort mere end Dem". Ja, men forskellen er, at de engelske banker var fuldstændig forbundet med det amerikanske system, og der var risiko for et totalt sammenbrud, hvilket vi ikke oplevede i samme grad i de øvrige medlemsstater. Dette spørgsmål drøftede vi med Kommissionen. Vi er nødt til at handle klogt og vente lidt og se, hvorledes implementeringen af de forskellige planer forløber. Jeg er fortsat optimistisk med hensyn til Europas evne til at samarbejde.

Endelig opfordrer De mig til at fortsætte. Ja, at fortsætte, som jeg er! Her må jeg forsikre Dem. Der er ingen fare.

(Bifald)

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Hr. formand, hr. Le Maire, hr. Borloo! EU har i høj grad vist sit værd i de seneste måneder. Det er Deres fortjeneste, det franske formandskabs fortjeneste.

Jeg ville gerne have takket præsident Sarkozy personligt for at have taget det ubehagelige skridt at fortælle den tyske kansler uden omsvøb, hvad han mente om den tyske regerings sløvhed. Andre europæiske lande tager skridt til at afværge krisen, men Tyskland venter, til krisen er over os, eller til det næste valg til Forbundsdagen. Tyskland er EU's største økonomi, og derfor er det godt, at EU-samarbejdspartnerne har mindet den tyske regering om dens ansvar. Præsident Sarkozy har netop gentaget den påmindelse her.

Hvis EU ikke havde eksisteret, havde vi været nødt til at opfinde det senest som resultat af den finansielle krise. Ingen af EU-landene ville have været eller er i stand til at bekæmpe krisen på egen hånd. Euroen er også en vigtig stabiliserende faktor. Det står endnu en gang klart, hvor vigtigt det fælles marked er for velfærden og stabiliteten i Europa. Vi må dog ikke bruge finanskrisen som en undskyldning for at sætte alt det på spil, som vi har opnået i fællesskab. Derfor bør Den Europæiske Centralbanks uafhængighed ikke være til forhandling. Vi må ikke tillade, at man vender tilbage til protektionisme. En genoptagelse af isolationspolitikken eller et statsstøttekapløb mellem medlemsstaterne vil også have katastrofale konsekvenser for vores borgere.

Desuden må EU's konkurrence- og statsstøttere regler under ingen omstændigheder udvandes. Dette gælder også for stabilitetspagten med Maastrichtkriterierne. Vi er nødt til at bevare disse resultater. EU bør tage fælles, samlet og afgørende affære for at hindre det værste i at ske. Dette er en chance for Europa, og præsident Sarkozy har gjort brug af den. Han har vist vores borgere, hvad Europa kan gøre, og givet Europa et menneskeligt ansigt. Det vil jeg gerne takke ham varmt for.

Adam Bielan (UEN). – (PL) Hr. formand! Det har ikke været nemt for det franske formandskab. Det faldt sammen med, at verden, inklusive EU, blev rystet af en dramatisk finanskris. I modsætning til visse europæiske

politikere troede præsident Sarkozy heldigvis ikke, at vi ville være uberørt af krisen. Han handlede meget hurtigt, hvilket han skal have oprigtig tak for.

Der opstod endnu en krise i det forgangne halvår, nemlig Ruslands invasion af Georgien, et af vores østlige nabolande. Selv om jeg generelt synes godt om præsident Sarkozy, må jeg sige, at han ikke reagerede tilfredsstillende på den udfordring. Hans første fejltagelse bestod i at tvinge præsident Saakasjvili til at underskrive en uholdbar aftale med Rusland. Aftalen var uholdbar, fordi den ikke gav Georgien en meget vigtig garanti, nemlig garanti for territorial integritet. På det tidspunkt vendte hr. Sarkozy det døve øre til kolleger, som han i dag selv har anerkendt for deres erfaringer fra de årtier, de tilbragte bag jerntæppet. Han må have vendt det døve øre til dem, for hvis han havde lyttet til deres råd, ville han have hørt, at erfaringen har lært dem, at russerne ser sådanne indrømmelser som et svaghedstegn. Det er netop, hvad der skete. Russerne overholder ikke engang den uholdbare aftale. Den polske præsident blev beskudt på georgisk område for et par dage siden, og russerne har besat den georgiske landsby Perevi. Alligevel har præsident Sarkozy fortsat sin politik med at lefle for Rusland og har indledt forhandlinger om en ny partnerskabs- og samarbejdsaftale.

Præsident Sarkozys periode i spidsen for EU slutter om 14 dages tid. Han forsvinder imidlertid ikke fra den europæiske politiske scene, men vil fortsat spille en vigtig rolle her. Derfor ønsker jeg ham al succes i fremtiden og håber, han vil tage ved lære af sine tidligere fejltagelser.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Jeg vil benytte lejligheden til at komme med et par venlige råd, da mange irske vælgere er utålmodige med hensyn til debatten om traktaten. For to uger siden viste en meningsmåling, at et overvældende flertal af vælgerne ikke ønsker en ny folkeafstemning. De har truffet deres beslutning, og de ser ingen mening i at fortsætte debatten midt i et globalt økonomisk sammenbrud. De er bekymret over arbejdsløshed og budgetnedskæringer, der rammer de mest sårbare. De føler sig alene om disse problemer, fordi deres ledere jager Lissabonspøgelset.

Det er især irriterende, fordi der ikke er taget hånd om de spørgsmål, der var årsag til, at man sagde nej til traktaten, først og fremmest det manglende demokrati i selve traktaten. Vi har snarere fået at vide, at der ikke bliver ændret ved traktaten, og at det, man har at komme med, er af kosmetisk art.

Vi er en ønation, men vores fisk og fiskeindustri forsvinder. Abortmodstanderne er stadig bekymret over destruktion af fostre i EU-støttet forskning. De vælgere, der stemte nej, gjorde det for at beskytte deres job, deres landbrug, deres familier og deres forfatning.

I taler om at forene Europa, men jeg vil påstå, at det, der bør forene os, er demokratiet, og det, der deler os, er Lissabon.

Peter Baco (NI). – (SK) Hr. formand! Jeg var henrykt over EU's forslag om, at reformerne af det internationale finansielle system skulle omfatte fødevarer sikkerhed som et højt prioriteret spørgsmål. Dette er imidlertid ikke fremhævet som en prioritering i Rådets konklusioner.

Derfor vil jeg gøre Dem opmærksom på det stigende antal vidnesbyrd om landmændenes stadig ringere økonomiske situation. I EU berører det fortrinsvis de nye medlemsstater. Andre steder berører det Sydamerika, men også andre dele af verden. Landmændenes priser er faldet årligt op til 50 %, mens udgifterne til gødning er fordoblet, og lånene er blevet dyrere. Det har ført til en gradvis faldende høst.

Med kritisk lave fødevarerlagre er der en reel fare for en fødevarerkrise med uforudsigelige konsekvenser. Afværgelse af en fødevarerkrise bør prioriteres højt. Vi er nødt til at øge lagrene og derfor fremme produktionen, hvilket vil kræve en egentlig refinansiering. Derfor opfordrer jeg Rådet til at sætte en tilstrækkelig refinansiering af afgrøder og fødevarerlagre øverst på dagsordenen.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). – (FR) Hr. formand! Dette formandskab har haft stor betydning. Ikke, som præsident Sarkozy sagde, fordi der er store lande og små lande, men fordi præsident Sarkozy personligt var i stand til at leve op til udfordringerne.

Det franske formandskab har ikke haft det let, langtfra. Det har haft krisen i Georgien, finanskrisen og andre problemer, som det skulle tage sig af, herunder Lissabontraktaten. Alt dette har krævet respons og handling, og det er det sværeste i enhver ledelse. Dette formandskab har været pålideligt. Det franske formandskab har vist, at det var i stand til at tage affære, og det taler til dets fordel og er samtidig gavnligt for EU.

Ud over Georgien og den økonomiske krise vil jeg gerne komme ind på tre ting, nemlig naboskabspolitikken, klimapolitikken og sikkerheds- og forsvarspolitikken. Der er sat vældig fart i naboskabspolitikken, både med

hensyn til dens middelhavsdimension, med Middelhavsunionen, og med hensyn til den østlige dimension, med det østlige partnerskab, der fortjener lige så stor opmærksomhed som den sydlige dimension.

Tiden var inde til at afslutte drøftelserne af naboskabspolitikken og gå over til aktiv handling. Vi var nødt til at sende borgerne i disse lande et stærkt signal om støtte til deres reformbestræbelser og deres ambitioner om et bedre liv. Det er vigtigt at styrke fred, stabilitet og gode styreformer i de regioner, der ligger tæt ved vores grænser. Jeg vil gå så vidt som til at sige, at det er en nødvendig bestanddel i vores integrationsprojekt.

Hvad angår klima og energi, vil jeg blot takke det franske formandskab for dets indsigt og forståelse med hensyn til følsomme spørgsmål i de nye medlemsstater.

Det tredje emne, som formandskabet og Rådet har beskæftiget sig med, er styrkelsen af sikkerheds- og forsvarspolitikken, navnlig med en betydelig forbedring af den civile og militære kapacitet, og på dette område vil jeg rose indsatsen.

Til sidst vil jeg gerne sige, at når man ved, hvordan tingene skal gøres, må man sørge for at have ressourcerne til det. Dette er udfordringen for formandskabet og topmødet. Hvad enten vi arbejder med klima- og energipakken, økonomisk genopretning eller sikkerhedspolitik, er vi imidlertid alle nødt til at gøre en koordineret indsats, og "vi" betyder både institutionerne og borgerne.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg rette en varm tak til hr. Borloo for hans engagement i forbindelse med klimaændringspakken, for det er en rigtig god løsning, som vi kan stå helt inde for.

Jeg vil imidlertid gerne sige noget om forbindelserne med udlandet, og dette er derfor også rettet mod den nye minister for europæiske anliggender. Rådet har vedtaget de grundlæggende elementer i det østlige partnerskab. Præsident Sarkozy har allerede sagt, at hvis vi gerne vil have gennemført vores planer i Sortehavsregionen, er vi naturligvis nødt til at tage Rusland med i planerne. Det skal selvfølgelig være et Rusland, der også respekterer de pågældende landes territoriale integritet og uafhængighed, og som er parat til at hjælpe med at løse problemerne i Sortehavsregionen.

Vi er bestemt også nødt til at have Tyrkiet med. Jeg er virkelig forundret over, at Tyrkiet slet ikke er blevet nævnt! Hvordan kan vi i denne situation og i denne region nære håb om at løse nogen problemer uden Tyrkiet? For nylig stod jeg i spidsen for en delegation her fra Parlamentet til Tyrkiet. Hr. Rocard, der var medlem af delegationen, spurgte flere gange: "Hvad synes De om det franske formandskab? Optræder det objektivt?" Spørgsmålet blev hver gang besvaret bekræftende. Med andre ord var svaret, at det franske formandskab bestemt har optrådt objektivt. Hvis Frankrigs adfærd bare ville fortsætte på denne måde – og jeg taler nu om Frankrig som medlemsstat – ville forhandlingerne med Tyrkiet meget hurtigt være afsluttet og alle kapitlerne gennemført.

Så hvad gør vi med et Tyrkiet, som vi har brug for som partner i denne region? Jeg vil ikke bestemme, hvad ministeren skal svare, men De er nødt til at tænke over, hvordan vi kommer videre herfra, for hvis vi skal gøre os håb om at opnå noget i denne region med hensyn til stabilitet og finde løsninger på kriserne, er vi nødt til at samarbejde med Tyrkiet, og vi er nødt til at anerkende, at Tyrkiet er en vigtig samarbejdspartner for Europa. I denne forbindelse har vi nemlig ikke kun brug for det franske formandskab, men for Frankrig som land.

Jean-Marie Cavada (ALDE). – (FR) Hr. formand! Mens tanksene truede Tbilisi og det franske formandskab styrede Europa ind i rollen som fredsmægler, en rolle, det aldrig skulle have opgivet, genlæste jeg en ungarsk forfatter, Sándor Márai.

Han gennemgår årsagerne til de ulykker, som to gange har ødelagt Ungarn, det halve Europa og i sidste ende hele Europa, og som rystede verden, nemlig nazismen og stalinismen. Historien og den medfølgende vold har nu gentaget sig, og naturligvis er krisen i Georgien, finanskrisen og de sociale eller politiske følger, som kan forventes, alvorlige grundelementer.

Europas politiske vilje er nødt til at matche udfordringen med at håndtere disse begivenheder og denne nye vold, og vi er taknemmelige over for det franske formandskab og alle institutionerne for deres kompetente håndtering af disse spørgsmål, som truer vores stabilitet og fred. Finanskrisen er naturligvis ikke endegyldigt løst, og den er ikke overstået. Forbindelserne til Middelhavsområdet har ganske vist fået nye institutionelle rammer. Man kan imidlertid ikke fornægte den historiske retningsdrejning, som klimaspørgsmålet repræsenterer. Europa er unægtelig ved at blive leder, selv om ikke alt er tilfredsstillende.

Europa har brug for et stort holdbart politisk spring på tværs af højre- og venstrefløjen og de ekstreme partier, så man kan bekæmpe trusler, der vender tilbage med en vold, vi har oplevet i fortiden.

Folk, som ikke kender deres historie, er dømt til at gentage den, siger filosofen. Denne krise har mindet os om, at det er mennesket, der skaber historien, ikke historien, der skaber mennesket.

Mogens Camre (UEN). – (DA) Hr. minister! Jeg skal på dette sene tidspunkt indskrænke mig til en enkelt sag. Jeg er sikker på, at De er opmærksom på den afgørelse som De Europæiske Fællesskabers Domstol – Retten i Første Instans – traf den 4. december ved for tredje gang at annullere opførelsen af den iranske frihedsbevægelse på EU's terrorliste. Jeg vil bede Dem om at bekræfte, at organisationen PMOI nu ikke længere er på listen, og jeg vil bede formandskabet om at respektere de tre afgørelser fra Retten og dermed medvirke til, at vi ikke igen stempler det iranske folks frihedsbevægelse som terrorister. Det vil ikke tjene Europas interesse i en demokratisk fremtid for det iranske folk.

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Hr. formand! Det franske formandskab har været rigtig godt. Der har kun været nogle få udsagn, som gik imod den konklusion. De 27 medlemsstater har overvundet deres uoverensstemmelser og er nået frem til en række eksemplariske afgørelser.

Hvad angår energi- og klimapakken, tager Europa sit første skridt, og det må siges at være et stort skridt. Europa har nu midlerne til at påtage sig sit miljøansvar uden at ofre sin økonomi. Det kan nu tage føringen inden for dette spørgsmål og trække de andre kontinenter med sig hen imod en bæredygtig udvikling.

Endvidere foreslår Irland en vej ud af isolationen. Vores irske venner vil endnu en gang træffe afgørelse om Lissabontraktaten, men denne gang med alle kortene på hånden, da stort set alle de øvrige medlemsstater vil have truffet endelig afgørelse.

Den aktuelle krise viser os, at EU – nu mere end nogensinde – råder over de bedste institutionelle redskaber til at være effektiv. Det Europæiske Råd har vedtaget en omfattende, koordineret økonomisk genopretningsplan baseret på langsigtede investeringer i produktion og støtte, som målrettes de industrisektorer, der er alvorligst ramt.

Præsident Sarkozy har taget spørgsmålet om nedsættelse af bestemte momssatser op, og jeg er helt enig med ham. Lad os håbe, at økonomi- og finansministrene i marts når frem til den aftale, som det tilsyneladende var umuligt for stats- og regeringslederne at nå sidste weekend. De udfordringer, som europæerne står over for, giver EU mulighed for at vise borgerne, at man står mere samlet, er mere lydhør og mere ivrig efter at beskytte dem.

Vi er det franske formandskab taknemmelige, fordi det har sat denne nye dynamik i gang. Som præsident Sarkozy håber vi også, det varer længe, før vi igen oplever noget i stil med gårsdagens rådsmøder, der varede til kl. 4 om morgenen, og hvor der knapt nok kom nogen forhandlingsresultater på bordet. I de seneste seks måneder har Europa gennemgået en total forandring med hensyn til fremtidsudsigter, rækkevidde og troværdighed. Det bør vi takke det franske formandskab for, og vi er helt klar over, at dette er en rolle, som det ikke er helt ubekendt med.

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Hr. formand! En præsident, som historien ikke har været venligsinde over for – jeg tænker her på formand Mao, ikke præsident Sarkozy – havde følgende læresætning: "Så længe man stadig falder, har man endnu ikke ramt bunden". Verdensøkonomien har endnu ikke ramt bunden. Finanskrisen har fået forlænget løbetiden. En ny finansskandale viser, hvor utroligt uansvarlige bankdirektørerne er i forhold til spekulationens kapitalisme, mens de samme bankdirektører er ved at vende tilbage til ufleksibiliteten, når de skal tage stilling til forbrugernes og virksomhedsejernes låneansøgninger.

Mens Den Europæiske Centralbank sænker renten, hæver bankerne deres fortjenester. De stater, som netop har reddet deres banker ud af kniben, bør gøre det obligatorisk for dem at overføre de betydelige nedsættelser af ECB's grundlæggende rente direkte. Det ville være en genopretningsforanstaltning, som ikke ville koste de nationale budgetter noget. Den økonomiske genopretningsplan, som Det Europæiske Råd har vedtaget, er utilfredsstillende. Ud over de ekstra lån, som Den Europæiske Investeringsbank yder, indeholder den praktisk taget ikke flere penge.

USA vil skyde større beløb ind i økonomien. Det kan landet gøre, fordi resten af verden fortsætter med at yde det kredit på trods af den amerikanske stats, de amerikanske virksomheders og de amerikanske borgers enorme underskud. Europa betaler en meget høj pris for fraværet af en virkelig samlet makroøkonomisk politik. ECB's og eurolandenes frygtssomhed afholder os fra at finansiere en mere effektiv økonomisk genopretningspolitik med udstedelsen af eurobonds garanteret af et EU, hvis finansieringskapacitet er intakt.

Jeg skal nok stoppe nu, men præsident Sarkozy talte i 72 minutter, mens vi har 90 sekunder til at udtrykke vores standpunkt.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Hr. formand! Pakken vedrørende traktaten bør være nok til at få irerne til at ændre holdning. Det stod mig langt mindre klart, at kvaliteten af beslutningerne om den økonomiske politik var så solid. Hvilke konklusioner blev der draget vedrørende begrebet "grov keynesianisme", som hr. Steinbrück, Martin Schulz' partifælle, udbredte sig om?

Jeg formoder, at hr. Sarkozy efter disse erfaringer med den finansielle krise vil betegne sig selv som keynesianer. Uden en forsigtig stimulering af den produktive beskæftigelse fra Tysklands side er jeg bange for, at der ikke er sikkerhed for genopretning efter den økonomiske nedgang.

Guntars Krasts (UEN). – (LV) Hr. formand! Efter at man i Rådet var blevet enige om klimapakken, blev 2008 det vigtigste år for bekæmpelse af klimaændringer siden 2001, hvor Kyotoprotokollen blev vedtaget. Vedtagelsen af klimapakken markerer også en overgang til en ny økonomisk tankegang, som vil mindske EU's afhængighed af importeret energi og de økonomiske og politiske risici i forbindelse med usikker forsyning. Den økonomisk vanskelige tid, vi gennemgår lige nu, er en tid, hvor vi er parat til at rive de forestillinger, vi har haft indtil nu, op med rode, og hvor vi er mest åbne over for nytænkning. Vi glæder os over, at det er lykkedes at nå frem til et kompromis om de områder, hvor det vil tage tid at tilpasse sig til nye forhold. Det er berettiget, at der ydes ekstra støtte til de lande, der har reduceret CO₂-udledningen med over 20 % siden 1990. Hvad formandskabet angår, kan udfaldet af det sidste rådsmøde betragtes som en succes, og det samme kan formandskabets aktive rolle i løsningen af konflikten mellem Rusland og Georgien, hvis det ikke var, fordi EU har overladt det til Rusland at fortolke opfyldelsen af den aftale, som er indgået i dets regi. Det er ikke lykkedes formandskabet at overvinde alle de gamle mangler.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (LT) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske Frankrig med et fremragende formandskab i de seneste seks måneder. Den verdensomspændende finanskriser, konflikten mellem Rusland og Georgien og forbindelserne mellem EU og Kina er kun nogle få af de udfordringer, der har været. Dette har været indholdet af de seks måneder, og vi må erkende, at Frankrig har spillet en effektiv og imponerende rolle som formand for EU.

Jeg vil gerne sige et par ord om den europæiske naboskabspolitik, især det østlige partnerskab, som blev drøftet i EU-Rådet i oktober og i sidste uge i Bruxelles. Begivenhederne i Georgien er et tydeligt eksempel på, hvordan EU kan handle, mens det er i begivenhedernes centrum, og hvordan det kan påvirke dem positivt. Endnu vigtigere viser det også, hvordan EU kan stå samlet og udvise solidaritet.

Et andet eksempel er Belarus, som nu i mange år ikke har været i stand til at gøre brug af mulighederne i den europæiske naboskabspolitik. Jeg vil gerne understrege, at der i efteråret også er sket ændringer i Belarus, som indgyder håb om, at kvaliteten af forbindelserne mellem EU og Belarus kan ændre sig og blive rigtige naboskabsforbindelser.

Der er reelle muligheder for samarbejde, hvis Belarus' ledelse forstår sine forpligtelser med hensyn til pressefrihed, valg, internet og andre emner, som er blevet nævnt.

I dag sagde præsident Sarkozy, jeg citerer: "Jeg har forsøgt at få Europa til at bevæge sig, men i de sidste seks måneder har Europa rent faktisk forandret mig. Jeg er blevet mere tolerant og åben" (citat slut). Det forekommer mig, at Europa hjælper mange mennesker med at forandre sig, inklusive os selv, og for Belarus' vedkommende selve landets leder, Alexander Lukasjenko. Det er fremragende.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Hr. formand! Når man regerer, må man se fremad. Man ville måske ønske, man kunne skrive historien om og opstille den, så krisen begyndte med Lehman Brothers-krakket den 15. september 2008. Alle ved dog, at det var i august 2007, at alle advarselslamperne begyndte at blinke, og at det var på det tidspunkt, spørgsmålet om overvågning af de finansielle markeder og styringen af krisen skulle være gjort til et af det franske formandskabs prioriterede områder.

Desværre måtte vi vente til Lehman Brothers-krakket, før præsident Sarkozy tog fat om problemet og begyndte at hoppe fra topmøde til topmøde. Hvad de forslag og løsninger, der er fremkommet, rent faktisk går ud på, er en plan med ubetinget støtte til bankerne, understøttet af en pengepolitik, som nu er under tilpasning.

Hvad er det så, vi ser? Vi ser banker, som i stedet for at gøre deres arbejde, dvs. finansiere realøkonomien og investeringerne, er ved at bygge deres overskud op igen. Det er ikke det, Europa har brug for. Vi har brug for europæisk handling, der er målrettet mod at sikre, at banksektoren tjener økonomien, og jeg tror, det er

noget, vi virkelig får brug for i den kommende tid. Jeg er ikke sikker på, at vores grundlag netop nu er tilstrækkeligt solidt til at klare det.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Det irske nej til Lissabon var på intet tidspunkt et rent irsk spørgsmål. Det skulle behandles som et europæisk spørgsmål, og det er også, hvad der er sket.

Alle politikere har ansvar for at finde løsninger. Den irske regering lyttede til den irske befolknings bekymringer og har i samarbejde med deres europæiske kolleger udarbejdet en række retlige garantier, der vil tage fat på de mest centrale af de irske borgeres bekymringer.

Hvis konklusionerne er tilfredsstillende, vil den irske regering afholde en ny folkeafstemning, og dette er netop essensen i demokratiet, at politikerne arbejder på at skabe en løsning, hvorefter de beder om befolkningens samtykke.

Jeg vil dog gerne udsende en kraftig advarsel. Vi må ikke endnu en gang undervurdere de kræfter, der er på spil her. Vi er nødt til at være meget opmærksomme på dem, som forsøger at påvirke udfaldet, og dem, som finansierer en del af nejkampagnen. Vi må være helt klar over, at der er folk på nejsiden, som giver sig ud for at være proeuropæiske, men som ønsker EU's og dets institutioners opløsning. Irland var og vil blive en slagmark for Europas hjerte og sjæl. Det er det, som står på spil – intet mindre – og det er hele samarbejdet, engagementet og anstrengelserne værd.

Til dem, der, som Nigel Farage, belærer os om demokrati, og andre, der siger, at den europæiske befolkning ville sige nej til Lissabon, hvis de fik chancen i en direkte folkeafstemning, vil jeg gerne sige, at de ikke har set på kendsgerningerne og tallene. Resultaterne af fem folkeafstemninger – fire om forfatningen og en om Lissabon – har været 27 mio. EU-borgere, der stemte ja, og 23 mio., der stemte nej, så flertallet af de EU-borgere, der har stemt direkte, har sagt ja.

Selv om præsident Sarkozy er gået, vil jeg gerne slutte af med at takke ham for hans energi, hans engagement i EU og hans indsats for at finde løsninger på vanskelige problemer.

Jana Hybášková (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! På vegne af formanden for Europa-Parlamentets Delegation for Forbindelserne med Israel vil jeg gerne takke det franske formandskab for dets fremragende indsats med at opgradere forbindelserne mellem Israel og EU. Et af resultaterne af krigen i Irak har været, at Israel har indset, at det ikke længere er USA's eneste allierede i Mellemøsten. Israel har derfor besluttet at diversificere sin sikkerhed og knytte tættere bånd til Europa.

Den 14. juni i år fik vi en behagelig overraskelse, da associeringsrådet tog refleksionsgruppens resultater i betragtning og erklærede sig villig til at opgradere forbindelserne. Det var udelukkende op til det franske formandskab at finde ud af, hvordan udarbejdelsen af en ny handlingsplan EU-Israel skulle gribes an, og først og fremmest hvordan der skulle opnås politisk konsensus i Rådet. Rådets konklusioner vedrørende Middelhavsområdet, Marokko og Israel er forbløffende. De giver udtryk for en oprigtig politisk vilje til samarbejde, til møder mellem udenrigsministrene, samarbejde i Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité, en eventuel israelsk deltagelse i den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, delegationer og ad hoc politiske høringer efter topmødet. En opgradering af forbindelserne kunne muligvis give Europa større indflydelse på, hvor meget man får for pengene, og eventuelt mere direkte indflydelse på fredsprocessen i Mellemøsten.

Jeg tror fuldt og fast på, at Parlamentet også snart vil bekræfte sin tilslutning til en eventuel israelsk deltagelse i fællesskabsprogrammer. Kravet om forbedringer af situationen i Gaza er absurd og viser en manglende evne til at forstå Europas ansvar og rolle. Jeg håber, dette snart bliver ordnet, og støtter via vores udmærkede forhandlinger både Rådets konsensus og Kommissionens hårde arbejde. Jeg håber, at det på grundlag af en fælles politisk indsats vil lykkes det tjekkiske formandskab at iværksætte et europæisk-israelsk topmøde, historiens første topmøde mellem Europa og Israel siden 2. Verdenskrig.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hr. formand! Jeg vil også gerne rose det franske formandskab for dets fremragende indsats. Under fransk ledelse har EU i fællesskab håndteret krisen i Georgien effektivt og håndterer den udfordrende finansielle og økonomiske krise på fast og koordineret vis. Det er lykkedes EU at indgå et godt og afbalanceret kompromis om spørgsmål vedrørende energi- og klimapakken, og det har sammen med den irske regering arbejdet på at finde en løsning på problemet med Irlands ratificering af Lissabontraktaten.

Lissabontraktaten er dog endnu ikke i land. Tjekkiet, som overtager formandskabet for EU om 14 dage, mangler stadig at ratificere den. Den tjekkiske premierminister Topolánek, som præsident Sarkozy har omtalt som en modig mand, har brudt et løfte, som han havde afgivet generelt og personligt til præsident Sarkozy,

nemlig at Prag ville ratificere Lissabontraktaten inden årets udgang. Prag har ikke ratificeret den og har store problemer med ratificeringen. Parlamentsmedlemmerne og senatorerne fra Det Civildemokratiske Parti, som også er medlem af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (De Kristelige Demokrater) og Demokrater for Europa er imod traktaten. Dette bliver et stort problem for det tjekkiske formandskab. Jeg vil dog endnu en gang takke det franske formandskab.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. minister, mine damer og herrer! Jeg tror, vi kan konkludere, at det franske formandskab var en succes. Hr. Borloo! Jeg kan huske, at jeg i begyndelsen stadig var meget skeptisk med hensyn til, om det var muligt at gennemføre et så ambitiøst program. Selv om jeg ikke er enig i alt, har resultatet været rigtig godt. Frankrigs embedsmænd og ministre har gjort et fremragende stykke arbejde, og det gælder ikke kun præsidenten selv, men alle, som har deltaget. Det er virkelig prisværdigt.

Vi har haft virkelige diskussioner her. Hr. Rasmussen gik løs på Angela Merkel. Vi er alle klar over, at konventionelle økonomiske stimuluspakker løber ud i sandet, øger statens gæld og ikke har nogen langsigtet virkning. Hr. Rasmussen fik sat gang i valgkampagnen her, men han har glemt, at den tyske finansminister er hr. Steinbrück, der er socialdemokrat. Det er hr. Steinbrück, der kraftigt insisterer på, at der ikke indføres flere økonomiske stimuluspakker på et tidspunkt, hvor vi stadig har svært ved at overskue krisens omfang.

Det er tværtimod nødvendigt, at landene opretholder budgetdisciplinen og holder sig inden for grænserne af stabilitets- og vækstpagten. I denne henseende forstod jeg ikke den franske præsidents forslag om simpelthen at afskaffe stabilitets- og vækstpagten, så man kan se, at der rent faktisk gøres noget. Det er derfor helt rigtigt, at enkelte stats- eller regeringschefer holdt igen og satte perspektiv på denne alt for store iver efter handling i Europa fra den franske præsidents side. Vores styrke består i, at vi i Europa – krisetider er tid til regeringshandling – flytter foden fra speederen, drøfter spørgsmål her i Europa-Parlamentet, ikke er for hurtige på aftrækkeren og helt og fuldt accepterer medlemsstaternes identitet, historie og forskellige politiske strukturer. Dette er også en succes for os.

Pakken er generelt set solid, og den tak, der lyder direkte til det franske formandskab, er absolut og fuldstændig berettiget. Vil De viderebringe takken til alle institutionerne, hr. minister?

Enrique Barón Crespo (PSE). – (ES) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. næstformand i Kommissionen, mine damer og herrer! Vi siger "bravo" til det franske formandskab. Præsident Sarkozy har været musketer for Europa i bedste franske tradition, og han har ajourført musketerernes motto ved at sige, at verden har brug for et stærkt Europa, og at Europa kun er stærkt, hvis det er forenet. Jeg kunne godt tænke mig at tilføje, at Europa fungerer bedre, når man bruger fællesskabsmetoden, og jeg tror, præsident Sarkozy har forstået den og taget den til sig.

Jeg har været i Europa-Parlamentet i 22 år. Dette er første gang, jeg har oplevet formændene for alle tre institutioner – Rådet, Kommissionen og Parlamentet – give det kommende formandskab en alvorlig advarsel. Den tjekkiske regering har udsat ratificeringen af Lissabontraktaten. Og jeg vil gerne tilføje endnu en ting, nemlig at formandskabet ikke vil være hos et euroland igen før 2010.

Hvis det franske formandskabs resultater skal have en fremtid, mener jeg, det er meget vigtigt med kontinuitet, og her vil jeg gerne appellere til den tjekkiske regerings ansvarsfølelse.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Det er lykkedes den irske regering at skruer en vellykket historie sammen med detaljer om dens tapre indsats for at forsvare den irske vælgerbefolknings rettigheder på det seneste topmøde i Det Europæiske Råd. Den har forsvaret den irske befolknings vilje i Bruxelles og sikret sig retligt bindende forsikringer om alle følsomme spørgsmål for Irland.

Det centrale spørgsmål er her, at den bekymring, der kom til udtryk under Lissabonafstemningen vedrørende beskatning, militær neutralitet og abort stort set byggede på fejlinformering. Kendsgerningerne er, at alle disse spørgsmål enten er upåvirket af Lissabontraktaten, eller der er allerede tilknyttet protokoller, som sikrer Irlands stilling. Eksempelvis beskytter protokol nr. 35 til den nuværende Lissabontraktat Irlands holdning til abort.

Mit parti, Fine Gael, har for nylig fremsat en række konkrete forslag efter underudvalgets rapport om dets analyse af det irske nej. Med disse forslag forsøger Fine Gael at tage fat om de grundlæggende årsager til det irske nej. Retlige garantier vil ikke være nok til, at irerne stemmer ja til næste efterår. Der skal også være en meningsfuld aftale med den irske befolkning, så man kan genopbygge forståelsen af og støtten til den europæiske proces.

Vælgerundersøgelser efter folkeafstemningen afslørede et meget lavt niveau med hensyn til offentlighedens forståelse af EU's rolle og funktioner. Dette manglende engagement er en meget stor udfordring for både EU og for det nationale politiske system og bør ikke undervurderes af den irske regering igen.

Et af vores forslag er en forfatningsændring, som giver mulighed for, at fremtidige internationale traktater kan henvises til irsk højestetret, når de vedtages, så man kan fastslå, hvilke bestemmelser der bør lægges ud til folkeafstemning. En sådan mekanisme ville bringe de spørgsmål frem, som skal debatteres i Irland, ville give den irske vælgerbefolkning mulighed for at tilkendegive sin mening og ville endelig give Irland mulighed for at ratificere den generelle ånd i disse traktater uden at bremse fremskridtene for andre berørte parter.

Vi foreslår også, at der oprettes et nyt EU-borger-forfatningskontor. Lederen af kontoret skal fungere som uafhængig rådgiver i alle aspekter af EU-lovgivningen, herunder dens gennemførelse i irsk lov. Den pågældende vil få ansvaret for at videregive upartisk information om forhold i forbindelse med europæiske spørgsmål, også når der kommer modstridende argumenter.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Hr. formand! Hvad angår den irske aftale i Det Europæiske Råd, må jeg sige, at det er en stor succes for irsk diplomati. Jeg var ærlig talt overrasket over, at de øvrige medlemsstater gav efter så hurtigt med hensyn til Kommissionens størrelse og vendte tilbage til en kommissær pr. land. Jeg ved, at mange medlemsstater var forbeholdne over for dette. Men at de gjorde det, viser, at de øvrige medlemsstater er villige til at imødekomme de bekymringer, som kom til udtryk i den irske nej-kampagne og det irske nej. Dette er ikke et forsøg på at ignorere det irske nej. Det er et forsøg på at komme med et svar på dette nej, på at mødes på halvvejen og forsøge at finde en løsning, som alle 27 lande kan acceptere.

Her i EU forsøger vi at bygge bro, når der opstår en uoverensstemmelse som denne. De øvrige medlemsstater har vist, at de er villige til at komme de irske bekymringer i møde. Jeg håber meget, at det vil være nok til at få et positivt resultat i en ny folkeafstemning, som bliver afholdt næste år, hvor den irske befolkning skal træffe sit valg.

Mario Mauro (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne lykønske det franske formandskab, eller snarere de få stykker fra Rådet, der er tilbage efter vores lange forhandling, samt kommissæren, der har været mere udholdende.

Jeg må sige, at vi i de seneste seks måneder har fået mulighed for at opleve ånden fra dengang, Fællesskabet blev grundlagt. En dyb overbevisning har vist os, at det, der forener os, er større end det, der deler os. Jeg tror, det er en vigtig ting, vi har lært af det franske formandskab, som også har skabt meget lovende horisonter, idet det har fået os til at indse, at europæisk ekstremisme ikke er den rette vej. Ydermere fortæller den afbalancerede måde, som klimapakken er blevet håndteret på, at integration ikke er et mål i sig selv, men giver en vision, som kan bringe os alle tilbage til de mål, vi er fælles om.

Jeg vil blot benytte denne lejlighed til at bemærke, at hvis disse regler er så vigtige, kan det betale sig at være modige, lære vores lektie og føre den igennem. Hvad angår især den økonomiske og finansielle krise, kan det betale sig for os at være mere modige, og derfor bør de foranstaltninger, vi har vedtaget indtil nu, ledsages af mere beslutsomme initiativer som f.eks. indførelsen af eurobonds. Jeg tror, det ville være den bedste og mest naturlige måde at virkeliggøre det perspektiv, som det franske formandskab har tilført, på.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over Det Europæiske Råds beslutninger om Lissabontraktaten. Ikke overraskende fortsætter de eurofobiske folk bag nej-kampagnen med at snakke løs med deres forslidte argumenter, som i dag kom til udtryk gennem fru de Brún, fru Sinnott og hr. Farage.

Alle medlemsstaters ret til at udnævne en kommissær er blevet sikret, man har forhandlet sig frem til garantier, som skal imødekomme andre bekymringer, hvor indholdet og formen endnu ikke er forhandlet på plads. Spørgsmål om arbejdstagerrettigheder som følge af Laval-dommen og andre domme bør behandles grundigt. Men disse domme fra EF-Domstolen er baseret på direktivet om udstationering af arbejdstagere, ikke Lissabontraktaten. Det er direktivet, som ikke kun skal ændres, men også gennemføres grundigt i medlemsstaterne.

Garantiernes indhold skal tilfredsstille det brede flertal af de irske og europæiske borgere. De må ikke bruges til at fastfryse sociale fremskridt i Irland og Europa eller til at nægte nogen af os de fordele, der følger af chartret om grundlæggende rettigheder. Parlamentet og alle irske politikere har et ansvar for at deltage i udformningen af disse garantiers indhold og sikre, at konklusionerne ikke bliver tilbageskridt.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske det franske formandskab med specielt dets indsats vedrørende Lissabontraktaten. Her tænker jeg på spørgsmålet om antallet af kommissærer. Jeg

glæder mig meget over beslutningen om, at der bliver én kommissær fra hver enkelt medlemsstat, og at det bliver medtaget som et princip i traktaten. For det første skal vi huske på, at man allerede vedtog at reducere antallet af kommissærer i 2000 under Nicetraktaten, og at det ikke blev indført for første gang under Lissabontraktaten. Jeg mener ikke desto mindre, at det er en vigtig aftale, som man bør hilse velkommen, fordi det er vigtigt, at alle lande føler sig repræsenteret i Kommissionen. Hvorfor? Først og fremmest handler det om den tillid, som folk bør have til Kommissionen. For det andet afspejler det det enkelte lands bidrag i Kommissionen, uanset hvor stort eller lille det pågældende land måtte være. Det er ikke, fordi kommissionsmedlemmet repræsenterer sit eget lands interesser, men fordi kommissionsmedlemmet skal sikre, at intet land marginaliseres. Endelig er det også, fordi Kommissionens effektivitet ikke så meget afhænger af antallet af kommissærer, men snarere af dens interne organisation. Efter min mening har den nuværende ordning med 27 kommissærer vist sig som et effektivt organisatorisk system. Derfor mener jeg, at himlen altid er blå oven over skyerne. På en måde er vi nu takket være den irske befolkning nået til enighed om princippet om én kommissær pr. medlemsstat. Nu håber jeg virkelig, at den irske befolkning også vil støtte dette princip.

Jo Leinen (PSE). – (DE) Hr. formand! Det er en god nyhed, at ratifikationsprocessen vedrørende Lissabontraktaten fortsætter med den anden afstemning, og at vi måske nu får denne traktat i 2009 efter otte års ventetid. Den dårlige nyhed er den, at vi betaler en høj pris herfor, og at prisen efter min mening også er for høj på et område.

For indeværende er der gjort en ende på Kommissionsreformen. Kommissionsreformen var en del af en reformpakke for institutionerne. Efter min mening vil denne beslutning komme til at plage os om nogle få år. Når de syv stater i det tidligere Jugoslavien bliver medlemmer af EU, vil det tidligere Jugoslavien have flere kommissærer end EU's seks store medlemsstater. Det skaber ubalance. Dette spørgsmål er kun blevet udskudt, ikke løst.

Jeg er bange for, at der også er mangel på lederskab i dette spørgsmål. Formandskabet for Rådet – såvel som formandskabet for Kommissionen – har ikke formået at sætte grænser i ordentlig tid. Vi kan tydeligt se, at "nej-lejren" ikke er tilfreds. De vil finde nye stridspunkter.

Vi skal have gang i en presseoffensiv og ikke overlade den anden folkeafstemning til populisterne. Det skal vi gøre nu.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). – (ES) Hr. formand! Vi er alle enige om, at den aktuelle krise er langt dybere og alvorligere end forudsagt. Det er en særlig situation, der kræver særlige foranstaltninger, og det franske formandskab har været opgaven voksen.

Det er nu op til os – primært Parlamentet og Kommissionen – at sørge for, at alle disse særlige foranstaltninger ikke skaber uoprettelig samtidig skade på Europas arkitektur.

Det første truede område er konkurrencepolitikken. Vi befinder os i krigstid. Krigsreglerne er gældende, men selv i krigstid gælder Genèvekonventionen, og den tillader selvfølgelig ikke, at banker, der har fået rekonstrueret deres kapital af staten, bruger denne hjælp til at opkøbe andre banker. Ministeren ved, hvad jeg tænker på.

Det andet område er stabilitets- og vækstpakten, som jeg betragter som et grundprincip i Europas arkitektur. Jeg hylder de beskatningsmæssige foranstaltninger, men jeg hylder ikke tanken om at betragte statens finanser som en sparebøsse, som vi kan smadre med lukkede øjne for at lade pengene lande, hvor de vil. Dette er ingen Marshallplan, der betales af onkel Sam. Det er en økonomisk genopretningsplan, der skal betales af morgendagens skatteydere.

Lad os derfor ikke glemme, at dagens gæld er morgendagens skatter. Vinderen bliver ikke den, der bruger mest, men den, der bruger mest fornuftigt. Det eneste kriterium for at afgøre, om vi bruger godt eller bedre, er, hvorvidt det hjælper os over den økonomiske krise og skaber job.

Jeg er derfor ikke enig i hr. Rasmussens tanke om, at de klogeste elever i klassen er dem, der har skyndt sig at bruge mest.

Endelig er der spørgsmålet om finansiel stabilitet, som præsident Sarkozy omtalte. Jeg er enig i, at der er behov for reformer, at den lovgivningsmæssige ramme skal revideres, og at vi skal gøre en enorm indsats for at få et større samarbejde blandt de europæiske tilsynsmyndigheder, så længe vi ikke har en fælleseuropæisk økonomisk myndighed.

Gary Titley (PSE). – (EN) Hr. formand! I lighed med hr. Schulz var jeg i begyndelsen af dette formandskab bekymret over de langsomme reaktioner på den forestående finanskrisen. Efter min mening lod Europa under ét stå til, fordi vi mente, at det ikke var vores problem, men et amerikansk problem.

Da den finansielle tsunami har ramt os, glæder jeg mig imidlertid over reaktionerne. Jeg glæder mig over lederskabet fra min egen premierminister, Gordon Brown, og fra præsident Sarkozy.

Vi har lært, at Europa står eller falder sammen. Hvis vi handler individuelt, er vi fortabte, hvilket fremgår af begivenhederne. Vi befinder os i en situation, som vi aldrig tidligere har været i, og derfor glæder jeg mig over det dynamiske lederskab, vi har haft, i modsætning til hr. Kirkhopes parti, hvis medlemmer som kaniner fanget i lyset fra bilens forlygter tror, at den eneste løsning på vores store krise er at gøre ingenting.

Jeg bemærker, at præsident Sarkozy talte om "vores amerikanske venner". Vesten som helhed står over for en enorm krise. Vi kan kun komme ud af denne krise, hvis vi prioriterer et samarbejde. Vi må derfor understrege betydningen af Europas samarbejde med den nye regering i januar, så vi har en fælles front mod de store udfordringer såsom klimaændringer og finanskrisen.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru næstformand i Kommissionen, hr. formand for Rådet! To begivenheder har vist, at Europa kan spille en rolle og have indflydelse. I Georgien var det os europæere, der standsede krigen, og under finanskrisen var det europæerne, der via G8 og G20 tvang verdens andre lande til at acceptere ordninger og forhandle, så noget sådant ikke fremover vil være muligt.

Kan vi virkelig lade tilfældigheder afgøre, om vi næste gang ser en af de store medlemsstater i rollen som et aktivt formandskab for Rådet? Det siger jeg, fordi Frankrig og præsident Sarkozy har været ganske fremragende. Jeg mener, at vi skal have mere stabile institutionelle rammer til at sikre, at det også kan fungere i fremtiden. Derfor er ratifikationen af Lissabontraktaten så vigtig af så mange grunde, og det er den tredje begivenhed, som jeg gerne vil komplimentere det franske formandskab for, da det skaffede en aftale på baggrund af det, som det irske parlament udfærdigede, om at foreslå løsninger vedrørende afklaringer – eller hvad man skal kalde det – på spørgsmålet om kommissærer og meget andet.

Efter min mening er det nu Irlands ansvar at reagere positivt herpå. Som mange af os allerede har sagt, har det for mange mennesker ikke været let at acceptere disse ting og i særdeleshed ikke spørgsmålet om kommissærerne. Jeg tror imidlertid, at man kan opnå effektivitet på en anden måde.

I denne sag er det vigtigt at påpege, at reaktionerne fra Lissabontraktatens modstandere viser, at de er nødt til at finde et nyt materiale, nu hvor deres argumenter fra den første folkeafstemning er taget bort fra dem. Heraf fremgår det, at de ikke er venner af Europa, og at de ikke ønsker et bedre Europa, men at de tværtimod er indædte modstandere af europæisk integration, og at de konstant leder efter nye argumenter, der kan hjælpe dem med at få opfyldt deres mål.

Dette burde være et tilstrækkeligt incitament til at fortsætte og afslutte sagen. Jeg er sikker på, at det tjekkiske formandskab – det første rådsformandskab fra et tidligere Warszawapagtland – vil håndtere dette emne med en særlig fornemmelse for dets ansvar, og at det i samarbejde med sine franske og svenske kolleger får en vellykket afslutning på denne sag.

Adrian Severin (PSE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Hvad har det franske formandskab lært os? Her er tre ting.

For det første har vi lært, at EU har brug for et stærkt formandskab, der udføres i en længere periode end de processer, som formandskabet skal håndtere, og som varetages af en dynamisk og kompetent person, der kan dedikere sig fuldstændigt til europæiske interesser og anliggender. Derfor har vi som et minimum brug for Lissabontraktaten. Det er sandt, at Europa ikke skal personificeres, men det bør levendegøres.

For det andet har vi lært, at EU har brug for et formandskab, der kan skabe kompromiser mellem nationernes repræsentanter og få opbakning fra EU-borgernes repræsentanter. Vi har derfor brug for et stærkere Parlament, fordi et forenet Europa ikke er en trussel mod nationalstaterne. Det er anarki og nyfeudal fragmentation, der er det uundgåelige alternativ til den europæiske integrationsproces, og som udgør en trussel mod nationernes integritet.

For det tredje har vi lært, at EU har brug for en økonomisk styring, der kan afbalancere en bæredygtig vækst med social solidaritet og samhørighed. Hvis et Europa i flere hastigheder viser sig uundgåeligt om end uønsket, skal dette Europa strukturere sig selv i overensstemmelse med forskellen mellem proaktive politikker og ikke i forskellen mellem de økonomiske udviklingsniveauer.

Hvad resten angår, vil jeg takke og lykønske. Lad os rose dem, som roses bør.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Hr. formand! Det seneste europæiske topmøde vil blive set som et historisk vendepunkt. Hvad angår de nye medlemsstater, kan dets betydning sammenlignes med tiltrædelsesforhandlingerne og traktaterne. Det skyldes energi- og klimapakkenes betydning.

Jeg var glad for nyheden om EU's enhed og evne til at indgå i et vanskeligt kompromis vedrørende energi- og klimapakken. Jeg vil imidlertid gerne anslå en advarende tone og pointere over for Europa-Parlamentet, at dette kompromis kun markerer begyndelsen på vejen fremad. Først i 2020 vil vi opdage, om vi har fået succes på klima- og energiområdet. Med andre ord vil vi først til den tid finde ud af, om "3x20-klimamålene" er nået, og om økonomierne i de nye medlemsstater – specielt i Polen – er blevet effektivt moderniseret uden urimelig hårde sociale og økonomiske konsekvenser.

Beslutningerne om en ratifikation af Lissabontraktaten giver anledning til optimisme. Omvendt er forslagene vedrørende en fælles indsats til bekæmpelse af finanskrisen skuffende. Det samme gælder i særdeleshed den stadig dybere økonomiske krise i EU, der føles stadig hårdere blandt borgerne. Jeg vil derfor opfordre Kommissionen og det kommende formandskab til at præsentere et ægte fælles handlingsprogram, der vil forhindre en stigende arbejdsløshed i Europa og et fald i EU's økonomiske vækst.

Véronique De Keyser (PSE). – (FR) Hr. formand, præsident Sarkozy! Dette formandskab vil skille sig ud fra andre. At få Europa til at tale med én stemme er ikke nogen ringe bedrift, men på menneskerettighedsområdet har De skuffet og chokeret os.

Den seneste ansvarsfralæggelse vedrører den politiske opgradering af Israel, som foregår for fuld fart i Rådet. Som De ved, når ikke engang europæisk hjælp længere frem til Gaza. De ved, at kommissær Michel taler om kollektiv afstraffelse. Europa-Parlamentet har modtaget hundredvis af e-mails med anmodninger om at gøre opgraderingen afhængig af en overholdelse af den internationale lovgivning. Vi udskyder vores afstemning, men hvad gør De? De gennemtvinger et ubetinget "ja" med den begrundelse, at det vil give os større indflydelse på Israel. Drømmer jeg? Siden juli har Israel haft en principaftale, og det har endvidere haft næstformandskabet for Middelhavsunionen.

Har landet fastfrosset bosættelserne, reduceret antallet af kontrolposter eller løsnet sit kvælertag på Gaza? Nej. For at give fru Livni en valgmæssig fremgang affærdiger De uden videre menneskerettigheder og styrker de personer i begge lejre, der tror, at kun kriminalitet og vold betaler sig, og som søger konfrontation. Præsident Sarkozy, der er ikke længere tale om *realpolitik*, men om enten blindhed eller uacceptabel kynisme.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg beundrer det franske formandskab for dets beslutsomme lederskab. Det er også nødvendigt for at bekæmpe ambitionerne hos det militante iranske regime, der har terroriseret sin egen nation i årevis, som er massiv eksportør af terror samt i fremtiden nok desværre også af masseødelæggelsesvåben. Ironisk nok har EU-Rådet fortsat den eneste betydelige oppositionsstyrke på listen over formodede terrororganisationer. Det er PMOI, der har som målsætning at skabe et sekulært og demokratisk Iran med ikkevoldelige midler.

Den 4. december 2008 afsagde EF-Domstolen sin tredje dom, der erklærede Det Europæiske Råds beslutning fra juli om at beholde PMOI på listen ugyldig og ubegrundet. Jeg stoler på, at det franske formandskabs statsklogskab vil få det til at respektere EF-Domstolens afgørelser og give den iranske opposition en chance for at skabe ægte forandringer.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg støtter fuldt ud den seneste redegørelse fra Tunne Kelam.

Det var et vigtigt topmøde med en vigtig dagsorden. Jeg vil gerne anerkende og takke det franske formandskab for dets utrættelige arbejde med genopretningspakken samt klima- og energipakken. Men lige nu vil jeg koncentrere mig om et tredje vigtigt punkt på dagsordenen.

På topmødet i sidste uge sikrede vores premierminister og vores udenrigsminister et positivt svar fra alle de andre stats- og regeringschefer vedrørende de betænkeligheder, som et flertal af de irske vælgere gav udtryk for, da de den 12. juni 2008 sagde "nej" til spørgsmålet om at ratificere Lissabontraktaten. Jeg vil gerne takke de medlemsstater, der – som vores minister Martin udtrykte det – havde tvivl om aspekter af det, vi søger efter, for deres indsats for at hjælpe os med en kommissær hele vejen rundt og retsgarantier for beskatning, neutralitet og retten til liv, uddannelse og familie. Der vil fortsat være nogen, der argumenterer imod endnu en folkeafstemning. De fleste irere anerkender og værdsætter imidlertid fortsat fuldt ud vores EU-medlemskab, specielt i denne tid med hidtil usete globale økonomiske vanskeligheder, hvor marginalisering og tab af indflydelse ikke er en mulighed for os, og hvor uhammet adgang til det indre marked med 500 mio. forbrugere

har helt afgørende betydning for den irske eksport – også af vores lækre svinekød – så vi kan handle os tilbage til vækst.

Der er et "men", og det er det faktum, at vores stadig mere ulykkelige og svage regering er nødt til at gøre, hvad den ikke gjorde i juni, nemlig at lægge alle kræfter i for at forklare om traktaten, dens formål og dens fordele. Hvis ikke, vil regeringsmedlemmerne måske begynde at koncentrere sig, når de indser, at de ellers ryger ud ad døren.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske det franske formandskab, der har været meget ambitiøst, meget konsekvent og meget vellykket.

For det første glæder jeg mig meget over Deres indsats for at få den finansielle og økonomiske krise under kontrol. Jeg vil gerne på vegne af det ungarske folk rette en personlig tak til præsident Sarkozy og kommissionsformand Barroso for støtten til mit land.

For det andet vil jeg gerne lykønske Dem med Deres tilgang på landbrugsområdet. Vedtagelsen af sundhedstjekket og indledningen af betænkningstiden er meget positive initiativer. De bør fortsætte med fransk støtte.

For det tredje er energi- og klimapakken resultatet af et historisk kompromis. Den kompensation, der ydes til de nye medlemsstater, kan ikke helt fjerne vores følelse af, at vi har været udsat for forskelsbehandling.

Endelig var håndteringen af krisen mellem Georgien og Rusland meget positiv, og den gjorde det muligt at undgå en afkøling af forholdet mellem Rusland og EU.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vær venlig at fortælle præsident Sarkozy, at Carlo Fatuzzo er 100 % tilhænger af det, som det franske formandskab har gjort i de seneste seks måneder.

Sig også, at jeg ankom i Europa-Parlamentet, netop som præsident Sarkozy sagde, at engagementet i store projekter fremmer enighed og gør dem lettere at gennemføre. Jeg vil gerne takke ham, fordi han har ansporet mig til at realisere et af mine store projekter som en repræsentant for pensionister, der er valgt til Europa-Parlamentet for anden gang. Dette projekt går ud på, at EU-borgere som pensionister – som ældre mennesker – skal være i en bedre position, end da de arbejdede. De skal have flere penge, mere respekt og mere værdighed, når de er gået på pension. Det er et stort projekt, men jeg er blevet yderligere ansporet af det, som præsident Sarkozy sagde i dag.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil bare sige, at præsident Sarkozy har en del på samvittigheden, for avisen Irish Times beretter i dag om, at diplomater og journalister her ved afslutningen på hans stormfulde seks måneders embedsperiode som formand for EU har hårdt brug for ferie! Jeg vil gerne tilføje, at vi med julens komme alle har brug for ferie – ikke mindst de af os, der rykker tættere på et europæisk valg og en anden folkeafstemning om Lissabontraktaten. Der bliver megen debat om dette emne fremover.

Problemet for Irland er ikke så meget indholdet af traktaten – det kender vi fra den første afstemning – men snarere at håndtere de spørgsmål, som folk bekymrer sig om, og det har Rådet gjort. Det, som Rådet ikke kan gøre for Irland, er at overbevise offentligheden, der er fjendtlig stemt over for regeringen, om at støtte denne traktat. Det er derfor op til os, der fuldt ud støtter traktaten og den lovgivning, som forhåbentlig kommer på plads, at samle støtte til traktatens værdier og skille spørgsmål af national interesse fra spørgsmål på europæisk plan. Det bliver en hård opgave. Det er De formentlig klar over, men med Europa-Parlamentets støtte kan det lade sig gøre.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne lykønske det franske formandskab med dets historiske indsats. Den økonomiske stimuleringsplan på 200 mia. EUR, forenklingen af bestemmelserne og effektiviseringen af det institutionelle system er effektive ændringer. Disse resultater kan være med til at stimulere den europæiske økonomi.

Den manglende sociale balance er imidlertid et alvorligt problem for Europa. Effekterne af krisen presser de sociale uligheder i mange lande til bristepunktet. Vi er nødt til at tage symbolske og effektive skridt på vegne af vores mest sårbare borgere, håndtere yderligere sociale spændinger og forhindre spredningen af aggressioner. Jeg er glad for, at renoveringen af socialt boligbyggeri kan udvides til boligblokke for folk med lave indkomster, men vi skal ikke glemme, at der er dukket små forarmede bosættelser op i landdistrikterne, som det vil være en fejl at opgradere, og at vi derfor bør gøre det muligt at lukke disse segregerede bosættelser. Vi skal gøre en ende på den ekstreme fattigdom, da den økonomiske krise ellers kan få farlige sociale konsekvenser.

Bruno Le Maire, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, fru Wallström, mine damer og herrer! Det er mig en stor ære at tale til Europa-Parlamentet for første gang. De ved, at jeg kommer fra det nationale franske parlament, der er det franske demokratis tempel, og det er mig derfor en stor ære at tale i det europæiske demokratis tempel.

Som formanden nævnte, er det sent, og jeg vil derfor nøjes med at tale om fire punkter vedrørende de fire vigtigste typer af observationer, som vi har gjort vedrørende økonomien, klimapakken, politiske spørgsmål og endelig traktaten.

Med hensyn til økonomien mener jeg, at EU har vist sig i stand til at påtage sig sit ansvar, hvor det stillet over for en betydelig økonomisk krise, der påvirker alle borgerne, har gennemført en genopretningsplan, der beskytter arbejdstagerne og industrien og sætter os i stand til at håndtere krisen.

(DE) Jeg vil gerne rette et par ord til fru Koch-Mehrin: Vi skal støtte den europæiske industri, og vi skal udvise solidaritet mellem de europæiske stater. Det er yderst vigtigt.

(FR) Med hensyn til finanskrisen udtrykte hr. Goebbels det meget godt, da han sagde, at vi har brug for en bedre økonomisk koordinering samt for mere sikre regler vedrørende banklovgivning. Efter min mening skal vi gøre fremskridt på dette område næste år.

Der har været en del kritik – specielt fra fru Berès, men for et øjeblik siden også fra hr. Schulz. "Var det for sent?" er spørgsmålet.

Personligt finder jeg det vigtigst, at vi har formået at reagere på udfordringen. Få observatører så, at krisen var på vej i 2007. Måske havde det været bedre at reagere tidligere. Det centrale punkt, fru Berès, er imidlertid, at vi har handlet.

Med hensyn til den rent finansielle indsats, som hr. Titley og hr. Duff var inde på, er jeg helt enig.

(EN) Finanskrisen er ikke ovre, og vi skal huske, at intet er løst, før alt er løst.

(FR) Efter min mening skal vi fortsat være meget forsigtige i det kommende år. Vi bør bevare initiativet og indføre de nødvendige finansielle bestemmelser.

Med hensyn til klimapakken vil jeg gå hastigt videre, da den franske viceminister Jean-Louis Borloo, der har ydet en enestående indsats sammen med sin udenrigsminister Nathalie Kosciusko-Morizet, vil fortælle mere herom i eftermiddag, men jeg vil gerne takke fru Sudre, hr. Krasts, hr. Langen, hr. Szejna og fru Doyle, der har ydet en stor indsats i arbejdet med denne klimaplan, for deres positive tilbagemeldinger om planen.

Efter min mening er dette den vigtigste klimaplan siden Kyoto, og den vil først og fremmest sikre, at det europæiske kontinent opstiller et lysende eksempel inden klimakonferencen i København.

Med hensyn til de politiske spørgsmål og specielt spørgsmålet om Rusland og Georgien er det sandt, at ikke alle problemer er løst. Jeg mener imidlertid, at det er meget forlangt, at EU skal løse alle problemer i en af verdens mest komplekse regioner, nemlig Kaukasus. Det væsentligste problem er blevet løst. Freden er helt afgørende. Den er det vigtigste punkt i denne region, og den er helt afgørende for EU, da freden er hele EU's eksistensberettigelse.

Jeg må også sige, at jeg som europæisk statsborger er særlig stolt over, at den franske præsident og det franske formandskab sammen med alle de europæiske lande tager initiativ til at skabe fred, hvor der kunne have været krig. Og for at gentage, hvad fru Cavada og fru Andrikienė sagde, finder jeg det meget vigtigt, at den europæiske stabiliseringsstyrke i Georgien spiller sin rolle fuldt ud og ikke tillader, at der gøres indgreb i dens ansvarsområder.

Det fører mig videre til et andet punkt, der tidligere blev taget op af specielt hr. Saryusz-Wolski, nemlig spørgsmålet om et europæisk forsvar. Jeg synes, at vi har skabt gode resultater med hensyn til et europæisk forsvar af to årsager. For det første er der tale om konkrete resultater. Der er ikke kun tale om resultater på papiret, men om soldater i marken, der garanterer områdets stabilitet.

Det er også gode resultater, fordi de blev opnået i tæt koordination med Nato. Vi skal holde op med at stille et europæisk forsvar op imod Nato. Det er to supplerende størrelser. Vi har brug for et uafhængigt europæisk forsvar på samme måde som vi har brug for, at Nato spiller sin rolle fuldt ud.

Med hensyn til Tyrkiet, som hr. Swoboda nævnte, tager processen en naturlig udvikling i overensstemmelse med de europæiske bestemmelser. Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) holder møde

om dette emne på fredag, og det vil undersøge de relevante kapitler. Efter min mening går alt dette sin gang i overensstemmelse med det, der er vedtaget af alle europæiske lande.

Adskillige talere har nævnt Mellemøsten – i særdeleshed fru Hybášková og fru De Keyser. Det er en stor konflikt. Det er sandsynligvis kilden til al vold i Mellemøsten, og EU har et vist ansvar, da det er den største donor til de palæstinensiske områder. Derfor må EU påtage sig sit ansvar.

Hvis vi kan fortsætte i denne retning med alle europæiske lande kan vi efter min mening i realiteten leve op til alle de forventninger, som Mellemøsten, Israel og de palæstinensiske områder kan have til os, og hvis vi kan skabe fred og stabilitet i stedet for vold, har Europa gjort sit.

Med hensyn til traktaten synes jeg, at fru Sinnott formulerede det meget udmærket: Vi har brug for Irland i Europa. Vi er også nødt til at respektere det irske folks demokratiske valg og give endnu en mulighed for demokratisk udtryk. Traktaten kan ikke vedtages på andre måder. Hr. Brok sagde, at vi har brug for Lissabontraktaten.

"Vi har brug for Lissabontraktaten. Det kan der ikke herske tvivl om."

Det er jeg helt overbevist om.

Vi er også nødt til at være meget systematiske og åbne og have en fri dialog for at sætte det irske folk i stand til at træffe en afgørelse. For mig at se er det et helt ufravigeligt krav. Hr. Corbett og hr. Burke udtrykte nogen tvivl om dette emne, hvilket er normalt. En folkeafstemning er altid et lotteri.

(EN) Og De har ret. Vi skal ikke undervurdere de politiske problemer. På den anden side skal vi imidlertid ikke undervurdere vores vilje til at hjælpe den irske befolkning, da valget i sidste ende ligger hos det irske folk.

(FR) Med hensyn til antallet af kommissærer, som bl.a. hr. Leinen var inde på, vil vi mødes senere på dagen for at diskutere det igen. Jeg synes ikke, at det er det vigtigste emne.

Det vigtigste emne er dobbeltsidet. For det første skal den enkelte nation føle sig korrekt repræsenteret i Kommissionen, og hvis vi er nødt til at gennemføre ændringer for at opnå det, så lad os gøre det. Jeg synes, at vi har truffet den rigtige beslutning.

Den anden vigtige ting er – som den franske præsident flere gange har sagt – at Kommissionen skal styres med den nødvendige fasthed, og at der skal være en stærk præsident, fordi det også vil sikre Kommissionens legitimitet.

"Det skal vi gøre nu."

Det var vist hr. Burke, der sagde det tidligere. Vi er i hvert fald nødt til at gå i den retning.

Det var alt, hvad jeg havde at sige til de foregående indlæg. Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at sige, at det er mig en stor ære at have dette ansvar, som præsidenten har overladt til mig. Jeg vil gerne sige, at jeg står til rådighed morgen, middag og aften for at arbejde tæt sammen med Europa-Parlamentet, der nu har en vigtig plads ikke kun i vores institutioners, men også i vores medborgeres hjerter. Det europæiske demokrati bliver opbygget med Dem.

(Bifald)

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Dem for denne meget interessante forhandling – jeg fandt den i det mindste meget interessant det meste af tiden – og jeg synes, at vi har hørt de mest relevante argumenter. Jeg har blot nogle få korte bemærkninger, og så vil jeg nævne nogle enkelte ting, som jeg ikke hørte under forhandlingen.

Først vil jeg gerne sige, at Kommissionen ikke er et sekretariat for Rådet. Det vil jeg helt afvise. Man skal ikke forveksle det faktum, at vi har arbejdet tæt sammen med det franske formandskab – vi har haft et godt samarbejde med det franske formandskab – med en sekretariatsfunktion. Med vores præsentation af klimapakken og den økonomiske genopretningsplan samt ved at være ambitiøse og initiativrige har vi bevist, at vi ikke er et sekretariat, men en Kommission med initiativret, og vi vil fortsat handle på denne måde.

Med hensyn til Lissabontraktaten kan jeg til de tidligere argumenter tilføje, at Rådet – selvfølgelig sammen med Kommissionen – er blevet præsenteret for en lang liste over de ting, der bekymrer det irske folk, så man kan tage hensyn hertil. Det har vi kunnet studere i detaljer. Sammen har vi set på løsninger, og som bekendt

har Rådet erklæret sig indforstået med at træffe en beslutning om antallet af kommissærer. Jeg har altid slået til lyd for én kommissær pr. medlemsstat, skønt jeg har været loyal over for Kommissionens holdning. Kort sagt mener jeg, at hvad man måtte miste i effektivitet – og jeg er slet ikke sikker på, at det bliver mindre effektivt, da der f.eks. er ca. 33 medlemmer i den franske regering – vinder man i legitimitet. Vi har mere end nogensinde tidligere brug for legitimitet, og det er meget vigtigt, at vi bevarer én kommissær pr. medlemsstat. Jeg glæder mig over denne beslutning. Men vi har også gennemgået resten af listen over bekymringer, og de kan håndteres på forskellig vis.

Vi vil bidrage med hurtigst muligt at få underskrevet et aftalememorandum med den irske regering om bedre information. Det handler bl.a. om, at sætte kvinder og unge mennesker i stand til at danne deres egen mening og give dem mulighed for at få alle de nødvendige oplysninger. Det vil vi bidrage til i den nærmeste fremtid.

Jeg hørte ingen argumenter om en energipakke, der også tilbyder en række muligheder for Europa. Efter min mening giver investeringer i mere energivenlige industrier eller et elektricitetsnet fantastiske muligheder ikke kun for at skabe job og slå bro over konjunkturtilbagegangen, men også for at sikre en bæredygtig udvikling. Efter min mening kan det ikke gentages nok. Vi skal pege på den europæiske merværdi ved at handle sammen nu.

Nogle af talerne nævnte fattige lande og udviklingslandene, for vi må ikke glemme, at de er de første ofre og dem, der rammes hårdest. Vi må ikke opgive vores målsætning om at gennemføre millenniumudviklingsmålene, og vi må ikke glemme resten af verden i vores iver efter at bekæmpe lavkonjunktoren og problemerne i forbindelse med den økonomiske krise.

Jeg vil gerne tilføje, at der er skrevet en smule historie under det franske formandskab. Med hr. Vidal-Quadras og hr. Jouyet kan vi underskrive et partnerskab om kommunikation, en aftale om at kommunikere i partnerskab med medlemsstaterne, Europa-Parlamentet og Kommissionen. Det bliver et værdifuldt redskab, og vi skal først og fremmest bruge det til at sikre os, at vi mobiliserer vælgerne op til det europæiske valg. Jeg har virkelig nydt samarbejdet med både hr. Vidal-Quadras og hr. Jouyet, og jeg er overbevist om, at vi også fremover vil få et godt samarbejde.

Jeg tror, at det franske formandskab har fået så megen ros, fordi vi sætter stor pris på sandt og engageret lederskab, når vi ser det. Skønt vi ikke tilhører den samme politiske familie, foretrækker vi folk med tydelige værdier, som er villige til at lægge en masse energi og deres egne idéer ind i debatten om Europa, og i alt dette ser vi nogen, der forsvare Europa. Det er det, som vi påskønner og værdsætter.

Afslutningsvis vil jeg gerne ønske alle en glædelig jul og et godt nytår.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige indlæg (forretningsordenens artikel 142)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Først vil jeg gerne sige, at jeg er meget stolt over at være fransk ved afslutningen på det franske EU-formandskab, der er personificeret ved den franske præsident, Nicolas Sarkozy. Uanset om det har drejet sig om forbindelserne mellem EU og Middelhavsområdet, krigen i Kaukasus, indsatsen mod den globale finansielle og økonomiske krise eller vigtige emner som bestemmelser (energi-/klimapakken) om en CO₂-fri økonomi i det 21. århundrede, immigration, landbrug med videre, har det vist kvaliteten af det franske EU-formandskab og dets forvaltning samt den bemærkelsesværdige indsats fra de ministre, der har optrådt som formænd for Rådet – i særdeleshed Jean-Pierre Jouyet. Dette formandskab viser – hvis der nogensinde har været behov for det – i hvor høj grad vi har brug for et stabilt EU-formandskab i lyset af de aktuelle globale udfordringer, og dermed i hvor høj grad vi har brug for en ratificering af Lissabontraktaten, og jeg glæder mig over stats- og regeringschefernes kløgt, der har skaffet os et godt kompromis med vores irske venner. Jeg håber oprigtigt, at det tjekkiske formandskab kan magte Europas udfordringer og viser sit EU-engagement ved fuldt ud at ratificere Lissabontraktaten i Tjekkiet.

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den aktuelle økonomiske krise kræver ekstraordinære foranstaltninger i en tid, hvor et stadigt stigende antal europæere står over for arbejdsløshedens og den økonomiske lavkonjunkturs spøgelse. En hævnning af bankgarantiloftet for den almindelige befolkning er en kærkommen foranstaltning, der bevarer tilliden til banksystemet. Et indledende loft på 50 000 EUR og et yderligere loft på 100 000 EUR er fuldt ud tilstrækkeligt for de stater, hvis banksystemer ikke har nogen lang tradition, sådan som det er tilfældet med Rumænien og andre tidligere kommunistiske stater. I øjeblikket er det vigtigt, at hver enkel stat vedtager denne foranstaltning, da der ellers er fare for at skabe panik blandt befolkningen. Rumænien er ikke en af de stater, hvor der er mange indlån på over 50 000 EUR. Rent

psykologisk kan en hævnning af garantibeløbet kun have en positiv effekt i betragtning af, at befolkningens indlån er faldet med 6 % i Bukarest alene sammenlignet med september måned. Det betyder, at omkring 600 mio. EUR er trukket ud af bankerne i løbet af nogle få uger, hvilket er uden fortilfælde i de seneste år.

På den anden side vil jeg som medlem af Europa-Parlamentet gøre Dem opmærksom på det faktum, at denne foranstaltning skal suppleres med en revision af politikkerne for kreditgivning og for risikotagning.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Først og fremmest vil jeg lykønske det franske formandskab med dets håndtering af hele denne vanskelige periode, som EU er gået igennem. Den anvendte model bliver et referencepunkt for kommende EU-formandskaber med hensyn til en hurtig indsats, fleksibilitet og tilpasning til vanskelige interne og eksterne situationer. En håndtering af de interne problemer vedrørende den europæiske integrations dynamik, EU's bæredygtige økonomiske og sociale udvikling og den eksterne politik baseret på EU's hjørnesteen om at fremme freden er afgørende for Europas fremtid. Samtidig er det i tråd med de grundlæggende principper for europæisk integration.

For det andet vil jeg gerne understrege betydningen af kommunikation, samarbejde og kompromisvilje, der er afgørende elementer af den europæiske politik. Disse ting har alle været brugt med størst mulig effekt under det franske formandskab i betragtning af den vanskelige periode, vi har stået i, med hensyn til forbindelserne med EU's mest demokratiske institutioner: Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter.

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne takke formanden for et vellykket fransk formandskab. Jeg tænker på dets succes på den internationale arena i forbindelse med krisen i Georgien samt på dets succes i sager af betydning for den almindelige borger. På det personlige plan er jeg henrykt over, at det franske formandskab afsluttede arbejdet med en forordning om grænseoverskridende underholdsbidrag i EU. Jeg har selv arbejdet længe og hårdt med denne forordning. Jeg er derfor lykkelig over, at vi i medfør af Rådets godkendelse omsider vil kunne sikre en ordentlig økonomisk støtte til de børn, der synes at være blevet glemt af den ene af deres forældre, når vedkommende er bosat i udlandet.

På den anden side er jeg som medlem af Udvalget om Konstitutionelle Anliggender bekymret over de indrømmelser og internationale løfter, der er givet til Irland i form af en tilbagevending til princippet om én kommissær pr. land. Man regner med, at EU vil blive yderligere udvidet til 30 eller flere medlemsstater. Et lige så stort antal kommissærer vil resultere i en yderligere bureaukratisering af Kommissionens arbejde. De udnævnte kommissærers kompetencer vil blive underinddelt. Kommissionen selv vil blive dyrere, mindre effektiv og vanskeligere at forvalte. Jeg håber også, at debatten forud for endnu en folkeafstemning i Irland vil blive afholdt i den europæiske solidaritets ånd, idet der bliver taget hensyn til det væsentlige indhold af Lissabontraktaten – klart forklaret og med de institutionelle ændringer medtaget. Disse sager er vigtige både for borgerne i Irland og for hele EU's funktion.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det Europæiske Råds beslutninger – hvis man ser bort fra al den retorik og demagogi, der altid ledsager dem – afslører EU's virkelige mål og politikker

Efter at have forhindret alle andre i at give deres mening til kende i en folkeafstemning prakker de nu en ny folkeafstemning på de folk, der på suveræn og demokratisk vis forkastede dette traktatforslag.

Det irske folk vil tilmed blive konfronteret med en folkeafstemning om samme traktat (indhold), der indtil videre ledsages af et "politisk engagement", der skal juridisk fuldbyrdes ved den kommende tiltrædelse af Kroatien i 2010 eller 2011.

På denne måde prøver de at pålægge et kvalitativt spring i den neoliberalisme, føderalisme og militarisme, som dette traktatforslag repræsenterer i storkapitalens og stormagternes interesser.

Det samme Europæiske Råd styrer også hen imod et nyt trin i militariseringen af EU og de internationale forbindelser ved forberedelsen af det næste Natotopmøde (i april 2009) og ved konsolideringen af EU som dets europæiske søjle.

Som vi tidligere har pointeret, indikerer sådanne beslutninger EU's antidemokratiske natur, der er uadskillelig fra den position, det antager som en imperialistisk blok.

Med hensyn til "planen om at genstarte den europæiske økonomi" involverer den præcis samme politik, da man vil prioritere stormagternes og finanskapitalens interesser.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI) Jeg er glad for, at stats- og regeringscheferne fandt en fornuftig og i realiteten den eneste passende løsning i spørgsmålet vedrørende kommissærerne. Min kommissær er en kontaktkanal til Kommissionen, hvilket er særlig vigtigt for de mindre medlemsstater.

Der bor mindst 60 mio. mennesker i Frankrig, og den franske regering har 38 ministre. Der bor næsten 500 mio. mennesker i EU. Hvorfor skulle Kommissionen ikke have plads til en kommissær for hvert land, skønt der kan komme flere medlemsstater til?

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (HU) I december 2007 opfordrede Det Europæiske Råd Kommissionen til at vurdere de tilgængelige redskaber til den sociale integration af romaerne. Stik mod forventningerne begrænsede det offentliggjorte arbejdsdokument sig til at vurdere eksisterende fællesskabspolitikker. Det første europæiske romatopmøde fandt sted i september, men der blev ikke udarbejdet konkrete henstillinger eller tidsplaner. Den 8. december opfordrede Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) Kommissionen til at forelægge en rapport om den hidtidige udvikling i starten af 2010.

Udformningen af en progressiv fællesskabsstrategi bør baseres på det bredest mulige forum, på initiativer vedrørende civilsamfundet for både romaer og ikke-romaer, på videnskabelig viden og på samarbejde med repræsentanter fra kirker og erhvervsliv. Vi har brug for mere end en introduktion af en alt for positivt vurderet bedste praksis. Der er behov for en global strategi, der samtidig behandler alle de ting, der påvirker romaerne, og som giver et klart billede af gennemførelsen af Fællesskabets initiativer i marken samt måden, hvorpå de stimulerer og støtter de lokale politikker, der er vigtigst for den sociale integration. Vi skal give medlemsstaterne en køreplan, der bygger på et eksigibelt juridisk fundament, og som om nødvendigt kan sikre udførelsen af klare og målelige mål gennem sanktioner. Strategien skal endvidere komme ind på spørgsmål, der er nært forbundet med romaernes sociale integration – eksempelvis miljøbeskyttelse, sundhedspleje og de mange former for diskrimination eller antiromaholdninger, der kommer til udtryk i medier og andre områder af samfundet.

Thomas Mann (PPE-DE), skriftlig. – (DE) "Europa handlede som en enhed". Det var hovedbudskabet i præsident Sarkozys netop overståede gennemgang af det franske formandskab. Han satte utvivlsomt det dynamiktempo, der har bidraget til de seneste seks måneders succes.

Det glæder mig, at han som formand for Rådet mødte Dalai Lama, da modtagerne af Nobels fredspris mødtes i Gdańsk i Polen. Europa-Parlamentet havde æren af at være vært for hans hellighed Dalai Lama da han for to uger siden talte på plenarmødet i Bruxelles. Vi udtrykte vores solidaritet med Dalai Lama og det tibetanske folk gennem en faste med over 500 deltagere iført tibetanske sjaler. Vi støttede hans mellemvej, hans dialogvilje og hans urokkelige bekendelse til ikkevold. Han har altid talt for tibetansk autonomi i stedet for separatisme, sådan som kineserne påstår.

De seneste måneder har vist, at Rådet, Kommissionen og Europa-Parlamentet er enige i, at det er den eneste vej. Jeg vil gerne vide, hvad Europa nu agter at gøre i lyset af Beijings annullering af de officielle forhandlinger mellem EU og Kina? Hvordan skal det endelig lykkes Rådet at få Kina til at gennemføre menneskerettigheder? Regeringen i Beijing forsøger i virkeligheden at affærdige menneskerettigheder som "vestlige værdier" i stedet for at integrere dem i sine politikker.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) De talere, der under dagens forhandling vurderer det franske formandskab, fordeler sig på tre grupper. Den første gruppe roser kritikløst formandskabet, den anden er kritisk, mens den tredje er tavs. Uanset hvilken af disse tre grupper vi befinder os i, er vi alle ansvarlige for de europæiske nationers fremtidige skæbne.

Vi er derfor også ansvarlige for det franske formandskab. Trods intens aktivitet og udbredt offentlig omtale har det faktisk ikke formået at skabe positive resultater. Hvad værre er, lod præsident Sarkozy hånt om den demokratiske ånd, han hævder at fremme. Det har han gjort ved at lægge pres på de irske myndigheder og lederne af andre suveræne stater og nationer og ved at insistere på anerkendelse af den Lissabontraktat, der blev forkastet af den irske befolkning.

EU's demokratiske underskud har en indlysende negativ indvirkning på klimapakken. Sidstnævnte sætter udviklingsøkonomier inklusive Polen ud af spillet for at redde økonomierne i de gamle medlemsstater, der føler sig truet under den aktuelle krise. Præsident Sarkozy har på kynisk vis undladt at nævne, at mennesker er ansvarlige for en lille procentdel af CO₂-emissionerne, og at Europa selv tegner sig for 10-20 %. Man vil derfor intet opnå, hvis ikke andre lande og kontinenter involveres – herunder Kina og Indien, hvilket allerede er indlysende. Der skal blot betales endnu en skat. For de nye medlemsstater som f.eks. Polen bliver der tale om en bødestraf for at komme med i EU.

Afslutningsvis vil jeg gerne pointere, at demokrati handler om at træffe informerede valg. Når man påtvinger et frit land skadelige løsninger, er det beslægtet med diktatur, hvilket ikke fører os nogen vegne.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I vores vurdering af det franske formandskabs mandat kan vi uden tøven bekræfte, at det har været en stor succes. Dets handlingsprogram har med stort held kombineret politisk beslutsomhed, pragmatisme og taktfuldt diplomati, hvilket er helt afgørende, hvis man vil løse de aktuelle kriser.

Dets retningslinjer for handling har været meget ambitiøse og sat os i stand til at træffe nogle vigtige beslutninger på EU-plan: den europæiske aftale om migrations- og asylordninger, aftalen om energi- og klimapakken, Middelhavsunionen og en ny aftale om den fælles landbrugspolitik. Tre uforudsete begivenheder var iøjnefaldende på dagsordenen, men viste effektiviteten af den taskforce, der kan mobiliseres på vegne af EU: de irske borgeres forkastelse af Lissabontraktaten, konflikten i Georgien (den 8. august) og kollapset af Lehman Brothers Bank, der markerede starten på den aktuelle finansielle og økonomiske krise (den 15. september).

Jeg lykønsker det franske formandskab med dets vellykkede mandat. Det har håndteret konsekvenserne af det irske "nej" på vellykket vis (på Det Europæiske Råds møde den 11.-12. december påtog Irland sig at fremsætte Lissabontraktaten til ratifikation én gang til inden udgangen af 2009), og det gennemførte en mæglingsmission mellem Moskva og Tbilisi, der var en diplomatisk succes, men som atter påviste et behov for en effektiv og sammenhængende fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik på EU-plan. Sidst, men ikke mindst har det fået medlemsstaternes opbakning til en række meget vigtige fællesskabsprojekter inden for bl.a. miljøbeskyttelse og immigration.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! På det økonomiske område bestod EU's vigtigste udfordringer under det franske formandskab i foranstaltninger vedrørende klima- og energipakken samt finanskrisen.

Efter den betydelige udvidelse er EU blevet mere varieret, og den omfatter mange forskellige områder med hver deres særlige karakteristika. Forskellene vedrører ikke kun medlemsstaternes økonomiske udviklingsniveau. Derfor er det så vanskeligt at finde fælles instrumenter til løsning af de forskellige problemer, der rammer de enkelte medlemsstaters økonomier.

Foranstaltningerne til bekæmpelse af krisen skal derfor omfatte en pakke af forskelligartede instrumenter til brug under krisen. Her tænker jeg f.eks. på en reducere af momssatsen eller en ophævelse af nogle af betingelserne i stabilitets- og vækstpagten.

Klima- og energipakken skal tilpasses forholdene og de særlige karakteristika i de enkelte økonomier og deres sektorer. Jeg mener ikke, at viften af foranstaltninger inden for pakkens rammer er hensigtsmæssig i den aktuelle situation.

De enkelte staters koncessioner og fordele vil ikke udjævne deres udviklingsmæssige forandringer, fordi de har vidt forskellige udgangspunkter. Jeg slår derfor til lyd for en systematisk gennemgang af denne pakke samt en analyse af dens tilstand og udvikling. Det skal tjene som basis for indførelsen af væsentlige ændringer.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne lykønske det franske formandskab med dets indsats, der sætter os i stand til at nå frem til et acceptabelt kompromis om energi- og klimapakken. En vedtagelse af denne pakke giver EU en førerposition i kampen mod klimaændringer på baggrund af dets eksempel og engagement. I København vil EU have de nødvendige argumenter til at forhandle med verdens øvrige stater, så vi med vores fælles indsats kan yde et bidrag til nedbringelsen af drivhusgasemissioner.

Jeg lykønsker også det franske formandskab med dets engagement i vedtagelsen af den tredje maritime sikkerhedspakke "Erika III" gennem en mæglingsprocedure. På baggrund af læren fra de seneste års søulykker har EU strammet bestemmelserne om maritim transportsikkerhed og udarbejdet specifikke foranstaltninger og klare løsninger til håndtering af søulykker. Der er også gjort fremskridt – om end utilstrækkelige – inden for bæredygtig transport, det fælles europæiske luftrum og færdselssikkerhed. Jeg ville ønske, at vi under det franske formandskab også havde gjort fremskridt vedrørende vejpakken, energipakken og telekommunikationspakken.

Endvidere viste de udtømmende debatter i Europa-Parlamentet og Rådet om effekten af de stigende energi- og fødevarepriser Europas indbyggere, at den sociale dagsorden er en af EU's topprioriteter.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), skriftlig. – (PL) Ved gennemgangen af det franske formandskabs resultater vil jeg gerne gøre opmærksom på den overordnede vurdering af denne periode. Det er sandt, at præsident Sarkozys intervention i august vedrørende situationen i Georgien resulterede i en indstilling af militæraktionen. Denne indstilling af militæraktionen skyldtes imidlertid mere Ruslands økonomiske interesser og dets forbindelse med Frankrig end et ægte ønske om at løse de problemer, der førte til krigen.

Det næste emne, jeg vil nævne, vedrører den fremtidige udvikling og forvaltning af EU. Det drejer sig om holdningen til ratifikationen af Lissabontraktaten. I Irlands tilfælde skal der afholdes successive folkeafstemninger, indtil man får et resultat, der tjener interesserne hos de største af EU's medlemsstater. Det viser, at interesserne hos Tyskland, Frankrig og adskillige andre lande kan tilsidesætte accepterede principper og den demokratiske debat. Endvidere viser det faktum, at den irske offentlighed bestikkes med undtagelser fra traktaten, at alle lande kan behandles forskelligt i EU og bestikkes. Denne beslutning bekræfter, hvordan det er blevet almindelig praksis at bøje loven i Fællesskabets institutioner.

Jeg vil gerne minde Europa-Parlamentet om, at det var under dette formandskab, at man traf beslutningen om at afskaffe visse polske skibsværfter. Denne beslutning blev truffet på samme tidspunkt, hvor industri og banker blev renationaliseret andre steder i EU, sådan som det var tilfældet i Deres land. Under Deres ledelse formåede formandskabet heller ikke at enes om at bringe landbrugssubsidierne op på det samme niveau. Det franske formandskab holdt dem på et niveau, der er meget skadeligt for de nye medlemsstater.

De fokuserede på at følge Frankrigs interesser i stedet for alle EU-medlemsstaternes interesser.

(Mødet blev udsat kl. 14.10 og genoptaget kl. 15.05)

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

7. Erasmus Mundus-programmet (2009-2013) (underskrivelse)

Formanden. – Nu skal vi sammen med Rådet underskrive retsakterne vedrørende Erasmus Mundus-handlingsprogrammet, der skal højne kvaliteten af de videregående uddannelser og fremme den mellemfolkelige forståelse gennem samarbejde med tredjelande.

Hr. minister for Europaspørgsmål, hr. Le Maire, kommissær Figel' – den ægte fader til hele Erasmusprogrammet – mine damer og herrer! Det er en stor ære sammen med Rådet at underskrive en vigtig beslutning, der gør det muligt at udvide Erasmusprogrammet. Det er kulminationen på det målbevidste arbejde, vi har udført sammen med Rådet og Kommissionen. Jeg vil gerne endnu en gang takke specielt kommissær Figel' for at have fremmet dette program og for i sidste ende at have gjort det muligt for Rådet og Parlamentet i fællesskab at besegle programmet med dagens underskrivning.

Denne offentlige underskrivning vil hjælpe med at overbevise de europæiske statsborgere om betydningen af de europæiske retsforskrifter. Erasmus Mundus-programmet vil udvide Kommissionens oprindelige Erasmusprogram, der blev oprettet for 21 år siden. Programmet giver studerende fra hele verden mulighed for at studere i EU, og det spiller en vigtig rolle for at fremme de europæiske videregående uddannelser som et symbol på de ypperste akademiske præstationer.

Med en øget finansiering – næsten 950 mio. EUR for fem år – er EU nu i stand til at møde den stigende efterspørgsel efter Erasmus Mundus-programmet. Det gør det muligt for os fortsat at støtte fælles programmer i Europa med legater til de dygtigste studerende og professorer fra tredjelande. Vi vil også udvide programmets anvendelsesområde til at omfatte doktorprogrammer, og vi vil kunne tilbyde europæiske studerende endnu mere økonomisk støtte.

Takket være dette program vil deltagerne og først og fremmest alle de studerende blive ægte ambassadører for åbenhed og interkulturel dialog. De vil medvirke til at skabe et bedre samarbejde og en gensidig forståelse over hele verden.

Afslutningsvis vil jeg gerne takke det franske formandskab, Kommissionen, alle medlemmer af Kultur- og Uddannelsesudvalget – jeg er glad for at se, at formanden for dette udvalg, fru Batzeli, er til stede i dag – samt ordføreren fru De Sarnez, der alle arbejdede intensivt med denne vigtige retsakt.

Jeg vil nu bede hr. Le Maire om at underskrive dokumentet sammen med mig, ligesom jeg vil bede kommissær Figel' om at kontrollere underskrivningen.

(formændene underskrev retsakterne).

(Bifald)

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

8. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

*

* *

Nigel Farage (IND/DEM). – (EN) Fru formand! Med hensyn til personlige bemærkninger fremsatte jeg en række kommentarer til EU's holdning til demokrati under morgenens forhandling med præsident Sarkozy. Jeg talte specielt om Socialdemokraternes leder, Martin Schulz, der havde fremsat nogle nedsættende og nedværdigende kommentarer under plenarmødet i juni måned i år. Formanden, hr. Pöttering, lod ham at sige, at mine kommentarer havde været usande, og at han aldrig på nogen måde havde antydnet, at nej-siden i fremtiden kunne forbindes med fascisme. Jeg vil gerne bringe denne misforståelse ud af verden.

Da vi talte om Irlands nej-afstemning den 18. juni her i mødesalen, sagde Martin Schulz følgende: "Den lidenskab, som i dag findes på den anden side hos dem, der taler dårligt om Europa, fra højre. Hos dem, der taler dårligt om Europa, simpelthen fordi de er bange. Men blandingen af social deroute og angst har altid været en åbning for fascismen i Europa."

Hr. Schulz bryder sig måske ikke om det, jeg har at sige. Han er måske inderlig uenig i det, jeg siger. Jeg vil imidlertid sige til Dem, hr. Schulz, at når jeg tager ordet i denne forsamling, laver jeg altid en meget grundig research af det, jeg taler om. Jeg stiller mig aldrig op og fortæller løgne. Det, som jeg sagde, troede jeg fuldt og fast på. Jeg beder ikke om en undskyldning eller noget i den retning. Jeg gør det for at få en misforståelse ud af verden, og jeg beklager, at vores formand, hr. Pöttering, valgte at anvende forretningsordenens artikel 145 til at lade Martin Schulz få ordet her til morgen, samtidig med at han ikke lod mig få ordet, hvilket netop var pointen med mit indlæg i morges. Der er ikke lige konkurrencevilkår i EU. Det virker, som om man er en af de gode, hvis man er for traktaten, og en af de onde, hvis man er modstander af traktaten. Det finder jeg ikke særlig demokratisk.

Formanden. – Hr. Farage! Deres kommentarer bliver ført til protokols.

Martin Schulz (PSE). – (DE) Fru formand! Hr. Farage har hævdet, at jeg her i mødesalen har sagt, at "en nej-stemme vil føre til fascisme". "Martin Schulz har tidligere sagt, at en nej-stemme vil føre til fascisme". Det har jeg aldrig sagt – aldrig! – og nu vil jeg gerne afklare dette punkt én gang for alle.

Jeg mener ikke, at en nej-stemme fra en befolkning – som f.eks. den irske befolkning – fører til fascisme. Det tror jeg ikke. Det er nu klart én gang for alle. Jeg er imidlertid overbevist om, at vi alle skal være opmærksomme på, at det altid er farligt at lege med følelserne hos mennesker, der plages af frygten for at miste social status, hvis det kommer i hænderne på agitatorer. Jeg ved ikke, om nogen af de tilstedeværende kan betragtes som agitatorer. Det håber jeg ikke. Jeg er imidlertid helt opmærksom på, at der findes agitatorer.

De kan være sikker på én ting, hr. Farage, nemlig at jeg vil bekæmpe folk som Dem og Deres politik, så længe jeg er fysisk i stand til at gøre det!

Formanden. – Begge parter har forklaret sig, og vi vil nu gå videre til næste punkt.

9. Energi og klimaændringer (indledning)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Rådets og Kommissionens redegørelser om klimaændringer og energi.

Jean-Louis Borloo, formand for Rådet. – (FR) Fru formand, hr. kommissær, gruppeformænd, ordførere, mine damer og herrer!

Jeg er tilbage hos Dem nogle få uger – ganske få uger – efter vores seneste forhandling og i særdeleshed efter et vigtigt øjeblik, hvor der blev indgået en tillidspagt mellem Parlamentet og Rådet under Kommissionens

årvågne øje med henblik på enstemmigt – som præsident Sarkozy sagde i formiddags – at søge en række mekanismer, der vil forpligte de 27 landes økonomier til en bæredygtig økonomi, til at reducere CO₂-emissionerne, til at forberede sig til klimakonferencen i København og til at forberede vores økonomiers konkurrenceevne til det kommende århundrede.

Jeg er tilbage her i mødesalen efter et møde i Det Europæiske Råd, der traf en enstemmig afgørelse, og jeg mener ikke, at vi har svigtet denne tillidspagt, der er beseglet mellem os takket være mange og forskelligartede trepartsmøder, der var mere eller mindre uden fortilfælde. Jeg tænker på sidste weekends trepartsmøde om en række direktiver. Jeg synes også, at det sammenlignet med situationen under vores foregående møde for en måned siden er meget let at identificere uoverensstemmelserne.

Der er ingen uoverensstemmelse, hvis klimakonferencen i København bliver en succes. Der er merværdi, hvis klimakonferencen i København ikke bliver en succes, eller med andre ord hvis kun Europa forpligter sig. Industrien skal bl.a. yde en indsats ved at gøre de mest miljøeffektive teknologier mere konkurrencedygtige.

Det andet område af merværdi vedrører solidaritet, og det tredje vedrører energi. Energi og allokeringer til energi er et af hovedprincipperne i denne pakke sammen med vedvarende energi, biler mv.

Med hensyn til dette emne mener jeg, at vi alle i vores hjerter kan acceptere en overgangsperiode for de økonomier, der har mest kul, idet vi ved, hvor komplicerede overgangene er set fra et socialt synspunkt. Da vi har oplevet dem i en række af vores lande – f.eks. i Belgien og i Nord-Pas-de Calais-området i Frankrig – ved vi, at de er komplekse. Der er ikke ændret på grundprincipperne. Der er en overgangsperiode, og denne overgangsperiode finansieres af større solidaritet.

Den eneste ægte diskussion i Rådet i sidste uge handlede slet ikke om det, som jeg læser og hører her, men primært om det faktum, at kun 2 % af solidariteten er blevet fordelt strengt og direkte til de lande, der senest er kommet med i EU eller med andre ord de lande, der står over for den største energiovergang. Det var denne del af solidariteten, der skilte sig mest ud.

Med hensyn til resten er De opmærksom på de tekster, der er blevet forelagt i nogen tid, takket være indsatsen fra de forskellige udvalg og ordførere. Hvad angår kvaliteten af brændstoffer, er teksten mere ambitiøs end Kommissionens tekst. Med hensyn til vedvarende energi er den generelt i tråd med Kommissionens tekst. Når det handler om byrdedeling, er den identisk med Kommissionens tekst bortset fra nogle få detaljer. Den er en smule mere restriktiv på lang sigt med hensyn til CO₂-emissioner fra biler.

Dybest set og afslutningsvis er der fuldkommen respekt for den generelle balance mellem den foreslåede pakke og de planlagte ambitioner for Det Europæiske Råds møde i marts. Vi befinder os i en periode med globale forhandlinger. Den europæiske gruppe, det europæiske kontinent eller i det mindste EU er den første globale organisation, der etablerer et system af klart beregnede målsætninger, anvendelsesmetoder og tiltag til år efter år, sektor for sektor og direktiv efter direktiv at vurdere de reelle ændringer, der finder sted i overensstemmelse med vores direktiver eller med andre ord under tilsyn fra Kommissionen på den ene side og Domstolen på den anden side.

Efter min mening har vi en plan for gennemgribende forandringer, der kan evalueres, og som er bindende og i overensstemmelse med vores ambitioner. Takket være trepartsmøderne er det punkt, vi nåede frem til i sidste uge i Rådet, i tråd med Europas ambitioner. Det er op til Europa at føre an i debatten i København og allerede nu sammen med Kommissionen på den ene side og Tjekkiet og Sverige på den anden side i samarbejde med værtslandet Danmark at begynde forberedelserne til denne vigtige konference og dette store humanistiske møde.

Det var det, som jeg indledningsvis ønskede at sige, og jeg vil tilføje, at Parlamentets arbejde virkelig har været et helt afgørende aktiv – ikke som jeg har hørt folk sige som det eneste middel til at lægge pres på regeringerne, men ganske enkelt på grund af dets generelle kvalitet.

Endelig vil De have bemærket, at Rådet f.eks. med hensyn til den CO₂-opsamling og -lagring, der ligger hr. Davies så meget på sinde, i sidste øjeblik ændrede kurs for at komme så tæt som muligt på de ønsker, der var lagt for dagen.

Dette er det arbejde, der er blevet gjort. Der er seks tekster til forhandling. Vi står selvfølgelig til rådighed, hvis De skulle ønske en yderligere afklaring.

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! I dag og i morgen har vi en af disse meget sjældne lejligheder, hvor politikere kan skrive historie. Den energi- og klimapakke, der er til afstemning i

morgen, er en skelsættende lovgivningspakke, der ikke kun er betydningsfuld for EU, men for den internationale indsats for at bekæmpe klimaforandringerne, og som vi har konsekvenser i både EU og internationalt.

Jeg vil gerne takke det franske formandskab for dets engagement og dets indsats for at finde frem til et kompromis, men jeg vil primært udtrykke min oprigtige tak til og anerkendelse af Europa-Parlamentet for dets indsats i al denne tid, og det samme gælder for alle de politiske grupper og ordførerne. Alle har bidraget konstruktivt til at finde en kompromisløsning, der tegner godt for morgendagens afstemning.

Skønt der blev udtrykt en del bekymring – der var mange forslag, og mange af dem blev accepteret – og alle er en lille smule utilfredse, betyder det ikke, at pakken ikke er retfærdig eller ambitiøs. Den er ambitiøs, retfærdig og rimelig, og den vil leve op til vores miljømålsætning om at reducere drivhusgasemissionerne i EU med 20 % inden 2020. Pakkens struktur er således fortsat som den var i vores forslag, og pakkens miljømæssige integritet er fuldt ud bevaret sammen med den rimelige byrdefordeling blandt de forskellige parter.

Denne pakke indeholder et sæt foranstaltninger, der er de mest ambitiøse i verden. For ganske nylig har der lydt røster fra andre steder i verden om, at de vil kopiere vores pakke, hvilket er meget opmuntrende.

EU er verdensledende med hensyn til klimaforandringer, og hvis De vedtager denne pakke under morgendagens afstemning, vil vi bekræfte vores internationale verdensledende rolle i kampen mod klimaændringerne, og samtidig vil vi sørge for, at vores lande vil nyde godt af den tidlige overgang til en lavemissionsøkonomi.

EU er den første region i verden, der har reduceret emissioner. Vi kommer til at leve op til vores målsætning i henhold til Kyotoprotokollen både som EU-15 og som EU-27. Vi kommer til at opfylde målsætningen om en reduktion på 8 %. På grund af indsatsen fra de nye medlemsstater kommer vi som EU-27 tilmed over målsætningen om en reduktion på 8 %.

Vi er den eneste region i verden, der har en velfungerende ordning for handel med emissionsrettigheder med en pris på CO₂. EU er den region i verden, der investerer mest i udviklingslandene i rene udviklingsprojekter, der ikke kun er nyttige, fordi vi høster anerkendelse for investeringerne i disse lande, men også fordi vi reducerer de globale drivhusgasemissioner, og fordi vi hjælper med at overføre teknologi til disse udviklingslande og investerer i dem og skaber job.

EU er den region i verden, der investerer mest i forskning, og med vores pakke og den foranstaltning, som hr. Borloo nævnte tidligere om at investere provenuet fra salget af 300 mio. t CO₂ inden 2015 – der kan beløbe sig til ca. 9 mia. EUR – kommer vi til at investere endnu mere i forskning. EU er også den eneste region i verden, der med en vedtagelse af pakken i morgen vil have opstillet en ensidig målsætning på 20 %, og vores ledere har bekræftet vores reduktion på 30 %, der er nødvendig for effektivt at bekæmpe klimaændringerne (ifølge de seneste videnskabelige informationer vil måske ikke engang 30 % være tilstrækkeligt).

Med vedtagelsen af denne pakke i morgen vil vi ikke kun have taget et skridt, men et spring fremad i kampen mod klimaændringerne, ligesom vi også vil foregå med et eksempel for andre lande og regioner i verden. Nogle lande har allerede fulgt vores eksempel. I går annoncerede Australien en pakke til bekæmpelse af klimaændringer. Den er ikke så ambitiøs som vores, men den er alligevel meget vigtig. Landet har opstillet en ensidig målsætning, det indfører et emissionshandelssystem, og det er meget ambitiøst med hensyn til de mellem- og langsigtede mål. Det har understreget sin vilje til at samarbejde med os om at nå frem til en international aftale i København. Alle ved nu, hvilke prioriteringer USA's kommende præsident Obama har opstillet – energisikkerhed, klimaforandringer – og han gentog det i går.

EU er verdensledende med hensyn til at udarbejde forskellige dokumenter og gennemføre undersøgelser, hvilket bliver meget nyttigt under næste års forhandlinger. Det fremgik klart i Poznań i sidste uge, at verdens lande er fast besluttet på at arbejde hårdt næste år for at sikre en ambitiøs international aftale i København, og EU vil bidrage til dette mål ved at udarbejde dokumenter om, hvordan aftalen skal være, hvad grundelementerne skal være, hvordan strukturen skal være, og hvordan vi kan finansiere en sådan aftale.

Da vi diskuterede denne pakke, blev der udtrykt bekymring over CO₂-lækage, der handler om, hvorvidt CO₂-intensive industrier på grund af emissionshandelssystemet og primært på grund af bortauktioneringen vil flytte til lande uden CO₂-begrænsninger for at fortsætte CO₂-udledningen i disse lande (hvilket også er skadeligt for EU, fordi det vil betyde tab af job).

Nogle meget kulafhængige medlemsstater var bekymrede over bortauktioneringen i kraftsektoren, og andre lande udtrykte bekymring vedrørende fleksibilitet i forslaget om byrdedeling. Med kompromiset tages der hensyn til alle disse bekymringer. Industrien er sikret langsigtet forudsigelighed, og der bliver givet afgiftsfritagelse, ligesom der tages hensyn til konkurrencespørgsmålet. Samtidig skal det understreges, at disse industrier fortsat vil yde deres rimelige bidrag til nedbringelsen af CO₂-emissioner i EU, fordi de ikke kun er underlagt emissionshandelssystemets låg, men også skal overholde referencepunktet vedrørende de bedst tilgængelige teknologier. Så selv disse industrier kommer til at gennemføre reduktioner.

Jeg vil vende mig mod bortauktioneringen i energisektoren, fordi jeg har hørt en masse klager over og utilfredshed med, at vi har givet opt-out-muligheder til nogle medlemsstater inden for denne sektor. For det første skal det understreges, at det er en mulighed for medlemsstaterne, fordi de var meget bekymrede over forslagets sociale virkninger. Vi skulle lytte til disse bekymringer, og det gjorde vi. Jeg tror imidlertid ikke, at landene til sin tid vil benytte sig af disse opt-out-muligheder af den simple grund – specielt for de lande, hvor energisektoren er privatejet og priserne uregulerede – at de vil stå i et dilemma om, hvorvidt de skal give pengene til finansministeriet, staten, der kan bruge dem til gode formål, eller om de skal lade den private sektor få en uventet fortjeneste uden nogen grund. Det får vi se. Det kan blive et politisk spørgsmål i fremtiden. Så jeg vil sige til dem, der er modstandere af vores aftale om dette punkt, at de har samme mulighed i deres egne lande for at overtale regeringerne til ikke at udnytte muligheden, når den tid kommer. På den anden side kan de pågældende medlemsstater udnytte opt-out-bestemmelserne, hvis de finder det vigtigt af sociale eller andre årsager.

Med hensyn til fleksibilitet vedrørende CDM'er og byrdedeling svirrer der for det første mange tal i luften om, hvor stor en del af den emissionsreducerende indsats, der vil finde sted på den hjemlige scene, og hvor meget man vil tillade at gennemføre i udlandet. Jeg vil derfor understrege, at alle disse sammenligninger henviser til 2005. De faktiske reduktioner, der skal gennemføres indenlandsk, er langt større, fordi de skal sammenlignes med 2020 og vanlig praksis. De faktiske reduktioner bliver langt større i EU. Jeg har bedt mine tjenestegrene om en analyse, og for den samlede byrdedeling og ordningen for handel med emissionsrettigheder vil indsatsen i EU blive på omkring 60 %, mens 41 % kan være i udlandet i udviklingslandene.

Lad os ikke glemme, at der er brug for investeringer i udviklingslandene. Det er et af de emner, der hele tiden bringes på bane af vores internationale partnere og her i EU af alle dem, der er interesserede i at overføre teknologi til samt investere og reducere CO₂-emissionerne i udviklingslandene.

Hvorfor er det dårligt? Vi skal finde en balance, for hvis vi gør for stor en indsats i udlandet og ikke indenlandsk, betyder det, at alle fordelene for erhvervslivet i EU går tabt, for vores pakke handler ikke kun om at bekæmpe klimaændringer, men også om at sikre en mere effektiv økonomi. Vi skal levere incitamenterne til at gøre vores erhvervsliv mere ressource- og energieffektivt, og en energi- og ressourceeffektiv virksomhed er ensbetydende med en økonomisk effektiv virksomhed – en mere konkurrencedygtig virksomhed – hvilket til gengæld betyder mere innovation i EU. Vi har derfor brug for en større indsats i EU. Det er noget, vi skal stræbe efter.

For alle dem, der klager over dette kompromispunkt, er der atter en stor mulighed. Gå til jeres hjemlande og tal med regeringerne i Østrig, Sverige, Danmark, Finland og de øvrige lande – der er 12 lande på listen – der har bedt om denne ene ekstra %, og bed dem om ikke at bruge de CDM'er, der er tilladt i henhold til kompromiset. Det er op til jer. Gør det der, ikke her. Her skal I stemme for pakken. Pakken hører sammen. Det er ikke et forslag hist og et forslag pist. Det ene påvirker det andet. Så lad være med at begå denne fejl. Hvis I har indvendinger, så giv dem til kende i jeres hjemlande, der har mulighed for at få denne ekstra % CDM.

Jeg vil ikke tale om den fjerde bekymring, der var solidaritet. Hr. Borloo gav svaret, og det franske formandskabs løsning var meget klog.

Jeg ønsker ikke at bruge mere tid, da jeg allerede har talt for meget. Det vigtige er nu at se fremad. Vi skal skue fremad mod København. Vi har et års hårde forhandlinger foran os. Lad os atter samarbejde i Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om at overtale vores internationale partnere til at nå til enighed i København. 30 % er det minimum, vi skal enes om i København for effektivt at bekæmpe klimaforandringerne. Vi skal starte nu. Samtidig skal vi fortsat tage vare på vores industrier.

For at vende tilbage til spørgsmålet om flydende CO₂ er det ikke kun et spørgsmål om at bevare vores job, beskæftigelse og konkurrenceevne, men også et miljøspørgsmål. Jeg ønsker ikke at se virksomheder omfordele og udlede CO₂ i lande uden CO₂-begrænsninger. Det er derfor et miljømæssigt, socialt og økonomisk

spørgsmål, og vores kompromis afvejer alle disse spørgsmål: de sociale spørgsmål, de økonomiske spørgsmål og de miljømæssige spørgsmål. Efter min mening skal vi fortsætte denne kurs. Under gennemførelsen af denne pakke skal vi selvfølgelig fortsætte vores samarbejde med Rådet og Europa-Parlamentet, men vi bør også hente arbejdsmarkedets parter ind i diskussionen. Vi bør samarbejde, fordi det er meget vigtigt for Europa og for resten af verden.

(Bifald)

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! De forslag, som vi skal drøfte i dag, vender op og ned på den måde, hvorpå vi producerer og forbruger energi. Lavere CO₂-emissioner er også ensbetydende med en større energieffektivitet og flere bæredygtige energikilder. Markedsvenlige ETS-ordninger vil være den største drivkraft bag de teknologiske ændringer i de kommende år. CO₂-målene i ikke-ETS-sektorer er i realiteten bindende energieffektivitetsmål i medlemsstaterne. Direktivet om kulstofopsamling og -oplagring, der faktisk omhandler underjordisk lagring af CO₂, indebærer, at der ikke vil ske forskelsbehandling af nogen af energikilderne, hvis disse er i overensstemmelse med samfundets interesser.

Grænserne for CO₂-emissionerne fra biler vil faktisk begrænse vores stigende afhængighed af olie. En andel på 20 % vedvarende energi af det samlede energiforbrug i 2020 betyder, at vi vil kunne sige, at vi har nye energikilder, ikke blot inden for el, men ligeledes inden for opvarmning og afkøling og transport. Vi må aldrig glemme den energiudfordring, vi står overfor. Det Internationale Energiagentur har i fire år sagt, at vi økonomisk, globalt, miljømæssigt og socialt bevæger os ad en potentielt ubæredygtig vej. Dette skyldes den risikable balance mellem udbud og efterspørgsel. Med hensyn til priserne bør vi ikke lade os vildlede af de nugældende oliepriser, som skyldes den økonomiske nedgang. Vi skal til enhver tid huske, hvor oliepriserne lå for blot et par måneder siden.

Det væsentligste i den seneste betænkning vedrører flytningen af formuer. Hvis formuer forlader EU, gør arbejdspladser det også. Det er derfor meget vigtigt at indse, at det globale miljø udgør en så stor udfordring i energisektoren, at vi skal reagere på det. For EU er dette en særlig udfordring, da vores importafhængighed vil stige fra 50 % til 70 %, hvis der ikke iværksættes nogen foranstaltninger. For olie og gas vil den nærme sig 90 % eller sågar 100 %. Dette betyder, at forsynings sikkerheden og ganske indlysende også tab af arbejdspladser vil blive et problem. Den foreslåede pakke indeholder gennemgribende ændringer, der vil medføre, at vores importafhængighed fortsat vil være rimelig og ligge på omkring 50 % i 2030, og som vil medføre, at der indføres konkurrencedygtige avancerede teknologier i EU til produktion og forbrug af energi. Det vil også gøre det muligt for os at bidrage til en bæredygtig udvikling af verden. Med kulbrinternes nutidige volatilitet kan vi ikke forestille os en god og sund udvikling i de regioner, der i dag er fattigst. Dette er den eneste mulige ændring.

Efter min opfattelse er de foranstaltninger, der skal iværksættes, vanskelige. Det er ikke let at foretage ændringer i energisektoren, og det tager altid mange år. Vi har imidlertid ikke noget valg, da vi styrkes af ikke blot de politiske lederes forventninger, men ligeledes af det forhold, at vores forslag er baseret på videnskabelig dokumentation og på dokumentation fra de globale institutioner, der overvåger vores situation på de globale oliemarkeder.

Jeg vil gerne takke Parlamentet, især ordførerne, og det franske formandskab, der i de meget vanskelige forhandlinger ikke nedtonede vores ambition, men derimod styrkede vores forslag, således at det er mere afbalanceret og stærkere. Jeg mener, at vi kan være stolte af de resultater, vi har opnået gennem trepartsforhandlingerne. Jeg vil derfor gentage min tak til ordførerne, der virkelig har ydet en enorm indsats for at fremføre Parlamentets holdninger og med Kommissionens hjælp at opnå formandskabets støtte til disse yderst ambitiøse forslag, der vil revolutionere energisektoren.

Formanden. – Tak, hr. kommissær.

10. Vedvarende energi (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkningen (A6-0369/2008) af Turmes for Udvalget om Industri, Forskning og Energi om forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fremme af anvendelsen af vedvarende energikilder (KOM(2008)0019 – C6-0046/2008 – 2008/0016(COD)).

Claude Turmes, ordfører. – (DE) Fru formand! Direktivet om vedvarende energi er en milepæl i den europæiske energipolitik. Ikke blot vil dette direktiv sikre mere miljøvenlig elektricitet, varme og transport i Europa, men vil ligeledes være ensbetydende med en intern energikilde, der holder arbejdspladser og penge inden for

Europas grænser. Vi skal opbygge et førende marked og lægge os teknologisk i spidsen samt sikre vores eksportmarkeder. Findes der en bedre løsning i disse krisetider?

Denne succes er en kollektiv succes, en kollektiv succes for dem, som ingen af de tilstedeværende her ser, nemlig Lise, Aris, Hans, Paul, Michel, Fred – hele personalet i baggrunden. Det er dette parlaments succes. Igen vil jeg gerne takke Fiona Hall, Britta Thomsen, Umberto Guidoni, Werner Langen og Anders Wijkman for den tillid, de har vist mig ved at lade mig lede forhandlingerne. Jeg vil også gerne rette en tak til især en person, Jean-Louis Borloo. Uden hans, hans kontors og ligeledes det franske formandskabs personlige bidrag kunne vi f.eks. ikke have lagt beslag på hr. Berlusconi i en hel weekend for en uge siden og færdiggjort dette direktiv. Der er derfor tale om en kollektiv succes, og det er nøjagtig det, som Europa kan opnå!

Jeg vil kort tale om indholdet. For det første indebærer dette direktiv investeringssikkerhed, for vi har bindende mål på mindst 20 %. Vi har bindende nationale mål, meget detaljerede nationale handlingsplaner og foreløbige mål, som Kommissionen nøje vil overvåge. Der vil blive lagt tilstrækkeligt pres på de 27 medlemsstater, for at de skal fokusere massivt på vindenergi, solenergi, vandenergi og biomasse.

Klausulen om en revision i 2014 er vag. Denne revisionsklausul indebærer dog ikke, at der sættes spørgsmålstejn ved målene, og der vil heller ikke blive sat spørgsmålstejn ved samarbejdsmekanismerne. Italiens industri for vedvarende energi takker mig i dag for, at vi i Europa i dag nu også kan gøre fremskridt med hensyn til vedvarende energi i et land som Italien.

De nationale mål – 34 % for Østrig, 17 % for Italien, 23 % for Frankrig – kan også opfyldes ved hjælp af samarbejdsmekanismerne. Dette var et af de punkter, vi var nødt til at ændre i Kommissionens forslag. Vi ønsker samarbejde og ikke spekulation vedrørende markedet for vedvarende energi. Dette er årsagen til, at vi var imod forslaget om handel med disse oprindelsesgarantier.

Infrastruktur er også vedvarende. Vi sørgede for, at elnettet bliver åbnet, at gasrørledningerne bliver åbnet, at der foretages massive investeringer i varmenet, og at bygninger, som f.eks. tagene på offentlige bygninger, fremover udnyttes til produktion af vedvarende energi.

Det punkt, som jeg som ordfører var mindre tilfreds med, er afsnittet om vedvarende energi i transportsektoren. Vores planet har sine grænser. Vi har begrænsede olieressourcer, men har også begrænsede arealer med landbrugsjord. Vi skal derfor have sat en stopper for myten om "store luksusbiler og firehjulstrækkere med pseudogrønt brændstof".

Vi skal ligeledes koncentrere os om elektromobilitet, og vi skal se meget nøjere på biomasse med hensyn til bæredygtighed. Sammen med miljø- og udviklingsbevægelsen vil Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance fra nu af kæmpe mod den vanvittige indførelse på markedet af bioethanol!

(Bifald)

Jean-Louis Borloo, *formand for Rådet*. – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil i lighed med ordføreren sige tak til en række personer, en tak, som skal opfattes som ægte og ikke som en høflighedsgestus, og sige, at det udførte arbejde er intet mindre end fremragende.

Naturligvis var visse punkter utilfredsstillende fra starten. De er til dels blevet rettet til, hvis jeg skal udtrykke det på en enkel måde, for så vidt angår brændstoffer, og ændret lidt, for så vidt angår fordelingen af jord. Med hensyn til resten er forskellen i den indsats, som de forskellige lande skal yde, og som ikke for alvor er blevet gjort til genstand for drøftelser, eller måske skulle jeg hellere sige for alvorlige indsigelser, et bevis på, hvad europæisk solidaritet virkelig er.

For så vidt angår vedvarende energi, er nogle lande nødt til at gøre en hel del mere, fordi de har kapaciteten til det. Andre yder en indsats inden for andre områder af overgangen. Efter min mening er det et ret enestående direktiv.

Andris Piebalgs, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Fru formand! Jeg vil indledningsvis takke ordføreren, hr. Turmes, skyggeordførerne og alle de personer, der har kæmpet for vedvarende energi. Jeg husker stadig forhandlingerne om vedvarende energi, opvarmning og afkøling og alle de emner, vi drøftede. Jeg synes, at vi har udarbejdet et direktiv til ug med kryds og slange. De bindende mål vil betyde, at foranstaltningerne og støtteordningerne for medlemsstater, der anvender vedvarende energi, vil være planlagte og langvarige. Dette vil gøre det muligt for nye teknologier at trænge ind på markedet og ikke kun indtage en marginal position. Vi foreslår en gennemgribende ændring.

Det er sandt, at forskellige lande har forskellige mål, men jeg vil også nævne særlig et aspekt, der blev bragt på bane i Rådet. Med undtagelse af blot et enkelt land forstod alle lande, at de kunne nå dette mål, og de har to supplerende instrumenter, som de kan anvende med henblik herpå. For det første bør vi foretage store investeringer i energieffektivitet, da det også bidrager til opnåelsen af de vedvarende mål. For det andet må vi ikke glemme nogen af sektorerne, for vi vil gerne henvende os til alle sektorer, ikke bare elsektoren, men ligeledes opvarmning, afkøling og transport. Det er derfor min opfattelse, at vi med den meget positive indstilling fra medlemsstaternes side kan være optimistiske, når vi ser frem mod dette mål.

Efter min mening er de foreslåede fleksibilitetsmekanismer måske ikke de mest ideelle. Jeg er imidlertid enig med Parlamentet og Rådet i, at det er nødvendigt, at vi investerer i en række teknologier på dette tidspunkt. Det værste, der kan ske, er, at vi hindrer udviklingen af særlige teknologier, som f.eks. solenergi, der i dag er dyrere end vindteknologi. Jeg synes, at det er korrekt at sikre støtteordninger og samtidig gøre det tilladt for medlemsstaterne at samarbejde. Jeg kan nævne en tjekkisk virksomheds investering i vindenergi i Rumænien. Det er netop det, vi forsøger at opnå. Vi ønsker massive investeringer, hvor det er billigst, men dette er ikke nødvendigvis ensbetydende med, at en given teknologi bør udelukkes.

Det er vigtigt, at der er truffet ledsageforanstaltninger, og at det er muligt at håndtere de fastlagte administrative hindringer samt andre foranstaltninger, der er absolut nødvendige for at opnå succes inden for dette område.

Med hensyn til transportsektoren er jeg mere positiv end ordføreren, idet jeg mener, at det er meget væsentligt, at vi tager fat på bæredygtighedskriterierne. Vi har bæredygtighedskriterier vedrørende drivhusgasser. Nogle ville mene, at de burde være strengere, men jeg mener, at de er strenge, og at motivationen er høj. For det andet er der ingen områder, der er fritaget for foranstaltninger, og efter min mening er også dette en revolutionerende ændring. Endelig behandler vi også emner, der omfatter direkte og indirekte ændringer af arealanvendelsen. Vi er klar over, at der endnu ikke foreligger tilstrækkelig videnskabelig dokumentation til, at der kan træffes en meget klar beslutning herom, men det fremgår tydeligt, at der er fastlagt en strategi med henblik på at opnå bindende ordninger på også disse områder. Efter min opfattelse er selv denne del af direktivet en enorm succes, da der for første gang nogensinde er blevet defineret bæredygtighedskriterier og sågar kriterier, som vil blive gennemført i den fastlagte form. Jeg mener, at der er behov for vedvarende energikilder i transportsektoren og ikke blot inden for områderne opvarmning, afkøling og elektricitet.

Jeg er meget stolt af det arbejde, som vores ordførere har udført i samarbejde med Rådet og med det franske formandskab. Jeg er overbevist om, at ikke blot 20 % af energiforbruget vil komme fra vedvarende energikilder i 2020, men meget, meget mere. I dag kan vi derfor føle os sikre, og vi vil blive rigtig glade i 2020.

Béla Glattfelder, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om International Handel*. – (HU) Fru formand! Udvalget om International Handel beskæftigede sig hovedsagelig med spørgsmålet om biobrændstoffer, da disse er relevante for den internationale handel. Udvalget om International Handel mener, at den internationale handel med biobrændstoffer – der i denne forbindelse grundlæggende er ensbetydende med indførsel fra tredjelande – ikke må føre til globale miljødelæggelser eller en øget forekomst af hungersnød. Udvalget om International Handel henstiller derfor til, at medlemsstaterne ved opfyldelsen af målsætningerne om biobrændstoffer ikke får tilladelse til at tage de indførte biobrændstoffer, der direkte eller indirekte er knyttet til skovrydning, eller som indføres fra lande, der modtager international fødevarerhjælp, eller som pålægger eksportafgifter eller andre eksportrestriktioner på landbrugsprodukter, i betragtning. Efter min mening er Europa også i stand til at producere biobrændstoffer, og vi vil først kunne mindske vores energiafhængighed, når vi begynder at anvende biobrændstoffer, der er produceret i Europa.

Mariela Velichkova Baeva, *ordfører for udtalelsen fra Økonomi- og Valutaudvalget*. – (BG) Fru formand! Jeg vil gerne lykønske ordføreren med de fremragende resultater. For at nå målene i direktivet om vedvarende energi er det nødvendigt, at vi skaber en lovgivningsmæssig ramme med henblik på at sikre langsigtede investeringsbeslutninger.

Den forudsigelige efterspørgsel på energi fra vedvarende kilder og på biobrændstoffer vil åbne en række muligheder, herunder f.eks. sikre risikovillig kapital til små og mellemstore virksomheder med henblik på at indføre nye teknologier på markedet.

De finansielle institutioner spiller en meget væsentlig rolle, selv i den nuværende vanskelige periode, med hensyn til at strukturere og handle med instrumenter for at finansiere projekter til fremme af vedvarende energi, energieffektivitet og andre mål. Dette muliggøres gennem fastlæggelsen af en lovramme med et langsigtet perspektiv på fællesskabsplan og nationalt plan, hvor der fokuseres på de lokale og regionale myndigheders rolle med hensyn til at påvirke politikker til fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende kilder.

Anders Wijkman, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer*. – (EN) Fru formand! Jeg er enig i, at dette direktiv om vedvarende energi er den bedste del af energi- og klimapakken. Jeg glæder mig især over, at det er lykkedes at forbedre bæredygtighedskriterierne for biobrændstoffer i væsentlig grad. Jeg mener, at ordføreren har gjort et fremragende stykke arbejde.

Vi bør lykønske os selv med dette direktiv, da andre dele af pakken lader meget tilbage at ønske. Hvis en fuldstændig gennemførelse af auktionsordningen udskydes til 2027 – en generation frem i tiden – og mere end 60 % af emissionsreduktionerne kan opnås i tredjelande, hvor er da den nødvendige motivation, og hvor er de nødvendige incitamenter til at omlægge energiproduktionen, transporten, industriproduktionen osv.? Dette er alvorligt for vores langsigtede indsats for at mindske emissionerne, men ligeledes for industrien. Det er nødvendigt med innovation. Hvis jeg var kommissær, ville jeg være lidt bekymret over risikoen for et kollaps på ETS-markedet som følge af de lave krav til handling i medlemsstaterne kombineret med recessionen.

Efter min mening er direktivet om vedvarende energi et fremragende eksempel. Direktivet vil give de nødvendige incitamenter til teknologisk udvikling, det vil skabe nye arbejdspladser, og det vil mindske afhængigheden af verden udenfor, og alle disse aspekter er særdeles nødvendige for os.

Inés Ayala Sender, *ordfører for udtalelsen fra Transport- og Turismeudvalget*. – (ES) Fru formand! Jeg bifalder også afslutningen på disse forhandlinger om direktivet om vedvarende energi. Frem for alt er vi på transportområdet af den opfattelse, at der nu er blevet udstukket klare retningslinjer. Erhvervslivet har krævet dette af hensyn til retssikkerheden. Det er også lykkedes os at medtage tilstrækkelige betingelser og en tilstrækkelig mangfoldighed i disse retningslinjer, således at ikke blot biobrændstoffer, men også andre faktorer, såsom brint eller elektricitet fra vedvarende energikilder, udgør elementer i den blanding, der er nødvendig for at opfylde såvel 20 %-målet og 10 %-målet inden for de 20 %.

Et grundlæggende punkt, som efter min mening er yderst væsentligt, er indførelsen af bæredygtighedskriterier. Disse kriterier skal selvfølgelig omfatte miljøkriterier, som f.eks. arealanvendelse og indvirkningerne heraf på tredjelande, men jeg mener også, at sociale kriterier er af afgørende betydning. Jeg anmoder Kommissionen om at tillægge dette område særlig stor betydning, da de sociale kriterier netop er det, som borgerne kræver af os i disse nedgangstider og i en tid med stor usikkerhed.

Med hensyn til revisionsklausuler mener jeg, at vi kan bidrage til udviklingen og forbedringen heraf bl.a. gennem nye lovforslag. De fælles bestemmelser vil også bidrage til, at medlemsstaterne i deres nationale handlingsplaner kan nå de målsætninger, som vi har fastlagt.

Endelig ønsker jeg at spørge Kommissionen om, hvilke planer den har for distributionsinfrastruktur og logistik, og ...

(Formanden afbrød taleren)

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Samuli Pohjamo, *ordfører for udtalelsen fra Regionaludviklingsudvalget*. – (FI) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordføreren for det enorme stykke arbejde, han har udført.

En bæredygtig og øget anvendelse af vedvarende energikilder er en positiv løsning for regionerne. Den vil skabe nye arbejdspladser, øge selvforsyningsgraden med hensyn til energi og samtidig udgøre et væsentligt bidrag til begrænsningen af klimaændringerne. Den vil endvidere øge det globale marked inden for maskiner og udstyr, der anvendes til produktion af vedvarende energi.

I sin udtalelse fremhævede Regionaludviklingsudvalget, at regionerne er af afgørende betydning, og at dette ligeledes er tilfældet med det fokus, der er rettet mod det lokale plan i forbindelse med direktivets gennemførelse. Der er behov for et tæt samarbejde inden for dette område. Det er også nødvendigt at udveksle gode erfaringer og forskningsresultater, produktudvikling og pilotprojekter.

Betingelserne og de klimabestemte faktorer varierer i høj grad mellem medlemsstaterne og regionerne. Dette fremgår også tydeligt af kompromisforslaget, der f.eks. vil gøre det muligt for vores udvalg at foreslå en bæredygtig, men begrænset anvendelse af tørv i produktionsprocesserne.

Det er vigtigt, at vi kan vedtage det kompromis, der er indgået i forbindelse med dette direktiv, som led i det, der er en historisk klima- og energipakke.

Csaba Sándor Tabajdi, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter.* – (HU) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest lykønske ordføreren, hr. Turmes, da dette er et særdeles væsentligt direktiv. Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter glæder sig over, at Kommissionen har holdt ord, idet vi for et år siden, da Parlamentet vedtog min betænkning om biogas, aftalte med kommissær Fischer-Boel, at der ikke ville blive udarbejdet et særskilt direktiv om biomasse, men at vi i stedet ville behandle spørgsmålet om biomasse i forbindelse med vedvarende energikilder. Jeg takker Kommissionen for at have fastholdt denne beslutning. Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter mener, at biomasse og biogas spiller en afgørende rolle blandt de vedvarende energikilder. Med hensyn til biomasse er det imidlertid uacceptabelt, hvis det indebærer rydninger af skove eller fjernelse af arealer, der er egnede til fødevarerproduktion. Produktionen af biobrændstoffer og biomasse må under ingen omstændigheder ske på bekostning af fødevarerproduktionen. Det amerikanske bioethanolprogram er et negativt eksempel på, i hvor høj grad programmet, der er baseret på majs, har medført prisstigninger.

Werner Langen, *for PPE-DE-Gruppen.* – (DE) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest oplyse, at Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige demokrater) og De Europæiske Demokrater tilslutter sig det opnåede kompromis. Forhandlingerne har været hårde, og Claude Turmes har ydet en stor indsats i dem. I Udvalget om Industri, Forskning og Energi stod vi med 1 500 ændringsforslag fra udtalelserne, der skulle behandles, og idérigdommen var stå stor, at der konstant blev fremsat nye forslag. Gennem samarbejde har vi ikke desto mindre opnået et vellykket resultat, og jeg vil især takke chefforhandleren, Frankrigs faste repræsentant, hr. Léglise-Costa, der bevarede den fornødne ro og kontrol gennem alle disse yderst vanskelige forhandlinger, som mindst omfattede ti runder. Claude Turmes er endelig nået frem til et kompromis, som vi fuldt ud kan støtte, da det åbner op for alle muligheder for en formålstjenlig anvendelse af vedvarende energikilder.

Kommissær Dimas har sagt, at han støtter hele pakken, selv om der måtte være et eller flere punkter, som han ikke ville kunne tilslutte sig. Det forslag, der kom fra kommissær Piebalgs' side, var virkelig nyttigt. Med hensyn til dette har vi kunnet gennemføre forhandlingerne på et fast grundlag uden at være nødsaget til at ændre særlig meget i modsætning til nogle andre emner, som stadig skal forhandles. På dette grundlag kan vi sammen gøre fremskridt inden for vedvarende energi, få medlemsstaterne til at opfylde deres forpligtelse til at udvikle moderne teknologier og således nå vores fælles mål på mindst 20 % vedvarende energi inden 2020.

Der er desværre et punkt i det samlede kompromis, som jeg mildest talt ikke synes er optimalt, og det er Kommissionens forslag om at indføre fleksible mekanismer. Her skal Parlamentet og Rådet slå bremsen i. Efter min mening ville det have været bedre, hvis vi havde åbnet op for nye muligheder i medlemsstaterne. Trods dette forbehold vedrørende dette ene punkt kan min gruppe imidlertid fuldt tilslutte sig denne pakke.

Britta Thomsen, *for PSE-Gruppen.* – (DA) Tak hr. formand. For 22 måneder siden var der ikke mange, der troede, at EU ville forpligte sig til, at 20 % af vores energiforbrug i 2020 skulle komme fra vedvarende energikilder. Det er intet mindre end verdens mest betydningsfulde energilovgivning, som vi skal vedtage her i Europa-Parlamentet i morgen. Med den kan vi endelig se enden på flere hundrede års afhængighed af olie og gas – en afhængighed, der har skadet vores klima og skabt krige, ufred og ulighed over alt i verden. Vejen hertil har da også været bumpet og fuld af forhindringer, men når vi står her i dag, så er det i erkendelse af, at vi ikke længere kan lade stå til. Vi bliver nødt til at handle, og med direktivet for vedvarende energi tager vi det første skridt hen imod en renere og bedre verden.

For vores energiforbrug er hjørnesten, når vi taler om at gøre noget ved klimaforandringerne. For hvis det lykkes os at omstille vores energiforbrug og få kvitteret brugen af de fossile brændstoffer, så vil det også lykkes os at gøre noget ved klimaforandringerne. Aftalen, vi har nået med Det Europæiske Råd, er et godt resultat set fra den socialistiske gruppes side, for vi har fastholdt de overordnede bindende mål, så uanset hvor mange krumspring nogle af landene har gjort, vil 20 % af EU's energiforbrug i 2020 komme fra grøn energi. Vi har sikret bindende mål, som at mindst 10 % af energiforbruget i transportsektoren skal komme fra vedvarende energikilder, og så har vi sikret, at biobrændstoffer bliver produceret på en forsvarlig og bæredygtig måde, og vi har fra den socialistiske gruppe også betonet nødvendigheden af den sociale bæredygtighed. Vi er også glade for at andengenerationsbiobrændstoffer tæller dobbelt i regnskabet, så der er motivation til at udvikle nye energiteknologier. Og endelig har vi sikret fundamentet for en industri med to millioner nye job i Europa og forskning i grønne energiteknologier, så jeg tillader mig at være stolt i dag. Stolt over at Europa-Parlamentet har vist handlekraft og glad for, at den socialistiske gruppe har haft afgørende indflydelse, så vi i morgen kan bakke op om denne lov. Og mange tak til alle kollegerne for det her exceptionelt fantastiske samarbejde.

Fiona Hall, *for ALDE-Gruppen.* – (EN) Hr. formand! Jeg er skuffet over, at der er slækket på emissionsreduktionskravene i en del af klimapakken. Det er nødvendigt, at EU styrer målrettet mod en

fremtid med lavere kulstofemissioner, for ellers vil EU blive overhalet indenom af andre lande, der nu er ivrige for at indhente det forsømte. Jeg tror, at vi vil komme til at fortryde denne spildte mulighed for at skabe orden i eget hus før resten af verden.

Men med direktivet om vedvarende energi er det lykkedes Parlamentet at overtale medlemsstaterne til at indse nødvendigheden af at foretage radikale ændringer i den måde, hvorpå vi tilvejebringer den energi, vi skal bruge. Jeg vil gerne takke Claude Turmes, for hans målrettede indsats muliggjorde dette vellykkede resultat.

Med hensyn til sektoren for vedvarende energi giver direktivet retssikkerhed og fejler hindringerne for fremskridt, som f.eks. nettilslutning, af vejen. Hvad angår vedvarende energi på transportområdet, er sektoren blevet pålagt at opfylde strenge krav for biobrændstoffer, hvilket jeg glæder mig over. Jeg er lettet over, at der i slutteksten ydes beskyttelse til arealer med en stor biologisk mangfoldighed og jord med store kulstoflagre, og at kravet om reduktion af drivhusgasser er blevet øget fra Kommissionens oprindelige forslag på 35 % til 60 % for nyinstallationer fra 2017. Det, der er afgørende, er, at virkningerne af en indirekte ændring af arealanvendelsen nu vil blive medtaget ved beregningen af drivhusgasreduktioner, og at biobrændstoffer uden risiko for bivirkninger vil blive tilgodeset. Indvirkningerne på fødevarepriserne vil blive overvåget og håndteret gennem regelmæssige indberetninger og ved revisionen i 2014.

Hvis Parlamentet havde fået sin vilje, ville visse tiltag have været kraftigere og mere umiddelbare. Dette er ikke desto mindre et slutdokument, som fortjener Parlamentets tilslutning.

Ryszard Czarnecki, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Jeg takker ordføreren for hans betænkning. Jeg vil gerne minde Parlamentet om, at der inden rådsmødet blev indgået et kompromis om tre af de seks betænkninger i energi- og klimapakken. Dette kompromis var ikke fornuftigt. På daværende tidspunkt kunne man sige, at Europas energi- og industriglas var halvfuldt, da der var opnået enighed om en fælles holdning til halvdelen af direktiverne. Skeptikere ville ikke desto mindre være forpligtede til at påpege, at ovennævnte glas var halvtomt. Efter topmødet er EU's glas imidlertid nu fyldt til randen.

Kompromiset er ikke let. Det forpligter medlemsstaterne, herunder de nye, til at yde en økonomisk indsats af enorme dimensioner uanset omstændighederne. Standarderne i kompromisudgaven er blevet hævet, og der er fastsat et højere niveau for vores region. Vi skal huske på, at alle disse tal og indikatorer, som det er så let at forpligte sig til på papiret, bestemmer omfanget af de faktiske midler, der tilvejebringes gennem vores skatter. De vil også afgøre skæbnen for de reelle arbejdspladser, der nu er truet.

Umberto Guidoni, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi står over for et vigtigt kompromis for Europa, selv om det har været en bitter pille at sluge for Parlamentet.

Især den tekst om vedvarende energi, der var et resultat af trepartsforhandlingerne, indeholder en klar definition af målsætningerne, og frem for alt anføres det heri, at disse er obligatoriske. 2014-revisionsklausulen skal opfattes som nøglen til øget fleksibilitet med hensyn til at nå reduktionsmålet, der ligger på 20 %, og, hvis betingelserne er gode, som kan hæves til 30 % inden 2020. Det bør bemærkes, at den mest virkningsfulde og økonomisk fordelagtige måde at indføre fleksibilitet for medlemsstaterne på er at fastsætte nationale effektivitetsmål for bygge-, transport- og industrisektoren og for en bedre udnyttelse af elektricitet.

Det obligatoriske mål på 10 % for biobrændstoffer bør suppleres med effektivitetskrav til produktionsprocesserne under overholdelse af miljømæssige og sociale bæredygtighedskriterier. Biomasse bør anvendes inden for ukontroversielle områder og bør rettes mod mere effektive konversionsteknologier, for så vidt angår første- og andengenerationsbiobrændstoffer. Rådets enighed og Parlamentets vilje sendte et positivt budskab om, at vi ikke kan håndtere denne alvorlige økonomiske krise uden at ændre vores strategi. Personer som hr. Berlusconi, der gjorde nar af EU's "three winds"-direktiv og kaldte det en virkelighedsfjern plan, tog fejl.

Den pakke, som Parlamentet er blevet anmodet om at vedtage, går et stykke ad vejen i retning af at fremlægge innovative løsninger til afhjælpning af konsekvenserne af klimaændringerne, selv om pakken er blevet udvandet som følge af medlemsstaternes egoisme. Hvis vi ikke kan handle hurtigt, vil dette problem blot tynde den europæiske økonomi og frem for alt de europæiske borgers liv endnu mere.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Hr. formand! Formålet med det direktiv, som forhandlingerne omhandler, er at fremme anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og udgør en del af energi- og klimapakken. Jeg stemmer imod denne pakke i morgen, da jeg er af den faste overbevisning, at den lovgivning, der er blevet

præsenteret for os som en tilkæmpet aftale mellem 27 stats- og regeringschefer, er uforståelig, overflødig og potentielt farlig. Jeg håber ikke, at den nogensinde bliver gennemført fuldt ud.

Processen, der omfattede udarbejdelsen af og forhandlingerne om klimapakken som helhed, mindede mest af alt om H.C. Andersens eventyr "Kejserens nye klæder". De ministre, der afslutningsvis enstemmigt godkendte dette sammensurium af kaotiske love, instrukser, sanktioner og bøder i Bruxelles, giver ofte udtryk for helt modsatte synspunkter i deres hjemlande. I private samtaler har de sågar beregnet de negative konsekvenser af dette klimavenlige vanvid og anerkendt, at denne grønne boble vil skade deres hjemlands økonomi. De har imidlertid været bange for at bruge deres veto til at forkaste et lovforslag, der ikke vil medføre andet for EU end et yderligere tab af konkurrenceevne.

Ingen af politikerne udtalte sig ansvarligt om, hvordan det nye direktiv og de nye forordninger vil øge varme- og eludgifterne. Hvorfor er det nødvendigt med nye registre og årsberetninger for at tilvejebringe en oprindelsesgaranti? Hvorfor skal en usikker kilowatt-time produceret af en vindmølle i et forsyningsnet have forrang for en pålidelig kilowatt-time produceret på et atomkraftværk? Er der nogen medlemmer, der f.eks. formår at beregne normaliseringsreglen for hensyntagen til energi produceret på vandkraftværker? Parlamentet vil i morgen via en kompliceret formel bruge denne regel til at udstede ordrer til alle EU's vandkraftværker. Bortset fra ordføreren og et par tjenestemænd er der så overhovedet nogen, der er klar over, hvad jeg taler om?

Hvis vi vil arbejde for borgernes interesser og sikre en bæredygtig udvikling, kan vi ikke forvise alle former for industriproduktion fra EU, sætte vores lid til vinden og regnen, blokere atomkraft og forhøje energipriserne i det uendelige ved at iværksætte ubrugelige bureaukratiske foranstaltninger. Derfor bør vi i morgen afvise hele klimapakken.

Alejo Vidal-Quadras (PPE-DE). – (ES) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi er nødt til at anerkende, at dagens forhandlinger og morgendagens afstemning er krydret med en noget bittersød aroma, der både har en positiv og negativ side.

Den negative side er, at intensiteten og hastigheden i denne procedure, som vi har gennemført, har medført, at et stort antal medlemmer har følt sig sat uden for og udelukket fra en stor del af forhandlingerne om en pakke foranstaltninger, som vi alle ved klart er den væsentligste pakke i denne valgperiode.

På den positive side er jeg overbevist om, at resultatet af disse maratonforhandlinger er tilfredsstillende, hvilket vi langt om længe kan sige.

Dette er en fælles forhandling om pakken som helhed, men lige nu taler vi om direktivet om vedvarende energi, og jeg vil gerne fremhæve nogle punkter, som specifikt omhandler dette emne.

For det første er det korrekt at fastholde biobrændstoffernes andel på 10 %, for Europas problem er netop forsyningssikkerheden.

De nationale støtteplaner, der ligeledes videreføres, har været meget vellykkede i visse medlemsstater, herunder især i Spanien. Det forhold, at disse planer opretholdes, er derfor også en rigtig god nyhed fra mit synspunkt.

Formålet med fleksibilitetsmekanismerne er at hjælpe de medlemsstater, der har de ringeste muligheder for at deltage i dette ambitiøse projekt om at sætte skub i den vedvarende energi, med at samarbejde med de medlemsstater, der har de bedste muligheder herfor. Dette er også et yderst positivt bidrag.

Dette direktiv om vedvarende energi sender afgjort et meget stærkt og tydeligt signal til det europæiske erhvervsliv, som vil tilskynde dem til at handle på et klart og sikkert grundlag. Dette vil afføde enorme muligheder for virksomhedsaktiviteter og jobskabelsesmuligheder både i Europa og på verdensplan.

Kort sagt indleder denne lovgivningspakke en ny æra med tilsagn om miljøkvalitet af en sådan størrelse og et sådant omfang ...

(Formanden afbrød taleren)

Mechtild Rothe (PSE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil starte med at lykønske ordføreren med det fremragende stykke arbejde. Tusind tak! Disse retningslinjer giver os nu en stor mulighed for at sætte de energimæssige ændringer, som EU har brug for, i gang med fornyet energi.

Vi ved, at klimaændringerne, som sker med opsigtsvækkende fart, forudsætter, at vi fokuserer klart på vedvarende energi og energieffektivitet. Det, der i dag er blevet fremlagt for os som et kompromis med Rådet,

er et rigtig godt resultat. Den trussel mod de vellykkede nationale støtteordninger, som Kommissionens forslag om handel med attester udgjorde, er slettet. Den fleksibilitet, der er af afgørende betydning, hvis vi sammen når og forhåbentlig overstiger målet på 20 %, tilvejebringes gennem reelle samarbejdsmekanismer. Derudover er de nationale handlingsplaner, der indeholder en beskrivelse af strategien for en forøgelse af den vedvarende energi, blevet skærpet væsentligt.

På den ene side har Parlamentet i væsentlig grad forbedret de økologiske kriterier for biobrændstoffer, og på den anden side har det tilføjet sociale kriterier. Jeg takker derfor ordføreren og hele delegationen for dette resultat.

Roberts Zīle (UEN). – (LV) Hr. formand! For det første ønsker jeg at takke hr. Turmes og alle trepartsforhandlingernes medlemmer for den aftale, der er indgået. Efter min mening er kompromisset om direktivet om vedvarende energi vigtigt, da vi ikke har afvejet fra de mål og aktiviteter, som vi tidligere har fastlagt, uanset den finansielle og økonomiske krise og det forhold, at priserne på fossile brændstoffer på kort sigt er faldende. For så vidt angår transportområdet, vil jeg fremhæve, at det er godt, at disse bæredygtighedskriterier fremlægges, og at der ligeledes er fastlagt en ordning til fremme af en ny generation biobrændstoffer, der efter min mening er et godt kompromis i denne kritiske situation, som omfatter fødevarerproduktion og biobrændstoffer. Endelig glæder jeg mig også over, at et så lille europæisk land som Letland også er blevet hørt, og at målet for Letland, der har en bemærkelsesværdig stor andel af vedvarende energi, som allerede er den højeste i EU, er blevet nået og formindsket. Dette viser tillid til EU's forståelse for også de små staters situation.

Roger Helmer (NI). – (EN) Hr. formand! I denne tid, hvor vi alle sammen bekymrer os om energisikkerhed, er det naturligvis rigtigt, at vi skal satse på vedvarende energi, men det skal være en såvel miljømæssig som økonomisk bæredygtig vedvarende energi. I denne forbindelse er jeg meget bekymret over det hurtige fremstød for vindenergi, især i mit hjemland, hvor vi har fastlagt for optimistiske og helt uopnåelige mål for vindenergien. Det fremgår ikke klart, at vindenergien kan opfylde disse kriterier, da denne energiform er meget dyr og allerede tvinger eludgifterne for hårdt trængte familier og for virksomheder i vejret.

Der anvendes meget energi til produktion, konstruktion, transport og opsætning af vindmøller. Det drejer sig om væsentlige mængder CO₂, der udsendes i forbindelse med udgravningen til fundamenter, infrastruktur, veje og kabelføringer. Min største bekymring i dag vedrører imidlertid ikke disse spørgsmål, men derimod indvirkningerne på lokalsamfundene. Vindmølleparker breder sig som en steppebrand i den region, jeg bor i, altså Leicestershire og Northamptonshire, og disse vindmølleparker er skæmmende, de har en negativ indvirkning på ejendomsværdierne, og de ødelægger liv og hjem og samfund. Vi bekymrer os i stigende grad om de sundhedsmæssige virkninger af lavfrekvenslyde, især om natten, som forstyrrer de lokale indbyggers søvn mønster. Det er på tide, at vi beskytter de borgere, som vi repræsenterer. Jeg er af den overbevisning, at der ved lov burde fastlægges en minimumsafstand mellem nye vindmøller og bebyggelse på mindst tre kilometer.

Reino Paasilinna (PSE). – (FI) Hr. formand! Tak til alle ordførerne.

Der sker en masse. EU har været med til at finde en afslutning på krigen i Georgien, vi er begyndt at forsøge at begrænse den omfattende finanskrisen, og nu er vi i færd med at udarbejde en energipakke, der heller ikke er venstrehåndsarbejde.

Det er blevet fastlagt, hvilke erhvervssektorer der vil få tildelt emissionskvoter. Det er vigtigt, at der ikke sker et fald i investeringerne med arbejdsløshed til følge. Det ville være sket ud over finansieringsfaldet, hvilket ville have været en fatal kombination. Samtidig får beskæftigelsen en saltvandsindsprøjtning, da erhvervslivet ikke flytter til andre lande, og energieffektiviteten er stigende, og derfor er der behov for teknologier.

Jeg glæder mig over, at vores forslag om at benytte perioden 2005-2007 som den grundlæggende referenceperiode blev vedtaget, da dette vil være retfærdigt. Europa har nu lagt sig i spidsen for ændringerne. Ændringerne er baseret på solidaritet, der også omfatter dem, som endnu ikke er så energieffektive.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Hr. formand! Jeg takker ordføreren og tilslutter mig det kompromis, der er opnået om forslaget til et direktiv om vedvarende energi. Jeg vil også benytte lejligheden til at komme med et par bemærkninger.

Når vi taler om vedvarende energikilder, tænker vi på udnyttelse af vindenergien, solenergien, den geotermiske energi, bølgekraften, flodernes hældningsgrad, biomasse og biogas. Desværre kan anlæggene til produktion af vedvarende energi få negative indvirkninger på miljøet eller begrænse fødevarerproduktionen, selv om

dette ikke nødvendigvis er tilfældet. Det er derfor vigtigt, at vi bruger vores sunde fornuft som udgangspunkt, når vi iværksætter alle vores tiltag og gennemfører dybtgående analyser. Vi bør ligeledes tilstræbe at mindske udgifterne til udnyttelse af vedvarende energi ved at finde innovative løsninger. I virkeligheden er vedvarende energi ikke nødvendigvis dyr. Vi bør desuden beregne de supplerende udgifter og ligeledes tage højde for de miljøskaer, der forårsages som følge af udnyttelsen af de traditionelle energikilder.

I denne forbindelse vil jeg gerne fremhæve nødvendigheden af at inddrage de lokale myndigheder i navnlig byområderne. Vi bør også informere borgerne grundigt herom. Energibesparelser og rationel udnyttelse af energi er desuden meget vigtige tiltag. Vi må ikke sætte Moder Jords ressourcer over styr.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Lad mig først og fremmest sige, at de interessante argumenter i disse forhandlinger om en af hjørnestenene i EU's politik om klimaændringer og energi gør indtryk.

I denne tid, hvor der sker store omvæltninger i vores økonomi, beundrer jeg den måde, hvorpå det franske formandskab – også i samarbejde med præsident Berlusconi, der fortjener en tak og anerkendelse herfor – har forsøgt at håndtere et område, der ubestrideligt bidrager til at ødelægge og forurene jorden, og samtidig sikre rimelige vilkår for erhvervslivets overlevelse. Turmes-betænkningen forbedrer fremtidsudsigterne, og der hersker ingen tvivl om, at vi vil få brug for energi fra vedvarende energikilder.

Jeg kan tilslutte mig betænkningens overordnede sigte og ændringsforslagene, herunder især ændringsforslag 1, 2, 4, 5 og 7, og jeg agter at stemme for, selv om jeg ville ønske, at visse instrumenter til produktion af vedvarende energi blev vurderet anderledes i lyset af, at der stadig mangler at blive foretaget en egentlig vurdering af og forhandling om deres indvirkninger. I de foreslåede målsætninger skal der imidlertid tages højde for såvel den sociale som den miljømæssige bæredygtighed, og om man vil bæredygtigheden i forbindelse med alle aspekter af vores produktionsindustri.

Teresa Riera Madurell (PSE). – (ES) Hr. formand! Denne betænkning udgør utvivlsomt et særdeles væsentligt skridt i retning mod en mere sikker, mere konkurrencedygtig og mere bæredygtig energiordning. Jeg ønsker således at lykønske ordføreren med det fremragende arbejde, han har udført, og som gjorde det muligt for Parlamentet at spille en ledende rolle i denne proces.

Jeg beklager imidlertid, at 2014-revisionsklausulen er blevet bevaret. Nok er der blevet indført visse forholdsregler for at sikre, at den hverken påvirker 20 %-målet eller medlemsstaternes kontrol over deres nationale støtteordninger, men jeg synes ikke, at disse forholdsregler er tilstrækkelige.

I kraft af den nuværende ordlyd kan nogle medlemsstater måske klage over at handelen med attester for vedvarende energi er blusset op igen, hvilket er en fare, som vi arbejdede så hårdt på at undgå under forhandlingerne om dette direktiv.

Som parlamentsmedlemmer er det vores pligt at holde øje med og sikre, at der ikke tages let på opnåelsen af målene, og at tilskynde EU til at fremme den vedvarende energis enorme potentiale i hele resten af verden.

Vi glæder os derfor over initiativet med hensyn til oprettelsen af et internationaltagentur for vedvarende energi til fremme af vedvarende energi også uden for EU.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Hr. formand, mine damer og herrer! Efter min mening er det meget glædeligt, at aftalen om klimaændringspakken blev vedtaget med enstemmighed, da det er tydeligt, at vi kun vil kunne gøre reelle fremskridt, hvis enstemmigheden råder. For det første vil jeg minde om, at der i dette kompromis' ordlyd er fundet en løsning for de medlemsstater, der reducerede deres emissioner i perioden 1990-2005 med mindst 20 %. Løsningen burde imidlertid have været endnu mere dristig, da reduktionen i f.eks. mit hjemland, Letland, allerede har ligget på 57 % i perioden 1990-2005, og da den samlede finansiering fra auktioner, der er til rådighed for at kunne gennemføre pakken, er blevet væsentligt reduceret. For det andet skal vi for at kunne nå 2020-målene oprette en effektiv EU-bonusordning til støtte for virksomheder og enkeltpersoner, der udnytter eller indfører vedvarende energikilder. Dette kunne gøres ved at dække en del af udgifterne til at foretage disse ændringer. For de medlemsstater, der ikke råder over tilstrækkelige budgetmidler, kunne denne opgave ellers vise sig at være umulig at løse. Kommissionen burde også yde en større indsats for at finde ressourcerne til produktionen af mere effektive og billigere vedvarende energiteknologier. For at forbedre verdens klimasituation er det nødvendigt at tilvejebringe disse teknologier til en acceptabel pris ...

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Vedvarende energi skal udgøre 20 % af energiforbruget i 2020. Dette er et meget ambitiøst mål i lyset af den nuværende situation i Europa. På

nuværende tidspunkt udgør den vedvarende energi 8,5 % af det samlede energiforbrug. Hvert enkelt land skal finde de ressourcer, som det bedst vil kunne udnytte inden for sit eget område.

Det er værd at bemærke, at de lokale myndigheder i stigende grad er villige til at udnytte den vedvarende energi. Efter min mening hersker der ingen tvivl om, at sektorens fremtid afhænger af lokale initiativer. Disse vil blive bakket kraftigt op på nationalt og europæisk plan, herunder gennem økonomisk støtte.

Det er derfor af afgørende betydning at tilskynde til sådanne tiltag, at vise de fordele, initiativerne vil medføre og at støtte allerede igangsatte initiativer. Der er vidtrækkende fordele, som f.eks. flere arbejdspladser, indtægter, skatteindtægter og først og fremmest vedvarende energikilder.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Hr. formand, kommissærer, mine damer og herrer! Denne betænkning er en ubestridelig sejr for Parlamentet. Faktisk skal vi skabe balance inden for to områder, nemlig energiproduktion fra alle mulige kilder, herunder vedvarende og alternative kilder, og energiproduktion og -forbrug samt miljøbeskyttelse.

Dette direktiv er et væsentligt instrument til opnåelsen af denne balance. Det er vigtigt at vedtage økonomisk effektive politikker og foranstaltninger for at minimere byrden på energiforbrugere og til fordel for samfundet. Støtten til direktivet er imidlertid ligeledes ensbetydende med støtte til de teknologier, der traditionelt er blevet anvendt til energiproduktion, såfremt disse er sikre, bæredygtige og pålidelige, hvilket er en vigtig faktor med hensyn til f.eks. atomkraft. Dette betyder, at det er nødvendigt med fleksibilitet.

Derfor vil jeg igen fokusere på problemet med de atomreaktorer, der er blevet lukket ned på kraftværket i Bulgarien, som skal kompenseres tilstrækkeligt og behørigt, således at Bulgarien fortsat kan deltage ...

(Formanden afbrød taleren)

Romana Jordan Cizelj (PPE-DE). – (SL) Hr. formand, mine damer og herrer! I sidste uge i Poznan kunne jeg med egne øjne se de store håb, som den øvrige verden har, når det kommer til EU. Vi er blevet tilskyndet til fortsat at føre an med hensyn til klimaændringer. USA og Australien har også antydnet, at de vil bevæge sig i samme retning som den, vi har valgt.

Hermed lægges der naturligvis et kæmpe ansvar på vores skuldre. Et ansvar for at vedtage fornuftige love og gennemføre disse. Dette ansvar bliver ikke mindre af, at vores retsakt ikke indeholder sanktioner. Jeg opfordrer derfor medlemsstaternes regeringer og medlemmerne til at sikre, at vi virkelig opfylder vores målsætninger.

Jeg vil også gerne fremhæve to andre aspekter, nemlig at det er nødvendigt at investere i transportnetværk, samtidig med at der foretages investeringer i produktionskapacitet inden for området vedvarende energi. Intelligente net spiller en særdeles væsentlig rolle i denne henseende, da de gør det muligt at fordele elproduktionen. Som det sidste punkt bør vi øge anvendelsen af biomasse ...

(Formanden afbrød taleren)

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske ordføreren, hr. Turmes. Fremme af energi fra vedvarende energikilder forudsætter et fast tilsagn fra medlemsstaterne om at ville modernisere deres energiforsyningsstruktur, gennemføre en funktionel adskillelse og sammenkoble de forskellige energiforsyningsnet i Europa, således at producenterne af vedvarende energi kan få adgang til energitransport- og -distributionsnet.

I EU's økonomiske genopretningsplan er der afsat betydelige beløb til energieffektivitet, vedvarende energi, sammenkobling af de forskellige energiforsyningsnet og en kraftig forøgelse af energieffektiviteten. Dette betyder således, at fremme af vedvarende energi kan skabe nye arbejdspladser og bidrage til den økonomiske udvikling.

Det er nødvendigt at foretage væsentlige investeringer for gradvist at mindske afhængigheden af fossile brændstoffer og effektivisere de eksisterende energiproduktionsanlæg. For så vidt angår biobrændstoffer, er EU nødt til at investere i forskning i andengenerationsbiobrændstoffer ...

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne redegøre for et par overvejelser, jeg har gjort mig vedrørende biobrændstoffer. Vi er klar over, at biobrændstoffer er en meget modsætningsfyldt form for energi, for hvis vi indfører biobrændstoffer fra udviklingslandene, er der fare for at ødelægge regnskoven eller skabe hungersnød mange steder. Samtidig kan tredjegenerationsbiobrændstoffer navnlig være nyttige med hensyn til at skabe en overordnet balance i energiregnskabet, og jeg mener derfor grundlæggende, at vi bør producere biobrændstoffer fra egne kilder, således at det europæiske landbrugs overskudskapacitet

anvendes til dette formål. F.eks. ligger næsten 1 mio. ha i Ungarn brak. Hvis vi kan bruge disse arealer innovativt til produktion af biobrændstoffer og samtidig bevare deres naturlige kvaliteter, dvs. ikke bruge dem til intensiv dyrkning, ville vi på en og samme tid tale miljøets sag og opfylde den målsætning, som hr. Turmes nævnte, om hovedsageligt at trække på vores egne kilder i EU for at få ...

Claude Turmes, ordfører. – (FR) Hr. formand! Tak alle sammen, og tak for blomsterne. Det har været en fornøjelse at samarbejde med jer. Jeg vil blot komme med to eller tre korte bemærkninger.

For det første har kommissær Piebalgs fuldstændig ret. Vi taler her om 20 %, men for mig at se er de 20 % et minimum. Jeg er overbevist om, at vi i 2020 vil ligge højere end 20 %, da udgifterne til teknologi vil falde, og da hele systemet og hele økonomien vil blive bygget op omkring vedvarende energikilder.

På elektricitetssiden vil vi gå fra at have de nuværende 15 % til 35 % grøn el i 2020. Hvad kan stoppe os fra nå op på 50 % i perioden 2025-2030? Fra i morgen indleder dette direktiv derfor den grønne energirevolution, og jeg efter min mening bliver vi næste år nødt til at understøtte det med to foranstaltninger. For det første er det nødvendigt med flere penge fra Den Europæiske Investeringsbank.

For det andet beder jeg Kommissionen om at være meget opmærksom på det regionale samarbejde, dvs. samarbejdet mellem Nordsølandene og Østersølandene, det regionale samarbejde om den solenergiplan, som Frankrig har lanceret, og ligeledes det regionale samarbejde om biomasse, når den næste år fremlægger sin handlingsplan for vedvarende energi. Ville det ikke være en god idé at oprette et ekspertisecenter i Polen for at sætte skub i udnyttelsen af biomasse i hele Østeuropa kombineret med varmenet?

Den grønne revolution er derfor begyndt. Nu kan vi koncentrere os om energieffektivitet. Målet om en energieffektivitet på 20 % er ikke blevet nævnt tilstrækkeligt i de seneste måneder. Vi kunne ikke nå alt. Derfor skal fokus i 2009 og 2010 nu rettes mod energieffektivitet, bygninger, transportlogistik, elektronik og elmotorer. Sverige, Spanien og Belgien, der skal varetage formandskabet, skal i samarbejde med Parlamentet og Kommissionen gøre energieffektivitet til endnu en "succeshistorie" for EU, så vi kommer på rette spor.

Jeg vil gerne takke alle for den store fornøjelse, det har været at samarbejde med Dem. Jeg har nærmest fået opfyldt en livsambition, en drøm, og jeg er derfor taknemmelig for, at medlemmerne har bidraget til, at jeg har fået opfyldt så mange mål i forbindelse med dette projekt.

Formanden. – Tak til hr. Turmes, og tillykke med den succes, der er opnået i disse forhandlinger, og som vil blive opnået ved afstemningen i morgen.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det Europæiske Råd har for nylig drøftet lovgivningspakken om energi og klimaændringer. Det største problem var finanskrisen og den økonomiske krise. Vi kan imidlertid ikke se bort fra den hermed forbundne fødevarekrise. I dagens EU er et økonomisk levedygtigt landbrug en forudsætning for at sikre borgernes fødevarer sikkerhed.

Jeg er enig i hr. Turmes' bekymringer med hensyn til biobrændstoffer og hans modstand mod målet om udnyttelse af disse brændstoffer til dækning af 10 % af det samlede brændstofforbrug, hvilket Kommissionen støtter. Nogle mener, at energiafgrøder er årsagen til fødevarekrisen og stigningen i fødevarepriserne. Disse afgrøder tegner sig imidlertid ikke for mere end 2 % af EU's aktuelle landbrugsproduktion.

Der er risiko for, at en ubegrundet stigning i produktionen af biobrændstoffer vil konkurrere med fødevareproduktionen. Denne risiko kan afhjælpes ved, at der vedtages en tydeligt afgrænset lovgivning, og ved at der fastlægges konkrete målsætninger i de nationale handlingsplaner.

Vi må ikke se bort fra de fordele, der er forbundet med anvendelsen af biobrændstoffer, som f.eks. mindre afhængighed af fossile brændstoffer og en reduktion i drivhusgasemissioner. I lande med et betydeligt landbrugspotentiale såsom Rumænien, Bulgarien eller Polen udgør anvendelsen af biobrændstoffer et socioøkonomisk alternativ, der kan gennemføres med henblik på at udvikle landdistrikterne og øge miljøbeskyttelsen ved at udnytte det potentiale, som er forbundet med energieffektivitet og vedvarende energikilder.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Vedtagelsen af dette direktiv vil øge investorernes tillid og skabe en lovramme, der er af afgørende betydning for planlægningen af fremtidige investeringer med henblik på at nå de ambitiøse mål inden 2020. Direktivet om energi fra vedvarende kilder indeholder økonomiske muligheder for at udvikle nye erhvervssektorer og skabe næsten to millioner arbejdspladser inden 2020. Dette er en yderst vigtig opgave i lyset af den nuværende finansielle og økonomiske krise.

Forslaget til direktiv om fremme af anvendelsen af vedvarende energikilder indeholder obligatoriske juridiske målsætninger for hver enkelt medlemsstat om størrelsen af den overordnede andel vedvarende energi, der skal anvendes. Som følge heraf ventes Rumænien at øge sin anvendelse af vedvarende energi som en del af det samlede energiforbrug fra 17,8 % i 2005 til 24 % i 2020. De vedvarende energikilders andel af det interne bruttoenergiforbrug i Rumænien vil i 2010 udgøre 11 %.

I den efterfølgende periode vil det fastsatte nationale mål for anvendelsen af vedvarende energikilder til produktion af elektricitet blive opfyldt, hvis følgende foranstaltninger træffes:

- Der skal sættes skub i investeringer til fremme af energieffektiviteten i hele kæden, herunder med hensyn til ressourcer, produktion, transport, distribution og forbrug.
- Anvendelsen af flydende biobrændstoffer, biogas og geotermisk energi skal fremmes.
- Aktiviteter, der omfatter F&U, skal støttes, og relevante forskningsresultater skal formidles videre.

11. Handel med kvoter for drivhusgasemissioner (forhandlinger)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0406/2008) af Doyle for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer, om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2003/87/EF med henblik på at forbedre og udvide ordningen for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet (KOM(2008)0016 – C6-0043/2008 – 2008/0013(COD)).

Avril Doyle, ordfører. – (EN) Hr. formand! Udgifterne til en reduktion af kulstofemissionerne og en afkobling af vores økonomiers afhængighed fra fossile brændsler vil andrage ca. 1 % af BNP, hvis vi handler og handler beslutsomt i de kommende 10 år.

Hvis vi udskyder de beslutninger, som vi politikere har fået at vide af peer review-videnskabsfolk er nødvendige for at begrænse den globale temperaturstigning til højst 2 °C, vil udgifterne udgøre mindst 10 % af BNP inden 2020 og stige kraftigt, da miljømæssige tærskelværdier vil blive fulgt af finansielle.

Ja, energieffektive og ressourceeffektive virksomheder er også økonomisk effektive, og ja, vi har behov for en revolutionerende ændring i energisektoren. Vi har absolut intet valg i denne henseende. EU er den eneste region i verden, der i dag har en ordning for handel med kvoter, der fungerer, og som har prissat kulstof, og som har givet tilsagn om en ensidig reduktion på 20 % i vores CO₂-emissioner.

Vi har faktisk været resten af verdens og andre regioners pilotprojekt. Disse andre regioner var i færd med at udvikle deres lofts- og handelsordninger, og jeg ser frem til den nye amerikanske regerings forslag, der er baseret på den kommende præsident Obamas valgmanifest, som vil foreligge tidligt i det nye år. I sidste uge i Poznan bekræftede senator John Kerry over for os, at det ikke ville blive senere.

Jeg glæder mig også over den australske regerings udkast til et ETS-forslag, der er fremlægges i dag, hvori vores ETS anvendes som skabelon, og jeg ønsker også den australske regering held og lykke.

Jeg glæder mig over Kinas, Indiens og så mange andre lande i den industrialiserede og mindre industrialiserede verdens beslutsomhed og hensigt med hensyn til at nå målet om en kraftig reduktion i CO₂-emissionerne i stedet for blot at køre videre som hidtil.

For næsten et år siden vedtog Kommissionen klima- og energipakken, og vi er nået langt i løbet af de 11 måneder. I juli meddelte det franske formandskab, at denne pakke ville blive det prioriterede område, og vi har arbejdet hårdt for sammen at kunne fremlægge en aftale inden årets udgang.

Vi kan nu skimte mållinjen. Usædvanlige omstændigheder krævede usædvanlige foranstaltninger. Alle medspillerne i EU-institutionerne har tydeligt forstået EU's behov for at føre denne proces videre og levere et resultat inden det 15. møde under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer, der afholdes næste år i København.

Aftaler ved førstebehandlingen, navnlig om sådanne komplicerede og tekniske emner, må ikke blive til en vane. Jeg har stor forståelse for de kolleger, der kritiserer tidsplanen, som ligger fjernt fra den måde, vi arbejder på. Jeg er sikker på, at jeg, hvis emnet var et andet, sandsynligvis ville være enig i meget af det, de siger. Men i denne situation kender vi alle årsagen. Vi har ikke noget valg, og vi ved, hvorfor tidsplanen er, som den er.

Der er allerede sat gang i forberedelserne til at nå den særdeles væsentlige internationale aftale, og vedtagelsen af denne klimapakke vil understrege EU's stærke tilsagn om at nå sine mål og leve op til sit ansvar over for udviklingslandene.

Jeg har over for det franske formandskab mange gange gentaget, at vi aldrig vil tillade, at Parlamentet præsenteres for et *fait accompli* fra Det Europæiske Råds møde, og mellem os er der en klar forståelse herom. Dette lå fast i den periode, der førte op til aftalens indgåelse. Som ordfører for revisionen af EU's handel med kvoter vil jeg gerne anerkende, at det franske formandskab og det fremragende hold, som ambassadør Philippe Lélise-Costa stillede med, forstod dette fra starten. De emner, der blev sat kantede parenteser om på topmødet, lå inden for grænserne for, hvad der ville have været acceptabelt for Parlamentet og for mig selv som ordfører for hovedudvalget, Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer.

Jeg kan forsikre de kolleger, der tvivler på, at den fælles beslutningsprocedure er blevet fulgt, ikke alene i lovens ånd, men ligeledes i dens bogstav, om, at der ikke var nogen overraskelser i det, som kom tilbage fra topmødet, da alle emnerne og parametrene var blevet drøftet udtømmende i fem eller seks trepartsforhandlinger forud for topmødet.

Jean-Louis Borloo, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Tillad mig at sige, at den indsats, fru Doyle og alle medlemmerne af Parlamentet har leveret i forbindelse med dette direktiv, som objektivt set har været vanskeligt, er særdeles vigtig og afgørende. Lad mig sige til fru Doyle, at jeg synes, vi har respekteret tillidspagten. Der var to helt afgørende punkter.

Det første var, om vi stadig følger den fælles beslutningsprocedure på grund af tidsplanen. Jeg bekræfter, at vi følger en ægte fælles beslutningsprocedure. Vi var alle under tidspres på grund af internationale begivenheder, der ikke er nogens skyld, hverken Parlamentets, Rådets eller Kommissionens, men som skyldes København og hastigheden af den europæiske demokratiske proces.

Ærlig talt er jeg ikke sikker på, at vi kunne have gjort det meget bedre, selv om vi havde haft mere tid. Til tider er det nemmere at manøvrere, når det går stærkt. Det er noget, som skiløbere kender til, og jeg synes, at ordføreren har fundet en måde at overføre Parlamentets styrke til trepartsforhandlingerne på, især vedrørende det vigtige spørgsmål om den anden fase. Resten fremgår af teksten.

Det egentlige spørgsmål er 20 % til 30 % og komitologi eller fælles beslutningstagning på et tidspunkt, hvor Europa har brug for at kunne manøvrere i forhandlingerne. Vi bliver formentlig nødt til at opfinde en ret uformel rejsende trepartsforhandlingsproces omkring København, lidt før og lidt efter, så København bliver en virkelig international succes, og reelle vilkår for forandring er til stede.

Hvorom alting er, ved De, at hvad dette angår, opgav vi komitologi til fordel for den fælles beslutningsprocedure, hvilket jeg finder afgørende både for lige netop denne betænkning og for direktivet.

Min sidste pointe er, at De ligesom os ønsker, at tildelingen af bortauktioneringen skal have et mere stadfæstet, et mere væsentligt indhold i forbindelse med trepartsforhandlingerne, som vi i sidste ende har klar støtte til fra Kommissionen. I mellemtiden har vi forøget vores kapacitet fra 20 % til 50 % i medlemsstaternes erklæringer til brug for disse auktioner.

Det var kort sagt, hvad jeg gerne ville sige. Jeg tror ikke, at tidsplanen på noget tidspunkt eller på nogen måde har påvirket den fælles beslutningsprocedure, der er lige så vigtig, som enstemmighed, der ikke var obligatorisk, var vigtig for Rådet og stats- og regeringscheferne.

Stavros Dimas, *medlem af Kommissionen*. – (EL) Hr. formand! Rådets konklusioner om forslaget om at revidere EU's handelsordning for drivhusgaskvoter er yderst tilfredsstillende, især hvis vi husker, hvor indviklet og teknisk et system, der er tale om. Da Kommissionen fremlagde sit forslag for et år siden, var målet både at forbedre og udvide kvotehandelsordningen for at gøre det muligt for den at bidrage væsentligt til at opfylde målene for reduktion af udledninger af CO₂ i EU og at blive kernen, standarden for andre emissionshandelsordninger i hele verden.

Kompromisaftalen bevarer alle de relativt vigtige elementer fra forslaget, især den generelle øvre grænse for CO₂-udledninger med lineær reduktion, for at nå det overordnede mål med en reduktion på 20 %. Den

bevarer også den gradvise indførelse af bortauktionering af alle kvoter. Jeg skal påpege, at i første og anden handelsperiode udgjorde den samlede bortauktionerede andel ca. 5 %. Nu, i tredje periode, der starter i 2013, vil mindst 50 % af kvoterne blive handlet, og tallet vil gradvis vokse år for år. Som følge af kompromisforslaget bliver reglerne for tildeling desuden harmoniseret, så alle har samme muligheder, og det er også en meget vigtig bedrift. Der er ingen diskussion om, at kompromisforslaget beskytter den miljømæssige integritet og målet med beskyttelsen og tager hånd om erhvervslivets bekymringer og frygt ved at garantere vished på langt sigt og inddrage særlige bestemmelser for de brancher, der er i fare for udflytning, fordi der ikke findes internationale aftaler, der begrænser udledningen af CO₂ og andre drivhusgasser.

EU's handelsordning er allerede verdens største, og med de problemer, vi havde identificeret, og som vi har løst i dette forslag, vil den naturligvis blive endnu mere effektiv og vil kunne knyttes sammen med de forskellige andre ordninger, der er ved at blive indført internationalt. Jeg vil gerne endnu en gang takke det franske formandskab for den store indsats og især ordføreren, fru Doyle, for hendes meget vigtige bidrag i forbindelse med udarbejdelsen af kompromisaftalen og naturligvis alle, der stemte for forslaget.

Corien Wortmann-Kool, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om International Handel*. – (NL) Hr. formand! Jeg vil også gerne starte med at gratulere vores ordfører, Kommissionen og sidst, men ikke mindst Rådets formandskab med resultatet. Mens ambitionerne og målene er forblevet de samme, er metoden meget smarthere.

Faktisk bad vi om, at Udvalget om International Handel var opmærksom på det. Hvis vi lagde tunge byrder på den europæiske industri, som skal kunne konkurrere på det globale marked, ville noget af vores industri flytte væk fra Europa. Det er i modstrid med, hvad vi forsøger at opnå, nemlig renere produktion både i Europa og uden for. Derfor skal det hilses velkommen, at auktionsordningen i vid udstrækning har gjort plads til benchmarks. Tillykke med slutresultatet, for det er også, hvad Udvalget om International Handel har talt for.

For det andet vil jeg gerne henlede Deres opmærksomhed på den indsats og det engagement, der udvises over hele kloden. I Poznan blev fremskridt kun modvilligt accepteret. Vi er nødt til at forene kræfterne med USA's nye præsident, så vi kan få diskuteret en global aftale på plads, for det er den eneste måde, vi virkelig bliver i stand til at opnå vores globale mål på.

Elisa Ferreira, *ordfører for udtalelsen fra Økonomi- og Valutaudvalget*. – (PT) Hr. formand! På trods af den økonomiske og finansielle krise har EU stået fast på sit engagement i forhold til klimaforandringerne. Udtalelserne fra den kommende amerikanske præsident og den holdning, som Kina, Brasilien, Mexico og andre har udvist i Poznan, beviser, at Europas gæen forrest på miljøområdet begynder at bære frugt. Parlamentet har helt klart tilføjet merværdi til Kommissionens forslag, og jeg takker ordføreren, fru Doyle, for at have været så imødekommende over for forslag fra Økonomi- og Valutaudvalget. Over for Parlamentet har hun foreslået fornuftige løsninger på problemerne med CO₂-lækager i industrien, hun har indført kvalitetskriterier og en grænse på 50 % for brug af CO₂-kompensationsordningen og mekanismen for bæredygtig udvikling, og hun har forsøgt at holde medlemsstaternes frihed til at bruge indtægterne fra bortauktioneringen af kvoter på omkring 50 %.

Der er stadig meget, der skal gøres, og jeg håber, at det vil blive opnået med dette Parlaments aktive deltagelse. Vi er især nødt til at specificere kriterierne for, hvordan man i praksis klassificerer de sektorer, der er berørt af CO₂-lækage, og konsekvenserne af højere energipriser for økonomien og borgerne. Frem for alt er vi nødt til at bruge hele Europas diplomatiske styrke til at sikre, at vores vigtigste partners tilsagn på miljøområdet er oprigtige, målbare og svarer til vores egne. Brancheaftaler kan udgøre et grundlæggende element i denne proces. Vi er imidlertid stadig på rette kurs, og jeg mener, at vi har gjort et godt stykke arbejde.

Lena Ek, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi*. – (SV) Hr. formand! Vi har haft en handelsordning for emissionskvoter i Europa siden 2005. Denne forhandling har handlet om at forbedre disse regler. Ikke desto mindre har det været som at deltage i filmen *The Killing Fields* og være i krydsild fra alle sider.

Der har fundet en masse forhandlinger sted i Udvalget om Industri, Forskning og Energi, og jeg vil især gerne nævne nogle af elementerne i de endelige forhandlingsresultater. Fastsættelsen af prioriteter for en global aftale er ekstremt vigtigt. Det er meget vigtigt, at vi vil have en række konkurrencedygtige industrier efter København. Det er lykkedes os at få vedtaget enklere regler og mindre bureaukrati for små virksomheder. Systemet er blevet mere åbent og gennemsigtigt med forbud mod insiderhandel, hvilket sikrer troværdighed og effektivitet. Vi har indført incitamenter for industrien til at udnytte overskudsgas og -varme til kombineret

varme- og elproduktion. Vi har inddraget en større del af skibsfarten, og vi har lejlighed til at forhandle med landene omkring os om handel med emissioner.

Strukturen er på plads, miljømålene er på plads, men instrumenterne er blevet svækket pga. medlemsstaternes handlinger. Det er beklageligt, men ikke desto mindre vil jeg anbefale Dem at stemme for, eftersom prisen for ikke at have en klimapakke er uendeligt meget større.

John Bowis, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Vi har med rette rost det franske formandskab for dets arbejde her. Det er Solkongen Jean-Louis, der sidder dernede, og jeg håber, at han vil dele lidt af titlen med vores ordfører på dette dossier, fru Doyle. Af alle klimapakkens dossierer – som jeg alle støtter – har dette været det vanskeligste at have med at gøre. Jeg synes, hun har haft den sværeste opgave. I Poznan i sidste uge var det dét, der var tvivl om, men det lykkedes os. Resultaterne blev opnået gennem tillid og hårdt arbejde.

Nogle af medlemmerne af min gruppe mener, at vi måske går for vidt, går for hurtigt frem og påfører os for høje omkostninger her og i andre dele af pakken Andre, herunder mit eget parti, mener, at vi måske kunne være gået længere på mange punkter. Vi og den britiske industrisammenslutning Confederation of British Industry ønskede en mere slagkraftig auktionspolitik. Vi ønskede at øremærke provenuet til økoinnovation og ny teknologi. Vi ønskede at støtte lavindkomstlande. Vi ønskede provenuer til beskyttelse og styrkelse af skovene, og vi ønskede tydelige standarder for nye kraftværker, så der ikke kan tages nye kulfyrede kraftværker i brug, medmindre de er udstyret med teknologier til CO₂-opsamling.

Men vi har opnået finansiering af demonstrationsprojekter for CO₂-opsamling og -lagring. Vi har opnået strenge kriterier for biobrændstoffer. Vi har beskyttet små virksomheder, vi har opnået undtagelser for hospitaler, og vi har givet industrien den vished, som de bad om, da de begyndte arbejdet på at leve op til de udfordringer, vi har opstillet. Der er 12 måneder til København. Vi har taget de indledende skridt. Resten er op til København.

Linda McAvan, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil starte med at sige tak. Jeg vil takke kommissær Dimas, hans hold og Jos Delbeke. De har gjort et godt stykke arbejde, de har givet os et godt forslag til at begynde med. Jeg takker Avril Doyle, der ikke er sådan at bide skeer med, og som er særdeles ihærdig og beslutsom. Det har ikke været nemt, som John Bowis lige sagde. Tak til alle skyggeordførerne, der har arbejdet sammen med os, Virpi Köykkä fra udvalgets sekretariat, Ulrike Schöner fra Den Socialdemokratiske Gruppe og Elizabeth Colebourn, min assistent. Disse mennesker har præsteret en umenneskelig arbejdsindsats de sidste par uger for at gøre afstemningen i morgen mulig – og de er næsten alle sammen kvinder! Der var et par mænd, der hjalp os undervejs. Vi havde et godt hold og samarbejdede godt. Jeg takker ministeren, hans hold og Léglise Costa for den gode pakke, vi har til i morgen.

Hvad har vi opnået? Tja, John Bowis sagde "noget af det." Men det er en præstation, at vi er her i dag, og at vi skal stemme i morgen. Det har ikke været nemt, for der var dem her i Parlamentet, der ikke ønskede, at vi skulle stemme i morgen – som overhovedet ikke ønskede, at vi skulle stemme før valgene. Vi skal stemme om en pakke, der er afbalanceret, som balancerer miljøet og arbejdspladser. Ja, vi har givet nogle indrømmelser på auktionerne, men auktionerne er "hvordan" – ikke "om" – vi skal tackle klimaforandringerne. Vi har loftet og reduktionskursen, og det er nøgleaspekter, der garanterer, at vi vil opnå 20-20-20-målet.

Ingen skal forlade Parlamentet, når de tager hjem på torsdag, og sige, at vi har ladet industrien slippe – for det har vi ikke. Det er strenge mål for industrien, og vi er, som Kommissionen har sagt, den første gruppe lande i verden, der har en så omfattende emissionshandelsordning. Den vil få min politiske gruppes støtte, og jeg håber, den vil få hele Parlamentets støtte i morgen.

I begyndelsen af processen sagde jeg, at Europa skulle vise, at vi kunne leve op til alle de fine ord, der blev sagt under det tyske formandskab, ved at træffe disse svære beslutninger om denne lovgivning og resten af pakken. Jeg håber, at vi vil træffe den beslutning i morgen, at vi vil sætte kursen mod København, og at vi undervejs vil få andre til at følge trop og i sidste ende levere en klimapakke, der er den indsats værdig, som er blevet lagt i den af alle her i Parlamentet.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

Lena Ek, for ALDE-Gruppen. – (SV) Fru formand! Den svenske forfatter og nobelprisvinder Selma Lagerlöf begynder en af sine mest berømte romaner med udbruddet "Endelig!", og det er formentlig, hvad alle os, der

har arbejdet på de forskellige spørgsmål i klimapakken, kan sige. Vi må naturligvis inderligt takke det franske formandskab, Kommissionen og kommissær Dimas, som personligt har lagt stort arbejde i pakken, fru Doyle naturligvis, alle mine kolleger og ikke mindst personalet, som har arbejdet hårdt.

Mange af os ville gerne gå endnu længere, men lad os huske, at der samtidig er mange mennesker, som ikke tror på påvirkningen af klimaet, som ikke ønsker en beslutning, og som gladelig ville have udsat ethvert initiativ, enhver styring og frem for alt den afstemning, der vil finde sted i morgen. Det er den situation, vi skal sammenligne med. I en perfekt verden havde jeg gerne set større reduktioner af udledningerne i Europa, og at der blev uddelt færre gratis kvoter, men samtidig kan jeg påpege, at vi har fået presset en række positive tiltag igennem, f.eks. større åbenhed, enklere regler, undtagelser for små virksomheder, gulerødder, incitamenter til energieffektivitet i industrien og et minimumsniveau for støtte til udviklingslande. Om et par år bliver skibsfarten også lagt ind under ordningen. Det er klart, at der vil blive solgt flere emissionskvoter på auktion. Desværre har man ikke øremærket en del af provenuet til vigtige investeringer og projekter. Medlemsstaterne har dog lovet via gennemsigtighed at vise, at mindst halvdelen af provenuet vil blive brugt til at hjælpe udviklingslande og til at investere i skove, ny forskning og ny teknologi. Det er et løfte, som medlemsstaterne må holde. Her fra Parlamentet vil vi holde øje med dem, og vi vil nådesløst jagte dem, der bryder de løfter, de har afgivet her.

Det, vi skal stemme om i morgen, er ikke en perfekt aftale, men hvis vi stemmer imod, stemmer vi samtidig for at gøre ingenting. Så har vi intet udgangspunkt for forhandlingerne i København til december. Hvis vi ikke starter arbejdet nu, vil omkostningerne blive enorme, og det, vi skal gøre nu, er at tage ansvar for miljøet, industrien og Europas befolkning ved afstemningen i morgen. Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa vil støtte alle forslagene i pakken.

Caroline Lucas, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Tak til fru Doyle for hendes hårde arbejde. Her til formiddag udtalte præsident Sarkozy, at kompromiser er i Europas ånd. Desværre tror jeg ikke, den holdning vil være til stor trøst om nogle få årtier, når folk ser tilbage på 2008 og spørger sig selv, hvad i alverden politikerne tænkte på dengang. Med den viden, de havde dengang, hvorfor i alverden gjorde de så ikke mere for at redde os alle fra de ulidelige følger af klodens opvarmning? Hvorfor handlede de ikke med større hast og beslutsomhed?

Det synes jeg, vi skulle spørge os selv om, for videnskaben siger meget klart, at en reduktion i udledningerne på 20 % inden 2020 simpelthen langt fra er ambitiøst nok til at give os en seriøs sandsynlighed for at kunne undgå en temperaturstigning på 2 °C. Og skandaløst nok, når man betragter pakken som hele, kan over halvdelen af den fuldstændig utilstrækkelige reduktion i udledningerne under alle omstændigheder outsources til udviklingslande. Det er ikke kun videnskabeligt uholdbart, det er også uetisk.

I mellemtiden er emissionshandelsordningen selv ved at blive forvandlet til en pengemaskine, der skaber ekstra profit for Europas mest forurenende industrier. I stedet for at lære af emissionshandelssystemets første faser er vi tilsyneladende i gang med at indføre love, der subsidierer disse industrier og yderligere forsinker vores overgang til en mere bæredygtig økonomi. Så jeg er bange for, at jeg ikke kan dele hr. Sarkozys glæde over kompromiser, ikke når dette kompromis indeholder utallige indrømmelser til erhvervslivet, som bogstaveligt talt prioriterer industriens profit højere end planetens levedygtighed. Ikke når kompromiset betyder, at sektorer, der repræsenterer hele 96 % af de udledninger, som ikke stammer fra elproduktion, skal have 100 % gratis tildeling af kvoter. Ikke når det betyder, at prisen på CO₂ vil blive presset så langt ned, at der langt fra er det nødvendige incitament til at investere i grønne energialternativer.

Der er intet at fejre i dag. Det er en dag til at reflektere over, hvor meget mere der kræves for at skabe den politiske vilje, der skal til, hvis vi skal have en chance for at undgå det værste klimakaos. Og en dag til at reflektere over, at endnu en lejlighed til at skabe virkelige forandringer beklageligvis er gået tabt.

Salvatore Tatarella, for UEN-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg er ikke så pessimistisk som fru Lucas, som talte før mig. Jeg vil gerne takke ordføreren, kommissær Dimas og det franske formandskab, for det her er uægtelig endnu en succes for dets embedsperiode.

Jeg mener, at vedtagelsen af klima- og energipakken og af dette direktiv er ekstremt positivt. Nu kan Europa kalde sig førende i verden i kampen mod klimaforandringer. Vi har de rette akkreditiver til at tage til København næste år med autoritet og i en stærk position, i stand til at bede alle de andre lande i verden om at gøre ligesom Europa.

Jeg vil især gerne påpege den positive rolle, Italien har spillet, og det er ikke en selvmodsigelse. Italien ønskede ikke at trække sig ud eller at lægge hindringer i vejen for de ambitiøse mål, vi i fællesskab havde opsat for os

selv, men samtidig var det vores pligt at forsvare vores nationale produktionssystem. Som præsident Sarkozy sagde her til formiddag, kan Europa ikke gå imod medlemsstaterne og nationale interesser. Et kompromis var nødvendigt, og det er vi sikre på, vi har opnået.

Jens Holm, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Fru formand! Udledningerne vokser med en hastighed, vi ikke har set tidligere. Stigningen på 2,2 ppm CO₂ om året er den hurtigste stigning i CO₂-udledninger i 650 000 år. Det må vi sætte en stopper for. Vi må få niveauerne ned til højst 350 ppm CO₂ i atmosfæren. Emissionshandelsordningen er det vigtigste værktøj, EU har til at reducere udledningerne med. Derfor er det helt afgørende, hvordan vi konstruerer ordningen.

Derfor er jeg skuffet over, at helt op til halvdelen af EU's emissionsreduktion vil finde sted i andre lande gennem det, der kaldes fleksible mekanismer. Det har aldrig været hensigten fra Den Internationale Kommission om Klimaforandring, som kun talte om de fleksible mekanismer som supplerende foranstaltninger. Jeg er også skuffet over, at det tager så lang tid for auktionsproceduren at træde fuldt ud i kraft, og at økonomisk stærke energivirksomheder allerede skal modtage en gratis tildeling, hvis de bygger eksperimentelle anlæg til CO₂-opsamling og -lagring, også kendt som CCS.

På trods heraf vil Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre og jeg støtte forslaget. Forslaget vil trods alt forbedre den dårligt fungerende ordning, vi har i øjeblikket. Vi har indført en øvre grænse for projekter under mekanismen for bæredygtig udvikling og kvalitetskriterier for dem. Bortauktionering af emissionskvoter vil trods alt fortsat være det fremherskende princip. Loftet for udledninger vil også blive gradvist sænket. Det betyder, at Europas udledninger vil skulle falde konstant.

Lad mig konkludere med at sige, at det er et skridt i den rigtige retning, men at jeg gerne havde set os nå længere. Som sædvanlig er det lykkedes industriens lobbyister og konservative medlemsstater at udvande vores klimamål. Det er EU i en nøddeskal. En masse snak, men meget lidt handling, når det virkelig gælder.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Fru formand! Allerførst vil jeg gerne takke ordføreren, fru Doyle, inderligt for hendes ihærdighed og for det resultat, der til sidst blev opnået under forhandlingerne. Men det er et resultat, vi ikke er helt tilfredse med. Selv om jeg synes, at alle emissionskvoter burde bortauktioneres så tidligt som 2013, er det foreliggende kompromis stadig acceptabelt.

Det, der glæder mig, er, at det er blevet afgjort, at de 300 mio. emissionskvoter bliver stillet til rådighed for demonstrationsprojekter for CO₂-opsamling og -lagring. Det vil give os et godt incitament til at afprøve denne overgangsteknologi. Jeg håber også inderligt, at medlemsstaterne faktisk vil bruge en stor andel af indtægterne fra deres auktioner på klimainsatsen. Det kan ske gennem fonde, f.eks. FN's tilpasningsfond, eller ved indirekte at kanalisere pengene til industrien ved at fremme innovation og forskning.

Alt taget i betragtning vil jeg stemme for aftalen i morgen. Den er et skridt i den rigtige retning. Hr. Borloo skulle have en trillebør fyldt med 26 frøer over på den anden side, uden at nogen af dem hoppede ud, mens fru DoYLES opgave bestod i at få en hel trillebør fyldt med hundredvis af bidende frøer over på den anden side. Hun klarede det også. Godt klaret.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Fru formand! Nu har vi et kompromis, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at gratulere ordføreren, fru Doyle. Det betyder, at Europa ikke bliver til grin i København. Ikke desto mindre vil jeg holde vejret lidt indtil i morgen i håbet om, at vores kolleger i Parlamentet vil stemme på den rigtige måde. Jeg vil endnu en gang fordømme, at nogle af dem kritiserer den anvendte procedure. Jeg synes, det er en fornærmelse over for ordføreren og Parlamentet.

Jeg vil også påpege, at der efter Rådet blev afholdt et nyt trepartsmøde med Parlamentet i lørdags, og at flere ting blev ændret igen ved den lejlighed. Det beviser, at Parlamentet med rette er en del af den fælles beslutningsprocedure. Derfor beder jeg mine kolleger om at forblive objektive. Vi opnår ikke en bedre aftale på et eller to år. Vi kan heller ikke tillade os at tage os god tid fra nu og indtil 2013. Industrien ønsker at lægge planer nu, at organisere sig nu.

Alle de nødvendige justeringer er der. De vil sætte os i stand til at støtte forskning og innovation og hjælpe vores virksomheder og vores økonomi med at komme igennem denne overgangsperiode, denne bæredygtige industrielle revolution, så smertefrit som muligt. De vil også sætte os i stand til at forberede os bedre i skyggen af den økonomiske krise uden at bringe målet om at reducere udledningen af drivhusgasser med 20 % i fare.

Derfor opfordrer jeg dem blandt mine kolleger, som stadig tøver med at komme til fornuft, ved at sige, at jeg ikke kan forestille mig, hvor latterligt det ville være at have et Parlament, der var ude af stand til at nå en

aftale, men alligevel næste år i København ønskede at overbevise andre om, at det har ret. Det, der skete i fredags, var historisk. Der findes ikke et kontinent i verden, der har indført regler, som er lige så forpligtende som dem, der blev enstemmigt vedtaget af Rådet og godkendt ved treparts mødet. Nu er Europa på vej frem, for det har fundet det, det manglede, nemlig stærk politisk vilje.

Så lad os ikke begrænse os til institutionelle overvejelser. Lad os hæve os over alt det. Med det franske formandskab som den drivende kraft har EU netop ændret sin økonomiske og energimæssige fremtid ved at bekræfte sin internationale status som leder af kampen mod klimaforandringer. Og det var ikke så ligetil. Det var en stor udfordring at få 27 medlemsstater omkring et bord til at blive enige om bindende regler. Så godt klaret til det franske formandskab og held og lykke til København.

María Sornosa Martínez (PSE). – (ES) Fru formand, hr. Dimas, hr. Borloo, mine damer og herrer! Tiden er inde til at handle. Det tillader den lovpakke, vi drøfter, os at gøre. Selv om pakkens resultat ikke er overvældende, kan vi føle os rimelig tilfredse.

Hvis den bliver vedtaget i morgen, vil den sende et tydeligt signal til andre lande om, at EU er engageret og leder kampen mod klimaforandringer.

Det er en central, global prioritet at gøre noget ved klimaforandringerne og overgangen til et lavforbrugs- og lavemissionssamfund. Denne lovgivning vil sætte os i stand til at planlægge fremtidige investeringer med henblik på at reducere udledningerne, især gennem energieffektivitet og gradvis nedlæggelse af forældede fabrikker, der udleder enorme mængder CO₂.

Jeg vil gerne takke alle – især fru Doyle – som har gjort det muligt for os at nå hertil og være tilfredse med at have en lovpakke, som jeg håber, vi vil vedtage i morgen.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Respekt for miljøet og konkurrenceevne bør ikke adskilles. Sammen skaber de resultater. Desværre vil den mekanisme, som Parlamentet har foreslået, muligvis forblive et ineffektivt kompromis, fordi den mangler to ting.

Den indfører ikke kompensationsafgifter ved grænserne. Uden dette centrale element bliver der ikke kompenseret for vores behov på globalt plan. De vil forøge produktionsomkostningerne, bremse ekspansionen, forøge CO₂-lækagen og medføre import, der ødelægger vores arbejdspladser. Uden kompensationsafgifter ved EU's grænser er der fare for, at vores kvaliteter bliver til ulemper.

Den mangler også en slagkraftig politik til at fordele CO₂-kvoter til skovbrugs- og træindustrien. Det ville have forøget værdien af skovene i udviklingslande, begrænset CO₂-udledningerne og styrket den mest elementære CO₂-kilde.

Disse to fornuftige bemærkninger betyder, at denne betænkning, som er fuld af gode intentioner, kunne ende med at være skønne spildte kræfter.

Pilar Ayuso (PPE-DE). – (ES) Fru formand, hr. kommissær! Dette forslag blev fremsat af Kommissionen for mere end et år siden med nogle virkelig ambitiøse mål. I mellemtiden har verden oplevet finansielle omvæltninger, som så ud til at ville sænke disse tiltag. Men resultatet er blevet en afbalanceret aftale. Den tilfredsstillende næsten ingen fuldstændig, men det er en god aftale, der bevarer de endelige mål og samtidig giver virksomheder bedre adgang til de midler, hvormed de kan opnå.

Derfor må vi inderligt takke og gratulere ordføreren, fru Doyle, skyggeordførerne fra de andre politiske grupper og især det franske formandskab, fordi dets arbejde har gjort det muligt at opnå et godt resultat for alle.

Jeg forventer, at omstændigheder i den nærmeste fremtid vil sætte os i stand til at være langt mere ambitiøse, og at andre lande også vil slutte sig til det korstog mod klimaforandringerne, som vi alle så gerne vil gennemføre i Europa.

Atanas Papanizov (PSE). – (BT) Fru formand, repræsentanter for Kommissionen og formandskabet! Tillad mig allerførst at udtrykke min støtte til den aftale, der er opnået inden for rammerne af Rådet og trepartsforhandlingerne om energi- og klimapakken.

Det bekræfter EU's rolle som drivkraft i kampen mod klimaforandringer. Samtidig tager den højde for behovet for, at Europa skal forblive konkurrencedygtig og bevare arbejdspladser i en periode præget af dyb, global økonomisk krise.

Hvad angår emissionshandlen, er aftalen, der er solidarisk med de nye medlemsstater fra Central- og Østeuropa, og som tager deres indsats i tiden efter 1990 i betragtning, bevis for levedygtigheden af de europæiske værdier, som har gjort Europa attraktivt for et stort antal folkeslag.

Vedrørende CO₂-opsamling og -lagring vil jeg gerne opfordre Kommissionen til at overholde den indgåede aftale om at bruge 300 mio. tons CO₂-kvoter med forslag om samfinansiering fra de uindfriede forpligtelser på budgettet for 2008 og om favorable lån fra Den Europæiske Investeringsbank.

Jeg håber, at klimapakken vil kunne blive grundlaget for positive forandringer i fremtiden, både i forhold til den klimamæssige og økonomiske udvikling i lande som mit, Bulgarien, og andre central- og østeuropæiske lande.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Fru formand! Hele ordningen til reduktion af udledningen af CO₂ bygger på en hypotese, der ikke er dokumenteret. Det vil ikke forbedre miljøet eller forholdene for mennesker. Formålet med dokumentet blev at opnå den størst mulige CO₂-reduktion og at indføre krav om teknologi til CO₂-opsamling og -lagring. Sidstnævnte er farligt og ikke berettiget ud fra et miljømæssigt synspunkt.

Vi ønsker ikke at skade miljøet ved at bruge geologiske formationer som affaldsdepoter. Det giver ingen mening. Vi ønsker heller ikke at skade økonomier, der bliver mindre konkurrencedygtige end tredjelande og dermed synker dybere ned i recessionen. Vores polske pakke vil koste mindst 500 mia. PLN. Den foreslåede auktionsordning for kvoter er ekstremt dyr.

Efterhånden som emissionshandelsordningen spreder sig til andre sektorer i medlemsstaternes økonomier, vil den desuden vise sig at være et nyttigt værktøj til at styre disse økonomier i retning af at overtage medlemsstaternes myndigheders kompetence på det finanspolitiske område. Det vil ske ved gradvist at udfase de afgifter, der er blevet betalt indtil nu, og erstatte dem med miljøafgifter, der fastlægges vilkårligt.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Fru formand! I henhold til Kommissionens forslag skal store industrivirksomheder og kraftværker, der udleder CO₂ i atmosfæren, købe tilladelser hertil på særlige auktioner. Hvis den foreslåede ordning faktisk blev indført, ville resultatet være en bølge af konkurser. Det har vist sig muligt at forhindre en sådan katastrofal situation fra at opstå og at indføre en løsning. Løsningen vil ganske vist indebære en forøgelse af prisen på energi, men ikke så drastisk.

Det er vigtigt at anlægge en holistisk tilgang til spørgsmålet om energi. Derfor foreslog Parlamentet tidligere at udnævne en højtstående embedsmand til at stå for spørgsmålet om energi i en udenrigspolitisk sammenhæng. Denne person skulle have ansvaret for at koordinere alle politiske strategier, der berører de eksterne aspekter af energisikkerhed såsom energi, miljø, handel, transport og konkurrence.

Nu dukker spørgsmålet om Kommissionens rolle op. Den udarbejdede sit forslag på en fuldstændig forudindtaget måde ved ikke at tage højde for situationen i lande, hvis energiindustri er baseret på kul. Tilsammen udgør disse lande en tredjedel af landene i EU. Derfor mener jeg, at det er fuldstændig på sin plads at spørge formanden for Parlamentet, om et fælles Europa er et Europa baseret på dekretter eller et baseret på aftaler. Efter min mening er kommissær Dimas dumpet. Kommissæren havde intet at bidrage med, da forhandlingerne befandt sig i en kritisk fase. Han gentog ganske enkelt generelt fornuftige udsagn, der ikke dannede grundlag for et kompromis. Derved underminerede han troværdigheden af Fællesskabets tilgang til europæiske problemer. Det var det franske formandskab, der reddede den fælles tilgang til klimaforandringerne. Det var det franske formandskab, der gjorde det muligt at opnå en aftale om energi, og det vil jeg gerne takke hr. Borloo og fru Kosciuszko-Morizet for.

Nu er der behov for støtte til medlemsstaternes regeringer for at sætte dem i stand til at anvende de seneste teknologiske fremskridt på energiområdet. Det burde Det Europæiske Teknologinstitut, der blev oprettet for nylig, og som har sæde i Budapest, kunne hjælpe med.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Fru formand! Kompromiset om emissionshandelsordningen, der skal stemmes om i morgen, bærer Parlamentets umiskendelige aftryk. Det er, hvad ordføreren og skyggeordføreren hver især har arbejdet for. Det vil jeg gerne takke dem inderligt for.

Revisionen af emissionshandelsordningen og hele klimapakken udgør den mest ambitiøse og vidtrækkende pakke til forsvar for det globale klima, som nogensinde er blevet iværksat. Det kan vi være stolte af. Og vi bør ikke bagatellisere denne succes, tværtimod bør vi stoppe op og tage en dyb indånding.

Men vi tør ikke stille os tilfredse med det, vi har opnået, med det, der skal stemmes om i morgen. I stedet må vi nøje observere, hvordan klimaet udvikler sig, og hvilke økonomiske konsekvenser denne udvikling vil føre med sig. Derfor anmoder jeg Kommissionen om at udarbejde en form for Stern-rapport for EU, så vi kan tage de præcise økonomiske konsekvenser i betragtning, som klimaforandringerne vil have for EU, og de foranstaltninger, vi skal iværksætte i fremtiden for at kunne overvinde denne globale krise.

Karl-Heinz Florenz (PPE-DE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg synes ikke, at vi har været særlig dygtige til at forklare den virkelige betydning, der må knyttes til hele denne pakke. Der er mange, der mener, at vi ønsker at straffe industripolitikken. Men det handler i virkeligheden om CO₂-politik og bæredygtighedspolitik her i verden. Det kræver ressourcer! Det kommer måske til at gøre ondt, men hvis vi ikke har disse ressourcer, kan vi ikke gøre noget ved verdens store CO₂-dræn, og de findes og kan ikke bortforklares. Vi har mekanismer til dette formål, som jeg heller ikke er særlig glad for, lige så lidt som jeg er glad for resultatet. Ikke desto mindre vil jeg stemme for.

CO₂-lækage er en indgangsvinkel til en form for liberalisering. Men der er stadig lang vej derfra og så til, at industrien, som vi mener, vil blive befriet, virkelig vil blive befriet af Kommissionen. Det samme gælder benchmarkingsystemet. Med al respekt vil jeg gerne sige til ministeren og fru Doyle, at vi må være uhyre forsigtige af frygt for, at vores Kommission i fremtiden bliver herre og mester over Europas økonomiske politik. Den bør aldrig høre under en enkelt institution! Det er derfor, jeg har mine tvivl, men i sidste ende vil jeg ikke desto mindre stemme for betænkningen, for set i bakspejlet omhandler den ikke kun CO₂, men også bæredygtighed. Vi brænder vores børns ressourcer op i en rystende fart og bringer derved vores planet i fare. Det må vi ændre på ved hjælp af en ny politik for industrisamfundet. Det er vores eneste chance!

Det er helt rigtigt, når vi beklager os over, at Parlamentet ikke kunne tilføre sagen mere kompetence. Men jeg må sige til mine kære socialdemokratiske venner, at De med flertal stemte for dette hastværk på Formandskonferencen, da vi stemte imod. Vi ønskede en anden procedure, som Rådet bestemt kunne have overkommet. Så ret Deres klager det rigtige sted hen.

Afslutningsvis kan jeg ikke forestille mig, at der findes et bedre forslag, der kunne opnå flertal. Derfor er vi nødt til at stemme for.

Anne Ferreira (PSE). – (FR) Fru formand! Vi er alle lettede over, at der er indgået en aftale om klimapakken.

Men tillad mig at nedtone den begejstring, som nogle har over pakken. En aftale var en nødvendig forudsætning for at kunne danne sig et billede af, hvad der vil ske efter Kyoto, men ikke tilstrækkelig til at kunne sige, at vi nu befinder os i en position, hvor vi kan imødegå udfordringen fra klimaforandringerne.

Jeg synes også, at teksten har flere svage punkter. For det første finder jeg det beklageligt, at graden af bortauktionering er nedsat til 70 % i 2020, når det oprindelige forslag var 100 %.

For det andet, ved at acceptere, at der kan kompenseres for 50 % af indsatsen for at nedbringe udledningerne med projekter i udviklingslande, reducerer vi i betydelig grad EU's ansvarlighed over for klimaforandringer.

Det tredje eksempel er det lave provenu og de manglende tilsagn til at investere i kampen mod klimaforandringer, enten i EU eller til fordel for udviklingslande.

Jeg tvivler på, at disse bestemmelser, og mere generelt dem i energi- og klimapakken, vil tilskynde den europæiske økonomi til at foretage de nødvendige ændringer og styre EU ind på kursen mod et samfund, der er mådeholdende, hvad angår CO₂.

Ikke desto mindre vil vi stemme for hele teksten, men jeg tror, at vi får brug for flere initiativer for at give Europas tilsagn større vægt.

Elisabetta Gardini (PPE-DE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Den indgåede aftale om klima- og energipakken er efter min mening ambitiøs, for på den ene side respekterer den de fastsatte mål for beskyttelse af miljøet, mens den samtidig peger på måder at kombinere dem med økonomisk bæredygtighed på. Jeg betragter den også som en italiensk succeshistorie, eftersom Italien forestod forhandlingerne om flere af pakkens kritiske aspekter, og resultatet er positivt.

Den aftalte tekst er faktisk en betydelig forbedring i forhold til den version, som Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed havde udarbejdet, og den ligger vores politiske gruppes holdninger meget nærmere. F.eks. er klausulen, der foreskriver en revision i 2010, også i lyset af resultaterne af klimakonferencen i København, som blev aftalt på præsident Berlusconi's initiativ, et afgørende punkt, og

det, at det blev enstemmigt vedtaget, tror jeg, er et godt tegn på dens opmærksomhed på industrien. På samme måde er det væsentligt, at den gradvise indførelse af auktionsordningen i sektorer af industrien, der ikke er udsat for international konkurrence, blev vedtaget. Desuden vil dem, der er i fare for CO₂-lækage, kunne nyde godt af gratis kvoter.

Dermed ikke sagt, at det bliver den rene skovtur, for denne pakke vil stadig forårsage en betydelig forøgelse af omkostningerne til ordningen på landsplan. Faktisk er antallet af gratis kvoter også knyttet til de ambitiøse benchmarks, som de pågældende direktiver opstiller, og derfor vil risikoen for udflytning ikke være helt væk. Derfor vender vi tilbage til vigtigheden af revisionsklausulen. Det bliver en lejlighed til at vurdere, om ordningen koster for meget, og til at foretage justeringer og omstille vores indsats.

Jeg synes, Parlamentet burde holde øje med, hvordan denne aftale bliver gennemført, og især, hvordan auktionerne finder sted. Det bliver den virkelige prøve, tror jeg. Vi beder realøkonomien om meget, og som vi altid har sagt, ønsker vi ikke, at denne indsats skal forvandles til en overdreven finansinvestering løsrevet fra realøkonomien.

Caroline Jackson (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke og gratulere fru Doyle, men jeg tror, at i morgen vil blive en trist dag for demokratiet i Parlamentet.

Vi får tilbudt at støtte en aftale indgået med Rådet bag lukkede døre. Vi har fuldt bevidst kastet vores chance for at bore i Rådets holdning gennem hele den fælles beslutningsprocedure over bord. Jeg kan ikke se formålet med, at Parlamentet kæmper for flere, nye beføjelser, hvis vi ikke er rede til at udøve dem, vi har.

Fordi vi er blevet skyndet på efter en falsk tidsplan, har vi forsømt vores ansvar til at sikre, at uvildige myndigheder foretager en fuldstændig vurdering af klimapakkenes virkninger. Jeg var f.eks. for nylig ordfører på rammedirektivet for affald. Det støtter tanken om energieffektive kraftvarmeverker, men sådanne verker kan gøres strafbare under den reviderede emissionshandelsordning. Var der nogen drøftelse af dette vigtige spørgsmål? Hvad skete der med det?

I det store hele har vi accepteret det, som de stater, der er mest urolige for denne pakke, har sagt. Vi har undladt at indføre en robust mekanisme til konsekvensvurdering for EU, og nu betaler vi prisen. Vi har heller ikke den ringeste idé om, hvorvidt de mål, som pakken udstikker, faktisk vil blive opfyldt. Er vi overbevist om, at der vil være tilstrækkelig effektivt tilsyn med gennemførelsen på trods af, hvad hr. Dimas har sagt, og hurtigt indgriben over for stater, der selv ikke iværksætter denne svækkede pakke?

Hvordan vil vi kontrollere alle byrdefordelingsprojekterne i udviklingslande? Hvis klimaforandringer er så vigtige, har vi brug for en meget mere aktiv tilgang til gennemførelsen, end hvad der har været tilfældet i forbindelse med miljøpolitik noget sted indtil nu, og vi har ikke hørt noget som helst om det. Hvis der kommer noget godt ud af det her, må det være en ny beslutsomhed i forhold til at sikre vandtætte garantier om gennemførelse og et standardiseret system til upartisk konsekvensvurdering, ligesom de har i den amerikanske Kongres.

Der var en, der sagde, at denne forhastede enighed ved førstebehandlingen ikke skulle ses som en præcedens for Parlamentets villighed til at give efter for Rådet og opgive de beføjelser, det har i henhold til den fælles beslutningsprocedure. Men jeg må spørge hr. Borloo, om det ikke netop er, hvad der vil ske? Og det vil blive til fremtidige Parlamenters fortrydelse.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – (DE) Fru formand, hr. minister, hr. kommissær! Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater glæder sig over Rådets og Parlamentets aftale under trilogien om ikke at udvide de nye regler for revision af den generelle emissionshandelsordning (ETS) til at omfatte luftfarten, men overlade det til nye, endnu ikke offentliggjorte særregler for luftfarten.

De særlige ETS-regler for luftfarten, som Parlamentet og Rådet blev enige om i sommer, og som vil træde i kraft den 1. januar 2012, er de første globale regler, der omfatter luftfarten i en emissionshandelsordning og dermed pålægger luftfartsselskaber at begrænse luftfartens påvirkning af miljøet. Det er på sin plads. Konsekvenserne, det vil sige omkostningerne for luftfartsselskaber, lufthavne og i sidste ende passagerer, som konkurrerer globalt, er kun lige acceptable baseret på de bestemmelser, vi aftalte i sommer.

Strammere regler i kraft af de nye, generelle ETS-regler ville ikke kun være ubegrundede, men ville have medført ekstreme økonomiske vanskeligheder for europæiske luftfartsselskaber. Hvad det angår, er vi Dem, Parlamentet og Rådet, taknemmelige. Det er også på sin plads, fordi de særlige ETS-regler for luftfarten giver os lejlighed til at forhandle os frem til fuldstændig tilsvarende regler med tredjelande og dermed undgå globale

konflikter, for sådanne globale konflikter kunne medføre gengældelsesforanstaltninger over for europæiske luftfartsselskaber. Helt ærligt, så er globale løsninger, eller i det mindste delvise løsninger, der tilstræber fornuftig beskyttelse af miljøet i forhold til luftfarten i verden, altid bedre end overdrevent stramme bestemmelser, der kun gælder i EU. Hvad det angår, er vi meget tilfredse. De er klar over, at særreglerne for emissionshandelsordningen for luftfarten alligevel skal revurderes i 2014.

Derfor er jeg ordføreren, fru Doyle, og det franske formandskab – i fald det lyttede – taknemmelig over, at de ikke har medtaget luftfarten. Det var den rigtige beslutning, som vil gøre det muligt for os at komme videre.

Richard Seeber (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Jeg vil straks gratulere det franske formandskab med de vellykkede forhandlinger. Jeg står dog tilbage med en dårlig smag i munden, fordi Parlamentet ikke blev ordentligt inddraget. Det er en skam, især med dette emne. Jeg kan ikke helt forstå det hastværk, vi har set, for næsten alle medlemsstaterne har taget sig god tid med at overholde de forpligtelser, de allerede har påtaget sig i henhold til Kyotoprotokollen.

Vi er altid vældig gode til at blive enige om mål, der ligger langt ude i fremtiden. Emissionshandelsordningen (ETS) træder i kraft den 1. januar 2013. Vi har vedtaget forpligtelser for denne periode og frem til 2020 og for langt ud i fremtiden. Det havde været bedre at få medlemsstaterne til at overholde deres nuværende forpligtelser og til også at inddrage Parlamentet ordentligt i en fair, regulær og demokratisk politisk beslutningsproces.

Og ikke nok med det, jeg mener også, at Kommissionen nu står foran store udfordringer, for det er en overordnet ramme, vi har aftalt. Især i forhold til definitionen af enkelte punkter såsom anvendelsen af fleksible mekanismer vil det i høj grad afhænge af, hvordan Kommissionen udstikker de gældende vilkår. Også her må man sige, at i ETS-sektoren kan 50 %, mere eller mindre, outsources til andre regioner i verden, og med byrdefordeling 70 %. Her har medlemsstaterne gjort dem selv en fin tjeneste. Også her vil jeg endnu en gang bede Kommissionen og kommissær Dimas om at overvåge overholdelsen meget nøje og minde medlemsstaterne om det ansvar, de har påtaget sig for at hjælpe verdens klima.

Endvidere har vi bestemt stadig problemet med en præcis definition af CO₂-lækage. Det er helt rigtigt at indføre undtagelser for visse sektorer, men indtil nu er der ingen, der ved, hvilke sektorer, det drejer sig om. Derfor må Kommissionen udarbejde en gennemsigtig procedure, så vi kan være sikre på, den bliver accepteret af industrien og medlemsstaterne, for vi har at gøre med meget store beløb her. Det er vigtigt, at vi finder et godt grundlag via en gennemsigtig proces.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). – (FI) Fru formand! Jeg vil gerne takke alle her i Parlamentet, som har ydet et stort bidrag til klimapakken. Jeg vil især gerne rose sekretariatet, hvis hårde arbejde har været imponerende, og hvis massive arbejdsbyrde aldrig kunne have fundet plads inden for rammerne af lovgivningens arbejdstidsgrænser.

Nu står vi med et meget tilfredsstillende og miljømæssigt ambitiøst resultat, og som det nogle gange sker, er det Rådet og ikke Parlamentet, vi skal takke. Det var Rådet, der ordnede et par alvorlige problemer, der lå og lurede i Kommissionens forslag. Faktisk er der stadig mange uløste spørgsmål, og kun tiden kan afsløre resten.

Vores gruppe har haft betydelig indflydelse på resultatet, selv om det ikke kunne ses i den holdning, som Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed vedtog. Det kan dog ses nu i Rådets holdning og i slutresultatet. Vores alternative model for emissionshandel gav plads til holdninger og fri meningsudveksling. Dermed hjalp og tilskyndede vi Rådet til at dreje sin politik i retning af benchmarkingmetoden.

Derfor vil jeg takke medlemsstaterne, herunder mit eget land, Finland, for at være meget opmærksom på Parlamentets vidtspændende synspunkter og bemærke den ændring, der fandt sted der. Rådets bestræbelser fik langt mere støtte her, end det i første omgang så ud til.

Klimapolitikens primære mål er indførelsen af en synkron, universel aftale. Der findes ikke andre miljømæssigt ansvarlige udgangspunkter. På den måde kan vi sørge for, at reduktionerne her ikke medfører en stigning andre steder, for så ville ofrene have været forgæves.

Desværre er der nogle i miljøbevægelsen, der ville være villige til at gå denne vej. Men erfaringen viser, at miljøet ikke belønner ensidig beslutsomhed og klimatisk puritanisme, for det fører ikke til resultater. Vi skal danne en bred front og have retfærdige regler. Vi har brug for lovgivning, som kan motivere selskaber til at

deltage i kampløbet om teknologi, der udleder så lidt CO₂ som muligt, og som belønner – ikke straffer – dem for det.

Jeg vil især gerne nævne, hvor glad jeg er for, at vi beholder målet for emissionsreduktioner på 20 %, så vi kan sige, at Parlamentet og Rådet ikke har udvandet noget som helst.

Christofer Fjellner (PPE-DE). – (SV) Fru formand! Jeg må sige, at i de år, jeg har været i Parlamentet, har jeg lært, at tingene ikke altid går, som man ønsker. Alting bygger på kompromiser, men faktisk ender det alligevel ganske udmærket. Mange mennesker beklager sig i øjeblikket, både dem, der synes, at vi skulle have vedtaget mere ambitiøse regler, og dem, der synes, at reglerne er alt for ambitiøse. Men jeg synes, at vi i bund og grund skulle være yderst tilfredse med, at det faktisk er lykkedes os overhovedet at nå et kompromis. Det er et skridt i den rigtige retning, og det er et skridt, der i det mindste gør mig stolt. Jeg er stolt over, at det bekræfter, at Sverige stadig er det land, der tager størst ansvar i Europa, men også over, at Europa er det sted i verden, der tager størst ansvar generelt. Som svenske konservative har vi arbejdet hårdt for at sikre dette kompromis, både i Rådet og her i Parlamentet.

Der kan siges meget om emnet, men hvis jeg skulle kommentere det, jeg er mest tilfreds med, ville jeg fremhæve det, vi har gjort med biler, at vi tager højde for den miljømæssige fordel ved biler, men også, at vi giver bilproducenter en rimelig tid til at udvikle nye modeller. Som det allerede er blevet nævnt, må vi ikke lade os forlede til at tro, at processen hermed er slut. Det er kun optakten til den vigtige opgave, der skal klares i København. Nu tror jeg på, at vi har skabt et godt grundlag for det.

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Efter min mening er dette direktiv et eksempel på ordentlig og effektiv dialog i EU. Det var formentlig det vanskeligste direktiv, vi har måttet behandle i denne valgperiode. De fremlagte ændringsforslag var ikke tydelige for alle. I sidste ende lyttede vi til hinanden, først i Parlamentet, og derefter må jeg anerkende, at det franske formandskab udviste ekstraordinær omhu i sin måde at håndtere sagen på. Jeg vil gerne takke kommissær Dimas og kommissær Piebalgs for at deltage i debatten.

Det, der nu kræves, er, at vi sørger for at gennemføre direktivet. Vi skal reducere udledningerne af drivhusgasser med 20 % inden 2020. En reduktion på 20 % er minimum! Derved har vi skabt en fælles EU-klimapolitik. Det er ikke blevet sagt med præcis de ord, men direktivet vedrører faktisk vores fælles politik. Som med enhver fælles politik bliver der behov for systematisk handling, overvågning og gensidig kontrol. Vi skal også finansiere et strategisk program for energiteknologi. Det er som svar på bedømmelsen af CO₂-udledningerne. Det bliver en fælles start på vores fælles energipolitik. Det er, hvad EU har brug for.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru formand! Den eneste mulighed, vi har, er ikke at producere mindre, men at gøre produktionen smartere og grønnere. Det er vigtigt for os at reducere udledningen af forurenende stoffer, men vi må også sikre den økonomiske udvikling og bevare arbejdspladser.

Sammenlignet med den reduktion på 8 %, som Kyotoprotokollen foreskriver, sænkede Rumænien sine udledninger af drivhusgasser med 43 % fra 1990 til 2005. Desværre blev det opnået ved omstruktureringer af sværindustrien og på trods af afhængigheden af fossile brændstoffer. Selv om det ville have været mere fordelagtigt at have 1990 som referenceår, glæder jeg mig over den fleksibilitet og solidaritet, der vises nye medlemsstater i form af den overgangsperiode, der er nødvendig for at foretage betydelige investeringer i at få virksomhederne til at fungere mere effektivt.

Gennem ændringsforslag har vi opnået gratis tildeling af kvoter til fjernvarme til boliger og til opvarmnings- eller kølesystemer baseret på effektiv kraftvarmeproduktion, støtte til lavindkomstfamilier fra provenuet fra bortauktionering af kvoter og undtagelser fra emissionshandelsordningen for hospitaler og små installationer.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Fru formand! En af præstationerne ved disse forhandlinger har været at skabe en finansieringsmekanisme for demonstrationsprojekter for CO₂-opsamling og -lagring. Det vender jeg tilbage til senere. Men selv om jeg har været forhandler, ordfører, for CO₂-opsamling og -lagring, har det været gennem revisionen af ETS-direktivet, vi har opnået succes. Jeg har i bedste fald været bagsædechauffør. Nogle gange har man brug for held, og jeg synes, vi har været heldige ved at have Linda McAvan, Lena Ek og andre – skyggeordførere – på ETS-direktivet. Jeg synes, jeg har været heldig med at have et formandskab, der var åben over for at udforske nye idéer, og jeg har været særlig heldig ved, at jeg har kunnet arbejde sammen med Avril Doyle, ordføreren på denne lovgivning, for hun har opnået utroligt meget. Jeg vil gerne påpege en ting, og det er, at der ikke har været mange ordførere i dette Parlaments historie, som oprindeligt har fremlagt et forslag, der i bedste fald ville have sikret 1,5 mia. EUR i finansiering, og endte med en pakke, der er fem eller seks gange så meget værd.

Bart Staes (Verts/ALE). – (NL) Fru formand! Målet om at udlede 20 % mindre drivhusgas i 2020 er blevet sikret. Men vi skal ikke stikke os selv blå i øjnene. Det mål har hele tiden været utilstrækkeligt. Videnskaben fortæller os, at vi burde gå efter en reduktion på 25 % eller endda 40 %. Jeg beklager, at auktionsordningen er blevet undermineret i den ikke-elektricitetsrelaterede sektor. I 2020 vil vi stadig uddele 30 % gratis kvoter, mens 100 % bortauktionering ikke bliver en realitet før 2027.

Det sender et virkelig dårligt signal til dem, der skal diskutere den globale klimaaftale i København, på trods af, at det bedste svar på CO₂-lækage faktisk er en global aftale. Fraværet af en global aftale betyder, at auktionsordningen bliver yderligere undermineret, fordi der fortsat bliver uddelt gratis kvoter til 96 % af selskaberne. Mindre indtægter fra auktionerne betyder færre investeringer i bæredygtig energi og i forskning og udvikling.

Fru Doyle! Jeg vil gerne spørge Dem, om De har nogen viden om, hvad det forventede fald i indtægter fra auktionerne vil blive, nu hvor ordningen er totalt undermineret?

Formanden. – Jeg beklager meget, men på grund af tidspres når vi ikke mere. Så nu vender vi tilbage til ordføreren, den højt roste fru Doyle.

Avril Doyle, ordfører. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne fremføre et par hurtige bemærkninger.

Det fremragende originale forslags miljømæssige integritet holder, især i et scenarie med minus 30 %. Det er meningsløst, at vi tager til København med vores lovgivning, medmindre den ledsages af seriøs finansiering til december. Den bold ligger nu på Kommissionens banehalvdel.

Aftalen om CO₂-opsamling og -lagring og 300 mio. kvoter er muligvis transformerende i hele denne debat om CO₂-reduktioner, hvis teknologien bliver godtgjort gennem de pågældende 12 værker.

Den aftale, der er på bordet nu, giver EU et klart mandat til at forhandle med tredjelande i tiden op til næste års aftale. Vi kan ikke tillade, at det mislykkes, for historien vil rette sin anklagende finger mod os for at svigte vores ansvar som en generation af politiske ledere, der kendte til problemet, kendte til den fagfællebedømte videnskab, men som undlod at gøre noget.

Nogle synes, at min endelige betænkning går for vidt, andre mener, den ikke er vidtrækkende nok. Men selv med benchmarkfri kvoter vil reduktionen i målene ikke være let for industrien. Lad os ikke gøre det bedre til det godes fjende. Dette er alt taget i betragtning et godt resultat. Det er trods alt det bedste i verden, eftersom det er den eneste emissionshandelsordning i verden til dato. Jeg opfordrer USA og Australien til at gøre det bedre og til at gøre os i EU så forlegne, at vi hæver indsatsen i København næste år.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen, onsdag den 17. december 2008.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Jorgo Chatzimarkakis, Wolf Klinz, Holger Krahmer, Alexander Graf Lambsdorff og Willem Schuth (ALDE), skriftlig. – (DE) Aftalen om klimapakken er et beskedent resultat.

EU har opstillet et reduktionsmål på 20 % i forhold til 1990. Vi har allerede præsteret lige under halvdelen af den reduktion. Nøgleordet er udvidelse mod øst, hvor udledningerne er lavere i absolutte tal, hvilket giver et reduktionsmål på 12 % sammenlignet med 1990.

EU burde opnå 3-4 % af reduktionen i udviklingslande, hvorefter der er lige under 9 % tilbage. Man må ramme op til 5 % ved siden af målene. Så er der 4 % tilbage.

Normalt skulle man her sige, hvor heldigt det er, at EU har besluttet ikke at eksportere hele sin økonomi til Asien. Kompromiset er tydeligvis billigere end Kommissionens forslag. Det giver det tyske Frie Demokratiske Parti (FDP) mulighed for at støtte det.

I stedet spiller EU nu sine egne medlemsstater ud mod hinanden. Som følge af energimikset, undtagelser og udspekulerede forhandlinger har visse medlemsstater en fordel frem for andre. Vi kan roligt forestille os, at tyske energiselskaber genererer elektricitet i Polen i stedet for i Tyskland, medmindre de køber det af franskmændene.

Når EU's medlemsstater giver sig af med den form for studehandler, er der ikke meget håb om en global aftale, og spørgsmålet om effektiviteten af ressourcerne dukker også op.

Regeringer, Rådet og Kommissionen opfordres til at sørge for effektivitet både i beskyttelsen af miljøet og i økonomi og vækst.

Magor Imre Csibi (ALDE), skriftlig. – (EN) I sidste uge indgik Rådet og Parlamentets forhandlere en historisk aftale om klimapakken. Jeg hilser kompromiset velkommen med lidt tungt hjerte, for pakken er blevet udvandet i betydelig grad i forhold til det oprindelige forslag fra Kommissionen og afstemningen i Parlamentets udvalg. På et tidspunkt, hvor der er behov for akut og konsekvent handling for at tackle klimaforandringerne, valgte Europa en langsom overgang til en lavemissionsøkonomi ved hjælp af undtagelser og gratis kvoter. Trods disse mangler er kompromiset et vigtigt gennembrud, der vil skabe rammerne for en mere bæredygtig økonomi. Den største bedrift er, at målene og principperne for gennemførelsen er indarbejdet i lovgivningen, og at alle anerkendte behovet for at give os i kast med renere udvikling. Desuden kan klimaforandringerne kun bekæmpes effektivt, hvis alle er om bord, og dette kompromis giver EU en stærkere forhandlingssituation, når de internationale partnere skal om bord. Sidst, men ikke mindst vil jeg støtte aftalen, fordi jeg virkelig mener, at det ikke er et kompromis af tomme ord, men et, der faktisk kan opnås.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Resultatet af forhandlingerne om klimapakken mellem de tre institutioner repræsenterer et afbalanceret kompromis, som vil hjælpe EU med at yde et væsentligt bidrag til foranstaltningerne til bekæmpelse af global opvarmning i betragtning af, at det er den første gruppe af stater, der påtager sig denne forpligtelse som en retlig forpligtelse. Vi står i øjeblikket over for en global finanskrisen, som i størstedelen af medlemsstaterne har skabt frygt i forbindelse med målet om at reducere CO₂-udledningerne. Det resultat, vi har opnået efter topmødet, er imidlertid en aftale med balance mellem behovet for at beskytte klimaet og behovet for at overvinde dette økonomiske dødvande. Efter min mening må brugen af argumenter knyttet til krisen ikke forhindre pakkens vedtagelse. Jeg håber, at alle de politiske grupper i Parlamentet vil stemme for. Det glæder mig, at indsatsen i de lande, der har reduceret deres udledninger mellem 1990 og 2005, herunder Rumænien, er blevet anerkendt i form af en ændring af ordningen for fordeling af indtægterne fra auktioner uden at ændre pakkens overordnede struktur. Samtidig føler jeg, at der er blevet taget godt hånd om de fleste af de spørgsmål i forbindelse med direktivet om handel med emissioner, som skabte store problemer for nogle medlemsstater, og at slutresultatet er retfærdigt og vil give EU mulighed for at begive sig ud på en reel mission til bekæmpelse af klimaforandringer.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) Direktivet om handel med emissioner, som Parlamentet skal stemme om, er kapitalistisk "grønvaskning" og er på trods heraf intet mindre end kasinokapitalisme og et legaliseret svindelnummer. Eftersom Kommissionens originale forslag er udformet på en sådan måde, at den europæiske industri kun skal betale prisen for spekulation i form af prisen for elektricitet, vil jeg stemme for, selv om jeg er imod handel med emissioner. Jeg støtter emissionsmål, men vi skulle have nået dem gennem skatter og ikke spekulation.

12. Fælles indsats for reduktion af drivhusgasemissionerne (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Satu Hassi for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarersikkerhed om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om medlemsstaternes indsats for at nedbringe deres drivhusgasemissioner med henblik på at opfylde Fællesskabets forpligtelser til at nedbringe drivhusgasemissionerne frem til 2020 (KOM(2008)0017 – C6-0041/2008 – 2008/0014(COD)) (A6-0411/2008).

Satu Hassi, ordfører. – (FI) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg takker inderligt skyggeordførerne for deres fremragende samarbejde. Jeg vil også gerne takke Kommissionen og det franske formandskab for deres store indsats.

Men jeg må indrømme, at jeg ikke er helt glad. EU burde have vist stærkt globalt lederskab med denne klimapakke. Desværre blev det lederskab kraftigt udvandet, da det franske formandskab henviste beslutningen til konsensus mellem medlemsstaterne. Næsten samtlige premierministre tog til topmødet med den hensigt at udvande klimapakken ud fra nationale interesser, og det lykkedes dem. Resultatet er naturligvis et skridt fremad, men et meget, meget mindre skridt end videnskaben råder os til.

Det største problem med beslutningen om byrdefordeling er, at medlemsstaterne får lov til alt for frit at tilsidesætte deres hjemlige emissionsreduktioner og kompensere herfor ved at finansiere projekter i

udviklingslande. I værste fald kan det føre til, at de hjemlige udledninger stabiliseres, så tingene forbliver, som de er.

Resultatet af forhandlingerne bevarer dog ikke desto mindre den forsvarlige grundstruktur fra Kommissionens forslag i form af en lineær udvikling i emissionsreduktioner og bindende, årlige lofter for emissioner i EU's lovgivning for første gang.

Desuden fik Parlamentet en række vigtige forbedringer igennem, der var baseret på den stort set enstemmige betænkning fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed. Nogle af dem vil jeg nævne nu. Emissionsreduktionsmålet på 30 % vil nu fremgå af lovtæksten efter indgåelse af den internationale aftale. Medlemsstaterne bliver nødt til med det samme at begynde at planlægge mere drastiske tiltag til at reducere udledningerne, og de bliver også nødt til at rapportere om dem. Medlemsstaterne får et tydeligt incitament til at holde sig inden for deres juridiske grænser for udledninger, eftersom en overskridelse vil medføre større nedskæring i det følgende års kvote. Kvalitetskriterierne for CDM-kreditter (mekanismen for bæredygtig udvikling) bliver strammet op. Efter den internationale aftale vil EU forpligte sig til at hjælpe udviklingslande med at reducere deres emissioner på en sådan måde, at klimaforandringerne begrænses til mindre end to grader. Der bliver en tidsgrænse for at begrænse udledningerne fra skibsfarten. Hvis Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) ikke indgår en international aftale inden 2011, vil EU på egen hånd gribe til lovgivningsmæssige tiltag.

Alt dette er betydelige forbedringer, og de bygger på Parlamentets krav. I overensstemmelse hermed anbefaler jeg at støtte hele pakken ved den endelige afstemning, selv om jeg på den anden side også støtter ændringsforslagene fra min gruppe og fra Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre om at reducere kvotaen af CDM-kreditter på en måde, der ville garantere, at størstedelen af emissionsreduktionerne ville ske i Europa.

På trods af denne beslutnings gode og dårlige aspekter, betyder den, at der bliver meningsudvekslinger i utvetydige vendinger om, hvorvidt EU skal gennemføre emissionsreduktioner på en måde, der anerkender budskabet fra klimaforskningen, og kun efter internationale drøftelser af aftalen. For det andet betyder beslutningen, at det er medlemsstaternes politiske ansvar, i hvilket omfang emissionsreduktionerne skal finde sted i Europa.

Jeg opfordrer medlemsstaterne til ikke at outsource størstedelen af deres emissionsreduktioner til udviklingslande, men at foretage hjemlige grønne investeringer i offentlig transport, jernbaner og mere energieffektive bygninger og samtidig skabe "grønne jobs" i Europa.

Vi må huske, at jorden ikke går på kompromis. Planetens ultimatummer er absolutte, og den dyreste mulighed af alle er at udvande og udsætte emissionsreduktionerne.

Jean-Louis Borloo, *formand for Rådet*. – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Allerførst vil jeg gerne takke fru Hassi for det vanskelige arbejde, der er blevet udført, og, hvorfor ikke sige det, for hendes engagement, som har gjort det muligt for os at finde sammen om det, der er vigtigst.

Alle er klar over, at på nogle områder har hun måske ønsket, at ordningen skulle være mere restriktiv, men jeg synes, at vi gennem denne trepartsforhandling og den fælles beslutningsprocedure er nået frem til noget, der nu er så perfekt, som det kan blive.

Jeg vil gerne sige to ting, først om kursen for reduktionerne, fleksibilitet og straffe, som især blev diskuteret ved trepartsforhandlingerne i weekenden. Fleksibiliteten var nødvendig for visse medlemsstater. Parlamentet ønskede, at den skulle ledsages af en styrkelse af korrektionsmekanismerne, og det synes jeg, vi har opnået.

For det andet, brugen af mekanismen for bæredygtig udvikling er ændret en lille smule, kun for nogle stater og kun i visse tilfælde, især i forhold til en række territorier, der faktisk befinder sig i en udvikling, dvs. de mindst udviklede territorier eller små øer. Debatten vil efter min mening forblive åben i hvert land, og jeg fornemmer, at det er den overordnede debat om mekanismer for bæredygtig udvikling og evnen til at optage dem og styre dem under gode forhold, uafhængigt af denne tekst, der er sat spørgsmålstegn ved.

Sluttelig vil jeg gerne påpege, at efter København vil beslutningen om at skifte til en højere grad af forpligtelse høre under den fælles beslutningsprocedure. Fru Hassi! Derfor tror jeg, at risikoen for at ende i en situation, hvor teksten ændres i nedadgående retning, ikke er mulig.

Stavros Dimas, *medlem af Kommissionen*. – (EL) Fru formand! Jeg vil gerne takke og gratulere fru Hassi for hendes enestående arbejde og for hendes indsats for at bevare de grundlæggende principper i og arkitekturen

af Kommissionens oprindelige forslag. Efter min mening er de bevaret i kompromisaftalen om beslutningen om byrdefordeling. Jeg må endnu en gang understrege, at det miljømæssige mål med at reducere udledningerne af CO₂ i EU med 20 % inden 2020 vil blive nået med pakken, og denne beslutning vil naturligvis hjælpe os med at nå målet. Vi er ikke gået på kompromis i forhold til at nå målene.

Der var nogen, der sagde tidligere, at det er en pakke i to dele. Vi kan opdele den i miljømål – hvor der ikke er sket nogen ændringer, og som vil blive opfyldt som planlagt – og alle andre spørgsmål, herunder auktioner og hvorvidt der kan foretages investeringer i lande uden for EU, hvor der er sket visse ændringer, men uden at ændre pakkens grundlæggende arkitektur eller miljømålene.

Specifikt i forhold til beslutningen er de nationale mål, der fastlægges i forslaget til medlemsstaterne, blevet bevaret som foreslået af Kommissionen. Medlemsstaterne vil blive anmodet om at begrænse udledningerne af drivhusgasser i perioden fra 2013 til 2020 i overensstemmelse med en lineær funktion med bindende årlige mål. Det vil sikre, at medlemsstaterne hjælper alle sektorer af økonomien forholdsmæssigt med at opnå EU's mål på en 20 % reduktion inden 2020.

Et af hovedproblemerne i drøftelserne om medlemsstaternes byrdefordeling var behovet for at finde en balance mellem medlemsstaterne i forhold til opfyldelsen af deres mål ved at iværksætte effektive kontrol- og overensstemmelsesforanstaltninger for at sikre, at de pågældende mål gennemføres. Kompromisaftalen om byrdefordeling er afbalanceret. Den giver medlemsstaterne en tilfredsstillende grad af fleksibilitet, så de kan opnå deres mål på en finansielt acceptabel måde samtidig med, at der indføres et effektivt kontrol- og overensstemmelsessystem. Endvidere er de af Kommissionen foreslåede bestemmelser om at overvåge medlemsstaternes initiativer og den hjælp, de ydes, når de nødvendige korrektionsforanstaltninger iværksættes, blevet bevaret og styrket.

Kompromisaftalen om beslutningen om byrdefordeling er et vigtigt resultat, som ikke havde været muligt uden Parlamentets, især ordføreren, fru Hassis, ihærdige indsats. Jeg opfordrer derfor Dem alle til at stemme for aftalen.

Cornelis Visser, *ordfører for udtalelsen fra Økonomi- og Valutaudvalget*. – (NL) Fru formand! Vi glæder os over resultatet af klimapakken, eftersom den tydeligt afspejler holdningen hos de hollandske Kristelige Demokrater (CDA) og Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater. Det er vigtigt, at Europa opsætter et mål på -20 % inden 2020 for sig selv med mulighed for at sænke det til -30 %, hvis der indgås en international aftale.

Men det, vi burde gøre, er at sørge for, at det indføres ligeligt i alle medlemsstaterne. Vi burde med andre ord sikre, at alle medlemsstaterne overholder målene på samme måde. Reduktionskravene er udstukket individuelt for alle medlemsstaterne. Det fører i princippet til en retfærdig fordeling, og det er som tidligere vigtigt at bevare dem. I modsat fald får medlemsstaterne for mange friheder. Hvis én medlemsstat overholder aftalen, og en anden ikke gør, er der risiko for konkurrenceforvridning.

Det er altså ikke kun klimaet, der lider. Konkurrenceforholdene for virksomheder og industrier mellem de forskellige medlemsstater påvirkes også negativt. I betænkningen fra Økonomi- og Valutaudvalget har jeg anmodet om, at man er særligt opmærksom på dette aspekt. Udvalget må kontrollere overholdelsen nøje, og om nødvendigt pålægge yderligere krav. Det vil vi følge tæt her i Parlamentet.

Sepp Kusstatscher, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender* – (DE) Fru formand! Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender glæder sig over mål og foranstaltninger, der er med til at begrænse klimaforandringer og afhjælpe virkningen af dem.

Jeg vil begrænse mig til et enkelt socialpolitisk aspekt, nemlig den såkaldte rige verdens velstand, overproduktion og overforbrug – især transport med massivt forbrug af fossile brændstoffer – er hovedårsagerne til stigningen i drivhusgasser, der skader klimaet. På den anden side er det de socialt svageste og de fattige, der påvirkes mest af konsekvenserne af den klimakatastrofe, der venter i kulissen. De har ikke mulighed for at tilpasse sig. Energi- og fødevarerpriser rammer dem hårdt, meget hårdere end de rige. Allerede eksisterende hungersnød vil blive forværret drastisk.

Derfor har vi brug for en global offensiv mod sult i verden. Vi kræver, at byrden ved at reducere udledningen af drivhusgasser skal fordeles på en socialt acceptabel måde.

FORSÆDE: Mario MAURO*Næstformand*

Robert Goebbels, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi.* – (FR) Hr. formand! Den procedure, der er valgt til at diskutere energi- og klimapakken, har forhindret Parlamentet i at udføre sit arbejde på en rigtig demokratisk måde.

En uformel trepartsforhandling har affødt et kompromis, som vi er nødt til at acceptere. Jeg har hele tiden ment, at en førstebehandling ville have gjort det muligt for Parlamentet at pålægge Rådet bedre løsninger, især vedrørende overførsel af teknologi til underudviklede lande.

Udledningsreduktionerne skal være globale, hvilket indebærer at acceptere bidraget fra mekanismerne for bæredygtig udvikling, som er instrumenter, der er anerkendt af Kyotoprotokollen.

Betænkningen fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed var urimelig på mange måder og er opstået ud af den fundamentalisme, som præsident Sarkozy har fordømt. Ordføreren måtte indlede et tilbagetog og nøjes med 20 betragtninger. Betænkningen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi var meget tættere på det endelige resultat. Resultatet kunne være blevet forbedret, hvis Parlamentet havde været i stand til at arbejde på en demokratisk, gennemsigtig måde.

Energi- og klimapakken giver en dårlig smag i munden, fordi den blev forhandlet bag lukkede døre uden en rigtig offentlig debat.

Antonio De Blasio, *ordfører for udtalelsen fra Regionaludviklingsudvalget.* – (HU) Hr. formand! Parlamentets Regionaludviklingsudvalg var også involveret i langvarige drøftelser om forslaget. Flertallet af vores anbefalinger sigter mod at anerkende, at dette mål berører kernen i den økonomiske og sociale samhørighed i visse regioner, og derfor kan reduktionen i CO₂-udledninger kun blive vellykket, hvis den bliver integreret i EU's samhørighedspolitik. Overvejelser om reduktionen i udledninger af drivhusgasser bør også indbygges i betingelserne for støtte beregnet til strukturudvikling. Selv om EU's tilsagn er bindende for medlemsstaternes regeringer, placerer de også en betydelig byrde på lokale og regionale regeringer og på andre lokale og regionale repræsentative fora og organer i medlemsstaterne. De ambitiøse mål kan kun nås, hvis der i forbindelse med harmoniseringen og gennemførelse af opgaverne foregår løbende vertikalt samarbejde mellem centralregeringer og lokale regionale organer samt horisontalt samarbejde mellem de forskellige lokale regionale organer. Det, der kan give grund til glæde, er, at vi har foretaget os noget, og det er noget, der peger i den rigtige retning, men ud over fælles overvejelser er det nødvendigt yderligere at intensivere indsatsen i samtlige EU's medlemsstater.

Péter Olajos, *for PPE-DE-Gruppen.* – (HU) Hr. formand! Det er meget ærgerligt, at ministeren ikke er til stede her i Parlamentet, men min politiske gruppe glæder sig over og støtter EU's nye klima- og energipakke og de bestemmelser, den indeholder vedrørende fordeling af byrderne mellem medlemsstaterne. Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater betragter pakken som et væsentligt skridt fremad, eftersom hidtil uregulerede områder nu er underkastet regulering, hvorved enhver kilde til CO₂-udledninger fra 2013 vil blive registreret og reguleret. Pakkens største fortrin er, at der på min foranledning også indføres en handelsordning inden for "byrdefordeling," hvilket ligesom med emissionshandelsordningen gør det muligt også at bruge markedsmekanismerne til at fremme reduktionen af CO₂ på dette område.

Det primære mål for PPE-DE-Gruppen er at forøge økoinnovationen i EU, så EU's økonomi kan blive den mest konkurrencedygtige inden for lavemissionsteknologier. Desværre har der kun været delvis succes, eftersom Rådet og De Europæiske Socialdemokraters Gruppe insisterede på overdreven – i sidste ende 80 % – brug af CDM-mekanismen. Dette omfang af CDM-mekanismen kombineret med emissionshandelsordningen har en værdi af i alt 63 mia. EUR, hvilket efter min mening er for meget. Det er ligeledes uheldigt, at lovgivningspakken i tråd med premierministrenes beslutninger pålægger virksomheder to en halv gang større reduktion i udledninger end medlemsstater, hvilket under de nuværende økonomiske vanskeligheder vil medføre en særlig ulige fordeling af byrderne til skade for europæisk industri. Medlemsstaterne har også været partiske over for hinanden og har undladt at belønne dem, der har levet op til forpligtelserne eller straffe dem, der har undermineret EU's troværdighed på klimaområdet. Samtidig kan handel med kvoter udgøre en væsentlig ressource for central- og østeuropæiske lande, der allerede har klaret sig godt, så de bliver i stand til at opnå yderligere CO₂-reduktioner i de hjemlige sektorer og transportsektorerne med store potentielle besparelser. Samlet set lukker dette direktiv et hul, og på trods af alle dets mangler har det

banebrydende betydning. Med det har EU begivet sig ud på en lang rejse mod et europæisk lavemissionssamfund, der også er bæredygtigt ud fra en klimamæssig synsvinkel.

Edite Estrela, for PSE-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Jeg må starte med varmt at gratulere ordføreren, fru Hassi, med det vanskelige arbejde, hun har udført, og med den beslutsomhed, hvormed hun har forhandlet et kompromis igennem. Jeg vil også takke Kommissionen og Rådet for deres indsats. Jeg vil blot gerne kommentere det, skyggeordføreren fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater sagde. Jeg accepterer, at han ikke føler sig hjemme i sin gruppe, men det kan De Europæiske Socialdemokraters Gruppe jo ikke være syndebug for.

Det har ikke været en nem proces, men det var anstrengelserne værd, hvis der kan nås en international aftale om medlemsstaternes retlige forpligtelse til at opnå en reduktion på 30 % i CO₂-udledningerne. Parlamentets forslag har også forbedret den oprindelige tekst. Den indeholder en reduktion i udledningerne på 50 % som langsigtet mål inden 2035 og mellem 60 % og 80 % inden 2050. Energieffektivitet, kvaliteten af CDM-projekter (mekanismen for bæredygtig udvikling) og hensigten om at hjælpe tredjelande med at nedbringe deres udledninger og tilpasse sig til klimaforandringerne omtales også. En mekanisme til korrigerende handling med en faktor på 1,08 er også medtaget for at straffe dem, der bryder reglerne, hårdere. Aftalen kunne utvivlsomt være bedre, men det værste resultat have været, hvis der ikke var indgået nogen aftale overhovedet.

Klima- og energipakken er en sag af største vigtighed for borgerne, miljøet og økonomien. Derfor må vi hilse den aftale, der er opnået i Rådet, velkommen. EU har vist et fantastisk eksempel, hvilket senator John Kerry anerkendte i Poznan. Faktisk har EU med denne aftale sendt et meget positivt signal til sine andre internationale partnere. Det har vist, at det fortsat går forrest i kampen mod klimaforandringer, og at det forventer samme indsats fra andre parter. Den Socialdemokratiske Gruppe vil stemme for pakken i morgen, og jeg håber, at Parlamentet vil vedtage den.

Johannes Lebech, for ALDE-Gruppen. – (DA) Hr. formand! De sidste mange måneders forhandling om klimapakken har været dramatisk og spændende, og jeg vil sige tak til fru Hassi og de andre skyggeordførere for et godt og åbent samarbejde. Det er godt, vi har nået et resultat, selv om vi fra Parlamentets side kunne have ønsket, at det havde været noget mere ambitiøst. Vi har fra starten presset på for en ambitiøs klimapakke for at være troværdige i København. Vi har især kæmpet imod at give medlemslandene muligheden for at købe sig til for mange CO₂-reduktioner uden for Europa. Men de fik den fleksibilitet, men de behøver jo ikke bruge den. Flexibilitetsmekanismerne skal ses som nødløsninger og ikke som midler til at nå mål. Vi kunne også have ønsket strengere sanktioner mod medlemslandene for at sikre, at vi ikke når til 2019 og har lande, som er langt fra deres mål. Medlemslandene bør være ansvarlige og gå i gang med at lave planer for, hvordan de vil nedskære deres drivhusgasemissioner uden for kvotehandelssystemet med det samme. De må med energieffektiviseringer og mere bæredygtig energi skabe de nødvendige rammer for en CO₂-lav vækst. Afstemningen i morgen danner punktum for udarbejdelsen af en europæisk klimapakke, men det er kun et skridt i retning mod en bedre klimapolitik på kloden. Den påkrævede indsats er nu fordelt, midlerne for at nå målene er på plads, og nu skal medlemslandene levere. Det kræver politisk vilje og lederskab. Og husk: Klimapakken er udgangspunktet for de forhandlinger, der venter i København, hvor vi skal have en international aftale. Og så må jeg afslutningsvis minde om, at målet for en international aftale ikke er de berømte 20 % reduktion, men 30 %, og dette ambitiøse mål er også indskrevet i aftalen, vi vedtager i morgen.

Liam Aylward, for UEN-Gruppen. – (GA) Hr. formand! Alle medlemsstaternes regeringer var nervøse, da de arbejdede på det fælles europæiske finansielle system. Det var et enormt foretagende, og de var bekymrede over arbejdsproceduren og de resultater, det ville medføre. Nu bruger 320 mio. mennesker eurosystemet hver dag. Der er gået næsten 10 år, siden det blev indført.

Nu er alle medlemsstaterne ved at gå i gang med at gennemføre et andet kolossalt forslag til beskyttelse af miljøets fremtid. Alle skal vise handling i forhold til dette forslag. Vi må alle sørge for, at der bevares en balance mellem miljøet og økonomien. Virksomheder skal også beskyttes, for der er en fare for, at de vil flytte fra land til land.

Denne udfordring giver os lejlighed til at udvikle en grøn industrialisme og til at forøge beskæftigelsen. Fra nu af må alle medlemsstaterne lægge større vægt på forskning og udvikling. Det glæder mig meget, at der er opmærksomhed på Irlands behov i forbindelse med landbruget. Denne særlige ordning vil bestå, selv om der indgås en anden international aftale. Ordningen giver Irland mulighed for at modvirke sin produktion af gasemissioner ved at udvikle en skovplan.

Denne nationale skovplan er meget vigtig og afgørende i forhold til Kyotoprotokollen. Men landmænd bliver også beskyttet, og det er yderst vigtigt.

Roberto Musacchio, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Da præsident Sarkozy talte her i Parlamentet i dag, gav han en ærlig redegørelse for naturen af kompromiset om klimapakken.

Byrdefordeling er en del af kompromiset. Idéen med ethvert kompromis er at se, hvordan det udvikler sig, hvor det er på vej hen, og om det kan leve op til udfordringen. Når vi ser på omfanget af den miljømæssige og økonomiske krise, kan vi ikke undgå at blive bekymret over, at så meget er blevet udvandet. Sådan som tingene udvikler sig, hvis vi f.eks. lytter til det, den italienske premierminister, hr. Berlusconi, har sagt, så lader det til, at der har været et ønske om at bevare tingene, som de er, om nærmest at bedrage folk. Det er, hvad der ligger skjult bag staternes såkaldte enstemmighed, som hr. Sarkozy talte om. Vi ved godt, at hr. Berlusconis ord var propaganda, for det er ikke sandheden om, hvordan tingene fungerer med denne pakke. Tværtimod har Parlamentet fortjent stor ros, for det har ikke alene været mere europæisk, men også længere fremme end Rådet og medlemsstaterne.

Det er altså ikke kun et spørgsmål om balance mellem institutionerne, men om dynamikken mellem dem. Parlamentet bør have en større rolle, netop fordi vi har behov for mere demokrati. Derfor vil vi bruge vores stemmer til at demonstrere vores loyalitet til de parlamentariske tekster, og jeg vil gerne sige til Parlamentet, at Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer har arbejdet beundringsværdigt for at nå længere, og på det område har fru Hassi i modsætning til, hvad hr. Goebbels sagde, været særlig dygtig og effektiv.

Riitta Myller (PSE). – (FI) Hr. formand! Jeg vil også gerne takke ordføreren, fru Hassi, og alle dem, der har været involveret i drøftelserne om dette vanskelige direktiv.

Vi har tydeligvis også brug for skrappe, velbegrundede mål for sektorer, der ikke er med i emissionshandelsordningen, for de vil hjælpe os med at gøre meget for at sikre, at vi skaber et energieffektivt samfund.

De sektorer, som direktivet gælder for, f.eks. byggeri, transport, landbrug og affaldshåndtering, er dem, hvor vi har mulighed for at udvikle nye evner og ekspertise, som faktisk allerede findes i vid udstrækning. Hvis der er passende regulering, kan disse evner og denne ekspertise også udnyttes. På den måde var det fantastisk, at Parlamentet var i stand til at tilføje ordene "energieffektivitet" til direktivet i utvetydige vendinger.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over den aftale, der blev indgået sidste uge om klimapakken, og jeg gratulerer vores ordførere og det franske formandskab med deres effektivitet.

Det var vigtigt at holde vores ambitiøse mål, men under den aktuelle økonomiske uro kunne vi ikke tillade os at pålægge vores industri en umulig byrde og hæmme europæisk konkurrenceevne. Derfor glæder jeg mig meget, især i forbindelse med beslutningen om byrdefordeling, over den fleksibilitet, der gives til medlemsstater i forhold til at nå deres mål, samtidig med, at der indføres korrigerende handlinger i stedet for sanktioner.

Det har altid været min holdning i Industriudvalget, men jeg vil gerne gentage det. Der er behov for fleksibilitet, og det er endnu mere afgørende i forbindelse med reguleringen af nye sektorer, og inden vi indfører strengere regler, er der brug for konsekvensvurderinger.

Jeg er også meget tilfreds med, at den fælles beslutningsprocedure blev sikret i forbindelse med et højere reduktionsmål. Det er et principspørgsmål. Vores borgere har ikke sendt os herved for ikke at have noget at skulle have sagt i så vigtige beslutninger.

Anni Podimata (PSE). – (EL) Hr. formand, kommissærer, hr. formand for Rådet! Forslagspakken om energi og klima, som vi debatterer i dag, afspejler ikke ligefrem de ambitiøse mål, som Kommissionen fremlagde for et år siden på anmodning af Rådet. På flere punkter lever den heller ikke op til anbefalingerne fra de relevante parlamentariske udvalg. Parlamentets forslag – og jeg vil gerne benytte lejligheden til at gratulere ordføreren, fru Hassi, og alle, der har bidraget til dem – var realistiske, imødekommende og samtidig ambitiøse, og de afspejlede EU's beslutsomhed i forhold til at bevare og styrke sin førende rolle i den globale indsats for at gøre noget ved klimaforandringerne. Der er ikke samme balance i de forslag, som vi debatterer i dag, for kompromiset har indskrænket ambitionen, som er en absolut nødvendighed for alle os borgere i EU. Hvad angår mekanismen for bæredygtig udvikling, betyder det, at den giver medlemsstaterne mulighed for at modregne størstedelen af de reduktioner, de skal indføre, ved hjælp af investeringer i tredjelande, at der er fare for at sende det forkerte budskab forud for København.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Hr. formand! Selv om ordføreren fremlagde sin betænkning med nogen pessimisme, synes jeg, hun har gjort et fortræffeligt stykke arbejde. Kompromiset fortæller os trods alt, hvor meget hvert enkelt EU-land skal bidrage med til EU's forpligtelse til at nedbringe udledningerne af drivhusgas, der forårsager klimaforandringer på specifikke områder, med en femtedel.

Ligesom andre medlemsstater fra det 21. århundrede, hvis BNP pr. indbygger ikke er højt, vil Litauen have ret til at forøge udledningerne med 15 %. Overholdelsen af kvotaer vil dog udgøre en stor byrde for såvel nye som gamle EU-lande. Lad os derfor ikke glemme, at den billigste og rene energi er sparet energi. Der skal udvises større strengthed og lægges større vægt på kvalitet i forbindelse med gennemførelsen af direktiver om stabile energikilder, brændstofkvalitet og køretøjers miljøvenlighed. Det er også meget vigtigt, især for medlemsstater fra det 21. århundrede, at forøge de midler, som EU afsætter til at forøge energieffektiviteten i lejlighedskomplekser.

Paul Rübiger (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne påpege, at der skal tages højde for de forskellige situationer i medlemsstaterne, men på baggrund af BNP. I Tyskland bruges der f.eks. en masse kul til energi, mens Frankrig er meget afhængig af kernekraft. Vi har brug for sikkerhedsstandarder for atomkraftværker i hele Europa og en uafhængig tilsynsmyndighed, som også skal udstede de nødvendige bestemmelser.

Målet med at undtage små og mellemstore virksomheder fra op til 50 000 tons CO₂ er endnu ikke nået. Det giver grund til alvorlig bekymring, for små virksomheder kan ikke klare udgifterne til bureaukratiet.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Hr. formand! Jeg vil gerne takke fru Hassi, for hun har virkelig gjort sit bedste, men desværre er Rådet ikke indstillet på at samarbejde. Desværre har vi et Råd, der lukker øjnene for, at vi her i Europa må tage vores del af ansvaret for at løse klimaproblemerne. Vi kan ikke dumpe 80 % af vores ansvar for klimaet uden for vores egne grænser og lade verdens fattigste lande betale en høj pris for deres klimaarbejde, når de indfører deres klimamarked, mens vi iværksætter nemme og billige foranstaltninger. Det er den værste form for kolonialisme.

Vi må reducere vores egne udledninger med 70-80 %, hvis vi skal kunne nå klimamålene. Med denne politik må vi i stedet nøjes med 7 % eller 8 %. Det er fuldstændig utilstrækkeligt og viser en total mangel på solidaritet. Spørgsmålet er, om fremtidige generationer ikke vil holde Ministerrådet ansvarligt ved Den Internationale Straffedomstol i Haag for en så uansvarlig politik, der ikke kun påvirker menneskeheden, men også planeten.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Klima- og energipakken, især reduktionen af drivhusgasser, hyldes som et sejrende skridt, og jeg er enig i, at denne indsats afspejler en stærk vilje til at gøre noget ved klimaforandringerne. Men der lægges an til at kritisere mit land og New Zealand for de store udledninger fra landbruget.

Begge har små indbyggertal og store antal husdyr, der forvrænger udledningstallene. Er vi ikke klar over, at det irske og newzealandske landbrug føder verden langt ud over deres grænser? Snak om at tvinge disse lande til at reducere deres husdyrbesætninger er skørt i forhold til fødevarerikkerhed og klimaforandringer. Det er disse lande, der opdrætter deres husdyr på den mest bæredygtige måde baseret på græs. I stedet må vi fremme F&U for at finde måder – anden fodring, andre vækstplaner – til at reducere udledninger fra dyr, hvor vi kan, ikke ødelægge dyrene.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Europas borgere er alvorligt bekymrede over virkningerne af klimaforandringerne og støtter en bestemmelse om ren lavemissionsenergi i fremtiden. Derfor er det på sin plads, at vi sender et stærkt signal til Rådet om vores fælles forpligtelser.

Men de mennesker, vi repræsenterer, er også alvorligt bekymrede over den globale finanskrisen. For dem er jobsikkerhed uden tvivl blevet et mere nærværende problem end global opvarmning og vedvarende energi, i hvert fald lige nu. Men vi kan ikke tillade, at problemerne for Europas økonomier får os til at glemme klimaforandringerne. Ligeledes kan vi ikke fortsætte med at underminere vores vigtige industrier og arbejdsmarkeder ved at handle overilet.

I det store hele mener jeg, at denne pakke – tre gange 20-klimapakken – afspejler det dilemma, og den reducerer risikoen for, at Europas industrier vil være nødt til at flytte til mindre restriktive områder. Londons finansområde, som jeg repræsenterer, er også meget interesseret i at handle med CO₂-kvoter under emissionshandelsordningen.

En fælles tilgang til at håndtere klimaforandringerne er også et centralt element i mit partis tilgang til EU under David Cameron, som er vores partis leder og forhåbentlig den næste britiske premierminister.

Anders Wijkman (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Der er en stor svaghed i det direktiv, vi diskuterer. Ved at tillade en så høj grad af fleksibilitet gennem reduktioner i tredjelande, spekulerer jeg på, hvad effekten vil blive. Omkostningseffektivitet er et vigtigt princip, og dette kompromis ville være ok i den foreliggende form, hvis målet var at skære 20 % af de globale udledninger. Så ville det give mening at gøre det, der foreslås.

Men videnskaben fortæller os, at vi på længere sigt skal reducere med 80-95 %. Jeg forstår ikke, hvordan det er muligt, hvis vi udsætter størstedelen af vores indsats til 2020 og derefter. Vi har brug for en gennemgribende omlægning af energitransporten inden for industriel produktion, byggeriet osv. Det vil ikke ske, når vi tillader 60-80 % af reduktionerne i den ikkekvotebelagte sektor i andre dele af verden.

Satu Hassi, ordfører. – (FI) Hr. formand, mine damer og herrer! Tak for debatten.

Som sagt er denne beslutning et skridt i den rigtige retning, selv om det er et meget kortere skridt, end jeg gerne havde set. Jeg støtter beslutningen, selv om jeg kommenterede det største problem, der stadig er knyttet til den, nemlig fleksibilitet.

Hvorfor er det dejlige ord "fleksibilitet" et problem? Det lader til, at mange regeringer ikke rigtig har forstået, hvad IPCC's (Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer) retningslinjer betyder. Ifølge FN's panel om klimaændringer skal industrialiserede lande reducere deres absolutte emissioner med 25-40 % inden 2020. Desuden skal udviklingslande reducere deres udledninger med 15-30 % i forhold til normale niveauer. Disse tal henviser til udledningsreduktioner på de pågældende landes egne territorier.

Hvis vi overfører mere end halvdelen af vores udledningsreduktioner til udviklingslande, hæver vi det obligatoriske omfang af reduktionerne der til et niveau, der er fysisk umuligt.

Dette har at gøre med en massiv mangel på forståelse knyttet til en forestilling om, at biltransport ikke kan vokse for evigt, for en meget væsentlig andel af de emissioner, der er omfattet af beslutningen om byrdefordeling, skyldes specifikt vejtransport.

Som jeg sagde i mit indledende indlæg, håber jeg, at regeringerne i højere grad vil leve op til deres ansvar, end denne beslutning tillader, og foretage investeringer med henblik på at reducere udledningerne i deres egne lande. På den måde vil vi opnå vedvarende nedskæringer i udledninger i stedet for den slags, der hvert år skal købes på ny fra udlandet. På den måde vil vi også skabe arbejdspladser i vores egne lande.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 17. december 2008.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Ved at godkende klima- og energipakken har EU faktisk forpligtet sig til kampen mod klimaforandringer. Aftalen, der med held blev udarbejdet gennem flere måneder, kan uden tvivl betragtes som historisk. Samtidig kan vi ikke undlade at nævne, at kompromiset på en række punkter er præget af inkonsekvens.

Selv om klimapakken har gennemgået væsentlige ændringer, siden forslaget blev fremlagt af Kommissionen, er der ikke fundet nogen løsning på den mest åbenlyse selvmodsigelse, nemlig at det direktiv, som Rådet har godkendt, ukorrekt fastsætter referenceåret og dermed skjuler medlemsstaters hidtidige indsats i forhold til skadelige emissioner. Alt dette sender det budskab, at resultater opnået til dato ikke betyder noget som helst. Ny lovgivning vil give alle mulighed for at starte forfra. Det skaber ikke et incitament for, at beslutningstagere gør det nødvendige, men snarere for at blive ved med at ændre reglerne.

Vi anser det for uacceptabelt, at det foreliggende forslag behandler dem, der har sænket deres emissioner betydeligt, på lige fod med dem, der sågar har tilladt dem at stige. Efter vores mening skader EU sin egen troværdighed, hvis det accepterer bestemmelser, der ikke tager højde for opfyldelse af Kyotoforpligtelserne.

Vi synes, at det er et skridt i den rigtige retning, at EU fastlægger ambitiøse mål for klimabeskyttelse i lovgivningen. Men vi ville være endnu gladere, hvis aftalen ikke var blevet til endnu et eksempel på dobbeltmoral og inkonsekvens.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), skriftlig. – (PL) I forbindelse med debatten om tiltag til reduktion af udledningen af drivhusgasser, vil jeg gerne henlede opmærksomheden på følgende:

1. Da de nye medlemsstater godkendte 2005 som referenceår for fastlæggelse af skalaen for CO₂-reduktioner, indvilligede de i ikke at tage hensyn til de CO₂-reduktioner, der er opnået i kraft af løbende omlægning af industrien siden 1990. I Polens tilfælde udgør den opnåede CO₂-reduktion mellem 1990 og 2005 30 %. Denne reduktion har haft enorme sociale omkostninger, primært i form af en arbejdsløshed på over 20 %.

2. Forpligtelsen til en reduktion på yderligere 20 % inden 2020 og til samtidig at købe sig ret til 30 % af udledningerne op til 2013, gradvist stigende til 100 % i 2020, vil desværre medføre betydelige prisstigninger på varme og elektricitet for befolkningen. Det vil også medføre en betydelig prisstigning på energi til industrien. Mange energiintensive områder inden for produktion, f.eks. fremstilling af stål, cementindustrien, kalk og kunstgødning, vil måske ophøre med at eksistere i disse lande på grund af prisstigninger med negative konsekvenser for samfundet.

3. Hvis USA og Sydøstasien ikke deltager i det CO₂-emissionsprogram, der er blevet udviklet, på samme betingelser som EU, tjener EU's enorme finansielle og økonomiske indsats intet formål. EU står for 14 % af udledningerne af CO₂ i verden, mens USA og Sydøstasien står for over 80 % af udledningerne.

13. Geologisk lagring af kuldioxid (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0414/2008) af Chris Davies for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om geologisk lagring af kuldioxid og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF, 96/61/EF, 2000/60/EF, 2001/80/EF, 2004/35/EF, 2006/12/EF og forordning (EF) nr. 1013/2006 (KOM(2008)0018 – C6-0040/2008 – 2008/0015(COD)).

Chris Davies, ordfører. – (EN) Hr. formand! Potentialet for, at teknologier til CO₂-opsamling og -lagring kan skabe enorme reduktioner og formindskelser i CO₂-udledningerne til atmosfæren, er noget, vi simpelthen er nødt til at forstå. Jeg må sige, at idéen om at lagre CO₂ under jorden for evigt ikke er min foretrukne løsning. Jeg så gerne, at vi hoppede direkte til en anden tid, hvor vores energi kommer fra vedvarende, rene og grønne energiformer. Men vi kan ikke ignorere kuls eksistens. Kina får 80 % af sin elektricitet fra kul. De tordner af sted med programmer for vedvarende energi, men samtidig udvider de også uge for uge deres kulfyrede kraftværker.

I mit land er der gang i en kæmpe diskussion om opførelsen af et enkelt nyt kulfyret kraftværk ved Kingsnorth. CO₂-udledningerne fra det ene kraftværk vil svare til det, der spares med hver eneste vindmøllepark, der findes i landet i øjeblikket. Folk vil spørge, hvorfor vi gør os al den ulejlighed med vedvarende energikilder og alt det andet, hvis vi alligevel bygger kulfyrede kraftværker på den måde.

Vi er nødt til at udvikle teknologierne til CO₂-opsamling og -lagring. I 2050 kunne de ifølge Det internationale Energiagentur sikre en reduktion på op til 50 % af de emissioner, der ellers ville finde sted, hvis vi fortsætter som nu.

Vores primære bekymring i forbindelse med denne lovgivning har været spørgsmålet om sikkerhed. Nogle af de bekymringer kan være nemme at overdrive. CO₂ er trods alt en naturlig ting. Vi indånder det, vi udånder det. Vi pumper eksplosive gasser som metan ind i vores hjem og sætter ild til det. Det er dét perspektiv, CO₂ skal ses i. Men vi har forsøgt at gøre noget ved spørgsmålet om lækage i betænkningen og gøre det klart, at det ville være fuldstændig uacceptabelt, hvis der var fare for menneskers sundhed.

Vi har forsøgt at forbedre lovgivningen, gøre den mere tydelig for at undgå selvmodsigelser og sætte fart på ansøgningsprocessen samtidig med, at vi understreger, at medlemsstaterne i sidste ende er herrer over deres egne skæbner. Det er dem, der skal afgøre, om der skal lagres CO₂ på deres territorium.

Kommissionens oprindelige forslag var gode. Jeg håber, at Rådet, Kommissionen og Parlamentet i fællesskab har forbedret dem. Men der er ikke den store idé i at lagre CO₂ – eller i at indføre bestemmelser om lagring af CO₂ – hvis vi slet ikke opsamler det. Så gennem de sidste par måneder har vi påtaget os udfordringen med at indføre en finansiell mekanisme, der skal sætte skub i opførelsen af de demonstrationsprojekter, som regeringscheferne lovede sidste år.

Jeg må sige, at det til tider har været op ad bakke. Folk havde deres tvivl om forslaget om at bruge kvoter fra reserven til nytilkomne under emissionshandelsordningen. Men det lykkedes til sidst, da Rådet i sidste uge

beslattede at tildele 300 mio. kvoter. Hvor meget det giver os, afhænger af prisen på CO₂. Men jeg hører, at det kunne indbringe alt fra 6 mia. EUR til 9 mia. EUR i støtte til anlægsinvesteringer.

Det er et betydeligt skridt fremad – et af de store bedrifter ved forhandlingerne. Jeg synes, at alle mine kolleger her i Parlamentet bør glæde sig over, at forslaget oprindeligt stammer fra Parlamentet. Det kom på Rådets dagsorden, fordi vi satte det på. Formandskabet tog det, og selv om det måske ikke var med den store entusiasme, så accepterede det, at forslaget bød på en løsning på et meget reelt problem.

Lad os nu komme videre. Lad os se disse demonstrationsprojekter i udbud snarest muligt. Lad os se opførelsen begynde. Lad os teste denne teknologi, og lad os bede til, at den virker.

Jean-Louis Borloo, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne starte med at takke ordføreren, hr. Davies, hvis vedholdenhed endelig har sikret, hvad jeg betragter som en stor succes.

Vi kan sige, at vi virkelig har nået målet, hvad angår Parlamentets væsentlige bidrag. Det er sandt, at i starten var Rådet ikke enstemmigt om princippet og senere om mængderne. Princippet er endelig blevet enstemmigt vedtaget af medlemsstaterne. Der var en ganske bred konsensus for at tildele omkring 100 mio. tons, eller hvad der svarer til det.

Endelig er vi nået til enighed om en løsning, der, som ordføreren sagde, ikke er perfekt eller ideel, og som ikke varer evigt, men som ifølge de otte førende videnskabsakademier formentlig er uundgåelig, nemlig 300 mio. tons, eller i hvert fald det beløb, der svarer til, hvilket skulle sætte os i stand til at etablere et dusin demonstrationer, hvilket kommissær Dimas, faktisk hele Kommissionen, ønskede. Jeg synes, vi befinder os i en procedure med fælles beslutningstagning, konvergens og konsensus.

Stavros Dimas, *medlem af Kommissionen*. – (EL) Hr. formand! Den indgåede kompromisaftale om CO₂-opsamling og -lagring er meget tilfredsstillende. Jeg kan sige, at den forbedrer det oprindelige forslag og bevarer alle nøglebestemmelser fra Kommissionens forslag. Teksten fastlægger bestemmelser om strenge forpligtelser til at lagre CO₂ for at sikre en høj standard for beskyttelse af miljøet og folkesundheden uden at pålægge virksomheder særlig tunge administrative eller økonomiske byrder.

Hvad angår spørgsmålet om finansiering, hvilket Parlamentet gik særligt op i, som Chris Davies sagde, bliver der stillet op til 300 mio. kvoter til rådighed fra reserven for nytilkomne baseret på emissionshandelsdirektivet med henblik på at udvikle innovative teknologier til CO₂-opsamling og -lagring og for innovative vedvarende energikilder. Det beløb forventes at være tilstrækkeligt til den planlagte opførelse og drift af op til 12 anlæg til CO₂-opsamling og -lagring i EU. Resultatet af forhandlingerne om den foreslåede retlige ramme og finansieringen af anlæggene til CO₂-opsamling og -lagring vil bane vejen for en miljømæssigt sikker teknologi, der vil være i stand til at yde et væsentligt bidrag til reduktionen af CO₂-udledningerne.

Jeg vil gerne takke ordføreren, hr. Davies, endnu en gang for hans indsats for at nå frem til denne kompromisaftale. Jeg opfordrer Dem til at stemme for forslaget, og som svar på hr. Davies' bøn vil jeg gerne tilføje, som de gamle grækere sagde, at Gud hjælper dem, der hjælper sig selv.

Françoise Grossetête, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi*. – (FR) Hr. formand! På vegne af Udvalget om Industri, Forskning og Energi hilser jeg kompromiset velkommen. Det lægger grunden for udviklingen af teknologier til opsamling og lagring af CO₂ samtidig med, at det også definerer en ny retlig ramme, der vil fastlægge de juridiske forhold for permanent og sikker underjordisk lagring af CO₂.

Det hører til i eksperimenterens verden. Derfor skal vi give os selv alle chancer for at eksperimentere med denne teknologi og demonstrere, hvor pålidelig den er. Det er lykkedes os at skaffe de økonomiske ressourcer, der var nødvendige for at opføre 12 demonstrationsprojekter rundt om i Europa.

Derfor glæder det mig, at vi har nået en aftale om de 300 mio. kvoter, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at gratulere de to ordførere, hr. Davies og fru Doyle. Den gode koordinering mellem dem gjorde det muligt at nå resultatet.

Hvis teknologier til CO₂-opsamling og -lagring bliver rentable, kunne de også tilbydes tredjelande såsom Kina, Indien og så videre, og teknologien kunne også sætte EU i stand til at spille en førende rolle på globalt plan inden for det brede udvalg af rene og effektive lavemissionsteknologier.

Når vi er nået tilstrækkelig langt med den eksperimentelle forskning, vil vi kunne gøre teknologien obligatorisk for en række kraftværker.

Karsten Friedrich Hoppenstedt, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Hele debatten og betænkningen om CO₂-opsamling og -lagring er et lille tandhjul i klimapakken enorme maskine, men ikke desto mindre et meget vigtigt og uundværligt tandhjul, for CO₂-opsamling og -lagring kunne blive brugt som overgangsteknologi de næste 50 til 80 år. Resultaterne af afstemningen i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed var i det store hele positive. Chris Davies fremlagde en god betænkning her, og vores holdning var fint repræsenteret under trepartsforhandlingerne.

Jeg var dog fra starten imod at fastsætte grænseværdier for udledningerne så tidligt som i 2015, og det er nu blevet besluttet. Det ville have resulteret i obligatorisk indførelse af CO₂-opsamling og -lagring, før resultaterne af demonstrationsprojekterne overhovedet var blevet fremlagt. Hvis vi havde gjort det, ville vi have arbejdet os væk fra kul og hen imod gasfyrede kraftværker.

Indførelsen af teknologi til CO₂-opsamling og -lagring afhænger, som vi allerede har hørt, af økonomien. Avril Doyle har slået en stridslysten tone an her. Jeg vil ikke gentage tallene, de er allerede blevet gentaget. Spørgsmålet er naturligvis, hvornår vi kan komme i gang, for emissionshandelsordningen skal i gang på de foreskrevne tidspunkter. Den kan ikke starte med det samme. Jeg synes også, det er vigtigt, at effektive værker med mulighed for CO₂-opsamling og -lagring støttes af medlemsstaterne med 50 % af den samlede investering frem til 2016.

Overførelsen af ansvaret efter lukning af lagringssteder er nu fastsat til 20 år, hvilket også er meget positivt. Som vi netop har hørt, har vi med Kina en faktor, der vil bruge kul i de næste ca. 50 år, det skønner man i hvert fald, til mindst 60 % af landets energibehov. Hvad yderligere teknologisk udvikling angår, ønsker Indien, Sydafrika, Australien, USA og Rusland også at benytte disse teknologier. Det giver Europa lejlighed til at investere og yderligere udvikle denne teknologi til gavn for opsamling og lagring af CO₂.

Evangelia Tzampazi, for PSE-Gruppen. – (EL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Teknologien til opsamling og lagring af CO₂ i geologiske formationer er et værktøj i kampen mod klimaforandringer. Under forhandlingerne arbejdede De Europæiske Socialdemokraters Gruppe på og fik gennemført forbedringer og tilføjelser til Rådets forslag. Vores mål er at sikre en sammenhængende juridisk ramme for miljømæssig sikker brug af teknologi til CO₂-opsamling og -lagring, så det ikke påvirker folkesundheden eller miljøet negativt. Vores grundlæggende politiske prioritet er og skal fortsat være at forøge energieffektiviteten og at styrke vedvarende energikilder. Den aftale, vi har opnået, er en mulighed på mellemlangt sigt. Jeg opfordrer alle mine kolleger i Parlamentet til at støtte den.

Aftalens grundelementer er for det første at undersøge indførelsen af grænser på CO₂-udledningerne for alle nye kraftværker i forbindelse med første revision af direktivet, indførelse af en mekanisme til finansiering af omkostningerne ved at overvåge og genoprette eventuelle skader, den obligatoriske udtalelse fra Kommissionen om licenser til lagring, risikoanalyse og evaluering af ren elektricitet, skrappe krav til overvågning af lagringssteder, indsendelse af rapporter, reparation af mulige lækager og endelig oprettelsen af en klar ramme for ansvaret for operatører, mens stedet er i drift og indtil det tidspunkt, hvor ansvaret overgår til de nationale myndigheder. Vi har gjort vores. Nu kan Gud gøre sit.

Anne Laperrouze, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Uanset hvor meget jeg støtter tanken om, at EU bør tilskynde til udviklingen af demonstrationsanlæg for CO₂-opsamling og -lagring, har jeg også mine tvivl om en storstilet udvikling af disse teknologier til bekæmpelse af klimaforandringer. Jeg er især bekymret over den betydelige udvikling af kulfyrede kraftværker med den undskyldning, at vi på langt sigt vil vide, hvordan man opsamler og lagrer CO₂.

Efter min mening skal vi fortsat gå forsigtigt frem. Min bekymring forstærkes af min skuffende vurdering af energi- og klimapakken. Vi har bekræftet de ambitiøse mål for at vise hele verden, at Europa har kastet sig ud i en ambitiøs bekæmpelse af klimaforandringer. Men når vi undersøger indholdet, med andre ord de værktøjer, der vil sætte os i stand til at reducere udledningerne af drivhusgasser, har jeg en fornemmelse af, at det ikke bliver muligt at nå målene i 2020, f.eks. pga. tilbagetoget i forhold til emissioner fra køretøjer og især undtagelser for energiproducenter.

Hvad er der tilbage til at opnå målene i 2020? CO₂-lagring, udvikling af nye, rene teknologier? Ikke endnu. Heldigvis har vi stadig europæiske virksomheders og borgeres engagement. De er i hvert fald bedre forberedt

end politikerne, som pålægger dem at spare på energien, bruge grøn energi og skifte til nye transportformer. Men vi mangler stadig at give dem mulighed for at gøre det.

Kathalijne Maria Buitenweg, for Verts/ALE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Min gruppe indledte forhandlingerne med masser af optimisme, fordi vi ønskede at sikre gode vilkår for CO₂-opsamling og -lagring. CO₂ hører til under jorden, ikke i atmosfæren. Spørgsmålet er, om det foreliggende resultat af forhandlingerne vil være til gavn for miljøet. Det mener vi ikke.

Det er beklageligt, at hr. Davies ikke var ordfører for direktivet om emissionshandelsordningen, for hans vedholdenhed i forhold til økonomiske tilskyndelsesforanstaltninger ville have været på sin plads. Da han besluttede at deltage i skakspillet om emissionsrettigheder, virkede han dog villig til at ofre mange bønder og i sidste ende sin konge på sit eget skakbræt.

Følgelig er der ikke aftalt en grænseværdi for CO₂-udledninger for nye kraftværker. Det, der blev sagt, var, at kraftværkerne skal være klar til at kunne opsamle CO₂. Hvad betyder det? Uden en definition behøver man jo ikke andet end et areal på størrelse med en fodboldbane. Resultatet af betænkningen er, at der ikke er en eneste restriktion til hinder for udviklingen af stadig mere voldsomt forurenende kulfyrede kraftværker, hvorfor fodboldbanen fungerer som figenblad for en fjern fremtid.

Jeg vil dog gerne gratulere ordføreren med indførelsen af en 20-års ansvarsperiode og en fond, der skal finansiere overvågningen af lukkede anlæg i 30 år. Det opvejes imidlertid af, at direktivet tillader, at der pumpes CO₂ ned i jorden for at udvinde mere olie og gas, en proces, der kaldes forbedret olieindvinding. Det er et meget bizart element i klimapakken, for det betyder naturligvis, at der udledes mere CO₂. Takket være Davies-fonden kan olieselskaber derfor nu udnytte tilskyndelsesforanstaltninger for CO₂-opsamling og -lagring til at udnytte og udtømme deres oliefelter i længere tid.

Det vil glæde Shell, men ikke miljøet. Derfor stemmer min gruppe nej.

Bairbre de Brún, for GUE/NGL-Gruppen. – (GA) Hr. formand! Vi befinder os i en kritisk fase i kampen mod klimaforandringer. Nu er der en retlig ramme på plads til at hjælpe landene med at lægge den beskidte økonomi bag sig og se frem imod en renere fremtid. Uanset hvilke mangler der er i nogle aspekter af pakken, er tiden inde til, at EU kommer i gang med arbejdet.

Opsamling og lagring af CO₂ kan ikke betragtes som en magisk løsning, der vil sikre, at klimamålene nås. Vedvarende energi bør altid prioriteres. Teknologien er ikke færdigudviklet endnu, men der er store chancer for, at vi vil blive afhængige af den som en del af vores koordinerede indsats mod CO₂-udledninger.

Jeg hilser Chris Davies' betænkning velkommen og takker ham for hans arbejde. Betænkningen fastlægger regler, der er strammere og mere tydelige på forskellige måder end dem, Kommissionen anbefalede, selv om vi ikke fik alt det, vi ønskede.

Jeg er tilfreds med at medunderskrive på vegne af Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre, og jeg opfordrer mine kolleger til at stemme for.

Hanne Dahl, for IND/DEM-Gruppen. – (DA) Hr. formand! Det er en skam, at klimaplanen er blevet så udvandet efter rådsmødet i sidste uge. Nu ligner det mest af alt industriens ønskedrøm. Man får på det symbolske plan lov til at lave en markering af sin gode vilje, men på det praktiske plan sker der meget lidt. Ideen om at lagre CO₂ i undergrunden er helt absurd. CO₂ er forurening, hvad enten det er i luften eller under jorden. Vi kan ikke basere indsatsen for klimaet på at gemme forurening til de kommende generationer. Det foreliggende forslag til betænkning er endda baseret på en ikke-eksisterende teknologi. Usikre prognoser siger, at den tidligst er udviklet i 2015, måske endda først i 2020, og endvidere reducerer den energieffektiviteten stik imod klimaplanens mål i øvrigt. Brobygningsteknologi betyder i denne sammenhæng, at man investerer penge i noget uden fremtid, penge, der i stedet kunne bruges til at udbygge sektoren for vedvarende energi. Jeg håber, man stemmer imod.

Norbert Glante (PSE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! CO₂ er ikke giftigt, det kan ikke eksplodere, men det har en ubehagelig egenskab. Hvis det havner i atmosfæren i store mængder, forandrer vores klima sig, og derfor er teknologi til CO₂-opsamling og -lagring en vigtig overgangsteknologi.

Hvad det angår, har hr. Hoppenstedt ret. Den bygger bro 50 eller 80 år frem. Det er ikke tale om "hertil og ikke længere," men det er en del af løsningen på vores problemer. Jeg synes, vi har nået et godt kompromis, i hvert fald hvad angår forbindelsen til emissionshandelsordningen. Emissionshandelsordningen sikrer, at

der bliver stillet ressourcer til rådighed for CO₂-opsamling og -lagring (CCS), og at CCS sikrer, at vi opnår fremskridt i forhold til at reducere CO₂ og bliver i stand til at nå vores mål.

Jeg synes, at ud over industriens bestræbelser på at bygge et demonstrationsanlæg er medlemsstaterne nødt til at gøre en indsats for at få gang i national lovgivning, der gennemfører dette direktiv. Frem for alt er vi nødt til at søge klarhed for den offentlige mening og for industrien for at mildne folks frygt for CCS. CCS er ikke en farlig teknologi, det er en gavnlig teknologi.

Jill Evans (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! CO₂-opsamling og -lagring (CCS) er blevet et centralt element i denne debat om bekæmpelse af klimaforandringer, og går bestemt også ind for at udforske og udvikle denne teknologi. Hvis den bliver vellykket, vil den en dag komme til at spille en væsentlig rolle, og vi har behov for en stærk retlig ramme for at sikre, at den reguleres ordentligt.

Men CCS kan ikke bruges som undskyldning for at fortsætte med at bygge flere forurenende kulkraftværker, der vil producere mere CO₂. Den eneste måde at komme videre med forskning i CCS uden at tillade, at det sker, er at vedtage en klar emissionsstandard, og derfor har Verts/ALE-Gruppen fremlagt et ændringsforslag om kontrol med mængden af udledninger fra nye fossilt fyrede kraftværker. Med andre ord skulle der kun kunne opføres de mest effektive kraftværker, uanset hvilket brændsel de bruger, og det var indførelsen af denne bestemmelse, der var afgørende for, at vores gruppe stemte for i udvalget.

Vi er skuffede over, at mange andre gode elementer, som udvalget havde taget med, er gået tabt under forhandlingerne, herunder større ansvar og overvågning, transport og udelukkelse af forbedret olieindvinding.

Der har været kolossalt pres for at nå frem til et resultat, men det skal være det rigtige resultat, og for os betyder det helt sikkert at medtage en emissionsstandard.

Adam Gierak (PSE). – (PL) Hr. formand! Indførelse af ensartede grænser for udledninger efter 2015 for alle fossilt fyrede kraftværker er en fejltagelse. Rent faktisk er grænsen på 500 g CO₂ pr. kWh teknisk umulig for kulfyrede kraftværker. Det svarer til et sui generis-moratorium for opførelse af nye kulfyrede kraftværker. Måske var det i virkeligheden det, det handlede om, og derfor afvisningen af benchmarkingmetoden. Investorerne er utålmodige, for det tager mange år og er meget dyrt at bygge nyt. De lande, der er mest afhængige af kul, bør derfor begynde at samle erfaring med opsamling og lagring af CO₂ hurtigst muligt.

Det indebærer øjeblikkelig økonomisk støtte, og jeg har en anmodning til kommissæren i denne anledning i betragtning af, at indtægterne fra handlen med emissioner vil komme for sent. Der bør straks bygges to eller tre eksperimentelle anlæg til opsamling og lagring af CO₂ på polsk område. Det indebærer integreret omdannelse af kul, af energi fra kul til elektrisk energi knyttet til kraftvarmeproduktion og produktion af kulbrinter, om nødvendigt efterfulgt af geologisk lagring af CO₂. Kun på den måde kan de fornuftige tre gange 20-mål nås.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Hvad angår geologisk lagring af CO₂, diskuterer vi muligheden for at teste denne nye teknologi under den indledende fase.

Kommissionen har til hensigt at starte 12 pilotprojekter i den indledende fase. Rådet har foreslået at afsætte 300 000 000 kvoter til finansiering af demonstrationsprojekterne. Parlamentet har opfordret til en reduktion i risikoen for miljøet og menneskers sundhed som følge af brugen af denne nye teknologi, til indførelse af snævre retlige rammer for testning af og støtte til projekter, der involverer geologisk lagring af CO₂, samt til, at finansieringen af demonstrationsprojekterne stilles til rådighed.

Jeg mener, at sikkerheden i forbindelse med disse lagringssteder er ekstremt vigtig. Men sikkerheden ved transport af CO₂ til disse steder er lige så vigtig. De kompetente myndigheder i hver medlemsstat skal gennemføre nødevakueringsplaner i tilfælde af udslip af CO₂. Desuden skal der vedtages og skaffes finansiering til særlige foranstaltninger, når sådanne anlæg lukkes.

Avril Doyle. – (EN) Hr. formand! Jeg er enig i, at vi ikke kan ignorere kuls eksistens og størrelsen af reserverne og afhængigheden af kul i mange medlemsstater og i resten af verden, f.eks. Rusland, Kina, Australien og USA. Når vi fremmer vedvarende teknologier, må det ledsages af teknologier til binding af CO₂.

Kommissionens to år gamle forslag om op til 12 anlæg til CO₂-opsamling og -lagring har manglet finansiering indtil i dag. Jeg var meget tilfreds med aftalen i forhold til min betænkning om 300 mio. kvoter til at fremme denne teknologis muligheder. Mit oprindelige og temmelig beskedne forslag om at bruge den gavmilde

reserve til nye installationer fik så entusiastisk støtte fra hr. Davies og andre kolleger, at jeg ændrede min egen betænkning til et betydelig højere beløb.

Tak til formandskabet, tak til Kommissionen, tak til hr. Davies, fru McAvan og kollegerne for Deres støtte på dette punkt.

Mens vi hastigt er i færd med at opbruge vores planets evne til at absorbere CO₂ ved biologisk binding, sætter vi vores lid til vores egen opfindsomhed med nye teknologier til at binde CO₂ med, især den potentielt omvæltende teknologi til CO₂-opsamling og -lagring, hvis disse 12 projekter dokumenterer processernes miljømæssige integritet og rentabilitet.

Claude Turmes (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Der er risiko for, at binding af CO₂ bliver en form for spøgelse i forhold til at sikre offentlighedens accept af opførelsen af beskidte kulkraftværker. Hvorfor? For det første, er De klar over, at det bedste kraftværk med CO₂-opsamling og -lagring, som vi har bygget, vil have omkring 150 til 200 g CO₂? Det er mere end eksisterende gasfyrede kraftvarmeverker i dag, mere end den nuværende teknologi til gasbaseret kraftvarme. For det andet – og det må hr. Davies selv vurdere – indeholdt Parlamentets holdning et loft over CO₂-udledningerne, hvilket vi har mistet.

Så nu befinder vi os i en situation, hvor vi har mistet loftet, og vi har subsidier på 15 % under emissionshandelsordningen til nye kulkraftværker, f.eks. i Tyskland, mellem 2013 og 2016. Dermed forbliver økonomien i forbindelse med opførelse af konventionelle kulkraftværker acceptabel, og jeg kan ikke se, hvad det har at gøre med aggressiv bekæmpelse af klimaforandringer.

Vladimir Urutchev (PPE-DE). – (BT) Hr. formand! Jeg vil også gerne gratulere ordførerne, forhandlerne og de mange, der har været involveret i kulissen, og som har bidraget, så vi i dag kan have vores afslutningsdebat om energi- og klimapakken. De har udført et flot stykke arbejde.

Der er ingen tvivl om, at denne pakke vil få indflydelse på ikke kun energisektoren i EU, men også på industrien som sådan og på transport. Disse sektorer skal nedbringe deres CO₂-udledninger endnu mere, men tiden er ved at løbe ud. Takket være det franske formandskabs indsats har vi opnået de nødvendige kompromiser.

Jeg kan ikke slutte uden at fremhæve den retfærdige måde, hvorpå der er taget hensyn til de central- og østeuropæiske landes interesser. Jeg vil gerne appellere til Kommissionen ved at foreslå, at et af de 12 projekter placeres i Bulgarien.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Der er behov for effektive og innovative løsninger i forbindelse med gennemførelsen af det ambitiøse indhold i energi- og klimapakken.

Jeg mener, at teknologi til CO₂-opsamling og -lagring i øjeblikket er den passende måde at neutralisere drivhuseffekten på inden for relativt kort tid. Men samtidig må vi ikke overse de potentielle risici forbundet med CO₂-opsamling og -lagring. Det er f.eks. blevet påvist, at gas, der opbevares forkert, kan eksplodere. Hvis beholderne lækker, er der desuden fare for, at grundvandet bliver surt, hvilket ville være til fare for menneskers sundhed. Det er derfor altafgørende at tage skridt til at eliminere eller i det mindre minimere denne form for farer, når disse foretagender planlægges og gennemføres.

Jeg mener, at systemet med geologisk lagring af CO₂ muligvis er den bedste løsning i den aktuelle sammenhæng. Men hvis det skal blive vellykket, er det afgørende at overbevise de lande, der er ansvarlige for størstedelen af skaderne, om at indføre det. Jeg taler om f.eks. USA, Kina og Indien. Ikke alene undlader disse lande at lukke deres kulkraftværker, de bygger også flere i en alarmerende hastighed.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne benytte lejligheden til at minde Parlamentet om et spørgsmål, der blev taget op på klimakonferencen i Poznan, for den iver, hvormed man forsøger at samle tilslutning til en teknologi, der ikke engang fungerer endnu, virker absurd på mig. Og hvis vi greb konsekvent ind over for den massive skovrydning i de sydlige lande, ville vi opnå et enormt potentiale for at opsamle CO₂ – langt større, end vi nogensinde kan opnå med CO₂-opsamling og -lagring. Hvis vi gerne vil opsamle CO₂, skulle der udvises langt større engagement i at stoppe skovrydningen og skovhugsten i regnskoven, end vi gør i øjeblikket i denne eurocentriske debat om opsamling og lagring af CO₂.

Chris Davies, ordfører. – (EN) Hr. formand! Da jeg blev Parlamentets ordfører, satte jeg mig for at gå ud over mit kommissorium og forsøge at fremskynde udviklingen af teknologi til CO₂-opsamling og -lagring. Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed anlagde en tosporet tilgang. Den ene var at etablere en finansiel

mekanisme til støtte for opførelsen af demonstrationsprojekter, og den anden var at indføre et lovgivningsmæssigt middel til at forhindre opførelsen af de mest beskidte kraftværker ved hjælp af en emissionsstandard. I starten var Kommissionen og Rådet imod begge forslag.

Et godt argument mod indførelsen af emissionsstandarder på nuværende tidspunkt er, at teknologien til opsamling og lagring af CO₂ først skal testes og bevise sit værd.

Jeg tror, at Parlamentet kan være tilfreds med, at det i det mindste har taget ét stort skridt fremad ved at etablere en finansiel mekanisme, der vil fremskynde demonstrationsprojekterne. Jeg er fortsat overbevist om, at vi i sidste ende vil få brug for en emissionsstandard.

Men jeg takker fru Grossetête og skyggeordførerne for deres hjælp med at sikre de fremskridt, vi har opnået. Til kritikerne af teknologi til opsamling og lagring af CO₂ vil jeg bare sige: Vågn op! Bare se på verden, som den er, de enorme mængder kul, der bliver brugt, og Det Internationale Energiagenturs prognose af, at der vil ske en stigning på 70 % i brugen af kul de næste 20 år.

Vi er nødt til at udvikle denne teknologi. Det er ikke noget, jeg ønsker – det er ikke mit ideal – men vi er nødt til at udvikle noget, der kan håndtere udledninger i så enorm målestok.

Teknologi til opsamling og lagring af CO₂ kan blive det våben, der kan hjælpe os med at vinde kampen mod global opvarmning. Vi er nødt til at gå videre med det. Vi kan ikke tillade os at ignorere dets potentiale i et eneste sekund.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 17. december 2008.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Gyula Hegyi (PSE), skriftlig. – (HU) Geologisk lagring af CO₂ er uden tvivl en spændende teknologisk udfordring. Men vi må ikke glemme, at vi i sidste ende vil være nødt til at reducere udledningerne af drivhusgasser for at beskytte miljøet og begrænse klimaforandringerne. Det vil sige, vi må begrænse brugen af fossilt brændsel i stedet for at finde alternativer til at lagre udledningerne under jorden. Desuden er teknologien ret dyr. Indtil videre er det kun lykkedes Norge at indføre den i industriel målestok, og ifølge beregninger kan denne form for lagring koste så meget som 100 EUR pr. ton. Så mange penge kan utvivlsomt bruges på mere nyttige ting, f.eks. til at støtte vedvarende energi. Det ville være særligt upassende, hvis fællesskabsmidler blev brugt til at finansiere forskning, der udføres i de rigeste medlemsstater. Hvis geologisk lagring af CO₂ virkelig er så god en løsning, som dens fortalere påstår, burde den kunne overleve på markedet i åben konkurrence.

14. Reduktion af drivhusgasemissioner fra brændstoffer (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0496/2007) af Dorette Corbey for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 98/70/EF dels for så vidt angår specifikationer for benzin, diesel og gasolie, dels ved indførelse af en mekanisme for overvågning og nedsættelse af emissionerne af drivhusgasser som følge af brug af brændstoffer til vejtransport, om ændring af Rådets direktiv 1999/32/EF for så vidt angår specifikationer for brændstof, der benyttes i fartøjer til indlandstransport, og om ophævelse af direktiv 93/12/EØF (KOM(2007)0018 – C6-0061/2007 – 2007/0019(COD)).

Dorette Corbey, ordfører. – (NL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I morgen markerer slutningen på en lang proces. Jeg takker varmt skyggeordførerne, alle medarbejderne, Kommissionen og det franske formandskab for deres indsats, deres arbejde og deres samarbejdsvilje.

I morgen vil vi kunne vedtage en aftale ved førstebehandlingen og derved give grønt lys til et særligt direktiv. For første gang bliver CO₂-krav knyttet til et produkt og til en produktionsproces. Parlamentet har forpligtet sig til at forbedre direktivet yderligere.

Direktivet vil direkte tilskynde til brugen af grønne og acceptable biobrændstoffer og brugen af elektricitet til vejtransport – noget, der kan medføre enorme effektivitetsforøgelser – og det vil modvirke afbrænding af metangas. Det er vidunderlige resultater, der beviser, at Europa følger den bæredygtige rute.

Men lad os gå tilbage til begyndelsen. Direktivet om brændstofkvalitet har to mål, luftkvalitet og nedbringelse af CO₂-udledningerne. Hvad angår luftkvalitet, er der tre forbedringer i forhold til det oprindelige forslag. For det første bliver renere brændstoffer indført hurtigere for skibsfarten. Hvad det andet punkt angår, undtagelsen for ætanol, har Kommissionen foreslået at forøge det maksimale damptryk, når der tilsættes ætanol. Det har været genstand for stor debat. Især de sydlige lande så gerne undtagelser for tilsætning af ætanol, men det er netop disse sydlige lande, der lider under problemet med skadelig ozon. Det indgåede kompromis er, at der kun gives en undtagelse, hvis kravene til luftkvaliteten er opfyldt.

Et tredje spørgsmål vedrører methylcyclopentadienyl-mangan-tricarbonyl (MMT), et brændstofadditiv, der både er skadeligt for sundheden og for biler. Det burde derfor være forbudt, skulle man tro. Desværre er det ikke så nemt at gøre pga. WTO-regler. Derfor er der nu fastlagt en grænseværdi, som er til stor fordel for sundheden og er med til at reducere mængden af neurotoksiske stoffer.

Jeg går nu videre til det andet centrale mål, nemlig reduktionen af udledningen af drivhusgasser. Som jeg lige sagde, er det her, denne lovgivning er blevet kraftigt forbedret. For første gang knyttes der specifikke CO₂-krav til produktionsprocessen. I de næste par år vil olieindustrien være forpligtet til at rapportere om mængden af udledningerne af drivhusgasser som følge af olieudvinding, transport, distribution, raffinering og brug af diesel og benzin. Derefter fastlægges der en standardværdi baseret på denne "well to wheel"-analyse. Desuden skal hele kæden udlede 10 % mindre inden 2020.

Det siger sig selv, at vi har diskuteret dette mål på de 10 % indgående. De 6 % er bindende, og en del af det kan opnås ved at forbedre effektiviteten i hele kæden med mindre afbrænding, mere effektive raffinaderier og ved at reparere lækker. En anden del kan opnås ved at bruge biobrændstoffer, forudsat der anvendes den mest effektive slags. Dyrkning af biobrændstoffer, som samlet set kun er lidt bedre, er uden værdi. Vi ville tage et kæmpe skridt baglæns, hvis vi fælder tropiske skove for at dyrke biobrændstoffer.

Derfor skal vi have indført strenge bæredygtighedskrav. Disse krav er nu indføjet i direktivet. De omfatter CO₂-effektivitet og biodiversitet, men også sociale kriterier. De tilbageværende 4 % af reduktionen på 10 % er ikke bindende i første omgang. De 4 % består igen af to komponenter. Første del vedrører CDM-projekter (mekanismen for bæredygtig udvikling) i kæden. Afbrænding af mindre gas er en af de mest effektive måder at reducere drivhusgasser på, men det kan ikke altid spores til den benzin og diesel, der markedsføres i Europa. Derfor er CDM-projekter tilladt, forudsat at der sker verifikation.

De sidste 2 % vedrører nye teknologier, f.eks. CO₂-opsamling og -lagring, samt elektricitet i vejtransport. Elektricitet er lovende, men teknologien skal bevise sit værd, før den kan anvendes kommercielt i stor målestok. Den skulle være klar i 2014, hvilket også er det tidspunkt, hvor de vejledende mål kan blive bindende.

Alt i alt er det min holdning, at dette direktiv vil yde et betydeligt bidrag i forhold til at reducere mængden af CO₂, der produceres ved vejtransport. Det er godt at vide, at det er i overensstemmelse med de beslutninger, der i øjeblikket træffes i USA. Californiens lavemissionsbrændstofstandard bliver kopieret i hele USA.

Jeg vil gerne endnu en gang takke skyggeordførerne for deres bidrag og for den fremragende gruppeindsats, og jeg ser frem til forhandlingen.

Jean-Louis Borloo, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne gratulere ordføreren, fru Corbey, med hendes arbejde, som teknisk set er meget kompliceret, men samtidig fuldstændig afgørende for fremtidige emissioner.

Der er indgået kompromis om de 6 plus 4 for at sige det enkelt. Seks øjeblikkeligt bindende og fire i forbindelse med en revisionsklausul. Der er også fremskridt, især inden for bæredygtigheden af biobrændstoffer i selve direktivet om bæredygtig energi, hvilket vi betragtede som afgørende og minimalt. Jeg mener dog, at vi har nået et særdeles godt kompromis, som jeg også gerne vil takke Kommissionen for.

Stavros Dimas, *medlem af Kommissionen*. – (EL) Hr. formand! Kommissionen hilser aftalen om direktivet om brændstofkvalitet velkommen. Det bevarer hovedelementerne fra Kommissionens forslag, men er et vigtigt skridt fremad inden for beskyttelse af miljøet. Derfor vil jeg gerne takke ordføreren, fru Corbey, for hendes andel i opnåelsen af den endelige aftale. Kompromisaftalens grundelementer er energileverandørernes forpligtelse til at begrænse udledningen af drivhusgasser i hele brændstoffets levetid. Det er et vigtigt bidrag til vores klimapolitik. Det vil styrke teknologiske fremskridt, og samtidig er det den første af de supplerende foranstaltninger, der er under vedtagelse, som fastlægges i rammen for den reviderede strategi for udledninger af CO₂ fra biler.

Ved at indbygge bæredygtighedskriterier for biobrændstoffer tilbyder vi ikke alene incitamenter til at bruge de biobrændstoffer, der giver de bedste resultater i forhold til udledning af drivhusgasser, men samtidig forebygger vi også de alvorlige miljømæssige farer, der er knyttet til produktionen af dem. Endvidere vil kompromisaftalen åbne mulighed for at reducere udledningen af forurenende stoffer, primært ved at indføre lavere grænser for svovl og polycykliske aromatiske kulbrinter, fremme brugen af ætanol, forbedre oplysningen af forbrugerne og fastlægge en relativ grænse for additivet MMT (methylcyclopentadienyl-mangan-tricarbonyl). Kort sagt ligger kompromisaftalen inden for vores traditionelle politik med at kontrollere udledningen af forurenende stoffer til atmosfæren, og det er et vigtigt skridt fremad i vores klimapolitik. Jeg opfordrer Dem derfor til at stemme for aftalen i morgen.

Pilar Ayuso, for PPE-DE-Gruppen. – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! Det var et godt forslag i den form, det havde, da Kommissionen fremlagde det, og ikke kun pga. reduktionerne for svovl, men også pga. den nye artikel 7a, som pålægger en gradvis reduktion i udledningerne af drivhusgas fra leverandører, og fordi det løste det gamle problem med damptrykket i forbindelse med benzin-bioætanol-blandinger i lande som mit, der har varme somre.

Det blev filtreret ud i afstemningen i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer, hvilket mange af os fandt bekymrende.

I dag har vi en aftale på bordet, der lempet anvendelsen af artikel 7a og genindfører dispensationen for damptrykket samtidig med, at den naturligvis strammer vilkårene for at kunne anvende denne undtagelse. Som med resten af klimapakken vil ikke alle finde den fuldt ud tilfredsstillende, men det er noget, som alle kan acceptere.

Jeg vil gerne takke fru Corbey for hendes fremragende arbejde og hendes imødekommenhed i forhold til at få løst problemerne, og jeg vil også gerne takke hr. Turmes og naturligvis det franske formandskab, som har vist sig også at være yderst effektivt på dette område.

Marios Matsakis, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Mange af os er langt om længe begyndt at indse, at vores planet ikke er uforgængelig, og at den faktisk har en udløbsdato, som vi mennesker med vores ikke særlig kloge handlinger bringer betydelig nærmere. Der er naturligvis stadig nogle skeptikere, ikke mindst her i Parlamentet, men antallet svinder hastigt i kraft med, at de overvinder den selvvalgte, ekstreme dogmatismes begrænsninger eller befrier sig fra tredjeparters nogle gange suspekte manipulationer.

EU bør være og er på forkant i kampen for at redde vores miljø, og den række af retsakter, der sigter mod at bekæmpe klimaforandringer, som i øjeblikket drøftes i Parlamentet, er et yderst kærkomment bevis herpå. Men for virkelig at være til gavn, skal sådanne retsakter være væsentlige og gennemføres effektivt og rettidigt. Som altid skal der indgås nogle kompromiser, og det har også været tilfældet med Corbey-betænkningen om overvågning og reduktion af drivhusgasemissioner fra brændstoffer.

Det skal siges, at ordføreren har kæmpet særdeles misundelsesværdigt og vedholdende for at imødegå de udvandede virkninger af Rådets standpunkter, og jeg mener, at det er lykkedes hende i vid udstrækning. Det gratulerer jeg hende for. Det skal også siges, at ordføreren under de hårde forhandlinger regelmæssigt informerede alle skyggeordførerne uddybende, hvilket sikrede et samarbejde, der gav fru Corbey en stærk forhandlingsposition.

Tilfredsstillende nok omstændighederne taget i betragtning opnåede kompromispakken aftaler på de fleste kontroversielle punkter, f.eks. biobrændstoffer, metalbaserede additiver og visse brændstoffers svovlindhold, og min gruppe støtter den fuldt ud.

Neil Parish (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! For det første vil jeg gerne takke ordføreren, fru Corbey, og det franske formandskab for deres kolossale indsats for at sikre en aftale på dette banebrydende dossier som led i kampen mod klimaforandringerne. Jeg vil også gerne rose Joseph Daul, som jeg afløser, for hans hårde arbejde med at udarbejde udtalelsen fra Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter vedrørende Corbey-betænkningen om brændstofkvalitet.

I sidste ende kan vi fra landbrugets side være meget tilfredse med aftalerne om denne betænkning og den nært tilknyttede Turmes-betænkning om vedvarende energi. Jeg tror på, at der er en fremtid for de virksomheder, der arbejder med bæredygtige biobrændstoffer, og at disse to direktiver udgør den nødvendige retlige ramme for, at industrien kan udvikle sig på en måde, der muliggør en overgang til andengenerationsbiobrændstoffer i fremtiden. Jeg glæder mig over, at vi nu er forpligtet til et mål på en andel på 20 % af vedvarende energi i EU's overordnede energimiks. Jeg hilser betænkningen varmt velkommen.

Claude Turmes (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Lad mig først gratulere fru Corbey. Det var afgørende for mig som ordfører på direktivet om bæredygtig energi, at vi arbejder tæt sammen om at få bæredygtighedskriterierne solidt indarbejdet og indarbejdet på samme måde i de to direktiver. Takket være fru Corbeys kamplyst sikrede vi til sidst, at alle detaljerne ved bæredygtighedskriterierne nu gentages i direktivet om brændstofkvalitet, og det er vigtigt for læsbarheden og synligheden af EU's lovgivning.

Hvad angår spørgsmålet om bæredygtighedskriterierne, tror jeg, at vi har opnået betydelige forbedringer af det, Kommissionen foreslog. CO₂-fodsporet er nu rigtig godt defineret, ikke kun i forbindelse med direkte, men også indirekte arealanvendelse. Det er afgørende for fremtiden. Jeg synes også, vi har sørget for, at miljø- og energieksperter – generaldirektoratet for transport og generaldirektoratet for miljø på Kommissionsplan, men også eksperter fra miljø- og energisektorerne på nationalt plan – vil arbejde sammen om disse bæredygtighedskriterier, og det er også meget vigtigt.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Der rettes i øjeblikket en masse opmærksomhed mod den teknologiske side af at afhjælpe virkningerne af klimaforandringer ved hjælp af udvikling af alternative brændstoffer. Jeg gratulerer denne indsats og vil gerne bidrage til debatten.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på algeolie, som kan omdannes til brændstof, der kan erstatte fossil brændselsolie. Det kan betragtes som en "win-win"-type brændstof, fordi det absorberer CO₂ under hele produktionen, hvilket gør det til en CO₂-positiv energikilde. Og i modsætning til de stadig mere kontroversielle biobrændstoffer fortrænger det oven i købet ikke fødevarerproduktion. Faktisk kan det dyrkes i naturlige bassiner eller kunstige konstruktioner. Det er også "win-win", fordi det er særlig velegnet til produktion i kystsamfund, hvor problemerne i fiskeindustrien gør det nødvendigt for os at finde nye industrier.

I betragtning af alt det opfordrer jeg Kommissionen til at tage algeolie meget alvorligt. Det har desuden den fordel, at det er et højenergi-letvægtsbrændstof og et af de få, der giver forventning om at kunne erstatte raket- og flybrændstof.

Dorette Corbey, ordfører. – (NL) Hr. formand, repræsentanter for Kommissionen og Rådet, mine damer og herrer! Tak for Deres venlige ord. Jeg mener virkelig, at vores gode samarbejde er årsagen til resultatet. Kun i fællesskab kan vi være stærke, og det virkede i dette tilfælde. Det er afgørende, at direktivet om brændstofkvalitet ses i sammenhæng med hele klimapakken.

For det første er Turmes-betænkningen naturligvis vigtig i denne sammenhæng, sammen med direktivet om vedvarende energi. Vi deler bæredygtighedskriterierne, som efter min mening vil yde et helt afgørende bidrag i hele verden. Det er efter min mening ekstremt vigtigt, at vi i morgen fastlægger dette sammen.

Jeg deler fru Sinnotts entusiasme for algeolie. Jeg er faktisk lige så begejstret for det, som hun er. Det skønne ved dette direktiv om brændstofkvalitet er, at det netop er de nye teknologier, der får et enormt skub fremad, som kan udgøre et reelt incitament for udvikling af algeteknologi. Under produktionen af algeolie er der i princippet meget mindre CO₂ involveret, og det er grunden til, at det er så attraktivt for olieselskaber og andre at investere i netop disse teknologier.

I forbindelse med klimapakken er det også ekstremt vigtigt, at der knyttes en forbindelse til næste betænkning, Sacconi-betænkningen om nye passagerbiler. Vi har specifikt kæmpet for at få inddraget elektricitet i dette direktiv. Elbiler er fremtiden. Elektricitet i vejtransport er mange gange mere effektivt end benzin eller diesel. Derfor bør vi virkelig bevæge os i den retning.

Jeg bemærker, at hr. Sacconis betænkning indeholder en række incitamenter i den retning, og det er den måde, vi kan løse dilemmaet om hønen og ægget på. Vi må give de rigtige incitamenter til både bilindustrien og brændstofindustrien for virkelig at opnå renere vejtransport og renere brændstoffer. Jeg håber, at vi med disse elementer fra transportklimapakken under alle omstændigheder kan bidrage positivt til at reducere udledningerne af drivhusgasser. Jeg vil gerne endnu en gang takke alle for deres samarbejde.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 17. december 2008.

15. Præstationsnormer for nye personbilers emissioner (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0419/2008) af Guido Sacconi for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning

om fastsættelse af præstationsnormer for nye personbilers emissioner inden for Fællesskabets integrerede tilgang til at nedbringe CO₂-emissionerne fra personbiler og lette erhvervskøretøjer (KOM(2007)0856 – C6-0022/2008 – 2007/0297(COD)).

Guido Sacconi, *ordfører*. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi har "gemt det bedste til sidst", som man siger. Denne betænkning var den første, som blev færdig – for præcis to uger siden – og pudsigt nok er det den, der kommer til forhandling sidst.

Jeg må først og fremmest og oprigtigt takke enhver, som har arbejdet med denne betænkning, især delegationen fra bl.a. det franske formandskab. Jeg vil også gerne nævne hr. Léglise-Costa, som med stor professionalisme har stået i spidsen for dette initiativ. Vi har sammen fundet en smart løsning, og det har vi på nok det vanskeligste tidspunkt, man kunne forestille sig, idet bilindustrien kæmper for sin overlevelse i en forfærdelig krise.

Dette resultat var ved nærmere eftersyn på ingen måde givet på forhånd, ikke mindst i betragtning af udgangspunktet for betænkningen, med al striden omkring Kommissionens vedtagelse af sit forslag i december sidste år. Det er ikke desto mindre lykkedes os at føre arbejdet til ende, og vi har samtidig opnået tre ting på én gang: Vi har øget vores indsats, forbedret vores strategi og indført større fleksibilitet.

Jeg siger, at vi har øget vores indsats, fordi der som bekendt er opnået enighed om det mål, som Parlamentet foreslog, dvs. der er medtaget et langsigtet mål om højst 95 g CO₂ pr. km inden 2020. Det er selvsagt vigtigt, fordi det bringer sektoren på linje med andre sektorer, der er omfattet af andre lovgivningsinstrumenter såsom emissionshandelsordningen, men også og frem for alt fordi det giver virksomhederne mulighed for at planlægge deres investeringer, udvikling og forskning i overensstemmelse hermed, hvilket, jeg mener, er helt afgørende i denne vanskelige tid.

Dernæst siger jeg, at vi har forbedret vores strategi og det af de årsager, som fru Corbey beskrev for lidt siden. Vi har nemlig været med til at forme fremtiden ved at tilskynde miljøinnovationer og underkaste dem streng kontrol. Vi har tilskyndet forskning i nye motorer, eller skal vi snarere sige nye brændstoftyper, og vi har indført et særligt pointsystem for køretøjer med en ekstraordinær lav udledning. Det åbner op for en strategisk vision, som naturligvis vil være afhængig af gennemgangen i 2015 af de afprøvningsmetoder, der anvendes til at sikre nøjagtige og troværdige målinger af, i hvor høj grad de forskellige teknologier er med til at nedbringe udledningen.

Endelig har vi som sagt indført større fleksibilitet, for samtidig med at vi har formået at styrke forordningen, har det været muligt, fornuftigt og rimeligt at sikre virksomhederne en gradvis tilgang og indfase de nye foranstaltninger mellem 2012 og 2015. Vi har som bekendt også ændret procedurerne, således at vi fortsat har mulighed for at overbevise virksomhederne om at foretage investeringer, der vil gøre dem i stand til at opfylde deres egne specifikke reduktionsmål og samtidig lette deres overgang til det nye system.

Jeg vil endnu engang give udtryk for, hvor tilfreds jeg er med dette forslag. Det er efter min opfattelse et stort erhvervspolitisk stykke arbejde. Det er en skam, at vi ikke har de fornødne beføjelser eller værktøjer til at gribe ind med andre instrumenter eller andre tiltag, og jeg håber, at alle medlemsstaterne via Kommissionens koordinering vil vedtage smarte politikker, der kan fremme efterspørgslen, eksempelvis ved hjælp af forskellige former for miljøbeskatning, sådan som den franske regering har gjort, og forhindre konkurrenceforvridning. Det ville være en yderst nyttig ekstraforanstaltning i forhold til at få udskiftet eksisterende, forældede køretøjer og samtidig gøre det muligt for alvor at få mere effektive biler ind på markedet.

Jeg håber, at vi i dag desuden vil have fornøjelsen af at høre Kommissionens holdning til dette kompromis, eftersom den endnu ikke officielt har taget stilling til det.

Jean-Louis Borloo, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne oprigtigt takke ordføreren, hr. Sacconi, for der er tale om et vanskeligt spørgsmål, og den aktuelle, reelle og alvorlige industrielle og sociale krise i Europa har ikke gjort det mindre vanskeligt.

Vi har desuden at gøre med noget, der grundlæggende er ret symbolsk for vores transportformer, for den måde, som vi bevæger os rundt på, for vores levevis, vores erhvervsliv og vores samfund. Det var derfor umuligt at vide, hvor vi ville ende, og desuden er det et område, hvor der er mange forbrugerlande og få producenter. Det var derfor meget kompliceret.

Kommissionen havde oprindeligt allerede taget sig af denne meget vanskelige opgave inden for det muliges kunst. Ordføreren og Parlamentet har justeret på, hvad der er muligt, og jeg mener, at producenterne med perspektivet om de 95 g, for hvilke de nærmere bestemmelser vil blive revideret i 2013, men som nu er

blevet klart fastlagt, har fået gennemsigthed og vil blive i stand til at integrere teknologien og dermed nå målet inden 2020.

Vi ved i øjeblikket ikke med sikkerhed, hvor stor emissionen fra den nuværende bilpark er. Vi kender kun tallet for de nye biler, der er blevet solgt, og det ligger tæt på 160 g. Målet er 95 g, og tallet for den nuværende bilpark ligger sandsynligvis på over 200 g. Så stor er udfordringen. Det er vitterligt et meget spektakulært skridt fremad. Jeg ved ikke, hvad Kommissionen vil sige nu, men eftersom den fra starten har ledet dette projekt med stor kløgt, ekspertise og behændighed, er jeg slet ikke i tvivl om, at alt dette vil ende med en konsensusløsning.

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) Hr. formand! Der vil i den foreslåede forordning om CO₂ og personbiler for første gang blive fastsat bindende emissionsmål for bilindustrien. Forordningen er samtidig et vigtigt værktøj i forhold til at hjælpe medlemsstaterne med at nå deres emissionsmål inden for rammerne af forslaget om byrdefordeling mellem medlemsstaterne.

Med kompromisaftalen indføres en række ændringer af Kommissionens forslag, bl.a. en gradvis indførelse af målene mellem 2012 og 2015, lavere bøder for de første 3 g, som fabrikkerne overskrider deres mål med frem til 2018, og endelig tages der hensyn til miljøinnovationer, som der i dag ses bort fra i forbindelse med måling af emissioner under prøvningscyklusser.

Disse ændringsforslag kunne også betragtes som en udvanding af Kommissionens forslag. Forslaget til et kompromis på lang sigt, dvs. fastsættelsen af et langsigtet emissionsmål for alle nye biler på 95 g pr. km inden 2020, opvejer imidlertid dette. Når dette mål medtages, vil lovgivningen sikre ca. en tredjedel af de fornødne reduktioner i de ikkekvotebelagte sektorer, hvilket mere eller mindre svarer til vores oprindelige beregninger for 2020.

Kompromisaftalen er til glæde for både miljøet og forbrugerne, som vil spare penge på grund af lavere benzinudgifter. Den vil også skabe stabilitet i investeringerne, give fabrikkerne mulighed for at forudsige udviklingen, styrke innovationen og medføre større investeringer i forskning og udvikling. Den vil således give fabrikkerne fordel af at være først på de internationale markeder, hvor efterspørgslen efter miljøvenlige biler forventes at stige, og den vil i videre forstand forbedre den europæiske bilindustris konkurrenceevne. Jeg vil gerne takke ordføreren, hr. Sacconi, for hans vigtige bidrag til at opnå enighed, og jeg er sikker på, at De vil støtte kompromisaftalen ved afstemningen i morgen.

Werner Langen, ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi. – (DE) Hr. formand! Jeg vil på vegne af Udvalget om Industri, Forskning og Energi gerne takke ordføreren, hr. Sacconi. Han har ført en god og fair forhandling, og jeg synes, at resultatet taler for sig selv. Resultatet af trepartsforhandlingerne afspejler nogle af de grundlæggende ting, som Industriudvalget krævede. Vi krævede ambitiøse mål for 2020, vi krævede en langsom indfasning, vi ønsker en rimelig byrdefordeling, og vi ønsker miljøinnovationer. Anerkendelsen af miljøinnovationer fik desuden bred opbakning. Vi ønsker at behandle nichekøretøjer og små serier for sig, og det eneste, der stadig er til forhandling, er bødernes størrelse. Jeg er overbevist om, at vi kunne nedsætte bøderne yderligere og stadig opnå virkningen. Det er første gang, at vi fastsætter bindende mål, og disse bindende mål vil lægge det nødvendige pres. Det er et ambitiøst program, og aftalen har sin berettigelse.

Ser vi på Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliances anskuelse af sagen, må man sige, at de ønsker at dræbe den ko, der skulle levere mælken. Andre ønsker at malke den uafbrudt uden at fodre den. Vi er nået frem til et fornuftigt kompromis, og det er sådan, det bør være.

Martin Callanan, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Lad mig starte med at sende en oprigtig og dybfølt tak til hr. Sacconi for hans arbejde med denne forordning. Det har været en fornøjelse at arbejde sammen med ham. En skønne dag vil jeg måske lære italiensk og kunne kommunikere rigtigt med ham, selv om han forlader Parlamentet næste år. Han har gjort et fantastisk stykke arbejde med denne forordning.

Den europæiske bilindustri er særlig vigtig, og det er den på flere måder. Millioner af mennesker i Europa er i forhold til deres arbejde og levebrød afhængige af denne særdeles vigtige industri, som på visse områder er en spydspidsindustri. Den tegner sig klart for en stor del af vores produktion til eksport. Vi har gennem diverse foranstaltninger formået at flytte en stor del af vores øvrige produktionskapacitet væk fra Europa. Vi skal passe meget på, at vi ikke gør det samme med bilindustrien.

Jeg må sige, at jeg følte, at Kommissionens oprindelige forslag var urimeligt hårdt over for bilindustrien og pålagde den for mange byrder. Desuden ville store dele af forslaget sandsynligvis ikke kunne gennemføres uden radikale ændringer inden for industrien.

Vi er imidlertid nu nået frem til et rigtig godt og acceptabelt kompromis. Det var vigtigt, at vi i stedet for hele tiden at bruge pisen gjorde plads til nogle gulerødder. Det mener jeg, at vi har gjort nu. Vi har indføjet incitamenter, der skal få fabrikkerne til at udvikle renere og mere miljøvenlige teknologier, i stedet for hele tiden at true dem med sanktioner.

Vi må aldrig glemme den vigtige rolle, som medlemsstaterne samtidig er nødt til at spille ved at tilpasse deres afgiftssystemer og dermed styrke incitamenterne for at købe renere og mere miljøvenlige biler.

Det er et godt forslag nu, og min gruppe vil støtte det ved afstemningen i morgen. Jeg takker endnu engang hr. Sacconi for hans indsats. Jeg mener, at vi efter mange forhandlinger, mange meningsudvekslinger og megen debat er nået frem til et acceptabelt kompromis, og det roser jeg det franske formandskab for. Jeg syntes imidlertid, at hele førstebehandlingen var særdeles mangelfuld, og jeg håber ikke, at det vil gentage sig i forbindelse med kommende retsakter.

Pierre Pribetich, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! "Når Europa får en god idé, står landene sammen for alt i verden". Jeg ønsker med dette citat af forhenværende præsident François Mitterrand at påpege, at denne klimapakke er en mulighed og en reel chance for udvikling i Europa.

Forordningen om CO₂-emissioner fra nye biler, som er en del af denne pakke, er resultatet af et kompromis, som vores kollega, hr. Sacconi, sagde, og jeg takker ham.

Som det er tilfældet med ethvert kompromis, kan vi betragte glasset som halvt fuldt eller halvt tomt. Målet om 95 g CO₂ pr. km inden 2020 passer imidlertid perfekt sammen med den teknologiske revolution, den ambition og den filosofi, som vi gerne så vinde frem i erhvervspolitikkerne for bilindustrien, som er alvorligt ramt af krisen, og det giver kompromiset perspektiv.

Situationen i industrien kræver imidlertid flere tiltag, bl.a. en finansiel mulighed for EU til at investere, til at skabe en egentlig europæisk tilpasningsfond for en CO₂-fri økonomi, særlig inden for forskning i køretøjer, og til at bringe de berørte sektors ansatte sammen gennem oprettelsen af et rådgivende udvalg om klimaændringer med henblik på at udstikke kursen for arbejdsmarkedsdialogen.

Kriserne og behovet for at bekæmpe klimaændringer betyder, at vi er nødt til straks at udvikle nye industripolitikker, der bygger på evnen til at foregribe, til at styre arbejdsmarkedsdialogen og til at skabe beskæftigelse. "Den kloge indfrier ambitioner ved hjælp af ambition".

Medlemmerne af Den Socialdemokratiske Gruppe i Parlamentet huskede derfor...

(Formanden afbrød taleren)

Jorgo Chatzimarkakis, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Denne del af klimapakken er en af de vigtigste, fordi bilindustrien har utrolig stor betydning for mange af medlemsstaternes økonomi. Det var derfor nødvendigt at få færdigbehandlet dette kapitel nu, så bilindustrien kan fokusere på den krise, der plager den, og ikke fortsat behøver at kæmpe med, hvilke tal den skal eller kan opnå.

Vi har behov for planlægningssikkerhed, og denne pakke giver os planlægningssikkerhed. Det er en nu eller aldrig-pakke. Det er en nu eller aldrig-beslutning, for hvis vi ikke får den gennemført nu, hvis vi skal igennem en anden behandling, så får vi ikke en bilforordning. Jeg vil af den grund, og fordi det er et særligt varsel, gerne rose hr. Sacconi.

Det var ikke let at finde en balance her, da han tog over som ordfører for denne vanskelige del. Han klarede opgaven. Jeg må sige, at jeg har den dybeste respekt for Deres arbejde, for De har i denne betænkning formået at skabe incitamenter for industrien, men samtidig indføre bøder, der, som hr. Langen sagde, muligvis er lidt høje, men som sikrer et paradigmeskift, og det er præcis, hvad vi har behov for her.

Vi kan ikke blive ved med at slå bilindustrien oven i hovedet med, at den ikke har opnået sine egne mål. Hvad med dengang, hvor bilindustrien udviklede Smart Car'en, Lupo'en og A2'eren, og ingen købte dem? Biler i udstillingslokaler gør ingen som helst nytte. Vi befinder os imidlertid nu i en fase, hvor vi som følge af den økonomiske situation og den lovgivning, som vi er i gang med at udarbejde her, kan sikre overgangen til en ny transportera.

Jeg mener derfor ikke, at betænkningen udvander forslaget. Det er et paradigmeskift, som vi har foran os, og som vi har været med til at skabe, og dette paradigmeskift vil gå over i historien sammen med navnet Stavros Dimas. Jeg vil gerne takke kommissæren for hans stædighed og hårdnakkethed, for det er det, der i sidste ende har ført til dette resultat.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne lægge vægt på at rose Stavros Dimas. Han fremsatte et meget fornuftigt forslag. Det er en skam, at miljøminister Jean-Louis Borloo ikke for alvor bakkede hr. Dimas op over for de ultrakonservative statsledere fra Tyskland og navnlig Italien. Det var hr. Berlusconi og fru Merkel, der sørgede for, at vi nu har et direktiv, som i 2012, når bestemmelserne i direktivet er udnyttet fuldt ud, vil resultere i højere gennemsnitlige udledninger fra den nye europæiske bilpark end i dag. Hvad blev der af ambitionerne?

Jeg bad Dem sidste gang, hr. Langen, om at skaffe mig bevis for, at De er i stand til at foretage denne form for grundlæggende beregning. Jeg kommer i hvert fald til den konklusion, at dette direktiv ikke vil lægge noget pres for at skabe innovation, fordi der bortset fra den uambitiøse bestemmelse om grænseværdier ikke indføres nogen sanktionsmekanisme, og fordi grænseværdien for 2020 ikke er gjort obligatorisk.

Den aktuelle krise i den europæiske bilindustri var forårsaget af bilindustrien selv. Den sov og ignorerede årtiers innovationspres. Den formåede ikke at reagere på behovet for at beskytte klimaet eller reagere på de krav, som energikrisen medførte, og vi forpasser endnu engang en mulighed for at sikre, at der på dette område lægges et konstruktivt pres, der rækker langt ind i det næste årti.

Medmindre vi i morgen når til enighed om et bindende langsigtet mål, vil min gruppe ikke kunne stemme for dette direktiv. Jeg er ked af, at det skulle være sådan, hr. Dimas. Vi må statuere et eksempel med dette direktiv. Vi må spørge os selv, om europæerne reelt tager deres ambitioner om at beskytte klimaet alvorligt, hvis de ikke udviser større mod i forhold til deres benzinslugende biler og bilen som statussymbol, end vi gør i dette direktiv.

Alessandro Foglietta, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke ordføreren, hr. Sacconi, for hans fremragende arbejde med dette kompromis, som blev opnået ved hjælp af beslutsomhed, målbevidsthed og især udholdenhed.

Betænkningen om nedbringelse af CO₂-emissionerne fra lette køretøjer indeholder en vigtig ny detalje: bekæmpelsen af klimaændringer. Vi har faktisk for første gang reguleret CO₂-udledningen fra personbiler ved at fastsætte et ambitiøst og bindende langsigtet mål om 95 g CO₂ pr. km inden 2020 i en tid, hvor den alvorlige finanskrisen og de subsidier, der gives til bilindustrien i lande uden for EU, tilsammen sætter vores egen industri på en hård prøve. Vi har med succes kæmpet for at få nedsat bøderne for mindre afvigelser fra de fastsatte mål.

Vi mener, at den metode, som Kommissionen har valgt at fastsætte reduktionsmålene ud fra, og som bygger på en gennemsnitlig bils bruttovægt, er problematisk og uhensigtsmæssig ud fra et miljømæssigt synspunkt. En bestemmelse af denne type fører til en paradoksal situation, hvor køretøjer, som er lettere og mindre og derfor forurenser mindre, reelt straffes. Jeg tror og håber ikke desto mindre på, at når vi først finder den rette balance, vil direktivet i høj grad være i stand til at fremme en målrettet indsats. Jeg betragter af disse årsager betænkningen om nedbringelse af CO₂-emissionerne fra køretøjer som et vigtigt resultat, og stemmer derfor for den.

Jens Holm, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Udledningen fra den europæiske transportindustri er siden 1990 steget med over 30 %. Kommissionen foreslog helt tilbage i 1995 at indføre et emissionskrav for europæiske biler på 120 g pr. km. Det, vi skal stemme om nu, er imidlertid en forpasset mulighed. Når denne forordning træder i kraft i 2012, vil 35 % af bilerne været undtaget fra bestemmelserne. Bilfabrikanterne har takket være de såkaldte miljøinnovationer mulighed for at udlede endnu mere CO₂. Bødestørrelserne viser også, at det er billigere at tilsidesætte reglerne end at omlægge produktionen. Hvad vil der ske med Parlamentets krav om 95 g pr. km inden 2020? Intet!

Stem for ændringsforslag 50, som er fremsat af Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre og Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance. Så vil vi få et reelt og bindende emissionskrav for biler: 95 g CO₂ inden 2020. Hvis dette ændringsforslag vedtages, er vi i GUE/NGL-Gruppen parate til at støtte betænkningen. I modsat fald er vi ikke.

Man siger, at hvis man lukker to virksomhedsledere inde i et lokale, vil de straks begynde at drøfte, hvordan de kan opdele markedet mellem sig og danne et kartel. Det samme gælder desværre de to største politiske

grupper i Parlamentet, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater og De Europæiske Socialdemokraters Gruppe. PPE-DE-Gruppen og PSE-Gruppen har endnu engang valgt at tromle hen over resten af os. Hvem er de største tabere i alt dette? Ja, det er miljøet og det sociale demokrati. Dette er i forhold til miljøet en forpasset mulighed for at kontrollere bilers CO₂-udledning. Aftalen viser med hensyn til Den Socialdemokratiske Gruppe, at Socialdemokraterne i stigende grad begynder at ligne deres miljøfjendske politiske modstandere i PPE-DE-Gruppen. Det varsler ikke godt.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Der blev tilbage i 1990'erne indgået frivillige aftaler mellem bilfabrikanterne om at nedbringe CO₂-udledningen fra biler. Der skulle ifølge disse aftaler være opnået en betydelig reduktion i udledningen på nuværende tidspunkt.

Det er der dog meget lidt, der tyder på i praksis. Den gennemsnitlige CO₂-udledning fra en bil er i dag ikke meget anderledes end for ti år siden. Vi er derfor nødt til at indføre strenge og bindende regler. En stærk industrilobby har imidlertid kraftigt svækket Kommissionens oprindelige forslag, hvilket jeg finder beklageligt.

Der er imidlertid medtaget et langsigtet mål om 95 g/km inden 2020, hvilket glæder mig, men det afhænger af tolkningen af, i hvilket omfang det reelt er blevet indføjet i den nuværende tekst. De kortsigtede aftaler er desuden blevet udvandet, hvilket delvist skyldes den gradvise indførelse af både mængder og sanktioner, og det betyder, at der gøres en ringere indsats.

Jeg er derfor ikke i stand til at støtte den nuværende aftale mellem Rådet og Parlamentet, og jeg finder det beklageligt, at Kommissionens forslag ikke blev til noget.

Amalia Sartori, (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har også været ivrig efter at få ordet og give udtryk for min taknemmelighed for det stykke arbejde, der er gjort, frem for alt af hr. Sacconi, som nu har opbygget en erfaring, der er med til at gøre ham i stand til at løse selv de vanskeligste sager, men naturligvis også af det franske formandskab, Rådet og Kommissionen. Deres fælles indsats har gjort os i stand til at færdiggøre alle dele af klimapakken, og denne del om bilindustrien har, som mange har nævnt, i særlig grad skabt bekymring på grund af den aktuelle økonomiske situation.

Mange af dagens talere har sagt, at der er tale om ambitiøse mål, fra de første for 2012 til de sidste for 2020, og at det var en klog beslutning at vælge den samme tidshorisont, som også finder anvendelse i flere af de betænkninger, som vi skal vedtage i løbet af de kommende dage. Jeg er også enig i beslutningen om at indføre det graduerede sanktionssystem i etaper og støtter muligheden for at tage højde for reduktioner, der er opnået ved brug af miljøinnovationer. Alt dette er udløbere af institutionernes trepartsforhandlinger og har efter min opfattelse gjort os i stand til at finde løsninger, der mindsker fabrikanternes omkostninger på dette kritiske tidspunkt uden at påvirke de generelle mål. Et eksempel på dette er indførelsen af ekstra point til biler, der udleder under 50 g CO₂ pr. km.

Når det er sagt, vil jeg gerne påpege, at strategien med at forhøje grænseværdien for emissioner i forhold til køretøjets vægt med al sandsynlighed vil betyde, at mindre køretøjer ikke vil overholde det generelle princip om, "at den, der forurener mest, betaler mest". Vi er ikke desto mindre tilfredse med resultatet og stemmer med glæde for betænkningen.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke hr. Sacconi for hans enorme tålmodighed og hans kløgt, som ikke blot har gjort os i stand til at redde en forordning af afgørende betydning for miljøet, økonomien, beskæftigelsen og erhvervslivet, men som samtidig gennem denne forordning har gjort os i stand til at redde hele energi- og klimapakken, som faktisk afhang af disse vise sten.

Jeg vil gerne rose ham og os, for han har opnået en vigtig balance mellem gulerødder og pisk, og han har frem for alt formået at vise, hvilke gulerødder, der er nødvendige for at skabe fremskridt med en så kompleks tekst.

Denne betænkning fremmer miljøinnovationer, der er forbundet med en lavere CO₂-udledning, støtter forskning og innovation i emissionsreducerende foranstaltninger og fremmer desuden biobrændstoffer og tankstationer med biobrændstof.

Den indeholder også overslag over den nye bilpark i forhold til det nødvendige mål og en bestemmelse om, at Kommissionen i 2014 skal foretage en evaluering og fremsætte et forslag, der også tager hensyn til rammen.

Den tager også køretøjer med nulemission og køretøjer med meget lav emission i betragtning samt deres multiplikatorvirkning. Dette hjælper industrien og er ikke kun en gulerod, men også en forpligtelse, og det sikrer desuden forbrugerne bedre adgang til information.

Jeg har blot tilbage at bønfalde hr. Sacconi om at gøre alt, hvad han kan for at vende tilbage til Parlamentet.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! I lyset af de ambitioner om at nedbringe CO₂-udledningen fra biler, som vi havde for blot få måneder siden, er disse forslag dybt skuffende. De svigter miljøet, de svigter bilisterne, som vil blive tvunget til at betale mere for at anvende køretøjer, der bruger store mængder brændstof, og de svigter sågar den europæiske bilindustri, som vil være i fare for at blive overhalet af mere innovative konkurrenter.

Argumentet er, at bilindustrien er ramt af finanskrisen. Intet vi gør, intet forslag, vi fremsætter, ingen lovgivning, vi vedtager, vil imidlertid gøre nogen forskel nu overhovedet i forhold til den aktuelle situation i industrien. Det eneste, vi ville gøre, er at bede billedesignerne om at sætte sig ned foran deres computere og begynde at skabe og designe fremtidens biler.

Lovgivningen er en skuffelse. Den er dårlig. Den kan i lyset af, at Det Internationale Energiagentur netop har forudset, at verdens oliereserver vil toppe inden for ti år, måske endda beskrives som fuldstændig vanvittig. Jeg stemmer ikke for den.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Sacconi, fordi han her har formået at gøre det umulige. Hvis De ser på, hvad vi nåede til enighed om i Davies-betænkningen og betænkningen om CARS 21, hvor vi faktisk ønskede at indføre lovgivningen inden 2015, er indholdet i Kommissionens forslag stort set blevet bevaret, og der er en balance mellem de samfundsmæssige, miljømæssige og økonomiske kriterier.

Jeg må med hensyn til innovation sige, at hr. Sacconi med innovationsbonussen har skabt et godt instrument, idet fabrikanter af biler, der udleder under 50 g CO₂, vil blive belønnet, hvis de sælger bilerne, og ikke, som hr. Chatzimarkakis sagde, hvis de står i udstillingslokaler eller præsenteres på bilmesser. Bilerne skal sælges, for at bonussen udløses. Det vil lægge pres på industrien for hurtigt at få disse biler ud til forbrugerne.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Hr. formand! Vi behandlede tilfældigvis Groote-betænkningen så sent som i går. Det var en rigtig god betænkning, og den vedrørte også bilindustrien, dog de tunge køretøjer.

Vi har i dag hr. Sacconis betænkning foran os. Vi har al mulig grund til højt og klart at sige, at vi som EU, som Europa-Parlament, gør alt i vores magt for at sikre, at befolkningen, dvs. borgerne, kan opnå en endnu højere levestandard i forbindelse med miljøbeskyttelse. Vi er nødt til at sørge for, at industrien reelt kan gennemføre disse foranstaltninger. Det bliver ikke let, men det synes at være muligt.

Jeg vil desuden gerne sige, at der er nødt til at være købere til de nye produkter, som vi planlægger. Hr. Sacconis arbejde antyder, at der er grund til at håbe på succes i forbindelse med disse positive tiltag, dvs. miljøbeskyttelse og muligheden for at fremstille biler af denne type, som efterfølgende vil blive godt modtaget på markedet. Det vil jeg gerne takke ham for.

Juan Fraile Cantón (PSE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Sacconi for hans arbejde og for de resultater, som hans arbejde har sikret.

Der er to hovedformål med det forslag, som vi er i gang med at behandle, nemlig at nå ned på 95 g pr. km inden 2020 ved hjælp af teknologiske forbedringer af nye biler og opnå en yderligere nedbringelse ved at forbedre systemer eller komponenter, såsom dæk og airconditionanlæg, og fremme en mere økonomisk kørestil.

Vi støtter aftalen, fordi den er afbalanceret. Den er med til at sikre en betydelig nedbringelse af CO₂-udledningen og beskytter den europæiske bilindustris konkurrenceevne.

Vi arbejder frem mod en ambitiøs aftale for 2020. Det, som vi pålægger bilindustrien, svarer til det, som vi har pålagt andre produktionssektorer, og nu skal industrien selv udforme en strategi for at nå de fastsatte mål.

Europa producerer i dag en tredjedel af alle biler, der fremstilles i verden. Hvis vi ønsker at fastholde denne privilegerede stilling, skal vi sørge for, at vores biler er de reneste og sikreste af dem alle. Vi vil derfor være nødt til at investere i innovation og i fremme af en fornyelse af vores bilpark.

Czesław Adam Sikiński (PPE-DE). – (PL) (mikrofonen ikke tilsluttet i starten af indlægget) ...tegner sig for ca. en tredjedel af udledningen af drivhusgasser til atmosfæren. Der kan ikke være nogen tvivl om behovet for at støtte innovative løsninger, der har til formål at udbrede miljøvenlig teknologi.

Vi har på det seneste opnået stor succes på dette område. Den konstante stigning i antallet af motorkøretøjer betyder imidlertid, at de positive virkninger fortsat ikke er særlig tydelige. Kommissionens initiativ om at fremskynde udviklingen synes derfor at være et skridt i den rigtige retning.

Vi må ikke glemme topmødets mål om at begrænse udledningen af skadelige stoffer. Vi skal ikke desto mindre også lytte til bilfabrikanternes argumenter. De påpeger, at den europæiske bilindustri er et af symbolerne på Europas økonomiske magt og beskæftiger tusindvis af mennesker. Indførelsen af for strenge krav kunne gøre denne industri mindre konkurrencedygtig på grund af de producerede bilers højere pris. Det ville igen føre til et kæmpe tab af arbejdspladser.

Disse bekymringer er bestemt velbegrundede, hvis vi ser på finanskrisens negative konsekvenser for bilindustrien.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Sacconi for hans betænkning om et område, der er særdeles vigtigt ud fra et økonomisk og samfundsmæssigt perspektiv, hvilket også afspejles af den europæiske økonomiske genopretningsplan. Målet vil blive opfyldt gennem motorteknologiske forbedringer og teknologisk innovation.

CO₂-udledningen fra personbiler bør ikke overstige 130 g/km i 2012. Bilfabrikanterne skal gennem en gradvis proces sørge for, at 65 % af alle nye biler opfylder dette krav i 2012, og at alle nye biler opfylder kravet i 2015. Der indføres en bonusordning for biler, der udleder mindre CO₂ end den fastsatte grænse, mens fabrikanten af biler, hvis udledning overskrider denne grænse, vil blive idømt bøder. Bilindustrien er således nødt til at investere i nye teknologier for at kunne fremstille miljøvenlige biler.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg har stor respekt for hr. Sacconi og er normalt enig med ham, men ikke i dette spørgsmål.

Målet om at nå ned på 95 g/km i løbet af 12 år er desværre ikke en flot bedrift. Det er et kæmpe tilbageskridt, og jeg spekulerer på, om denne forordning handler om at redde miljøet eller om at redde bilfabrikanterne.

Jeg har det indtryk, at miljøforkæmperne, herunder også kommissær Dimas, har leveret en god kamp for at redde miljøet, men de har tabt til de store bilfabrikanter. Det er meget trist, for vi havde en chance for at gøre en forskel, men vi forpassede den.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Hr. formand! Hvem er det, vi forsøger at beskytte ved at lempe kravene til bilindustrien? Vi taler om smuthuller i lovgivningen. Dette er ikke smuthuller. Der er tale om kæmpe motorveje med nødudgange for bilindustrien, som snor sig uden om ethvert ansvar og ethvert krav. Hvem har gavn af det? Skal vi blive ved med at producere biler, som ingen i verden ønsker at køre i? Nej! De fleste biler vil i fremtiden blive solgt i Indien og Kina og andre udviklingslande, og de ønsker lavenergibiler. Vores planet ønsker lavenergibiler, og de europæiske forbrugere ønsker lavenergibiler. Skal vi så give bilindustrien lov til at leve i en fantasiverden, hvor de fortsat kan producere biler, som ingen ønsker? Nej! Det er en dårlig politik for miljøet, for forbrugerne, for økonomien og for forskningen. Med andre ord: en total fiasko! Vi kan således ikke støtte dette forslag.

Formanden. – Hr. Sacconi! Vi er nået til vejs ende, men jeg tror ikke, at det er enden på vores enighed.

Guido Sacconi, ordfører. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Her er en simpel beregning, som enhver selv kan foretage med pen og papir. Når den gennemsnitlige CO₂-udledning fra de nye biler, der blev solgt i 2005, var 159 g pr. km, vil vi på grundlag af denne forordning, som indfører et bindende mål for 2020 på 95 g pr. km, have nedbragt den gennemsnitlige udledning fra nye biler med 38 % i 2020. Det er ret let at regne ud, og man behøver ikke en konsekvensvurdering for at få resultatet. Jeg synes, at det er fantastisk.

Jeg vil gerne undskylde over for de af Dem, som har rost mig og takket mig for mit arbejde, og som billiger kompromiset, hvilket forekommer mig at være et stort flertal af Dem, og bede Dem tillade mig primært at henvende mig til modstanderne og vores venner fra Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, navnlig hr. Davies, for de demonstrerer endnu engang deres manglede evne til at tage ansvar. De kræver fantastiske mål, men når beslutningerne skal træffes, overlader de opgaven til os.

Jeg håber blot, at vi ikke skal igennem den samme farce, som jeg oplevede med REACH (forordningen om kemikalier og sikker brug heraf), for dengang sagde de samme grupper, at REACH var for slap, at forordningen svigtede. En måned senere blev den hyldet på deres websteder som en stor miljøsucces for EU, som så at sige gjorde EU førende i verden med hensyn til kontrol med kemiske stoffer. Jeg håber, at jeg denne gang slipper for en sådan farce.

Tak til hr. Borloo og også til hr. Dimas. Den holdning, som De gav udtryk for, er klar og vil hjælpe os med at få afsluttet dette vanskelige arbejde ved afstemningen i morgen.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 17. december 2008.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Ivo Belet (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Her til morgen deltog jeg i en konference om ren transport på en højere læreanstalt i Limburg. Konferencen fokuserede på elbiler. Det er åbenlyst, at tiden er inde til at skifte til denne miljøvenlige teknologi. Tiden er rindet ud for de fossile brændstoffer.

Den aktuelle krise, som bilindustrien står over for, giver desuden mulighed for at lægge helt om. Fabrikkerne skal mod at modtage statsstøtte og statsgarantier investere langt mere i denne fremtidens teknologi eller med andre ord i batterier, der holder længere og kan fås til en rimelig pris.

Staten skal til gengæld støtte denne overgang mere målrettet, ikke mindst i forhold til afgifter.

Kommissionen har siden 2005 haft et forslag på bordet om en reform af afgiften på motorkøretøjer, som skal koordineres på europæisk plan. Dette forslag bør genfremsættes for ministrene. Afgiften på motorkøretøjer bør beregnes på ny på grundlag af emissionskriterier. Personer, som kører elbil og stort set ikke eller slet ikke udleder CO₂ eller sodpartikler, bør belønnes afgiftsmæssigt.

Tiden er inde til et radikalt skift. Ingeniørerne har gjort deres del. Det er nu op til staten at skubbe bilfabrikanterne videre i den rigtige retning og gøre det hurtigt.

Krzysztof Hołowczyc (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Den aktuelle forhandling om den såkaldte miljøpakke bekræfter de ambitiøse mål, som Europa har sat sig i forbindelse med bekæmpelse af klimaændringer. Den europæiske bilindustri indgår i EU's strategi for at reducere udledningen af drivhusgasser med 20 %, gøre vores økonomi mindre energiintensiv og øge andelen af energi fra vedvarende kilder inden 2020 i forhold til 1990.

Det er især relevant i forhold til at nedbringe CO₂-udledningen. Ifølge tal fra EU tegner personbiler sig for 12 % af al CO₂-udledning i Fællesskabet. Dette høje udledningsniveau skyldes primært det stigende antal biler og den større udbredelse af vejtransport, hvilket der ikke er kompenseret for ved at forbedre motorerne eller reducere køretøjernes vægt.

Det er planen at sænke grænsen for CO₂-udledning fra personbiler til 120 g pr. km inden 2012. Det er også planen at indføre en langsigtet strategi og sænke grænsen til 95 g pr. km inden 2020. Det er i tråd med Parlamentets udtalelse om, at det tager fem til syv år at få nye typer motorkøretøjer på vejen. Det påvirker naturligvis udviklingen og produktionsgangen i bilindustrien.

De vedtagne principper er bestemt ambitiøse ud fra et miljømæssigt synspunkt. De større investeringer i forskning og udvikling, der er nødvendige som følge af de nye standarder, vil desuden fremme videnskabelig forskning i tekniske brændstofreducerende løsninger. Det øger innovationsgraden i bilindustrien, hvilket til gengæld vil styrke den europæiske økonomis konkurrenceevne.

Martin Kastler (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Den aktuelle finans- og økonomikrise er en kæmpe udfordring for bilindustrien og dens leverandører. Salgstallene er faldende, og mange fabrikker har indstillet produktionen resten af året. Hvert syvende job i Tyskland er direkte eller indirekte afhængig af bilproduktion. Et vigtigt politisk mål skal være at skabe generelle betingelser, der kan beskytte beskæftigelsen i Tyskland, også i krisetider. Forordningen kommer derfor på det helt forkerte tidspunkt.

Jeg finder det beklageligt, at betænkningen ikke skaber incitamenter for at standse udledningen. Det ville efter min mening have været den rette strategi i forhold til klimaændringer, også i økonomiske krisetider. Truslen om kæmpe bøder er ikke en løsning.

Jeg mener derfor, at vi her er vidne til personlige dagsordener, der er til skade for tysk økonomi. Det, der er vigtigt for mig, er at fremme beskyttelsen af klimaet, men ikke på bekostning af enkelte EU-medlemsstater. Denne forordning rammer ikke kun de tyske bilfabrikanter, men frem for alt også de primært mellemstore leverandører, som for manges vedkommende er beliggende i området omkring Nürnberg. Jeg kan som nyt parlamentsmedlem for Nürnberg derfor ikke stemme for denne betænkning.

16. Klimaændringer og energi (afslutning)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Rådets og Kommissionens afsluttende bemærkninger om klimaændringer og energi.

Jean-Louis Borloo, *formand for Rådet.* – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har tre vigtige ting at sige.

Den første vedrører metoden, proceduren og den fælles beslutningstagning. Jeg har her og der hørt folk sige, at denne aftale ved førstebehandling ikke bør danne præcedens. Der er ingen, der specielt ønsker det. Jeg tror, at de særlige omstændigheder i øjeblikket med afvejningen af topmødet i København i forhold til Parlamentets demokratiske proces betød, at vi absolut var nødt til at afslutte denne sag ved førstebehandling, ellers ville der ikke have været en aftale, hvilket var muligt. Jeg tror imidlertid, at Kommissionens grundige arbejde og meget detaljerede forslag samt arbejdet i Rådet i dets forskellige energi- og miljømæssige sammensætninger betød, at alt var på plads i forhold til at nå frem til en aftale. Den tillidsagt, der blev indgået for tre uger siden midt under trepartsforhandlingerne, har på en måde gjort os i stand til at nå frem til en aftale.

Det er dog Parlamentet, der i sidste instans som sædvanlig træffer den afgørende beslutning, hvilket sker ved afstemningen i morgen.

Den anden ting vedrører alle teksterne. Jeg ved, at vi i en hvilken som helst sammenhæng altid kan have ekstraordinært fokus på metode. Det, der er vigtigt, er ikke metoderne, men den sikre bevidsthed om, at vi giver os selv midlerne til at nå målene.

Jeg vil bruge eksemplet med CO₂-udledning fra biler, som har været genstand for den mest ophidsede debat. Jeg deler ikke disse synspunkter, for med hensyn til fremstilling af køretøjer ved De udmærket, at det tager flere år at designe og fremstille biler. Det ved De, hr. Davies. Fru Harms støttede Kommissionens forslag, som ikke nævner de 95 g. Det, som vi blev enige om under trepartsforhandlingerne, var grundlæggende en mindre lempelse af de bøder, der idømmes på kort sigt eller med det samme, og som har en begrænset indvirkning på den aktuelle produktion, til gengæld for et fast og vigtigt strategisk mål om 95 g i stedet for de tidligere 120 g.

Vi kunne måske tage en drøftelse og finde ud af, at vi kunne have gjort mere. Det afviser jeg ikke, men jeg mener ikke, at de metoder, der blev anvendt i forbindelse med alle seks tekster, er en tilbagetrækning i forhold til Kommissionen.

Kommissionen fremsatte komplekse forslag, fordi situationen er kompleks, situationen i medlemsstaterne er kompleks, situationen i vores virksomheder er kompleks, og den samfundsmæssige situation er kompleks, men jeg mener, at vi alle er i stand til at gennemføre denne første fase af klima- og energipakken.

Den tredje ting, som jeg vil sige, vedrører den eksterne situation og i bund og grund forberedelserne til klimatopmødet i København. Jeg siger dette på baggrund af mine personlige oplevelser, for jeg var i Poznań for tre dage siden. Vi kan ikke forvente givtige forhandlinger i København, hvis vi som europæere ikke er 100 % stolte af vores første fase. Hvis vi udadtil nedvurderer den over for vores amerikanske, canadiske, australske, kinesiske og russiske partnere og mange andre, hvis vi selv nedvurderer et første skridt mod et vigtigt gennembrud, så bør vi ikke være overraskede, hvis de andre ikke tager os alvorligt under forhandlingerne i København. De vil ikke have EF-Domstolen ved deres side til at sørge for, at de pågældende direktiver gennemføres korrekt.

Lad os derfor venligst tage en intern debat. Det er normalt. Der er naturligvis afstemningerne, men tro mig, uanset hvad der sker, har hele industrien og de europæiske borgere forstået budskabet, og det har intet med os eller vores direktiver at gøre. Resten af verden lytter ganske enkelt til os nu, så lad os ikke nedvurdere en ekstraordinær præstation.

Stavros Dimas, *medlem af Kommissionen.* – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle talerne under dagens forhandling for deres meget konstruktive bidrag, og jeg opfordrer Dem på det kraftigste til at støtte den kompromispakke, som vi har foran os i dag. EU vil med vedtagelsen af denne kompromisaftale bevise, at det med tilstrækkelig politisk vilje er muligt at vedtage de konkrete foranstaltninger, der skal til for at bekæmpe klimaændringer, og at det kan gøres til en fornuftig pris. Hvis 27 lande med vidt forskellige sociale og økonomiske vilkår på relativ kort tid kan blive enige om meget komplekse og vidtgående foranstaltninger, hvorfor skulle det så ikke være muligt at nå frem til en lignende aftale på internationalt plan? På FN's

klimakonference i Poznań i sidste uge stod det klart, at verdens øjne var rettet mod Europa, og at vores tiltag vil få afgørende og positiv indflydelse på de internationale forhandlinger.

Jeg har nogle korte bemærkninger til nogle af de ting, der er blevet drøftet indgående her i aften.

Først er der bilerne. Det første resultat, som vi vil opnå med kompromisforslaget, er indførelsen af obligatoriske standarder for europæiske bilfabrikanter, hvilket er meget vigtigt, så dette alene er en årsag til at stemme for forslaget, som er en del af pakken. Kompromisforslaget bidrog også til fastsættelsen af mål for ikkekvotebelagte sektorer – i Kommissionens oprindelige forslag var målet en reduktion af udledningen med ca. en tredjedel, og med det nuværende forslag vil vi sikre en reduktion på ca. en fjerdedel. Tager vi imidlertid det langsigtede mål på 95 g i betragtning, kan vi dog nå op på den tredjedel, som vi oprindeligt sigtede efter. Det er naturligvis – som hr. Davies sagde – i de europæiske bilfabrikanter interesse hurtigt at få gang i de teknologiske innovationer, der kan nedbringe bilers brændstofforbrug, for fabrikanterne vil på den måde hurtigere kunne drage fordel af samfundets overgang til renere biler og derved opnå en fortjeneste. Forbrugerne vil naturligvis få en lavere benzinregning, og miljøet vil have fordel af produktionen af renere biler. Jeg mener, at De burde stemme for forslaget, som det ser ud nu, også i betragtning af, at det er en del af den samlede pakke.

For det andet er der auktionering. Der er stor kritik af, at vi begrænser auktioneringen. I første og anden handelsperiode var auktioneringen oppe på højst 4 %, dvs. 4 % af kvoterne blev tildelt ved auktion. Vi kommer nu op på over 50 %, selv med begrænsningen. Auktionering er meget vigtig. Det er den bedste måde at tildele kvoter på, det fungerer i henhold til princippet om, at forureneren betaler, det forhindrer ekstrafortjenester, og det genererer midler, som er nødvendige i bekæmpelsen af klimaændringer og til fremme af andre gode formål. Vi har imidlertid stadig incitamentet. Vi vil komme op på over 50 %, og denne procentdel vil stige år for år. Hvis nogle af de lande, der har en undtagelsesbestemmelse for elsektoren, undlader at bruge den, vil niveauet til den tid – det er min mening – blive endnu højere.

Med hensyn til de ekstrafortjenester, der kunne opstå på grund af gratis kvoter, har de medlemsstater, som er meget bekymrede om dette, fortsat mulighed for at beskatte disse ekstrafortjenester. Der er således en måde at håndtere dette på, hvis den politiske vilje er til stede, og De kan som medlem af Europa-Parlamentet desuden gøre Deres indflydelse gældende i Deres hjemlande.

Hvad angår anvendelsen af lån til udlandet i ikkekvotebelagte sektorer, som er med til at bære byrden, var jeg forvirret over nogle af de argumenter, der blev fremsat i dag. Er vi ikke tilhænger af mekanismer for bæredygtig udvikling (CDM)? Støtter vi ikke de fleksible mekanismer i Kyotoprotokollen? Vil vi være imod dem i den internationale aftale, der indgås i København? Mener De, at en særdeles vanskelig aftale i København kunne blive umulig uden disse fleksible mekanismer?

Så, hvad er Deres holdning? Jeg forstår det ikke. Er De imod disse fleksible mekanismer, imod at foretage investeringer i udviklingslande, overføre teknologi til dem og nedbringe udledningen og naturligvis yde lån til dem? Vi skal selvfølgelig finde en balance, så ikke de fleste investeringer foretages i udviklingslandene. Vi skal foretage dem her, i EU, internt, for det er bedre for vores økonomier, det er bedre i forhold til vores tilpasning efter fremtidens behov for kulstoffattige teknologier, og det vil give vores virksomheder fordel af at være først på området. Det vil være et incitament for at udvikle nye teknologier, skabe energieffektivitet og fremme vedvarende energikilder.

Vi skal derfor naturligvis fastholde balancen, og jeg mener ikke, at balancen forrykkes væsentligt af en forhøjelse på 10 % af lånene til udlandet i ikkekvotebelagte sektorer, for det er det, vi taler om. Og igen, som svar på argumenterne fra parlamentsmedlemmerne fra de lande, som har anmodet om denne undtagelse, vil jeg sige: Fint, fortæl Deres lande, at de ikke skal gøre brug af denne undtagelsesbestemmelse. Det er op til Dem at påvirke den offentlige mening og regeringen i Deres land og sørge for, at den ikke bruger denne ekstra 1 %.

Jeg tror, at en stor del af den ekstra 1 % i sidste ende ikke vil blive brugt, fordi vi har stillet så mange betingelser for dens anvendelse. Jeg minder Dem om, at denne ekstra 1 % til CDM-projekter skal bruges i de mindst udviklede lande. Hvis jeg husker rigtigt, var vores hovedargument vedrørende udviklingslandene på FN's klimakonference i Poznań, at vi ikke udfører særlig mange projekter i disse lande. Et af de spørgsmål, som vi drøftede, var, hvordan vi bedre kan fordele projekterne blandt udviklingslandene og i særdeleshed de mindst udviklede lande. Det er selvfølgelig meget vigtigt, at kvaliteten af CDM-projekterne er høj. Vi drøftede dette på FN's klimakonference i Poznań, og vi gjorde visse fremskridt. Jeg håber, at vi, når vi når til klimakonferencen i København, vil have afsluttet drøftelserne om forbedringen og gennemsigtigheden af CDM-projekter og den ekstra betingelse, som er helt nødvendig.

Den sidste ting, som jeg gerne vil sige, vedrører spørgsmålet om, hvorvidt pakken er en trussel, for jeg har hørt nogle af vores kolleger sige, at den er en trussel mod deres økonomier, især på grund af auktioneringen. Jeg må imidlertid minde Dem om, at indtægterne fra auktioneringen forbliver i medlemsstaterne. De går ikke til udlandet, til andre lande. De forbliver i landet, i finansministeriet, og de kan bruges til gode formål, ja selv sociale formål. Hvis elprisen stiger, hvis der er energifattigdom, så har De mulighed for at dække dele af stigningen i elprisen. Jeg kan derfor ikke forstå, hvad det er for en trussel, som auktioneringen udgør i forhold til disse landes økonomier. Hele pakken er forenelig med håndteringen af den økonomiske krise. Jeg har ikke mere tid til at diskutere dette. Der har været en omfattende drøftelse af spørgsmålet, og den vil jeg ikke tilbage til.

Lad mig slutte af med oprigtigt at takke Parlamentet og Rådets formandskab for det fremragende samarbejde om pakken og forslagene om CO₂ og biler og direktivet om brændstofkvalitet. Jeg sætter særlig stor pris på den konstruktive rolle, som Parlamentet og især ordførerne har spillet i forhold til at opnå en aftale mellem institutionerne om denne vigtige pakke. De vil ved at vedtage denne pakke sørge for, at EU har de konkrete foranstaltninger, der skal til for at opfylde CO₂-målene og forsvare Europas førende stilling i forhold til klimaændringer på et afgørende tidspunkt i de internationale forhandlinger. Jo større flertal, der kan opnås om disse foranstaltninger, desto stærkere et signal vil vi sende til vores internationale partnere om, at vi er fast besluttet på at bekæmpe klimaændringerne, og desto stærkere vil vi stå i forhold til at overbevise dem om at følge vores eksempel. Jeg tilskynder Dem derfor på det kraftigste til at støtte den kompromispakke, som vi har foran os i dag.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det er mig en ære at afslutte denne meget konstruktive forhandling. Det er en stor præstation. Hvem ville have troet, at vi kunne blive enige om en så vanskelig pakke af foranstaltninger og ikke kun nå til enighed i Rådet, men også opnå enighed i Parlamentet ved førstebehandling om særdeles komplicerede spørgsmål? Det er virkelig en stor præstation.

Jeg vil blot gerne sige, at Kommissionen i løbet af forhandlingerne har fremsat en række erklæringer. De er blevet overgivet til Parlamentet med henblik på at blive vedlagt som bilag til protokollen for vores forhandling.

Vi er sammen nået frem til en fantastisk aftale, og det er mig en glæde at anbefale den for Dem. Jeg ønsker Dem et godt resultat ved afstemningen i morgen.

Kommissionens redegørelser om klima- og energipakken

Emissionshandel – Doyle-betænkningen

Erklæring fra Kommissionen ad artikel 10, stk. 3, i det reviderede direktiv om emissionshandelsordningen

Mellem 2013 og 2016 kan medlemsstaterne desuden anvende provenuet fra auktionering af kvoter til at støtte bygning af højeffektive kraftværker, herunder kraftværker baseret på vedvarende energi, der er CCS-klare. For nye anlæg, der overskrider energieffektiviteten for kraftværker i henhold til bilag 1 til Kommissionens beslutning af 21. december 2006 (2007/74/EF)⁽¹⁾, kan medlemsstaterne støtte op til 15 % af de samlede investeringsomkostninger i forbindelse med et nyt anlæg, der er CCS-klart.

Erklæring fra Kommissionen ad artikel 10a, stk. 4, litra a), om ændringen af EF-rammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse

Medlemsstaterne kan finde det nødvendigt at yde midlertidig kompensation til visse anlæg for CO₂-udgifter videregivet i elpriserne, hvis CO₂-udgifterne ellers ville udsætte dem for risikoen for kulstoflækage. I mangel af en international aftale forpligter Kommissionen sig til efter at have hørt medlemsstaterne at ændre fællesskabsretningslinjerne for statsstøtte til miljøbeskyttelse inden udgangen af 2010 for at fastlægge detaljerede bestemmelser, hvorefter medlemsstaterne vil kunne yde statsstøtte på dette område. Bestemmelserne vil følge de principper, der er opstillet i det uofficielle dokument, som forelagdes for Europa-Parlamentet og Rådet den 19. november 2008 (bilag 2 15713/1/08).

CO₂-opsamling og -lagring – Davies-betænkningen

Erklæring fra Kommissionen om den seneste udvikling inden for realisering af CCS-teknologier

(1) "Energibod" er det udtryk, der benyttes til at udtrykke det forhold, at et anlæg, der benytter CO₂-opsamling eller mineralisering, bruger noget af sin energi til disse processer og derved bruger mere energi end et anlæg med en tilsvarende effekt uden opsamling/mineralisering.

Fra 2010 vil Kommissionen regelmæssigt aflægge rapport om den seneste udvikling inden for realiseringen af CCS-teknologier som led i sine aktiviteter i forbindelse med styringen af netværket af CCS-demonstrationsprojekter. Rapporteringen vil omfatte oplysning om fremskridtet med realiseringen af CCS-demonstrationsanlæg, fremskridtet med udviklingen af CCS-teknologier, omkostningsskøn og udviklingen af CO₂-transport- og -lagringsinfrastruktur.

Erklæring fra Kommissionen om udkast til tilladelsesbeslutninger og udkast til ansvarsoverdragelsesbeslutninger, jf. direktivets artikel 10, stk. 1, og artikel 18, stk. 2

Kommissionen agter at offentliggøre alle udtalelser om udkast til tilladelsesbeslutninger, jf. direktivets artikel 10, stk. 1, og om udkast til ansvarsoverdragelsesbeslutninger, jf. artikel 18, stk. 2. Den offentliggjorte udgave af udtalelserne vil dog ikke indeholde oplysninger, hvis fortrolighed er garanteret ved de undtagelser fra aktindsigt, der er fastsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43) og ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006 af 6. september 2006 om anvendelse af Århuskonventionens bestemmelser om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet på Fællesskabets institutioner og organer (EUT L 264, s. 13).

Erklæring fra Kommissionen om, hvorvidt kuldioxid bør være et navngivet stof med passende tærskelmængder i et revideret Sevesodirektiv

CO₂ er et almindeligt forekommende stof og for øjeblikket ikke klassificeret som farligt. CO₂-transport og -lagringsanlæg er derfor for øjeblikket ikke omfattet af Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer (Sevesodirektivet). Vurderet på grundlag af Kommissionens foreløbige analyse af de disponible oplysninger synes både empirisk og modelbaseret dokumentation om transport i rørledninger af CO₂ at tyde på, at de implicerede risici ikke er større end for transport i rørledning af naturgas. Det samme synes at være tilfældet med skibstransport af CO₂ sammenlignet med skibstransport af flydende naturgas eller LPG. Oplysningerne tyder også på, at det er usandsynligt, at risikoen for uheld på et CO₂-lagringsanlæg vil være betydelig, uanset om der er tale om et brud ved indsprøjtning eller en lækage efter indsprøjtning. Argumenterne for og imod at betragte CO₂ som et navngivet stof under Sevesodirektivet vil blive taget op til nærmere overvejelse i forbindelse med udarbejdelsen af den foreslåede revision af direktivet, som er planlagt til slutningen af 2009/begyndelsen af 2010. Skulle vurderingen pege på en relevant potentiel uheldsrisiko, vil Kommissionen stille forslag om at inkludere CO₂ som et navngivet stof med passende tærskelmængder i det reviderede Sevesodirektiv. I så fald agter Kommissionen også at foreslå passende ændringer til bilag III til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader (miljøansvarsdirektivet) med henblik på at sikre, at alle Sevesoanlæg, der håndterer superkritisk CO₂, er omfattet af miljøansvarsdirektivet.

Erklæring fra Kommissionen om mineralsk binding af CO₂

Mineralsk binding af CO₂ (binding af CO₂ i form af uorganiske carbonater) er en potentielt klimaændringsafbødende teknologi, som i princippet kan benyttes af de samme kategorier af industrianlæg som dem, der kan benytte geologisk lagring af CO₂. Den er dog på nuværende tidspunkt stadig på udviklingsstadiet. Ud over den energibod⁽²⁾, der knytter sig til opsamling af CO₂, er der på nuværende tidspunkt en betydelig energibod knyttet til selve den mineralske carboneringsproces, som skal afklares, inden det kan overvejes at gå over til kommerciel udnyttelse. Ligesom med geologisk lagring vil der også skulle fastsættes de fornødne kontroller til at sikre teknologiens miljø sikkerhed. Disse kontroller vil formentlig adskille sig markant fra kontrollerne for geologisk lagring på grund af de fundamentale forskelle mellem teknologierne. I lyset af disse betragtninger vil Kommissionen følge det tekniske fremskridt med mineralsk binding nøje med henblik på at udarbejde retlige rammer, der giver mulighed for miljø sikker mineralsk binding og anerkendelse heraf under emissionshandelsordningen, når teknologien har nået et passende udviklingsstade. Vurderet ud fra medlemsstaternes interesse for teknologien og tempoet i den teknologiske udvikling vil det formentlig være på sin plads at foretage en første vurdering omkring 2014 eller tidligere, hvis omstændighederne taler herfor.

(2) "Energibod" er det udtryk, der benyttes til at udtrykke det forhold, at et anlæg, der benytter CO₂-opsamling eller mineralisering, bruger noget af sin energi til disse processer og derved bruger mere energi end et anlæg med en tilsvarende effekt uden opsamling/mineralisering.

*Brændstofkvalitetsdirektivet – Corbey-betænkningen**Erklæring fra Kommissionen i forbindelse med vedtagelsen af det nye direktiv*

Kommissionen bekræfter, at de reduktioner på 2 %, der er omhandlet i artikel 7a, stk. 2, litra b) og c), ikke er bindende, og at deres ikkebindende karakter vil blive taget op i forbindelse med den fornyede gennemgang.

CO₂ og biler – Sacconi-betænkningen

Kommissionen bekræfter, at den i 2009 agter at stille forslag om en revision af direktiv 1999/94/EF om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler. Hensigten er at sikre, at forbrugerne får fyldestgørende oplysninger om CO₂-udledningen fra fabriksnye personbiler.

Kommissionen vil i 2010 revurdere direktiv 2007/46/EF, således at de myndigheder i medlemsstaterne, som er ansvarlige for overvågning og rapportering ifølge forordningen, kan blive underrettet om, om der i et køretøj indgår innovative teknologier ("miljøinnovationer"), og hvilken virkning de har på køretøjets specifikke CO₂-udledning.

Kommissionen vil ligeledes overveje at tilskynde til mere brændstoføkonomisk kørsel ved at udforme og indføre krav om montering af brændstofforbrugsmålere i personbiler. Kommissionen vil i den forbindelse overveje at ændre rammelovgivningen om typegodkendelse og vedtage de nødvendige tekniske standarder i 2010.

Kommissionen holder imidlertid fast på sit initiativ om bedre lovgivning og kravet om, at nye forslag underbygges af en omfattende vurdering af virkninger og fordele. I overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab vil Kommissionen derfor fortsat vurdere, om det er nødvendigt at fremsætte nye lovgivningsforslag, idet den forbeholder sig ret til at afgøre, hvorvidt og hvornår det vil være hensigtsmæssigt at forelægge sådanne forslag.

*Fremme af anvendelsen af vedvarende energikilder – Turmes-betænkningen**Erklæring fra Kommissionen ad artikel 2, litra b)*

Kommissionen er af den opfattelse, at begrebet "affald fra industri og husholdninger" i dette direktiv også må omfatte affald, der benævnes "affald fra virksomheder".

Erklæring fra Kommissionen ad artikel 20, stk. 6, litra d)

Kommissionen mener ikke, at henvisningen til målet på 20 % i artikel 23, stk. 8, andet afsnit, andet led, skal fortolkes på en måde, der adskiller sig fra direktivets artikel 3, stk. 1.

Erklæring fra Kommissionen ad artikel 20, stk. 6, litra d), stk. 7 og 8

Kommissionen erkender, at nogle medlemsstater allerede i 2005 havde opnået en høj andel af vedvarende energi på nationalt plan. Ved udarbejdelsen af de rapporter, der er omhandlet i artikel 20, stk. 6, litra d), stk. 7 og 8, vil Kommissionen som led i sin vurdering af det bedste cost-benefitgrundlag tage passende hensyn til marginalomkostningerne i forbindelse med en forøgelse af andelen af vedvarende energi og om nødvendigt indsætte passende løsninger også for disse medlemsstater i eventuelle forslag, den fremsætter i overensstemmelse med ovennævnte artikel i direktivet.

Erklæring fra Kommissionen ad bilag VIIb

Kommissionen vil bestræbe sig på at rykke fastlæggelsen af retningslinjer som omhandlet i direktivets bilag VII frem til 2011 og vil i samarbejde med medlemsstaterne indsamle de oplysninger og udarbejde den metodologi, der er nødvendige for at kunne beregne og overvåge varmepumpers bidrag til opfyldelsen af direktivets mål.

Retningslinjerne skal omfatte korrektioner for den skønnede gennemsnitlige sæsonydelsesfaktor (SPF), der anvendes til at beregne bidraget fra ikke-eldrevne varmepumper, for at tage hensyn til den kendsgerning, at disse varmepumpers primære energibehov ikke berøres af strømforsyningsens effektivitet. Ved udarbejdelsen af disse retningslinjer vil Kommissionen også undersøge, om der kan fastlægges en hensigtsmæssig metodologi, hvorved de SPF-værdier, der anvendes til at beregne en given varmepumpes bidrag, baseres på de gennemsnitlige klimaforhold i EU.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil som en bemærkning til forretningsordenen gerne sige, at vi mange gange beklager os over Rådets og Kommissionens utilstrækkelige deltagelse i vores plenarmøder. Selv om der i aften er to kommissærer og en minister til stede, er vi desværre kun ca. fem parlamentsmedlemmer. Jeg synes, at det er trist, og jeg synes, at vi skylder kommissærerne og ministeren en undskyldning.

Formanden. – Jeg er fuldstændig enig. Det viser med hvilken professionalisme og goodwill, Kommissionen og Rådet varetager deres arbejde.

Jeg vil gerne oplyse Dem om, at fru Scheele har nedlagt sit mandat som medlem af Europa-Parlamentet med virkning fra den 11. december 2008. Parlamentet konstaterer, jf. forretningsordenens artikel 4, stk. 1, at hendes mandat er ledigt fra denne dato. De kompetente østrigske myndigheder har i mellemtiden underrettet os om, at Maria Berger er blevet valgt til Europa-Parlamentet og tager over for fru Scheele med virkning fra den 11. december 2008.

Indtil gyldigheden af hendes mandat er blevet prøvet, eller enhver indsigelse er blevet behandlet, overtager fru Berger hendes mandat i Parlamentet og dets organer med fulde rettigheder, såfremt hun, jf. forretningsordenens artikel 3, stk. 2, forinden har underskrevet en erklæring om, at hun ikke varetager hverv, som er uforenelige med mandatet som medlem af Europa-Parlamentet.

17. Parlamentets sammensætning: se protokollen

(Mødet udsat kl. 20.20 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

18. Lovgivningsprocessen om den tredje energipakke (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om mundtlig forespørgsel (O-0120/2008) om fortsættelse og rettidig afslutning af lovgivningsprocessen om den tredje energipakke af Swoboda, Paasilinna, Morgan, Paparizov, Chichester, Vidal-Quadras, Reul, Niebler, Hökmark og Buzek for De Europæiske Socialdemokraters Gruppe og for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater til Rådet (B6-0493/2008).

Atanas Paparizov, spørger. – (EN) Hr. formand! Den 18. juni og den 9. juli 2008 vedtog Parlamentet ved førstebehandling de lovgivningsmæssige beslutninger om direktiverne og forordningerne til den tredje energipakke. Pakken er af stor betydning for etableringen af et europæisk indre marked for elektricitet og gas og for at sikre en gennemsigtig og klar lovgivningsramme for investeringer i transmissionsnet og styrke det regionale og paneuropæiske samarbejde. Energipakken er på det grundlag i høj grad med til at sikre EU-medlemsstaternes energiforsyning.

Pakkens vedtagelse vil i høj grad også bidrage til gennemførelsen af den ambitiøse energi- og klimapakke, som jeg er sikker på, at Parlamentet vil vedtage i morgen.

Det franske formandskab bedes i den forbindelse oplyse, om det agter at fremlægge Rådets fælles holdning om de fem lovgivningsforslag for Europa-Parlamentet. Vi ønsker desuden detaljerede oplysninger om, hvilke skridt Rådet, og navnlig det tjekkiske formandskab, påtænker at tage med henblik på at sikre fortsættelsen og den rettidige afslutning af lovgivningsprocessen om den tredje energipakke.

Parlamentet har gang på gang vist sin vilje til at indgå i en konstruktiv dialog med Rådet. Parlamentets ordførere sendte som bevis på denne villighed et brev til den franske miljøminister, hr. Borloo, den 17. juli, hvori vi opfordrede det siddende formandskab til at indlede uformelle forhandlinger mellem Rådet og Parlamentet i perioden mellem godkendelsen af den generelle politiske aftale og den formelle offentliggørelse af Rådets fælles holdning. Vi opfordrede desuden Rådet til at prioritere denne lovgivningspakke og indlede uformelle forhandlinger allerede i september 2008, da vi var overbeviste om, at det ville være i de tre institutioners, det franske formandskabs og EU-borgernes interesse. Vi henledte senere ved en række lejligheder opmærksomheden på nødvendigheden af at indlede disse forhandlinger i tide.

Jeg vil gerne fremhæve Parlamentets beslutning om Det Europæiske Råd i Bruxelles den 15. og 16. oktober 2008, hvori vi opfordrer Rådet til at indlede forhandlingerne.

Efter indgåelsen af den politiske aftale af 10. oktober foreslog formanden for Udvalget om Industri, Forskning og Energi i et brev af 7. november at afholde det første møde i form af en uformel trepartsforhandling inden udgangen af i år. Vi finder det beklageligt, at et sådant møde endnu ikke har fundet sted.

Når vi modtager Rådets fælles holdning, vil vi for vores part være parate til at indlede en trepartsforhandling for at nå frem til en interinstitutionel aftale.

På et møde i dag mellem ordførerne og repræsentanterne for alle de politiske grupper, som var indkaldt af formanden for Industriudvalget, fru Niebler, vedtog vi enstemmigt at foreslå at indlede trepartsforhandlingerne hurtigst muligt, gerne i Strasbourg i uge 3, i betragtning af den begrænsede tid. Vi håber, at det tjekkiske formandskab vil være i stand til at imødekomme forslaget.

Vi ved nu, at Rådet har medtaget vigtige politiske emner som ejerskabsmæssig adskillelse, tredjelandsklausulen og lige konkurrencevilkår i sin fælles holdning. Det har imidlertid ikke behandlet de spørgsmål, som Parlamentet rejste ved førstebehandlingen, bl.a. om større indflydelse til kontrolorganet, forbrugerbeskyttelse og energifattigdom. Vi håber at kunne drøfte disse vigtige emner i forbindelse med en intensiv dialog i januar og februar.

Jeg vil gerne sige, at jeg har tiltro til, at Rådet vil reagere hurtigt og konstruktivt på de spørgsmål, som Parlamentet har rejst, og som vil garantere pakkens gennemførelse og forsvare millioner af europæiske forbrugeres interesser.

Gunnar Hökmark, spørger. – (SV) Hr. formand! Parlamentet stemmer i morgen om de forskellige dele af klimapakken. Det betyder, at vi på meget kort tid vil have forhandlet os frem til og truffet beslutning om vigtige dele af den fremtidige europæiske energi- og miljøpolitik. Det betyder også, at Parlamentet og Rådet vil have færdigbehandlet klimapakken længe inden, at vi er nået særlig langt med gennemførelsen af og beslutningerne om energimarkederne. Det burde faktisk have været omvendt, dvs. vi burde have været i stand til at afslutte forhandlingerne om elektricitets- og gasmarkederne og de grænseoverskridende markeder, længe inden vi nåede hertil. Det energimarked, som vi nu er ved at opbygge inden for rammerne af klimapakken, kræver et velfungerende energimarked på tværs af Europas grænser og en konkurrence, der kan holde priserne nede. Vi bør desuden sørge for at have mulighed for at udnytte hver eneste energikilde, som vi har adgang til i Europa. Der er opstået lidt forvirring mellem energipakken og klimapakken i denne del af ordningen.

Det, som vi kan gøre nu, er at sørge for, at vi hurtigst muligt skaber fremskridt i de her forhandlinger. Det er naturligvis op til det tjekkiske formandskab at få gang i forhandlingerne snarest, eventuelt, som det tidligere blev foreslået af en af mine kolleger, i Strasbourg til januar. Når vi i morgen stemmer om klimapakken, vil det franske formandskab imidlertid også være nødt til at tage hånd om situationen og starte en proces, der gør det muligt straks at indlede forhandlingerne og hurtigst muligt få gang i drøftelserne om ejerskabsmæssig adskillelse, større konkurrence og grænseoverskridende forbindelseslinjer.

Det er vigtigt, ikke kun for at holde priserne nede og sikre større konkurrence, men også for at sikre, at de forskellige medlemsstater, der som følge af klimapakken kan befinde sig i en mere udsat situation, ikke bliver isoleret. Det er noget, der skal gøres, og jeg håber, at det primært vil ske under det tjekkiske formandskab.

Vi ønsker imidlertid ikke at give det franske formandskab mulighed for at fralægge sig sit ansvar i de sidste dage af december 2008.

Jean-Louis Borloo, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg kan forsikre Dem om, at vi ikke har til hensigt at fralægge os vores ansvar, snarere tvært imod.

Rådet har ved flere lejligheder, bl.a. i løbet af det seneste halve år, understreget den store betydning, som det tillægger etableringen af et indre marked for elektricitet og gas, sikringen af en gennemsigtig og klar lovgivningsmæssig ramme for investeringer i og drift af transmissionsnet og styrkelsen af de regulerende myndigheders rolle og samarbejde. Betydningen heraf bør endnu engang understreges på nuværende tidspunkt, hvor klima- og energipakken forhåbentlig bliver vedtaget, så meget mere som gennemførelsen af dette indre marked er en forudsætning for opnåelsen af vores mål på området.

Der kan derfor ikke sås tvivl om den store betydning, som det franske formandskab tillægger en vellykket færdigbehandling af denne pakke, som er en vigtig del af den europæiske energipolitik. Det samme gælder

den betydning, som vi tillægger overholdelsen af den fastsatte frist, med andre ord at vi når til enighed inden valgperiodens udløb. Formandskabet har derfor gjort alt, hvad det kunne for at nå frem til en politisk aftale om alle fem tekster på Rådets møde den 10. oktober.

Jeg må minde Dem om, at trods det slovenske formandskabs fremragende og omfattende arbejde stod to vigtige spørgsmål i teksterne stadig åbne og blev genstand for en generel indstilling, fordi der manglende en udtalelse fra Parlamentet på Rådets møde den 6. juni. Det drejede sig om tredjelandes investeringer i energisektoren og betingelserne for fair konkurrence. Vi gjorde, hvad vi kunne, og vi formåede at sikre enstemmighed på Rådets møde i oktober. Jeg vil gerne påpege, at Kommissionen i høj grad støttede betingelserne i den fælles holdning fra oktober.

Det franske formandskab satte dagen efter indgåelsen af aftalen Rådets Generalsekretariats tjenestegrene til at udføre det tekniske og juridiske arbejde, der var nødvendigt for at færdiggøre de 300 siders lovgivning i pakken, så de fælles holdninger kunne fremsendes til Parlamentet i december. Den hurtige afslutning af dette arbejde afhænger af tjenestegrene i både Parlamentet og i alle medlemsstaterne.

Det blev i overensstemmelse med tilkendegivelserne fra sekretariatet for det koordinerende udvalg og efter aftale med det kommende tjekkiske formandskab besluttet, at denne fælles holdning skulle fremsendes til Parlamentet i løbet af kort tid, i begyndelsen af januar. Rådet agter at afslutte procedurerne for vedtagelse af denne holdning den 9. januar. Jeg behøver ikke at minde Dem om, at vi har forhandlet om en række pakker samtidig, herunder den pakke, som vi har drøftet i dag, og søtransportpakken, som virkelig fik alle de respektive forhandlingsparter op på tærne.

Selv om det var fysisk umuligt at indlede forhandlingerne om den pakke, tilkendegav det franske formandskab i et brev af 17. november til formanden for Coreper og formanden for Udvalget om Industri, Forskning og Energi, at det var parat til at deltage i et indledende møde i form af en trepartsdialog, sådan som De anmodede om, for at påbegynde meningsudvekslingerne. Betingelserne er nu til stede for, at vi fuldt ud kan hellige os behandlingen af denne pakke og forhåbentlig nå til enighed ved andenbehandlingen inden maj næste år. Det er under alle omstændigheder, hvad det franske formandskab håber.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke medlemmerne for dette meget belejlige spørgsmål. Det er yderst vigtigt, at vi afslutter forhandlingen om det indre energimarked under denne valgperiode. Det var en meget kompleks pakke af foranstaltninger, som blev foreslået. Forhandlingen lægger denne gang op til en aftale ved andenbehandling og tager, som man kunne forvente, hensyn til forslagernes komplekse karakter.

Jeg vil på den positive side sige, at det er meget vigtigt, at der nu er politisk enighed i Rådet, og at de fælles holdninger bliver vedtaget i starten af januar. Kommissionen vil ligeledes i starten af januar vedtage sin meddelelse til Parlamentet om den fælles holdning, så den kan være klar til den første mødeperiode i januar. Vi er ud fra det synspunkt altså parate til at forelægge fælles holdninger for Parlamentet, så Parlamentet kan tage stilling til disse holdninger og indlede de formelle forhandlinger.

En anden ting, som jeg gerne vil understrege, er, at det kommende tjekkiske formandskab lægger stor vægt på at arbejde ambitiøst for at opnå resultater i marts eller om muligt tidligere. De planlægger også trepartforhandlinger. De vil med glæde afholde en forhandling hver uge – de er virkelig utrolig ambitiøse og har gjort pakken til deres vigtigste prioritet.

Jeg vil for det tredje gerne takke det franske formandskab, fordi det trods det store arbejde med energi- og klimapakken faktisk har præsteret det, som det lovede med pakken om det indre marked. Det var ikke let at nå til politisk enighed i Rådet. Vi blev under det slovenske formandskab enige om nogle vigtige punkter, men der var stadig usikkerhed om flere ting. Vi har nu en solid aftale i Rådet, og Rådet er parat til at forhandle.

Jeg vil dernæst gerne takke Parlamentet. Jeg vil gerne takke fru Niebler for hendes tålmodighed i trepartsforhandlingerne, for vi nåede delvist på grund af Deres hårde arbejde frem til den første aftale, så jeg vil gerne undskyldte, og jeg håber ikke, at forhandlingerne om det indre energimarked vil fortsætte til ud på natten. Jeg tror imidlertid, at vi har et godt indhold, som vi kan nå til enighed om, for alle ordførerne arbejder meget tæt sammen. Jeg håber ikke, at forhandlingerne vil vare til ud på de små timer.

Jeg kan fra Kommissionens side love, at vi vil arbejde hårdt for at nå frem til et acceptabelt kompromis, for det er ud fra Kommissionens synspunkt vigtigt, at EU står fast i forhold til det indre marked. Det garanterer forsyningssikkerheden, det garanterer lave forbrugerpriser, men vigtigst af alt garanterer det, at alle de foranstaltninger, som vi gerne vil foreslå gennem emissionshandelssystemet, bliver effektive. Kommissionen har alene interesse i at nå til enighed og fremme en aftale mellem Parlamentet og Rådet.

Angelika Niebler, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi har drøftet klimapakken hele dagen i dag, og afstemningen finder sted i morgen. Der ser ud til at blive bred enighed om denne klimapakke, hvilket trods alt er en god ting.

Den samlede klimapakke og pakkens ædle mål vil imidlertid kun kunne opfyldes, hvis vi også tager et kvantespring i forhold til spørgsmål som udvidede net og udvidet infrastruktur. Det glæder mig derfor, at Rådet vedtog en fælles holdning i oktober, så vi her i Parlamentet, sådan som vi hele tiden har håbet på, kan komme hurtigt videre med vores høringer. Jeg håber, at forhandlingerne vil starte snart. Jeg er meget taknemmelig for, at rådsformanden allerede har sat gang i tingene.

Jeg kan på arbejdsniveau se, at sekretariatene allerede har indledt et samarbejde og er i gang med forberedelserne, så forhandlingerne kan starte i januar eller februar under det tjekkiske formandskab. Hvis Kommissionen som så mange gange før påtager sig rollen som reel mellemmand, vil vi i sidste ende nå frem til gode kompromiser.

Indholdsmæssigt er der med hensyn til visse grundlæggende ting naturligvis store forskelle mellem Rådets holdning og Parlamentets holdning. Hr. Hökmark har allerede taget fat på spørgsmålet om ejerskabsmæssig adskillelse og set på, om der er et alternativ. Rådet har her et andet standpunkt end Parlamentet både i forhold til gassektoren og elektricitetssektoren. Spørgsmålet om, hvilken rolle agenturet bør spille, bliver et af de afgørende punkter. Rådet og Parlamentet har i øjeblikket meget forskellige holdninger. Der lægges endda vægt på forskellige ting i den samlede række af forbrugerrettigheder.

Jeg har tiltro til, at den politiske vilje til at nå til enighed findes, selv i forbindelse med denne pakke. Hvis vi alle samarbejder lige så konstruktivt som om klimapakken, vil vi også nå frem til en aftale om denne pakke. Jeg håber ikke, at vi bliver nødt til at arbejde i weekenden. Det var nok for mig én gang at stå op kl. 4.40 en lørdag morgen for at forhandle klimapakken. Jeg ser ud fra det synspunkt frem til et godt samarbejde.

Atanas Papanizov, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg må først takke hr. Borloo for hans konstruktive tilgang og for at antyde, at Rådet er villig til at afslutte forhandlingerne om denne pakke inden udløbet af indeværende valgperiode.

(EN) Jeg er på vegne af min gruppe også meget taknemmelig for kommissær Piebalgs' udtalelse om, at han vil bakke op om, at der findes et kompromis, selv om der er rigtig mange spørgsmål, som Rådet ikke har berørt, og som Kommissionen har forbeholdt sig sin stilling til.

Parlamentet, og vi i PSE-Gruppen i særdeleshed, står fast på spørgsmålene om bl.a. forbrugerrettigheder og energifattigdom, som, vi ønsker, kommer med i det endelige dokument. Jeg vil gerne forsikre Dem om, at vi er parate til at deltage i denne trepartsforhandling fra starten af januar, og som fru Niebler netop sagde, er det alle ordførernes og alle de politiske gruppers intention. Vi ville derfor være meget glade, hvis det tjekkiske formandskab var klar til at slutte sig til os i begyndelsen af januar, så vi kan afslutte vores arbejde i det væsentlige inden udgangen af marts og færdiggøre pakken i løbet af april, sandsynligvis på april II-mødet. Det ville være den ideelle løsning.

Jeg vil gerne forsikre Dem om, at vi også vil være parate til at finde et kompromis og forsøge at finde en løsning på begge pakker, men det bør naturligvis være en proces, som fører til et marked med større konkurrence og til større gennemsigtighed, sikrer alle interessenters levedygtighed og sikrer dem indflydelse på et fremtidigt energimarked. Vi er sikre på, at agenturets rolle kan forbedres inden for rammerne af Meronisagen, og vi har i den forbindelse fundet frem til gode forslag i Parlamentet.

Vi håber, at Kommissionen vil støtte os, og at vi kan skabe en pakke med aktører og kodekser, der implementeres, og at de bakkes op af obligatoriske beslutninger og ikke gennemføres på frivillig basis. Jeg mener, at det ville være en god løsning for en egentlig tredje energipakke, som vil gå videre end den sidste pakke og skabe grundlag for et velfungerende marked med konkurrence.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg synes, at det er en rigtig god ting, at energipakken er tilbage på forhandlingsbordet, og jeg vil først og fremmest gerne benytte lejligheden til at minde Parlamentet om, at Parlamentet, hvad det indre marked for elektricitet angår, med et meget, meget overvældende flertal stemte imod det tredje alternativ, som Angela Merkel og Nicolas Sarkozy havde fundet frem til. Det, tror jeg ikke, vi skal glemme i forbindelse med de høringer, som vi nu har foran os.

Jeg har været særdeles utilfreds med den måde, hvorpå det franske formandskab i det seneste halve år har behandlet spørgsmålet som en varm kartoffel og nu giver denne varme kartoffel videre til det tjekkiske formandskab. Det er ikke en måde at håndtere et meget vigtigt spørgsmål på, for vi vil med ejerskabsmæssig

adskillelse, som Parlamentet hele tiden har stået fast på, kunne skabe en langt bedre konkurrencesituation på det europæiske elmarked, og vi ville efter min mening også kunne garantere, at priserne fastsættes på en mere rimelig og gennemsigtig måde.

Det hævdes ofte, at vi ad den vej også kunne gøre energien billigere. Det har Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance aldrig påstået, men vi fastholder vores krav om en mere rimelig prissætning og konkurrence og kravet om, at borgerne skal have større indsigt.

Jeg er ligesom min gruppe i dag meget stor tilhænger af, at vi genoptager høringerne om denne energipakke i januar – jeg ved desværre ikke, hvad der er blevet sagt tidligere, da jeg ankom sent – eller hurtigst muligt, for jeg mener ikke, at den samlede energi- og klimastrategi kan fungere og være perfekt, medmindre vi udvikler markedet i overensstemmelse med de politiske mål, som vi formulerede i klima- og energipakken.

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke hr. Borloo for hans fremragende forberedelse af forhandlingerne om klimapakken og for at styre dem frem til en afslutning.

Det gik desværre ikke lige så godt med den tredje energipakke under det franske formandskab. Jeg vil dog gerne benytte lejligheden til at takke kommissær Piebalgs for hans indsats i første halvår i år. Det lykkedes os i store træk at få den tredje energipakke gennem Parlamentet, takket være konstante forhandlinger med Kommissionen og de mange ændringsforslag, som vi fremsatte.

Det er min opfattelse, at vi i klimapakken har et problem med urimelige ekstrafortjenester, som de kaldes. Den primære årsag til denne type fortjenester er, at der mangler et egentligt marked og relevante løsninger. Det er eksempelvis vanskeligt at forestille sig ekstrafortjenester i forbindelse med salg af biler, æbler eller appelsiner, fordi der i disse tilfælde er et egentlig marked, og fortjenester som disse ville ikke være mulige.

Vi må derfor – efter at have taget et så stort skridt fremad i klimapakken med hensyn til miljøbeskyttelse – nu overveje markedsrelaterede tiltag. Det er vores pligt. Fællesmarkedet burde sikre os større konkurrence og energiforsyningsikkerhed, hvilket især er det, som kunderne er ivrige efter at få.

Jeg vil gerne stille et spørgsmål til det franske formandskab. Ændrede enkelte lande standpunkt med hensyn til den tredje energipakke i løbet af forhandlingerne om energi- og klimapakken? Jeg spørger, fordi det nu står fuldstændig klart, at det er bydende nødvendigt at færdiggøre arbejdet med den tredje energipakke for at kunne gennemføre klimapakken.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær! Der blev under dagens forhandling flere gange og helt med rette henvist til forbindelserne mellem energipakken og klimaspørgsmålene. Jeg mener, at de to ting er uløseligt forbundet, og jeg håber, at den tidsplan, som nu er blevet fremlagt, vil føre til, at der inden for de kommende få måneder reelt opnås enighed mellem de europæiske institutioner om spørgsmålet om det indre energimarked.

Jeg vil i den forbindelse gerne udtrykkeligt sige, at jeg ikke mener, at det er en god idé at ty til den lynhurtige beslutningsmetode, som vi netop har anvendt i klimaforhandlingerne, selv om den blev rost flere gange i dag. Aftaler ved førstebehandling kan være hensigtsmæssige, men når de dybest set fører til, at alle flertalsbeslutninger ændres, og at de enkelte institutioners roller og funktioner forvaltes på en meget ubalanceret måde, så mener jeg ikke, at det er en god idé.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Energipakken skal sende et stærkt signal til investorerne, særlig i energisektoren. Klimapakken vil desværre ikke være helt færdig, før energipakken også er det. Jeg nævner bl.a. dette, fordi EU har brug for investeringer i energiinfrastruktur, en kendsgerning, som også bekræftes af den europæiske økonomiske genopretningsplan.

Vi er nødt til at investere i sammenkoblingen af EU's energiinfrastrukturer. Vi ønsker at fremme vedvarende energikilder, men for at det kan ske, skal producenterne af vedvarende energi have adgang til elforsyningsnettet, så den elektricitet, der genereres fra disse kilder, kan nå ud til slutbrugeren. Jeg håber derfor, at der vil blive truffet hasteforanstaltninger i forbindelse med godkendelsen af denne pakke i den nærmeste fremtid.

Jean-Louis Borloo, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Jeg må sige til fru Harms, at der i forbindelse med denne pakke synes at være en brist i kommunikationen mellem os.

Jeg vil gerne gentage, at der trods det slovenske formandskabs ekstraordinære indsats var to vigtige uafklarede spørgsmål, som ingen af institutionerne, bortset fra Kommissionen, tog fat på. Det var spørgsmålet om fri og fair markedsadgang, og det var spørgsmålet om tredjelandes investeringer i EU's energisektor.

Lad mig sige, at der ikke var tale om småproblemer. Det var to problemer, som blev lagt på hylden, fordi de var komplicerede. De blev ikke behandlet, og der kunne ikke opnås enighed på Rådets møde den 6. juni 2008. Det franske formandskab er helt overbevist om, at det indre marked er en integreret del af alle de foranstaltninger, som vi arbejder med, og som Parlamentet forhåbentlig vil vedtage i morgen.

Jeg vil gerne sige til fru Harms, at vi på Rådets møde i oktober brugte mange vanskelige timer på at forsøge at nå frem til en enstemmig aftale, hvilket kommissær Piebalgs ved, for synspunkterne lå meget langt fra hinanden. De forskellige organer – Rådets Generalsekretariat, Kommissionens tjenestegrene og sekretariatet for Udvalget om Industri, Forskning og Energi – var derefter i stand til at gøre deres arbejde.

Forhandlingerne er nu i gang, så vi kan begynde at gøre afgørende fremskridt under det tjekkiske formandskab. Der er indkaldt til et koordinationsmøde, og så kan vi i januar begynde at arbejde hen imod en aftale, der indgår inden valgperiodens udløb, og som kunne blive afslutningen på en fantastisk valgperiode for Parlamentet.

Det er, hvad jeg for lidt siden havde lejlighed til at sige med hensyn til hr. Paparizovs spørgsmål.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne endnu engang takke det franske formandskab, som også har gjort et godt stykke arbejde med pakken om det indre energimarked, for vi har virkelig haft nogle vanskelige øjeblikke i Rådet (energi). Alle dokumenterne vedrørende den politiske aftale og den fælles holdning skulle desuden oversættes, inden de kunne forelægges for Parlamentet, hvilket var et krævende arbejde. Jeg vil også gerne understrege, at der hele tiden har været et meget tæt samarbejde mellem det franske formandskab og det kommende tjekkiske formandskab. Jeg tror, at opgaven problemfrit kan overdrages til det tjekkiske formandskab, hvis ambition er, at der, såfremt Parlamentet og Rådet har den politiske vilje, opnås kompromiser om alle fem forslag. Jeg tror, at det kan lade sig gøre, og Kommissionen vil gøre alt i dens magt for at fremme processen.

Jeg vil i mellemtiden gerne fremhæve en bestemt begivenhed, som, jeg mener, er meget vigtig. Som hr. Paparizov med rette sagde omkring forbrugerne, så lancerede vi i efteråret sammen med forbrugerorganisationerne Borgernes Energiforum, som bringer alle forbrugerorganisationerne sammen med henblik på at drøfte energipakken. Vi har derfor behov for at udvide aftalens anvendelsesområde, ikke kun af hensyn til Parlamentet og Rådet, men også for at opnå en større accept af energimarkedet generelt blandt de europæiske borgere. Det er også meget vigtigt at forstå, at hele denne proces ikke kun er til fordel for virksomhederne, men at både borgerne og erhvervslivet vil få gavn af den. Forhandlingerne er nogle gange misvisende, for alt, der vedrører ejerskabsmæssig adskillelse, indføres reelt af hensyn til forbrugerne. Jeg mener, at dette er meget vigtigt at pointere, og vi vil være nødt til at styrke vores forslag under den trepartsforhandling, som vi indleder i januar. Jeg er overbevist om, at når vi mødes her i løbet af den første uge, vil det være i anledning af denne trepartsforhandling. Det hele afhænger af det tjekkiske formandskab, men jeg kender dets ambitioner, og jeg ved, at Kommissionen er parat til at komme videre. Jeg håber således, at vi kan gå hele vejen i Strasbourg, og jeg vil underrette det tjekkiske formandskab om Deres ønske og vilje om at arbejde hårdt med denne sag.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

19. Retshåndhævelse på trafikikkerhedsområdet (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0371/2008) af Ayala Sender for Transport- og Turismeudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fremme af grænseoverskridende retshåndhævelse på trafikikkerhedsområdet (KOM(2008)0151 – C6-0149/2008 – 2008/0062(COD)).

Inés Ayala Sender, ordfører. – (ES) Hr. formand! Jeg vil begynde med en lang takkeliste. Jeg må først og fremmest takke Kommissionen for at have forelagt et dokument, der sikrer os et yderst tiltrængt instrument. Jeg må derfor takke Kommissionen, som i dag er repræsenteret ved næstformand Tajani, for at have gjort os den tjeneste at give os et instrument, som i dag, i 2008, er absolut nødvendigt efter et rigtig skidt 2007 i forhold til de forbedringer af trafikikkerheden, der var opnået forinden. Det er særlig nødvendigt, fordi vi nu er meget tæt på fristen – blot to år – for indfrielsen af løftet og opfyldelsen af målet om at halvere antallet af trafikdræbte, et mål, som alle EU-medlemsstaterne satte sig. Det takker jeg derfor Kommissionen for.

Jeg takker også det franske formandskab (selv om dets repræsentanter netop har forladt salen), for jeg mener, at det gennem sin indsats og vedholdenhed overbeviste os om, at det var muligt at skabe fremskridt med

dette dokument. Det viste sig at være vanskeligt i starten på grund af dokumentets konsekvenser, men formandskabet overbeviste os om, at det var umagen værd.

Jeg må imidlertid sige, at vi efterfølgende, fordi der var andre og vigtigere sager, havde nogle problemer med at forstå Juridisk Tjenestes motiver. Vi troede, at tjenesten altid skulle hjælpe formandskaberne med at fremme deres prioriteter og mål, men vi oplevede i dette tilfælde, at den var af meget lille nytte for os.

Rådet (retlige og indre anliggender) fremlagde på et tidspunkt – med de bedste hensigter – nogle konklusioner, men det hjalp os ikke med at fastholde det strenge mål om, at det dokument eller instrument, som vi arbejdede på, alene skulle være et trafik sikkerhedsinstrument til forebyggelse af trafikproblemer og -ulykker og hindring af bilisters straffrihed.

Jeg vil til sidst gerne sende en varm tak til skyggeordførerne, især fru Fouré, som arbejdede sammen med mig i den forstand, at vi udgjorde et godt team i forhold til at forbedre teksten, og det gælder også resten af mine kolleger i udvalget, hr. Cocilovo, fru Lichtenberger, og mine andre kolleger. Jeg mener, at det i sidste ende lykkedes os at udforme en bedre tekst.

Jeg mener, at det er lykkedes os at afslutte proceduren eller fuldende systemet på de steder, hvor der manglede visse ting, bl.a. at få gentagne administrative forseelser med, når oplysningerne én gang er blevet udvekslet og tilkendegivelsen udarbejdet. I de EU-medlemsstater, hvor forseelserne har administrativ karakter, manglende der en alternativ procedure, og jeg tror, at vi i det mindste har foreslået en mulig løsning.

Det er også væsentligt, at vi har styrket kontrollerne. Vi er klar over, at vi normalt ikke har en chance for at styrke kontrollen i spørgsmål om trafik sikkerhed, og i dette tilfælde hjalp Kommissionen os.

Det var også nødvendigt at garantere beskyttelsen af personoplysninger, at anerkende arbejdet i støttegrupper for trafikofre og forklare, hvordan systemet bør påvirke bilisterne.

Vi kan derfor ikke forstå, hvorfor Rådet har besluttet at stå fast på en holdning og et retsgrundlag, der på ingen måde hjælper os. Det blokerer i stedet for ethvert muligt fremskridt. Jeg må i den forbindelse påpege, at vi i Parlamentet og Kommissionen er overbeviste om, at det rette grundlag er trafik sikkerhed, og at det er et vigtigt første skridt mod at forbedre netop dette område, som, alle europæiske borgere håber på, vil blive forbedret. Det skal derfor forblive under tredje søjle. Det er imidlertid ved at være slut med tredje søjle, da Lissabontraktaten (som er blevet ratificeret af de medlemsstater, som nu trækker tiden ud i Rådet) tager sigte på at afskaffe tredje søjle. Nogle af dem ser det nu som deres opgave at forhindre denne tekst i at udvikle sig.

Vi håber og tror, at de problemer, som retsgrundlaget har medført, vil blive løst. (Befolkningen vil ikke kunne forstå, hvorfor vi ikke kan give dem et grundlæggende instrument til forbedring af trafik sikkerheden og hindring af, at udenlandske bilister, som kører gennem vores lande, overtræder loven, fordi de føler, at de ikke kan blive straffet.) Vi kan vitterlig ikke forstå, hvordan disse problemer kan fortsætte. Vi opfordrer derfor det kommende tjekkiske formandskab til at droppe sin forbeholdenhed og tage et skridt fremad for trafik sikkerhedens skyld.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne starte med at takke fru Ayala Sender for det engagement, som hun har lagt i dette arbejde, der er udført med ægte entusiasme, ihærdighed og stor objektivitet.

Der er ét væsentligt mål for Kommissionens indsats – og det er jeg nødt til at gentage – nemlig trafik sikkerhed. Vi har behandlet fru Ayala Senders tekst, og vi har med hensyn til indholdet i de ændringsforslag, som hun har fremsat, ingen indvendinger. Kommissionen føler tvært imod, at denne betænkning peger i præcis samme retning som det forslag, vi fremsatte, og endda er med til at forbedre tekstens kvalitet i visse henseender.

Parlamentet betragter eksempelvis det elektroniske net, der er oprettet med henblik på udveksling af oplysninger, som et værktøj, der skal forvaltes på fællesskabsplan for at kunne garantere beskyttelsen af de europæiske borgers personoplysninger. Jeg kan kun sige, at jeg støtter disse ændringsforslag, som kortlægger og præciserer forslagens anvendelsesområde. Jeg mener også, at flere af ændringsforslagene reelt styrker det forslag, som vi fremsatte.

Jeg henviser til de ændringsforslag, der garanterer en opfølgning på trafik forseelser, der falder ind under de administrative myndigheders kompetenceområde, og de ændringsforslag, der vedrører udarbejdelsen af retningslinjer for medlemsstaternes overvågningsmetoder og praksis. Det er alt sammen væsentlige elementer i forhold til at garantere trafik sikkerheden og opnå vores mål om minimum at halvere antallet af trafikdræbte i Europa. Jeg vil gerne minde Dem om, at der hvert år omkommer over 40 000 mennesker på de europæiske

veje. I 2007 var tallet 42 500. Hvis vi tænker på, at det mere eller mindre svarer til, at et fly styrter ned hver dag, er det tydeligt, at der er tale om en ofte undervurderet tragedie. Vi er tydeligvis ikke vant til at tænke på, hvor udbredt problemet er.

Vi burde naturligvis gøre mere, langt mere. Jeg hilser derfor Parlamentets hurtige indsats på området velkommen, og jeg vil endnu engang gerne takke fru Ayala Sender og Transport- og Turismeudvalget for deres arbejde og for at have forstået, hvad der står på spil her, nemlig alle europæiske borgeres sikkerhed. Parlamentet og Kommissionen er helt enige i denne sag og fastholder begge, at der er et presserende behov for at indføre lovgivning, der kan gøre en reel forskel i forhold til at nedbringe antallet af trafikulykker.

Vi formåede på det seneste ministerrådsmøde desværre ikke at opnå enighed blandt medlemsstaterne. Det franske formandskab forsøgte at mægle, men den 9. december måtte vi erkende, at mange medlemsstater trods en aftale om den overordnede strategi for at nedbringe antallet af dræbte stod fast i spørgsmålet om tredje søjle. Mens Kommissionen og Parlamentet deler de samme synspunkter med hensyn til første søjle, taler mange medlemsstater stadig om behovet for at regulere spørgsmålet i henhold til tredje søjle.

Det forekommer mig at være fuldstændig selvmodsigende, og jeg vil gerne i alles påsyn her i Parlamentet gentage, hvad jeg sagde på ministerrådsmødet. Vi kan ikke forstå, hvordan Rådet kan beslutte at forsøge at finde en aftale om vedtagelsen af Lissabontraktaten via en ny folkeafstemning i Irland – med Lissabontraktaten afskaffes som bekendt den tredje søjle – samtidig med, at medlemsstaterne siger, at vi er nødt til at regulere alle tiltag om grænseoverskridende retshåndhævelse på grundlag af tredje søjle. Det forekommer mig at være en kæmpe selvmodsigelse, som ikke kan føre til noget positivt resultat, og vi spilder tiden med juridisk tovtækkeri og er ude af stand til at tage konkrete skridt til at yde praktisk hjælp til borgerne.

Trafikulykker er ikke en teoretisk sag. Det er en virkelighed, der når som helst kan ramme enhver europæisk familie, inklusive vores egen. Det er vores børn, som er på vejene, når de kommer hjem fra klubber lørdag aften eller tager til fodbold eller går til fest. Det bør vi huske på. Det er ikke et spørgsmål om juridisk tovtækkeri, og vi har ingen tid at spille.

Jeg finder det beklageligt, at der ikke er en repræsentant for Rådet til stede her i aften, da jeg gerne ville fremsætte endnu en inderlig appel – og jeg også tror, at jeg kan gøre det på vegne af Parlamentet – og bede Rådet om at ændre holdning og Rådet (transport) om at anlægge samme linje som Det Europæiske Råd. Vi må se fremad, vi må se frem mod Lissabontraktaten. Vi håber alle, at den kan træde i kraft snart, for jeg mener ikke, at vi kan tillade os at blive ved med at se tilbage, når det drejer sig om at beskytte vores alles liv.

Brigitte Fouré, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg må allerførst takke fru Ayala Sender for hendes betænkning, for vi har haft et meget konstruktivt samarbejde. Hun tog hensyn til de fleste af de ændringsforslag, som de forskellige medlemmer af Transport- og Turismeudvalget fremsatte, for at sikre at vi nåede frem til et forslag til direktiv, som kunne vedtages om ikke enstemmigt, så i det mindste med et meget stort flertal i Transportudvalget.

Jeg vil gerne minde Dem om, at formålet med dette direktiv som bekendt er trafiksikkerhed. Hensigten er først og fremmest at nedbringe antallet af dræbte og tilskadekomne på de europæiske veje, for det er en sand katastrofe og tragedie, der hvert år udspiller sig for vores øjne. De 27 medlemsstater og alle medlemmerne af Europa-Parlamentet er naturligvis enige i dette formål, og det giver mening at gentage det. Formålet er således at redde liv og samtidig gøre op med den forskelsbehandling, der indtil nu har været mellem nationale bilister og bilister fra andre medlemsstater. Det er uacceptabelt, at to forskellige bilister behandles forskelligt på vejene i det samme land. Det er helt uacceptabelt og kan ikke fortsætte, særlig ikke – og det vil jeg gerne gentage – når det handler om liv eller død.

De forseelser, der er omfattet, er udvalgt korrekt, da der er tale om dem, som forårsager de fleste ulykker, dvs. hastighedsoverskridelser, spirituskørsel, fremkørsel mod rødt lyssignal og endelig manglende brug af sikkerhedssele. Det er derfor helt afgørende, at vi får gennemført dette direktiv.

Jeg vil, ligesom kommissæren gjorde for lidt siden, til sidst gerne minde Dem om, at Ministerrådet havde forbehold med hensyn til den tredje søjle osv. Jeg mener imidlertid, at vi af hensyn til at redde menneskeliv må finde juridiske løsninger, og jeg har i den forbindelse nogle gange det indtryk, at de juridiske tovtækkerier blot er en undskyldning. Jeg mener, at udfordringen er at blive af med disse sande tragedier på vores veje, da de ikke passer ind i vores Europa. EU er helt bestemt nødt til at hjælpe os med at beskytte de menneskeliv, som hvert år går tabt.

Det er udfordringen for dette direktiv, og jeg håber, at Parlamentet vil sikre et meget stort flertal, om ikke en enstemmig vedtagelse, så vi kan sørge for, at der sker fremskridt på området under det tjekkiske formandskab.

Silvia-Adriana Țicău, for PSE-Gruppen. – (RO) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke fru Ayala Sender for hendes betænkning om et emne, som er yderst vigtigt. Omkring 43 000 borgere mister livet på de europæiske veje, og ca. 1 300 000 borgere bliver involveret i ulykker. De 43 000 dødsulykker på de europæiske veje svarer til, at et mellemstort fly hver uge styrter ned. Jeg føler ikke, at vi længere kan acceptere denne situation.

Jeg vil gerne nævne, at det foreslåede direktiv ikke vedrører strafferetlige sanktioner eller de klippekortordninger, der allerede findes i visse medlemsstater. Jeg vil gerne opfordre til, at oplysninger udveksles mellem medlemsstater på en måde, der garanterer oplysningernes fortrolighed og sikkerhed. Medlemsstaterne bør også oplyse hinanden om de tilgængelige betalingsmetoder og den valuta, som betalingen skal foretages i.

Hvis de centrale myndigheder i bopælsmedlemsstaten beslutter ikke at gå videre og ikke opkræver de bøder, som den medlemsstat, hvori forseelsen blev begået, har udstedt, skal dette helt afgjort indberettes til Kommissionen. Jeg mener, at dette direktiv er yderst vigtigt. Jeg håber derfor, at Parlamentets afstemning om emnet vil være med til at få Rådet til at tage et skridt i den rigtige retning, med andre ord godkende dette direktiv. Det er en absolut nødvendighed.

Bilyana Ilieva Raeva, for ALDE-Gruppen. – (BG) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at takke fru Ayala Sender for at have gjort et af de mest tragiske samfundsproblemer til vores fælles politiske prioritet. Som kommissæren sagde, ligger tabet af menneskeliv i dag langt over det tal, som vi ønsker at se i Europa generelt.

Vi har næsten 70 standarder for forskellige reservedele til biler, men vi har i øjeblikket ikke noget direktiv, der kan reducere antallet af personer, der mister livet på vejene i EU. Det er absurd. Den personlige sikkerhed på vores veje er ikke mindre vigtig end de miljøstandarder, som vi pålægger medlemsstaterne. Vi er ved afstemningen i morgen i den forbindelse nødt til at støtte fru Ayala Senders betænkning, hvori det foreslås at indføre obligatoriske grænseoverskridende sanktioner for fire udbredte forseelser, som er skyld i over 75 % af alle dødsulykker på vejene.

Indførelsen af grænseoverskridende foranstaltninger mod disse forseelser vil begrænse antallet af alvorlige og fatale ulykker og bringe os tættere på målet om 50 % færre trafikofre inden 2010. Den generelle trafikpolitik bygger på EU's generelle trafiklovgivning og på generelle standarder, men der anvendes ikke nødvendigvis de samme benchmarks. Vi taler om at køre over for rødt lys og køre for stærkt, men vi taler ikke om driften af trafiklys eller om rundkørsler eller om ikke at bruge mobiltelefoner eller ryge under kørslen eller om kørekurser i EU eller om generelle bøder, som ville chokere selv de mest forhærdede lovovertrædere.

Mens en ungarsk bilist i dag kan overtræde færdselsloven i Tyskland uden på nogen måde at blive straffet, vil indførelsen af dette direktiv og Deres ændringsforslag sikre, at vedkommende bliver straffet i sit eget land. EU har behov for en generel europæisk trafikikkerhedspolitik, som vil skabe et sikkerhedsniveau, der kan beskytte menneskeliv på vores veje, og som medlemsstaterne ikke har mulighed for at fravige.

Vi kan naturligvis sætte vores lid til, at Kommissionen vil straffe de lande, som ikke har håndteret deres affald korrekt, som ikke har overholdt arbejdstidsdirektivet, eller som har skadet miljøet. Har vi da ikke behov for mekanismer, der vil garantere, at antallet af trafikdræbte på nationalt plan ikke overstiger europæiske gennemsnitsniveauer?

Jeg vil i den forbindelse endnu engang gerne understrege, hvor vigtigt det er, at vi indfører almindeligt accepterede europæiske ulykkesindikatorer som vores målestok. Jeg mener, at fru Ayala Senders betænkning er et fremskridt i forhold til at skabe en integreret paneuropæisk trafikikkerhedspolitik. Dette direktiv vil skabe grundlag for et Europa uden trafikforseelser, uden grænser og uden mulighed for at overtræde reglerne.

Eva Lichtenberger, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest takke vores ordfører. Hun har gjort en stor indsats på dette område, som uventet forvandlede sig til et meget kontroversielt emne, for at nå til enighed, også med Rådet. Rådet tager et meget ulogisk og meget ueuropæisk standpunkt i dette spørgsmål, da det primære mål for en række regeringer åbenbart er at beskytte deres egne bilister, som overtræder hastighedsgrænserne, kører for tæt på forankørende eller er spirituspåvirket, uanset hvis liv de bringer i fare.

Som situationen er i dag, overholder folk restriktionerne i deres eget land, men så snart de krydser grænsen, får de bly i foden og bliver ude af stand til at slippe speederen, netop fordi de ikke behøver at bekymre sig om at skulle betale en bøde. En ting skal slås fast: Små lande eller lande med stor turisme har særlig vanskeligt

ved at opnå forståelse fra deres egne borgere med hensyn til bøder og med hensyn til, at det drejer sig om retshåndhævelse, hvis borgerne er helt overbeviste om, at andre i praksis ikke risikerer at få en bøde.

Når jeg har en bil bag mig, der kører helt tæt på og har en nummerplade fra en anden EU-medlemsstat, skal jeg så spørge mig selv, om det er fordi, at mit liv er mindre værd end et liv i vedkommendes eget land, at denne person kun holder sikkerhedsmæssig afstand til bilister i sit eget land? Det kan ikke være rigtigt, det er ueuropæisk, og det forringer trafiksikkerheden.

Vi er nået frem til en god tekst. Der mangler naturligvis stadig noget, for bl.a. er spørgsmålet om databeskyttelse ikke blevet helt afklaret. Jeg beder Dem imidlertid afslutningsvis om at støtte mit ændringsforslag om grænsen på 70 EUR, for så vil vi få klaring på en stor del af debatten om skævheder. Det primære her er ganske enkelt, at et velovervejet bødeniveau vil sikre en fornuftig grænse.

Sebastiano (Nello) Musumeci, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, hr. Tajani, mine damer og herrer! 40 000 dræbte om året er en skræmmende statistik.

Antallet af trafikofre er om ikke en katastrofe endnu så i hvert fald et yderst alvorligt samfundsfænomen, og medlemsstaterne kan ofte ikke gøre andet end at foretage nedslående registreringer og udarbejde alarmerende statistikker. Nogle vil sige, at det er resultatet af den større personlige mobilitet. Andre vil sige, at det er resultatet af den øgede automatisering. Uden tvivl, men det er også konsekvensen af på den ene side en langsommelig forebyggelsespolitik og på den anden side forsømmelse fra medlemsstaternes og ikke mindst EU's side, som indtil nu ikke har været i stand til at få indført en fælles trafiksikkerhedspolitik.

Ifølge en nylig undersøgelse foretaget af det italienske statistiske kontor tegnede ulykker ved nattetid mellem fredag nat og søndag morgen sig i 2007 for 44 % af alle trafikulykker i Italien. Den uansvarlige adfærd hos dem, som sætter sig bag rattet, er imidlertid desværre ikke begrænset til et bestemt land, så det er afgørende, at vi ser på dette direktivforslag, som er et forsøg på at afholde bilister fra at begå trafikforseelser, uanset hvor de måtte befinde sig, med det formål at halvere antallet af trafikdræbte inden 2010.

Det er en god ting, men der er dog i nogle tilfælde behov for flere forbedringer. Lad mig give Dem blot et enkelt eksempel: opfølgning på forseelser. Det er min opfattelse, hr. Tajani, at vi bør følge Schweiz' eksempel. I Schweiz bliver enhver, som begår en trafikforseelse, standset nogle få kilometer senere af færdselspolitiet, og der sker en af to ting. Enten betaler føreren en bøde på stedet, eller også konfiskeres bilen, indtil bøden er betalt.

Jeg er fuldstændig klar over, at det ikke er let at gennemføre en sådan politik, og at den kan virke drastisk, men den er uden tvivl effektiv, og desuden ved vi alle, at man ikke kurerer kræft med en aspirin, og det er metastaser, som vi står over for her. Fru Ayala Senders betænkning er ikke desto mindre en god betænkning, og den vil naturligvis få min opbakning.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Hr. formand! Min kollega Ari Vatanen, som er en kendt motorkører, siger ofte, at vi alle skal dø en dag, men han tilføjer, at det ikke behøver at ske bag rattet i en bil. Siden 2005 er antallet af dødsulykker på vejene imidlertid ikke faldet, som det burde. Tallene for 2007 bekræfter vores bekymring. Det er disse udsving, som bedst demonstrerer, hvor meget der stadig er at gøre.

Vi ved alle, at de bøder, som udstedes for mange af de forseelser, der begås i en anden medlemsstat end førerens bopælsland, oftest ikke håndhæves. Det forslag til direktiv, som vi behandler nu, skitserer et elektronisk informationsudvekslingssystem, som skal fremme den grænseoverskridende håndhævelse af færdselsbøder, med fokus på de fire alvorligste forseelser i forhold til trafikdræbte i Europa. Systemet er helt på sin plads. Borgernes rettigheder med hensyn til beskyttelse af deres personoplysninger skal imidlertid sikres.

Kommissionens evaluering af direktivets gennemførelse er derfor vigtig og bør være meget grundig. Der er stadig problemet med den forskellige juridiske kategorisering af forseelser alt efter, hvilken medlemsstat de er begået i. Forseelserne er i visse tilfælde kun administrative, mens de i andre tilfælde henhører under strafferetten. Der idømmes i nogle tilfælde en ekstra straf oven i bøden, f.eks. et kørselsforbud, mens det andre gange ikke er tilfældet. Tiden er ikke inde til at gå i tekniske detaljer, men tiden er inde til at kræve de bedste løsninger med hensyn til gennemførelsen af direktivet, som skal evalueres senere.

Ordføreren, som jeg må rose, foreslår faktisk mulige løsninger, som omfatter en harmoniseret, fast bødestraf og en harmonisering af praksis og udstyr inden for trafiksikkerhedskontrol. Der er efter vores opfattelse tvivl om bilisternes reelle klageadgang, hvis de er uenige i den tilkendte bøde. Vil denne klageadgang reelt være

garanteret i det tilfælde, hvor klageren skal anke i en udenlandsk retskreds og efter bestemmelser, som ikke gælder i hans bopælsland? Det er et spørgsmål, som jeg vil overlade til kommissær Tajani at besvare.

Endelig skal bilisterne behørigt informeres om deres nye rettigheder og pligter. Kun på den måde vil de undgå at opfatte dette initiativ som et repressivt instrument og i stedet se det som et tiltag til fremme af en sikrere trafikadfærd, der tager større hensyn til andre mennesker og deres eget liv.

Formanden. – Tak hr. Queiró! Jeg kan forsikre Dem om, at jeg personligt er helt enig. Jeg bruger oftere en scooter end en bil, men jeg ønsker hverken at dø i min bil, eller når jeg sidder på min scooter.

Robert Evans (PSE). – (EN) Hr. formand! Det er en vigtig sag, og jeg er skuffet over, at Rådet ikke er her, for det spiller en afgørende rolle nu, eftersom jeg kan forstå, at dets synspunkter er noget anderledes end Parlamentets.

Fru Ayala Sender henviste til bekymringerne om retsgrundlaget. Selv om jeg støtter princippet om retshåndhævelse på tværs af grænserne, skal det være juridisk forsvarligt og mere solidt, end det er nu.

De forseelser, der er omfattet af forslaget, er begrænset til hastighedsoverskridelser, spirituskørsel, manglende brug af sikkerhedssele og fremkørsel mod rødt lyssignal. Fru Fouré sagde, at disse forseelser ikke kan accepteres, og fru Ayala Sender talte om, at folk slipper ustraffet. Jeg håber, at vi i takt med, at vi nærmer os næste forhandlingsfase, vil tage fat på dette aspekt med at slippe uden straf. Folk, som slipper ustraffet fra at køre spirituskørsel, køre for hurtigt eller køre over for rødt lys, er til fare for andre borgere, men der er, vil jeg hævde, ofte tale om de selvsamme mennesker, som tror, at der gælder andre færdselsregler for dem, uanset om det drejer sig om parkeringsrestriktioner, trængselsafgifter eller, som fru Raeva sagde, brug af mobiltelefon under kørslen. Der er også dem, som ignorerer nye foranstaltninger som lavemissionszoner. Der er tale om meget vigtige tiltag, og ingen bør ignorere dem. Vi har behov for grænseoverskridende, paneuropæisk retshåndhævelse for at komme alle forseelser til livs.

Alle, som overtræder loven, er medskyldige i disse 42 000 dødsfald, som kommissæren talte om tidligere. Hvis der skete 42 000 dødsfald inden for et hvilket som helst andet europæisk aktivitetsområde end trafik, ville vi konstant være oprørte over det, dag ud og dag ind, uge efter uge og måned efter måned.

Vi må stå sammen for at styrke denne lovgivning i anden omgang af hensyn til alle indbyggerne i de 27 EU-medlemsstater.

Formanden. – Jeg vil gerne oplyse Dem om, at Rådssekretariatet er til stede og lytter nøje til, hvad der bliver sagt. Jeg siger dette af hensyn til dem, som har haft ordet, og i lyset af de bemærkninger, der er fremkommet. Hr. Rack! De har ordet i to minutter.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Det er godt, at vi i det mindste er enige om i fællesskab at retsforfølge fire almindelige forseelser, men hvad, der i virkeligheden er vigtigt, er, at disse trafikforseelser reelt bliver straffet, og vi ikke blot siger, at vi er enige i, at talrige forseelser bør retsforfølges.

Det største problem er faktisk, at mange medlemsstater ikke retsforfølger de forseelser, der skal retsforfølges. Jeg synes i lyset heraf, at det er ubegribeligt – og det er vi nødt til at sige højt og tydeligt – at visse medlemsstater – og det er primært dem, som ikke ønsker at straffe trafikforseelser begået i andre medlemsstater – gemmer sig bag det juridiske spørgsmål og kompetencekonflikten. Det, der er vigtigt her, er, at vi står ved den grundlæggende holdning i Lissabontraktaten.

Det er under alle omstændigheder vigtigt, at medlemsstaterne ikke beskytter deres borgere mod, hvad de foretager sig i en anden medlemsstat. Når det er sagt, er jeg virkelig ked af at måtte bebrejde Kommissionen – men jeg er nødt til det – og spørge den, hvorfor ingen på noget tidspunkt har overvejet at indlede eller i det mindste true med at indlede overtrædelsesproceduren mod de medlemsstater, som systematisk undlader at straffe visse forseelser.

Jeg tror, at det ville være en fornuftig tilgang og et meget klart signal om, at dette vitterlig er en ægte bekymring i Europa og i Det Europæiske Fællesskab, og jeg vil derfor gerne specifikt anbefale det.

En anden ting, som efter min mening skal fremhæves, er den manglende inddragelse af kandidatlandene i denne ordning. Jeg kommer fra et land, hvor der er utrolig mange bilister fra nabolande, som endnu ikke eller knap nok er blevet medlem af EU, og jeg mener, at deres carte blanche i vores land er helt uberettiget.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil gerne takke fru Ayala Sender for hendes fremragende betænkning. Den er den seneste i rækken af mange rigtig gode betænkninger, som er udarbejdet af en af de bedste kolleger i dette udvalg.

Der er blevet udpeget fire ulykkesårsager og fire reguleringsområder på europæisk plan, nemlig hastighedsoverskridelser, manglende brug af sikkerhedssele, spirituskørsel og fremkørsel mod rødt lyssignal. Der er tale om særdeles vigtige faktorer i forbindelse med ulykker.

Hr. kommissær! Deres holdning til Rådet lød meget drastisk. Det er aldeles uheldigt, at vores ministre griber et så vigtigt spørgsmål som trafikssikkerhed an på denne måde. Spørgsmålet vedrører det europæiske rum, som er et åbent rum. Straffrihed eller en fornemmelse af straffrihed er den egentlige kilde til uansvarlig adfærd.

Jeg vil gerne henvise til en anden meget vigtig faktor. EU-borgerne bliver behandlet forskelligt afhængigt af, hvilket land de befinder sig i. Der stilles krav om et effektivt system. Det skal stå klart, at bøderne vil blive håndhævet, uanset hvilket geografisk område af EU der er tale om. Hvis det direktiv, der er til forhandling, kan være med til at sikre det, vil vi kunne regne det blandt vores succeser. Det glæder mig særlig meget at have haft ordet, da jeg kender situationen i mit eget land, Polen, hvor 5 600 mennesker hvert år mister livet på vejene.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Hr. formand! Den triste opgørelse over antallet af trafikdræbte på de europæiske veje ændrer sig stadig faretruende. Antallet af dræbte har været konstant faldende, men har inden for de senere år stabiliseret sig. Der er behov for nye tiltag for at opfylde EU's mål. Kommissionen har lavet udkast til og forberedt forslag, ordføreren har tilføjet sine egne, og vi har her en betænkning, som er vigtig for alle, og som vedrører retshåndhævelse af forseelser begået af bilister fra andre medlemsstater. Antallet af dræbte svinger meget fra EU-land til EU-land. Fem gange så mange mennesker mister livet på vejene i Litauen sammenlignet med i de gamle EU-medlemsstater. Jeg har ikke noget ønske om at overføre størstedelen af byrden til Bruxelles og vil gerne understrege medlemsstaternes ansvar, men jeg er alligevel ikke i tvivl om, at EU gradvist bør finde frem til en fælles eller i det mindste en koordineret politik om trafikadfærd og fælles eller koordinerede regler. Det har allerede været drøftet, og jeg er fuldstændig enig.

Dette er så meget vigtigere, som udvidelsen af Schengenområdet vil medføre et stigende antal biler med nummerplader fra forskellige medlemsstater i både de gamle og de nye EU-medlemsstater. Vi er alle interesseret i en fornuftig trafikskultur i hele EU og i at få fjernet følelsen af straffrihed: "Jeg kører og parkerer, som jeg vil i udlandet, for ingen vil alligevel finde mig". De medlemsstater, som er imod dette forslag til direktiv, vil forværre de triste tal, om de vil det eller ej.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Forslaget om at finde og straffe udenlandske bilister, som begår trafikforseelser i EU, er muligvis upopulært, men det er særdeles fornuftigt og praktisk gennemførligt. Det er ufatteligt, at medlemsstaterne kan blive enige om en harmonisering af nye sikkerhedsfunktioner i biler, der fremstilles til brug på de europæiske veje, for at begrænse skader som følge af trafikulykker, men ikke ønsker at nå til enighed om at forebygge ulykkerne. Et forslag om et computersystem, der giver medlemsstaterne mulighed for at dele oplysninger om trafikforseelser, burde være en selvfølge i et område, hvor folk reelt set har bevæget sig frit i årevis.

Det ville imidlertid også være hensigtsmæssigt at harmonisere trafikforseelsessystemerne. Jeg er klar over, at det vil være vanskeligt at anvende den samme målestok i Syditalien som i Nordeuropa, og det er også muligt, at visse regler ikke altid vil føre til de samme eller lige alvorlige trafikforseelser. EU-landene burde dog efter min mening kunne nå til enighed med hensyn til de vigtigste forseelser, som, man ved, år efter år er skyld i de fleste trafikulykker. Jeg støtter naturligvis Kommissionens og ordførerens forslag.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Hr. formand! Det er utroligt, at forsøget på at få gennemført lovgivning, der gør det muligt at håndhæve færdselsloven på tværs af EU-medlemsstaternes grænser og redde liv, har taget så lang tid. Det er endnu mere utroligt, at Rådet står i vejen for det. Det er også utroligt, at vi fastsætter hastighedsgrænser for vores biler og efterfølgende fremstiller biler, der kan køre to eller tre gange så stærkt. Det er også utroligt, at vi har regler for, hvor meget alkohol bilister må have i blodet, mens vi samtidig bombarderer borgerne med alkoholreklamer – særlig ved juletid. Vi forbinder i visse tilfælde indtag af alkohol med sexappeal og manddom.

Kast ikke håndklædet i ringen, hr. kommissær! Kæmp sammen med os imod Rådet, som ikke er til stede i dag, for at redde liv og gøre vores veje mere sikre.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg må først takke alle dem, som har deltaget i forhandlingen. De har understreget vigtigheden af den beslutning, som, jeg håber, at Parlamentet vil vedtage i morgen, og også vigtigheden af Kommissionens arbejde i Rådet. Det bliver ikke let, men jeg tror på, at vi sammen vil nå målet i sidste ende.

Jeg må understrege alvoren af de trafikforseelser, som vi drøfter, og som er skyld i de fleste dødsulykker. Tillad mig at gennemgå nogle få statistikker sammen med Dem. Ifølge konsekvensanalysen fra 2007, som indeholder evalueringer af de seneste tre år, var hastighedsoverskridelser skyld i 30 % af alle trafikdrab, og spirituskørsel, herunder kørsel under påvirkning af narkotika må jeg hellere tilføje, var skyld i 25 %. Jeg støtter derfor ændringsforslag 38 af fru Lichtenberger, som sikrer visse forbedringer af Kommissionens tekst. Jeg har min tvivl med hensyn til spørgsmålet om de 70 EUR, for det ville medføre en ulige behandling.

70 % af alle ulykker skyldes manglende brug af sikkerhedssele, og ca. 4 % skyldes fremkørsel mod rødt lyssignal. I alt er 75 % af alle dødsulykker på vejene forårsaget af en eller flere af disse fire overtrædelser af færdselsloven. Jeg tror, det var alt, jeg havde at sige. Jeg vil for klarhedens skyld gerne henvende mig til Rådet, til dem, der repræsenterer Rådet, Rådets Generalsekretariat, og gentage, hvad jeg sagde for nogle få dage siden på transportministrenes møde. Det er ikke Kommissionens hensigt at begrænse medlemsstaternes beføjelser. Vi er kun interesseret i at begrænse antallet af trafikdræbte i EU. Vi kunne i den forbindelse aldrig finde på – og dette er samtidig et svar til hr. Rack – at gemme os bag lovenes anvendelse.

Hvad forseelserne angår, har vi stået fast over for medlemsstaterne, men kun i spørgsmål vedrørende andre transportmidler end biler, for dette er første gang, at vi har truffet foranstaltninger i bilsektoren. Vi har lovgivning om kørsel med tunge lastbiler, men ikke personbiler. Jeg tror derfor, at vi i Kommissionen takket være den opmuntring, som vi har fået fra Parlamentet i dag – det kan jeg forsikre Dem alle og hr. Matsakis om – vil blive ved med at presse på. Vi agter ikke at stoppe, for jeg vil gerne gentage, at når det drejer sig om at redde menneskeliv, kan ingen juridisk forhindring stå i vejen for tiltag fra dem, som har et politisk ansvar over for en halv mia. europæiske borgere.

Til sidst vil jeg gerne sige, at jeg håber, at julen og nyåret vil være en tænkepause for alle de ministre, som har været betænkelige ved den tekst, som Kommissionen med opbakning fra Parlamentet har forelagt Rådet. Da dette er den sidste tale, som jeg holder inden juleferien, vil jeg på vegne af Kommissionen gerne ønske glædelig jul til alle medlemmer, til formandskabet og til hele Parlamentet.

Formanden. – Tak hr. Tajani! Vi ønsker naturligvis også Dem en glædelig jul, og hvad Rådet angår, vil vi stå klar med en stor sæk kul på helligtrekongersaften, hvis ministrene er frække!

Inés Ayala Sender, ordfører. – (ES) Hr. formand! Jeg ville netop klage over, at Rådet ikke er til stede, men jeg kan se, at der faktisk er én person til stede, som repræsenterer Rådet, selv om jeg naturligvis havde foretrukket, at her var en direkte repræsentant for formandskabet. Det forholder sig imidlertid sådan, at hr. Borloo var meget træt.

Jeg vil gerne takke mine kolleger for deres bemærkninger. Jeg kan forsikre nogle af dem om, at vi har talt med Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse for at sørge for, at personoplysningerne forbliver fuldstændig fortrolige. Vi har specifikt med hensyn til de proceduremæssige garantier forsøgt – med uvurderlig hjælp fra Kommissionens og Parlamentets juridiske tjenester – at se på alle de garantier, der kan blive tale om, som direktivet ser ud nu.

Jeg kan med hensyn til det schweiziske system forsikre Dem om, at problemet i øjeblikket er, at vores politi normalt ikke kan udveksle oplysninger om udenlandske statsborgere eller anmelde dem. I de tilfælde, hvor de pågriber dem, opkræver de betaling, og sådan er det i alle medlemsstater. Politiet kan imidlertid ikke få adgang til oplysninger, når der anvendes radar eller kameraer – dvs. mekaniske midler – og det er det, som vi er ved at sikre lige nu.

Jeg vil gerne kort takke alle for deres tålmodighed, for på nogle områder var vi ikke i stand til at komme videre med det arbejde, som eksempelvis hr. Evans, fru Lichtenberger og fru Ticău har udført. Der er ikke desto mindre revisionsklausulen. Kommissionen har forsikret os om, at den vil give mulighed for, at der kan foretages en evaluering to år efter direktivets gennemførelse, og at der til den tid kan indføres nye aspekter, hvis det måtte være relevant.

For at det kan ske, kræver det naturligvis, at direktivet bliver vedtaget. Vi har i den henseende behov for politiske løsninger, ikke smålige juridiske spidsfindigheder. Jeg takker derfor både Kommissionen og det franske formandskab og frem for alt mine kolleger ikke kun for deres tålmodighed og støtte, men også, håber

jeg, for afstemningsresultatet i morgen. Afstemningen skal være så enstemmig som mulig, så vi sammen med Kommissionen kan stå stærkt over for det nye tjekkiske formandskab og understrege behovet for at komme videre med vedtagelsen af dette direktiv.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 17. december.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Zita Pleštinšká (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Hastighedsoverskridelser, spirituskørsel, manglende brug af sikkerhedssele og fremkørsel mod rødt lyssignal er de primære årsager til de hyppige dødsulykker på de europæiske veje, og EU forsøger derfor som et første skridt at harmonisere reglerne i forbindelse med disse fire forseelser.

Jeg mener, at direktivet bidrager til at sikre en fælles europæisk tilgang til inddrivelse af bøder og fastsættelse af bødeniveauer og til anvendelse af et computernetværk med henblik på informationsudveksling. På minussiden mangler der oplysning til bilisterne om ændringerne af reglerne for inddrivelse af bøder inden for EU.

Jeg mener, at det er vigtigt, at Kommissionen sammen med medlemsstaterne iværksætter en informationskampagne med henblik på at forsyne borgere, der krydser grænsen til andre medlemsstater, med forhåndsoplysninger om de juridiske konsekvenser af at overtræde loven med hensyn til idømmelse af eventuelle bøder og bødernes størrelse. Bilisterne skal have ret til at modtage bødekrav på et sprog, som de kan forstå, især i de tilfælde, hvor udstedelsen af et bødekrav vil få juridiske konsekvenser. De skal gøres bekendt med afgørelsernes gyldighed, klagemulighederne og konsekvenserne af ikke at reagere.

Jeg mener, at dette direktiv vil få bilisterne til at køre mere forsigtigt og mere forsvarligt, og direktivet vil være med til at nedbringe antallet af trafikulykker med dødelig udgang på de europæiske veje, hvor 40 000 mennesker omkom i 2007. Jeg støtter vedtagelsen af direktivet om fremme af grænseoverskridende retshåndhævelse på trafiksikkerhedsområdet, og jeg bifalder derfor ordførerens, fru Ayala Senders, betænkning.

20. Værdipapirafviklingssystemer og finansiel sikkerhedsstillelse (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0480/2008) af Kauppi for Økonomi- og Valutaudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse for så vidt angår forbundne systemer og fordringer (KOM(2008)0213 – C6-0181/2008 – 2008/0082(COD)).

Piia-Noora Kauppi, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg har haft den fornøjelse at være ordfører for dette spørgsmål om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktivet om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse. Jeg forlader Parlamentet i morgen – dette vil være min sidste lovgivningsmæssige betænkning for Parlamentet – så jeg vil gerne oprigtigt undskyldte, hvis jeg er lidt følelsesladet i aften.

Det er ikke det mest politiske emne. Vores arbejde i Parlamentet er indimellem ret teknisk, men jeg er helt sikker på, at dette direktiv, denne lovgivning, vil være i stand til at hjælpe Europa fremad.

Formålet med denne lovgivning er at bringe direktiverne i overensstemmelse med den seneste markedsudvikling og udviklingen på lovgivningsområdet. Den største udfordring i forbindelse med direktivet om endelig afregning er udvidelsen af direktivets beskyttelse til også at omfatte natafvikling og afvikling mellem forbundne systemer. Det er meget vigtigt, eftersom antallet af forbindelser og behovet for interoperabilitet er steget meget voldsomt på det seneste. MiFID-direktivet, som jeg også har haft den ære at være Parlamentets ordfører for, og den europæiske adfærdskodeks for clearing og afvikling forventes at blive stadig mere operationelle, og det betyder, at vi har et større behov for at koordinere vores afvikling og aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse.

Det er med hensyn til direktivet om finansiel sikkerhedsstillelse (FCD-direktivet) meget vigtigt at acceptere fordringer som finansiel sikkerhed. Parlamentet ønskede også en udvidelse af, hvad der kan accepteres som sikkerhed, med henblik på at omfatte interbankfordringer. Jeg mener personligt, at det var rimeligt at udelukke kredit til mikrovirksomheder og til små virksomheder samt forbrugerkredit.

Indførelsen af harmoniserede regler for anvendelse af fordringer som sikkerhed i grænseoverskridende transaktioner vil være med til at forbedre markedslikviditeten og sikre, at afviklingssystemerne fungerer efter hensigten på markeder i hastig udvikling. Med de nye direktiver indføres også en række forenklinger, præciseringer og definitioner. Disse løsninger vil i høj grad være med til at styrke instrumenterne til styring af ustabiliteten på finansmarkederne.

Mit formål var at nå frem til et kompromis ved førstebehandlingen, så vi forhandlede uafbrudt med Rådet og Kommissionen. Jeg har også forhandlet med andre politiske grupper, særlig med fru Berès og fru Starkevičiūtė, for at finde et kompromis, der kunne tilfredsstille alle i Parlamentet. Det glæder mig meget, at betænkningen blev enstemmigt vedtaget i Økonomi- og Valutaudvalget.

Jeg er i sidste ende også godt tilfreds med det kompromis, som vi skal stemme om under denne mødeperiode. Forhandlingerne om de fleste af spørgsmålene gik godt, og vi nåede til enighed om de grundlæggende linjer i lovgivningen. Der var dog nogle få kontroversielle spørgsmål, og jeg fik ikke alle ting igennem.

Jeg lykkedes mig under forhandlingerne ikke at få opbakning til Økonomi- og Valutaudvalgets forslag om at ændre definitionen af systemet, hvilket ville have gjort det muligt at udvide den beskyttelse, der er indeholdt i direktivet, til systemer, der er oprettet ved en ECB-retsakt, og ville have givet Den Europæiske Centralbank mulighed for selv at angive sådanne systemer. Det glæder mig, at Kommissionen under forhandlingerne gav udtryk for, at den i princippet er tilhænger af en sådan ændring og sandsynligvis vil fremsætte et lignende forslag i en nær fremtid.

Jeg kunne med hensyn til direktivet om finansiell sikkerhedsstillelse og anmeldelserne have ønsket, at alle medlemsstaterne allerede havde afskaffet anmeldelseskravene, som efter min opfattelse blot øger bureaukratiet og ikke rigtig tjener til noget. Da jeg fandt ud af, at dette emne var særdeles følsomt for visse medlemsstater, er jeg imidlertid ret tilfreds med, at vi fik indføjet en revisionsklausul.

Jeg tror, at de få medlemsstater, som fortsat ønsker at kræve disse forudgående anmeldelser, efter fem år kan overbevises om, at dette er en unødvendig praksis. Det glæder mig som sagt, at vi var i stand til at finde et kompromis, som vi alle kunne støtte. Jeg håber, at De, mine kolleger, vil stemme for lovgivningsforslaget på torsdag.

Jeg vil til sidst gerne sige, at det har været en fornøjelse at arbejde sammen med Dem alle gennem disse år. Det er min 20. lovgivningsmæssige betænkning, og det bliver min sidste. Jeg vil savne Parlamentet, denne institution, og Dem alle.

Formanden. – Fru Kauppi! Endnu engang tak for Deres arbejde. Vi ønsker Dem alt det bedste fremover.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordførerne, fru Kauppi og hr. Sakalas fra henholdsvis Økonomi- og Valutaudvalget og Retsudvalget, for deres hurtige og meget effektive arbejde med dette dokument.

Direktiverne om endelig afregning og finansiell sikkerhedsstillelse fungerer godt og nyder bred opbakning på markedet. Det glæder mig ikke desto mindre, at vi på under otte måneder har været i stand til at blive enige om den nødvendige tilpasning, der bringer direktiverne helt på linje med den seneste markedsudvikling og lovgivningsmæssige udvikling. Det er vigtigt af hensyn til den finansielle stabilitet og i særdeleshed for at sikre, at afviklingssystemerne, som i stigende grad er indbyrdes forbundne, men stadig er selvstændige systemer, fortsat fungerer efter hensigten. Der var ikke behov for at oprette ekstra systemer, og det fremgår klart af ændringsforslagene.

Mine tjenestegrene begyndte at udarbejde Kommissionens forslag i starten af 2007, inden den aktuelle finansielle uro begyndte. Jeg mener imidlertid, at de ændringer, som vi har foreslået, er forenelige med de udfordringer, som uroen har skabt. Etableringen af harmoniserede regler for anvendelse af fordringer som sikkerhed i grænseoverskridende transaktioner vil styrke den markedslikviditet, der er så hårdt brug for i den nuværende situation, yderligere.

Vi forventer, at fordringer i fremtiden vil blive anvendt hyppigere takket være de letanvendelige regler. Det afhænger naturligvis af efterspørgslen på markedet for andre former for sikkerhedsstillelse. Vi har imidlertid i løbet af de første måneder af finanskrisen set, at efterspørgslen efter fordringer var stigende i sammenligning med eksempelvis almindelige værdipapirer med sikkerhed i specificerede aktiver. Forklaringen er enkel. Så længe fordringerne ikke er bundet sammen, hvilket er tilfældet med securitisation, er sikkerhedshaveren i stand til at vurdere kreditværdigheden på individuel basis, inden vedkommende beslutter at acceptere dem

eller ej. Det, som De bliver bedt om at tilslutte Dem ved at stemme for fru Kauppi's betænkning, er at lette anvendelsen af fordringer gennem afskaffelsen af nogle formelle krav.

Kommissionen påtager sig at give Dem en tilbagemelding om disse ændringer om fem år. Vi vil især se på, hvordan afskaffelsen af kravet om registrering eller anmeldelse af debitoren i den fordring, der er stillet som sikkerhed, fungerer, navnlig i de medlemsstater, som for nuværende er tøvende og ønsker en undtagelse fra artikel 3, stk. 1, i direktivet om finansiell sikkerhedsstillelse.

Lad mig benytte lejligheden til at ønske fru Kauppi alt godt i fremtiden. Jeg ved, at hun skal tilbage til en meget interessant stilling i Finland. Hun har i min tid som kommissær været særdeles samarbejdsvillig og hjælpsom og altid gjort sit yderste, uanset hvilken opgave Parlamentet tildelte hende. Jeg ved, at hun vil få stor succes i sin fremtidige karriere, og jeg ønsker hende og hendes familie alt godt.

Aloyzas Sakalas, *ordfører for udtalelsen fra Retsudvalget*. – (EN) Hr. formand! Jeg blev af Retsudvalget udpeget til at udarbejde et udkast til udtalelse til betænkningen af fru Kauppi fra Økonomi- og Valutaudvalget. Jeg fremsatte to ændringsforslag. Retsudvalget godkendte udkastet til udtalelse og støtter mine ændringsforslag om, at Den Europæiske Centralbank bør kunne angive og anmelde sine egne systemer direkte uden indblanding fra den tyske Bundesbank eller andre nationale myndigheder.

Vi har haft en trepartsforhandling med eksperter fra Den Europæiske Centralbank, Rådet og Kommissionen. Eksperterne fra Centralbanken afgav en redegørelse og udtrykte stor opbakning til de ændringsforslag, som Retsudvalget havde fremsat. Rådet havde til gengæld problemer i arbejdsgrupperne med at nå frem til en kompromisaftale om et af ændringsforslagene, fordi medlemsstaterne ikke er tilhænger af at give ECB ret til at angive og anmelde deres egne systemer direkte. Jeg finder det beklageligt, at dette ændringsforslag ikke blev godkendt af Rådet, men jeg tror, at der er gode muligheder for at tage spørgsmålet op i en nær fremtid.

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

Othmar Karas, *for PPE-DE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, fru Kauppi, mine damer og herrer! Tillad mig – da jeg nu kan tale for min gruppe – at starte med at takke fru Kauppi på min gruppes vegne, ikke kun for hendes kæmpe engagement, men frem for alt for hendes ekspertise og hendes ydmyghed over for Parlamentets arbejde og følgelig også hendes kompromisvillighed. Man ved altid, hvor man har hende, og man ved også, at hun er opsøgende. Hun skal tilbage til en spændende stilling og vigtigst af alt, vil hun få mere tid til at være mor. Jeg takker Dem for det gode samarbejde og ønsker Dem alt det bedste.

EU har med denne gennemgang atter fundet den rette løsning i forhold til krisen på finansmarkederne. Der er stadig alt for mange forskelle i de enkelte medlemsstater, og denne harmonisering er et skridt i den rigtige retning. Krisen på finansmarkederne, er, som det fremgår af dette eksempel, også en mulighed for kommunikation fra EU's side og for en permanent forbedring af vores europæiske finansmarkedssystem. Jeg mener helt klart, at det er afgørende for stabiliteten på finansmarkederne at garantere et afviklingssystem, der fungerer efter hensigten, særlig på markeder i hurtig udvikling, og det er endnu vigtigere i tider som disse.

Der er tre ting, som for mig er vigtige. For det første den sammenhængende tilgang i disse betænkninger. For det andet støtter jeg forenklingen og den større anvendelighed af begge direktiver. For det tredje vil jeg tage hensyn til resultaterne i denne betænkning og i direktivet i min egen betænkning om kapitalkravsdirektivet, så de dermed bidrager til en omfattende betænkning og sikrer en sammenhængende tilgang.

Pervenche Berès, *for PSE-Gruppen*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, fru Kauppi! Tillad mig på vegne af Den Socialdemokratiske Gruppe i Parlamentet at bidrage til de positive bemærkninger, der allerede har været fremsat. Det er korrekt, at når man forhandler med Dem, så ved man altid, hvor man står. De har Deres meninger, men alt er i det mindste sort eller hvidt, når man forhandler med Dem. Man vidste i sidste ende præcis, hvor man stod, og kunne derfor gøre fremskridt. De har endnu engang vist Deres evne til at samarbejde med alle. Det er efter min opfattelse et særligt kendetegn ved dette Parlaments kløgt. Det er, hvad der i forbindelse med denne specifikke betænkning gjorde Dem i stand til at nå frem til en aftale ved førstebehandling, sådan som vi alle ønskede fra starten.

Betænkningen vedrører primært et spørgsmål, som Kommissionen desværre ikke har berørt. Det er spørgsmålet om eftermarkedet, hvor vi efter vedtagelsen af direktivet om markeder for finansielle instrumenter

gerne havde set Kommissionen komme med mere vægtige forslag til organisering, strukturering, overvågning og regulering af det marked, der er kendt som eftermarkedet.

Denne betænkning er en meget lille, meget juridisk og meget teknisk byggesten, som er nyttig, men den kan ikke skjule den enorme opgave, som vi har foran os, og at vi stadig afventer forslag fra Kommissionen. Resultaterne af det, som Kommissionen ønskede at iværksætte med adfærdskodeksen, er meget begrænsede. Vi afventer nu evalueringen af dette tiltag, og vi er ret skuffede ligesom en række interessenter på markedet, som tydeligt kan se, at selvregulering ikke er nok på dette område.

Der opstod navnlig to problemer i forbindelse med den specifikke og meget præcise tekst, som vi har foran os i dag. Det første var at beslutte, om Den Europæiske Centralbank skulle tildeles særlige beføjelser på området. Jeg mener, at der blev udarbejdet nyttige forslag. Rådet ønskede imidlertid ikke at ændre den nuværende situation, og vi accepterede på grund af vores kløgt og ansvarsfølelse dette kompromis. Det førte således til det afbalancerede forslag, som nu er på bordet, og som vi skal godtage.

Den anden vigtige ting var at sikre, at den måde, som systemerne er forbundet til hinanden på, ikke i sig selv skaber uafhængige systemer. Endnu engang var Parlamentets holdning en fornuftig holdning, der gør det muligt at sikre denne forbindelse uden dog at give den en uafhængig karakter, hvilket vi ikke ønskede med denne tekst.

Der er helt klart stadig mange spørgsmål at løse, og jeg håber, at Kommissionen gennem sit monopol på initiativretten på dette område, vil påtage sig sit ansvar.

Margarita Starkevičiūtė, for ALDE-Gruppen. – (LT) Hr. formand! Dette dokument forekommer alene at have teknisk karakter. Sandheden er, at det garanterer et velfungerende og sikkert værdipapirafviklingssystem, hvilket er vigtigt for mange mennesker, som er med i pensionskasser, forsikringsordninger eller investeringsordninger. Ordførerens betænkning er udarbejdet på fremragende vis, hvilket gælder alle hendes dokumenter. Det er mig en stor glæde at have haft den ære at arbejde sammen med hende i forbindelse med udarbejdelsen af mange dokumenter om finansielle anliggender, og jeg er meget ked af, at det i dag er hendes sidste dag i Parlamentet. Vi – Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa – kan tilslutte os denne betænkning, da vores holdning er afspejlet i den. Hvad er det for en holdning? Vi mener for det første, at EU's indre marked for værdipapirafvikling skal udvides, da det i dag er meget fragmenteret. Vi ønsker imidlertid ikke, at der etableres et monopol, og vi mener, at denne betænkning indeholder betingelser, som er blevet skabt for på fleksibel vis at udforme en samarbejdsaftale omkring forskellige systemer og indføre nye forbindelser.

Vi fandt med hensyn til aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse det meget vigtigt, at procedurerne forenkles og præciseres, og at det i forbindelse med insolvens og diverse kritiske sager bør være lettere at løse uenigheder om ejendom, og at alle betingelserne bør være klarere. Det lader til, at også dette mål er blevet opnået.

Jeg finder det ligesom de øvrige ordførere beklageligt, at det ikke har været muligt at løse problemet med de afviklingssystemer, som etableres af Den Europæiske Centralbank. Jeg vil meget gerne opfordre Kommissionen til at udarbejde et kompromisforslag om dette spørgsmål hurtigst muligt, for Den Europæiske Centralbank vil i stigende grad skulle tage sig af sådanne systemers funktion, og spørgsmålet om deres bevarelse bør løses, for det er muligvis det, der hindrer udvidelsen af disse regler til at omfatte eksisterende systemer, som Den Europæiske Centralbank øver indflydelse på.

Dragoş Florin David (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordføreren, fru Kauppi, for hendes betænkning om direktivet om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse, som indeholder tre væsentlige ændringsforslag til det nuværende direktiv. Det drejer sig om udelukkelsen af kreditaftaler for forbrugere og små virksomheder fra direktivets anvendelsesområde, indførelsen af en tidsbegrænsningsklausul på fem år med hensyn til medlemsstaternes ret til at stille krav om anmeldelse eller registrering, og sidst, men ikke mindst, udvidelsen af direktivets anvendelsesområde med forslaget om at medtage interbanklån som gyldig sikkerhed i stedet for kun centralbanklån som foreslået i det oprindelige forslag.

Jeg mener, at de fremsatte ændringsforslag er i overensstemmelse med de europæiske vilkår på området, og det er en af årsagerne til, at jeg støtter vedtagelsen af denne betænkning. Jeg vil gerne slutte af med at takke fru Kauppi for alt hendes hårde arbejde i Parlamentet, og jeg ønsker hende al mulig succes i hendes nye job.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Dem, fru Kauppi, for Deres arbejde, professionalismisme og engagement i forhandlingerne om et kompromis om det foreslåede direktiv, som uden tvivl vil være med til at stabilisere finansmarkederne. Jeg roser fru Kauppi for at have opnået en aftale ved

førstebehandling. Jeg vil i dag også gerne takke hende for alt hendes arbejde i Parlamentet, ikke kun for de omkring 20 betænkninger, der har vedrørt emner som udvikling af god praksis i banksektoren, f.eks. den kodeks, der blev nævnt tidligere. Fru Kauppi har også vist sin professionalisme i forhandlinger om mange andre betænkninger. Jeg sætter stor pris på hendes standpunkt i vores fælles kamp mod softwarepatentering på et tidspunkt, hvor EU ikke har et fælles europæisk patent. Vi vil mærke hendes fravær, indtil vi måske engang i fremtiden drøfter dette patent. Jeg vil gerne takke Dem for Deres samarbejde.

Charlie McCreevy, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle for at have bidraget til forhandlingen, og jeg støtter, som jeg også sagde tidligere, med liv og sjæl Parlamentets betænkning.

Direktiverne om endelig afregning og finansiell sikkerhedsstillelse er de to hjørnestene i markedet for efterhandel, og der er ingen tvivl om, at disse ændringsforslag udgør et særdeles vigtigt fremskridt.

Kommissionen støttede ECB's ønske om at kunne angive systemer direkte til Kommissionen, men der er i øjeblikket ikke tilstrækkelig opbakning i Rådet. Det er imidlertid et spørgsmål, som vi vil vende tilbage til og se på igen i en nær fremtid.

Jeg vil endnu engang gerne ønske fru Kauppi alt det bedste.

Piia-Noora Kauppi, *ordfører*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke mine kolleger for deres venlige ord og ligeledes kommissæren for samarbejdet gennem årene.

Jeg vil gerne fremsætte et par politiske synspunkter, først og fremmest om adfærdskodeksen for clearing og afvikling. Jeg mener ikke, at tiden er inde til endeligt at dømme gennemførelsen af kodeksen. Dette er en af grundene til, at så mange markedsdeltagere har været imod udviklingen af forbindelser og interoperabilitet. De hævder, at der både er problemer med den endelige afregning og koordineringen af forskellige regler. Jeg tror, at når vi nu accepterer dette direktiv, vil det blive lettere for markedsdeltagerne at acceptere forbindelser og interoperabilitet i deres systemer.

Det andet spørgsmål vedrører ECB. Jeg mener, at vi i højere grad kan samarbejde med Kommissionen, især med hensyn til skabelse af en fællesskabstilgang til forskellige emner. Vi er allerede i gang med den praktiske udvikling, der skal munde ud i en række fællesskabssystemer, og ECB har udviklet netværksbaserede systemer, som ikke er underlagt nogen bestemt medlemsstats lovgivning. Det ville være dumt ikke at anvende denne praktiske udvikling i opdateringen af EU-lovgivningen. Derfor er jeg glad for, at Kommissionen har i sinde at se på dette spørgsmål. Måske vil tiden være moden i næste valgperiode til at inkludere disse ECB-etablerede systemer i direktivet om endelig afregning.

Endelig er der Haagkonventionen, hvor vi har set, hvor vanskeligt det er at blive enige om detaljer, når det skal foregå via EU's direktiver. Det er yderst vigtigt at gå videre med Haagkonventionen og med forhandlingerne om de forskellige spørgsmål inden for privatretten. Det var især vanskeligt at finde et kompromis om tidspunktet for overførselsordrernes indgang og tidspunktet for tilbagekaldelse. Dette er meget små elementer, men jeg tror, at Kommissionen også vil viderebehandle disse vigtige emner, måske i løbet af næste valgperiode.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag.

21. Indskudsgarantiordninger vedrørende dækningsniveau og udbetalingsfrist (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0494/2008) af Ehler for Økonomi- og Valutaudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 94/19/EF om indskudsgarantiordninger, for så vidt angår dækningsniveau og udbetalingsfrist (KOM(2008)0661 – C6-0361/2008 – 2008/0199(COD)).

Christian Ehler, *ordfører*. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I dag afslutter vi en meget hurtig proces i forbindelse med reformen af indskudsgarantidirektivet. Hele proceduren viser de europæiske institutioners formåen, men også deres begrænsninger. Det er ikke længere tid siden end midten af oktober, at Kommissionen forelagde et forslag om ændring af direktivet, som indeholdt både en politisk og en økonomisk målsætning, nemlig at genskabe indskydernes tillid til det finansielle marked, bankernes grænseoverskridende aktiviteter og reguleringen af de finansielle markeder generelt.

Vi har opnået en stigning i niveauet for indskudsgarantier, en klar reduktion i udbetalingsfristerne i tilfælde af kriser og afskaffelse af fælles indskudsordninger. Det var uacceptabelt, at de store banker ikke var i stand til at forudse, at deres egen sektor ville gå ned, og at de små indskydere gik ned sammen med den. Vi har opnået en stigning i niveauet for indskudsgarantier til 100 000 EUR fra 2010, hvilket dækker 90 % af alle indlån i Europa.

Parlamentet har arbejdet hurtigt og konstruktivt i denne proces. Vi gav afkald på en række parlamentariske rettigheder, men vi fik sat skub i tingene. Vi anså tidsfristen på tre dage for at være urealistisk fra starten. Jeg mener, at 20 dage er mere realistisk i praksis, og at denne tidsfrist ikke vil skuffe indskyderne.

Det var vigtigt at inkorporere de små virksomheder igen. I lyset af den systemiske stabilisering af de finansielle markeder ville det have været et fatalt signal at sende kun at stille garanti for private indskud. Vi indså også – og dette er især vigtigt – nødvendigheden af at indføre nødudbetalinger, eftersom der er en meget direkte forbindelse mellem indskudsgarantiordningen og stabiliseringsforanstaltningerne i institutionerne – særligt i de praktiske tilfælde, som vi tidligere har været vidne til.

Begrænsningerne, som vi naturligvis er bekendt med, ligger i indførelsen af noget så vidtrækkende som harmonisering i en procedure med så kort varsel. En lang række medlemsstater ønskede, at direktivet skulle forhindre mulige konkurrenceforvridninger og fastsætte et loft for indskudsgarantier i Europa. Vores betænkeligheder på dette område, der blev behandlet i undersøgelsen, var på sin plads, men vi skal ikke drage forhastede konklusioner.

Det synspunkt, at forventningen og den politiske forsikring om, at medlemsstater såsom Tyskland og Irland foregriber begivenhedernes gang i finanskrisen og uddeler løfter om en ubegrænset garanti, er problematisk og vil føre til konkurrenceforvridninger på markedet, er kun til en vis grad rigtigt, da vi må sige, at disse politiske løfter hverken kan håndhæves eller er lovstridige.

Vi skal dog sikre, at maksimal harmonisering ikke medfører en forringelse af garantien i de enkelte medlemsstater, hvilket igen ville forstærke konkurrenceforvridningen som følge af forskellene i finansieringen af systemerne. I denne henseende var det et klogt træk at formulere den fremtidige harmonisering, med andre ord at vi har formuleret en hel række spørgsmål, som først skal besvares, da – og som jeg nævnte, så er dette en af begrænsningerne ved proceduren – drøftelse af spørgsmål, som vi ikke har været i stand til at løse i Europa inden for de sidste fem år, i løbet af en ni ugers maratonproces ikke er uden problemer.

Jeg vil endnu engang gerne udtrykke min taknemmelighed over det tætte samarbejde mellem grupperne i Parlamentet. Der måtte indgås adskillige kompromiser, men det lykkedes os at sende et signal, som var vigtigt for stabiliseringen af de finansielle markeder. Parlamentet har også bidraget væsentligt til at gøre dette meget rudimentære forslag klart og brugbart.

Jeg vil endnu engang gerne takke alle, der var villige til at give afkald på deres parlamentariske rettigheder i denne procedure.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg takker ordføreren for hans arbejde med dette forslag, som har vist sig at være mere kompliceret end forventet. Vi tager vores løfte om at fastholde indskydernes tillid i en tid med finansiell uro meget alvorligt, og jeg er taknemmelig for Parlamentets villighed til at behandle dette spørgsmål hurtigt.

Jeg må dog også indrømme, at jeg er skuffet over visse ændringsforslag til direktivet om indskudsgarantiordninger, især for så vidt angår udbetalingsfristerne.

Lad mig minde om, at Parlamentet den 8. december stemte for en udbetalingsfrist på maksimalt to uger. Det kompromis, der for øjeblikket ligger på bordet, lægger op til en udbetalingsfrist på fire uger, som kan forlænges yderligere til seks uger. Hvis man hertil lægger endnu en uge, hvor de kompetente myndigheder skal behandle sagen, når man op på syv uger. Syv uger er meget lang tid for indskydere, som ikke kan købe mad, betale deres regninger eller bruge deres betalingskort.

Lad os ikke glemme, at den nuværende ordning, hvor betalingsfristen svinger fra tre til ni måneder, gælder i to år endnu.

Jeg er bekymret over, hvilket signal dette sender til de europæiske borgere, og hvordan dette vil påvirke vores tillid. Jeg er bekymret over muligvis igen at skulle være vidne til borgere, der stiller sig i kø foran deres bank, næste gang de hører, at banken er i vanskeligheder. Jeg er bange for, at adskillige uger, hvor indskydere ikke har adgang til deres egne penge, er for længe til, at disse indskydere kan holde nerverne i ro i en krisesituation.

Jeg beklager også, at det kompromis, der er lagt frem, ikke er mere ambitiøst med hensyn til en forøgelse af dækningsniveauet. Lad os ikke glemme, at næsten alle medlemsstater allerede havde øget deres dækning til 50 000 EUR i oktober 2008. Derfor foreslog Kommissionen at sende et klart signal til indskyderne om, at beskyttelsen af dem ville blive forbedret næsten øjeblikkeligt. Det, der skulle have været et øjeblikkeligt signal, må nu udskydes til midten af 2009.

Ikke desto mindre vil Kommissionen støtte aftalen mellem Parlamentet og Rådet, hvis den får Deres opbakning ved afstemningen. Det er stadig vigtigt, at dækningsniveauet hæves til 50 000 EUR inden slutningen af juni 2009, og eventuelt til 100 000 EUR, og at coassurance afskaffes fra og med midten af juni.

Kommissionen vil vende tilbage til andre udestående spørgsmål i sin rapport næste år. Jeg ser frem til at samarbejde med Parlamentet om den vigtige opgave, det er at genskabe borgernes tillid til det finansielle system.

Cornelis Visser, for PPE-DE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Det kan ikke gentages ofte nok, hvor vigtigt det er, at Europa taler med én stemme under denne finanskrise. Jeg støtter en fuldstændig europæisk harmonisering af indskudsgarantiordningerne. Dette er også, hvad Parlamentet og hr. Ehler ønsker.

I krisetider er en fuldstændig harmonisering yderst vigtig af to årsager. For det første er det, når alt kommer til alt, vores pligt at tilbyde forbrugerne økonomisk beskyttelse. Mange europæiske borgere forbinder kreditkrisen med usikkerhed og frygten for at miste deres aktiver og ejendele. Vi skal imødegå denne følelse.

På nationalt niveau har flere medlemsstater truffet foranstaltninger, der yder forbrugerne økonomisk beskyttelse. Dette er tilfældet i Irland, men også i Nederlandene, hvor garantibeløbet er hævet midlertidigt fra 40 000 EUR til 100 000 EUR. Ligesom Irland føler Nederlandene sig ansvarlig for beskyttelsen af private og små virksomheder.

Det er imidlertid nødvendigt at stadfæste de foranstaltninger, der er gennemført i forbindelse med indskudsgarantiordningerne, i ét samlet europæisk direktiv. Når alt kommer til alt, ved vi kun alt for godt, hvad mangel på samarbejde og tilsyn kan medføre. Vi skal dog gøre dette på en ensartet måde, og det er grunden til, at jeg støtter et maksimumbeløb. Dette maksimumbeløb vil gælde i alle medlemsstater fra 2010, hvis vi stemmer for ordførerens forslag. Maksimumbeløbet er sat til 100 000 EUR.

Den nuværende situation, hvor medlemsstater såsom Tyskland og Irland tilbyder ubegrænset dækning, udgør en risiko for Europa. Som følge af disse ubegrænsede garantier flyttes midler fra f.eks. Nederlandene og Det Forenede Kongerige til nabolandene, hvilket har en negativ indvirkning på stabiliteten.

Jeg glæder mig over, at Rådet er enig med mig i dette. Hr. Ehler har stillet gode forslag, herunder vedrørende små og mellemstore virksomheder. Disse virksomheder skal fortsat falde ind under indskudsgarantiordningen. Efter min mening har vi i Parlamentet således opnået et godt resultat på vegne af forbrugerne og de små og mellemstore virksomheder, og jeg håber, at Kommissionen vil bakke op om dette initiativ.

Pervenche Berès, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg mener, at kommissæren kan være meget tilfreds med, at Europa-Parlamentet eksisterer. Dette først og fremmest fordi vi for et par måneder siden vedtog en anden betænkning, som var udarbejdet af hr. Ehler. I den anledning sagde jeg til Dem, at den krise, som EU tydeligvis var kommet i, tvang os til at tage dette spørgsmål op igen, selv inden vi kendte resultatet af alle de konsekvensundersøgelser, som De havde planlagt. Det krævede, at Rådet gav Dem ordre til at handle, og det beklager jeg, men sådan så tingene altså ud på daværende tidspunkt. Jeg beklager også, at De, efter at Deres hjemland indførte et system, som næsten ødelagde Deres mandat, nemlig det indre marked, ikke udtalte Dem offentligt.

Lad os ikke dvæle ved fortiden, men i stedet se fremad og se på det forslag, som nu er lagt frem. Det er et rimeligt forslag under de givne omstændigheder, og jeg takker ordføreren for hans handlekraft og beslutsomhed med hensyn til at sikre, at vi nåede til enighed ved førstebehandlingen. Dette har medført maksimal harmonisering, hvilket opfylder forventningerne hos borgerne, som på baggrund af krisen er bekymrede for, om denne indskudsgarantiordning er stærk nok til at sikre deres opsparinger, hvad enten disse er store eller små, eller vi taler om lokale myndigheder eller små og mellemstore virksomheder.

Jeg er glad for, at vi er nået til enighed med Rådet om at udvide direktivets anvendelsesområde, som Kommissionen ønskede at begrænse til enkeltpersoner, selv om SMV'er og lokale myndigheder også er tydeligt bekymrede over garantien på deres indskud.

Jeg er også glad for, at vi har opnået denne maksimale harmonisering på 50 000 EUR nu og 100 000 EUR senere hen med tilsagn fra Kommissionen, uden tvivl til kommissær McCreevys efterfølger, om at give os mulighed for at vurdere de betingelser, under hvilke vi kan skabe yderligere harmonisering og muligvis oprette en europæisk garantifond. Der er helt klart bekymring over risikoen for konkurrenceforvriddning, men det er ikke kun noget negativt, og jeg tror, at ordføreren er enig med mig i dette. Det giver nemlig også EU mulighed for at styre krisen, at undgå panik og at sikre indskydernes rettigheder. Det forekommer mig, at dette var Parlamentets største bekymring.

Der er én ting, som jeg fortryder i disse forhandlinger, og det er grundlæggende set, at vi har taget ved lære af Irlands dårlige eksempel, men ikke af Islands. I Island blev der givet løfter om for høje renter på indskud, hvilket tvang EU til at deltage i forhandlinger med landet om dækning af garantierne over de renteniveauer, der gælder under normale markedsvilkår. På grundlag af den rapport, som Kommissionen vil fremsende til os, håber jeg imidlertid, at vi kan gå videre med disse forhandlinger under hensyntagen til de retningslinjer, som gruppen, som Kommissionen har givet Jacques de Larosière ansvaret for, eventuelt vil udstikke for det fremtidige arbejde med at harmonisere denne mekanisme.

Sharon Bowles, *for ALDE-Gruppen*. – (EN) Hr. formand! Alle institutionerne har været ambitiøse i forbindelse med dette projekt, men de er ikke alle gået i samme retning. Kommissionens ambitioner udmøntede sig i et forslag om en minimumsgaranti på 100 000 EUR og en udbetalingsfrist på tre dage. Rådet ønskede maksimal harmonisering, og Parlamentet ønskede at sikre, at systemet fungerede for den enkelte borger. Jeg vil gerne takke ordføreren og andre kolleger for samarbejdet.

Forslaget om i ét spring at gå fra procedurer, som i nogle lande måske ikke engang overholder den nuværende udbetalingsfrist på ni måneder, til kun tre dage var måske overambitiøst. Vi kan tilslutte os en endelig tidsramme på op til 35 dage, men det sker en smule modvilligt, da vi havde foretrukket en noget kortere tidsramme. 35 dage uden adgang til penge gør stadig situationen vanskelig for den enkelte borger. Derfor er det vigtigt, at der er mulighed for nødudbetalinger, eller – endnu bedre – ordninger, der sikrer kontinuitet i bankernes ydelser.

Hvis man er så dristig at indføre maksimal harmonisering, har dette visse konsekvenser, som skal håndteres, og dette arbejde afspejles i antallet af spørgsmål, som Kommission vil blive bedt om at aflægge rapport om inden udgangen af næste år. En af konsekvenserne er behovet for undtagelser i forbindelse med forhøjede saldoer, og jeg glæder mig over videreførelsen af visse socialt relevante bestemmelser om forhøjede saldoer, som blev fastlagt i begyndelsen af 2008.

Vi har imidlertid gjort os visse erfaringer siden dengang. Det er faktisk, hvad hele dette direktiv handler om, nemlig nylige erfaringer. Det er beklageligt, at vi ikke kunne opnå et uforbeholdent tilsagn om større beskyttelse af midlertidigt forhøjede saldoer, f.eks. i forbindelse med hussalg eller udbetaling af engangspensionsbeløb.

Efter de islandske bankers kollaps har sådanne situationer resulteret i uheldige tab, og planer om særlig beskyttelse er blevet iværksat i flere medlemsstater. Personer, der råder over store beløb i længere tid, kan indskyde disse beløb og sikre dem ved at dele dem op på flere banker, men det er urealistisk at bede om, at engangsbetaling kanaliseres den vej.

Konsekvenserne af mistede opsparingsmidler kender vi allerede, så jeg håber, at kommissæren vil gøre, hvad han kan for at sikre yderligere beskyttelse af særlige midlertidigt forhøjede saldoer, som vi ligeledes har bedt ham aflægge rapport om inden udgangen af næste år.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Hr. formand! Selv om det var nødvendigt at genskabe tilliden, ved vi, at den politiske beslutning, som finansministrene traf om at forhøje indskudsgarantiniveauet, har resulteret i en række tekniske vanskeligheder og konsekvenser.

Forhøjelsen af garantien til 50 000 EUR og senere til 100 000 EUR skal føre til en fornyet undersøgelse af funktionsevnen og gennemførligheden af de systemer, der er indført i medlemsstaterne. Derfor må jeg rose ordføreren, hr. Ehler, som gik til arbejdet med et åbent sind. For mit eget vedkommende vil jeg støtte det kompromis, som ordføreren har opnået i trilogien med Rådet. Jeg vil dog gerne komme med tre bemærkninger:

Den første vedrører udbetalingsfristen. De 20 dage, der går, før et indskud tilbagebetales, kan virke som for lang tid for nogle mennesker, men jeg vil gerne bede dem tænke på alt det, der skal gøres, før en sådan tilbagebetaling kan finde sted. Medmindre der er tale om ond tro, må de forstå, at ganske få dage til indsamling og verificering af oplysninger og gennemførelse af udbetalingen simpelthen er urealistisk. 20 dage er allerede en meget snæver tidsfrist.

Jeg ved desværre, hvad jeg taler om, fordi Luxembourg havde det kedelige privilegium at skulle gøre brug af indskudsgarantiordningen i forbindelse med Kaupthing Bank. Vi kan lære visse ting af dette, som vi skal være opmærksomme på, især hvis vi ønsker at gøre fremskridt på sparernes vegne. Det er afgørende, at vi skelner mellem konkurser og betalingsstandsninger, for så vidt angår kreditinstitutter. Ved en betalingsstandsning kan man forestille sig, at banken bliver opkøbt. Hvis banken imidlertid tilbagebetaler kundernes indskud hurtigt, er dette scenario utænkeligt. Følgelig skal denne skelnen afspejles i direktivet.

Det andet er, at de fleste medlemsstaters indskudsgarantiordninger skal ombearbejdes som følge af nye krav. Vi skal derfor give medlemsstaterne tid til at handle. Efter min mening er de foreslåede frister rimelige. Jeg vil dog gerne gøre kommissæren opmærksom på, at der er et stort spring mellem de 20 dage, som vi har foreslået, og de syv uger, som han taler om.

Til slut vil jeg gerne bemærke, at selv om det er vigtigt at genskabe tilliden blandt sparerne, ville det være en fatal fejl at gennemføre løsninger, der ikke er levedygtige. Derfor har jeg bedt om en lempelse af kravene. Overdrevne krav vil ganske enkelt forværre situationen. Det var alt, hvad jeg havde at sige, men det var vigtigt at gennemgå disse spørgsmål og ikke tale så hurtigt, at tolkene ikke kunne følge med.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Finanskrisen har sat virkningen af indskudsgarantiordningerne i EU på prøve. De deraf følgende spændinger har vist, at ordningernes utilstrækkelige dækning og funktionsevne har rystet indskydernes tillid, og at de unilaterale foranstaltninger, som visse medlemsstater har truffet for at løse situationen, har en væsentlig grænseoverskridende indvirkning og destabiliserende konsekvenser. Dette har øget behovet for en fælles indsats for at rette op på de fejl, der er konstateret, og udføre en grundig gennemgang af retsgrundlaget.

Den tekst, som forhandlingen vedrørte, afspejler det fremragende stykke arbejde, der er gjort af hr. Ehler, som skabte tilstrækkelig enighed i Økonomi- og Valutaudvalget. Vedtagelsen ved førstebehandlingen vil give grønt lys til en reform, der tager fat på to presserende spørgsmål, nemlig en forhøjelse af dækningen og en reduktion af udbetalingsfristerne. Den danner også grundlaget for en harmonisering af bankernes indskudsgarantier i hele det indre marked i Europa.

Jeg glæder mig over forslaget om at hæve det garanterede dækningsniveau for indskud, i første omgang til minimum 50 000 EUR, og overveje en harmonisering på EUR 100 000 inden udgangen af 2010, afhængigt af den konsekvensanalyse, der skal foretages af Kommissionen, under hensyntagen til forbrugerbeskyttelse, finansiel stabilitet og konkurrence.

De beføjelser, som Kommissionen i overensstemmelse med forskriftsproceduren med kontrol har fået til at justere beløbet i takt med inflationen, er også på sin plads.

En reduktion af udbetalingsfristen fra de nuværende tre måneder til 20 arbejdsdage efter den administrative eller retslige afgørelse og vurdering af en mulig reduktion til 10 arbejdsdage er en mærkbar forbedring, og det samme er indførelsen af nødudbetalinger og kravet om at informere indskyderne om den gældende garantiordning.

Jeg støtter fuldt ud kravet til Kommissionen om at udarbejde en grundig rapport inden udgangen af 2009, der behandler vigtige aspekter såsom harmonisering af finansieringsmekanismerne for garantiordningerne, retfærdiggørelse af fuld dækning i særlige tilfælde, omkostninger og fordele ved en EU-garantiordning og forbindelserne mellem indskudsgarantiordninger og andre alternative ordninger.

Mariela Velichkova Baeva (ALDE). – (BG) Hr. formand! Målet med de vigtigste ændringer af indskudsgarantiordningen og det garanterede dækningsniveau og udbetalingsfristen er at sikre højere garantiniveauer med henblik på at beskytte små investorers opsparinger og opretholde tilliden til det finansielle system.

For øjeblikket er det vanskeligt at vurdere de finanspolitiske omkostninger, der er forbundet med den aktuelle finansielle uro og tilpasningsforanstaltningerne. En potentiel lav vækst i real-BNP i et par år kan i fremtiden vise sig at blive en yderligere destabiliserende faktor for den finanspolitiske bæredygtighed.

I det nuværende økonomiske klima kan det anbefales at gennemføre en øjeblikkelig analyse af de finansielle mekanismer, der anvendes af medlemsstaterne, for at vurdere virkningen af det indgreb, der er foretaget. Det siger sig selv, at indskudsgarantiordningerne er en effektiv forebyggende foranstaltning, men deres virkning er begrænset til det lokalmiljø, hvori de er indført. For at kunne imødegå lignende problemer, når investorer skal vælge mellem de forskellige beskyttelsesniveauer, er der behov for koordination på fællesskabsplan.

Paolo Bartolozzi (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Den nylige finanskrisen, som den internationale bankverden i høj grad har været involveret i, har skabt grobund for mange bekymringer hos sparere om fremtiden og den usikkerhed, der er forbundet med deres indskud.

Som et forsøg på at rette op på markedernes volatilitet og udsving samt risikoen for, at banker med åbenlyse eller skjulte likviditetsproblemer ikke kan foretage de nødvendige udbetalinger, har Parlamentet i samarbejde med Rådet udarbejdet et forslag til direktiv, som har til formål at ændre indskudsgarantiordningerne med hensyn til dækningsniveau og udbetalingsfrist. Med henblik på at genskabe den generelle tillid, sikre, at den finansielle sektor fungerer korrekt, og sikre bedre beskyttelse af enkeltpersoners og deres familiers opsparinger opfordrede Det Europæiske Råd den 7. oktober Kommissionen til at forelægge et hasteforslag til fremme af konvergens inden for indskudsgarantiordninger i EU.

Med den foranstaltning, der i dag skal vedtages af Parlamentet, forhøjes minimumsdækningsniveauet for private sparere til mindst 50 000 EUR i erkendelse af, at mange medlemsstater nu påtænker at hæve minimumsdækningen til mindst 100 000 EUR. Dette direktiv indeholder også en nedsættelse af udbetalingsfristen, der i øjeblikket er sat til tre måneder og kan forlænges til ni måneder, til maksimalt ganske få uger.

I en globaliseret økonomi og især i Europa, hvor vi er vidne til en sand knopskydning af banker og filialer, er det afgørende for medlemsstaterne at have et effektivt grænseoverskridende samarbejde mellem banken i oprindelseslandet og banken i værtslandet. Et sådant samarbejde skal sikre garantier og hurtige udbetalinger i tilfælde af en banks insolvens eller konkurs.

Til slut mener jeg, at eftersom revisionen af Kommissionens direktiv begrænser dækningen til fysiske personer, ville det være passende at udvide denne til også at omfatte små og mellemstore virksomheder. Disse er aktivt involveret i produktionsprocesserne i EU's økonomi og repræsenterer uerstattelige menneskelige og sociale aktiver. SMV'erne bør ydes retlig beskyttelse, som ikke kun beskytter dem mod risikoen for den usikkerhed, der følger i kølvandet på bankkrak, men som også sætter dem i stand til at drive virksomhed på grundlag af større konkurrenceevne og større økonomisk, finansiel og jobmæssig stabilitet.

Ján Hudacký (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Den aktuelle finanskrisen betyder, at vi relativt hurtigt skal træffe foranstaltninger, som eliminerer krisens indvirkning på både borgerne og økonomien i EU.

Betænkningen fra min kollega hr. Ehler behandler spørgsmålet om indskudsgarantier på en meget afbalanceret måde, for så vidt angår dækningsbeløb og udbetalingsfrister. Til trods for Kommissionens nuværende indsats bliver jeg i denne forbindelse nødt til at nævne Kommissionens manglende fleksibilitet i en tid med tiltagende krise med hensyn til at forhindre de enkelte medlemsstater i at træffe ukoordinerede beslutninger om beskyttelse af bankkunders indskud.

Denne mangel på koordination er – heldigvis kun i begrænset omfang – kulmineret med, at kunder på kaotisk vis har hævet deres indskud og overført dem til banker i medlemsstater, der yder større beskyttelse af opsparinger. Med hensyn til behovet for at genskabe folks tillid til de finansielle institutioner skal vi træffe foranstaltninger, der er så fleksible som muligt, men som samtidig er baseret på realistiske forudsætninger.

Jeg er enig med ordføreren i, at i tilfælde, hvor kunderne ikke har adgang til deres indskud, er forslaget om en udbetalingsfrist på tre dage urealistisk, eftersom indskudsgarantiordningen sikkert ville komme til kort alene på grund af det store antal udbetalinger. Ordningen med ekstraordinære udbetalinger af en begrænset størrelse inden for tre dage virker derfor fornuftig i tilfælde, hvor kontinuiteten i bankens ydelser ikke kan garanteres.

Det glæder mig, at minimumsniveauet for indskudsgarantier hæves til 100 000 EUR inden udgangen af 2009, hvilket helt klart vil øge indskydernes tillid til de finansielle institutioner. Med hensyn til vores første erfaringer med finanskrisen mener jeg, at små og mellemstore virksomheder, som i øvrigt ofte er ude af stand til at opnå de nødvendige lån i krisetider, også skal omfattes af indskudsgarantidirektivet, således at de i det mindste på ét område får mulighed for at imødegå krisen.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Der er blevet vendt op og ned på den globale økonomi i de seneste måneder. Vi står nu tilbage med rystende fremtidsudsigter med insolvens, konkurser, nationaliseringer, en massiv nedgang i velstanden og faldende aktiemarkeder. Kerneinstitutionerne i vores finansielle infrastruktur er blevet rystet i deres grundvold. Vores banker er tvunget i knæ og står nu over for de nationale regeringer med tiggerskålen i hånden.

De nationale regeringer kan ikke vende det blinde øje til på grund af bankernes strategiske rolle i realøkonomien. Det er chokerende og skræmmende at se, at én irsk bank f.eks. har tabt 97 % af sin værdi alene inden for de seneste måneder.

Indskudsgarantiordningerne har derfor været af afgørende betydning for beskyttelsen af investorerne mod det værste i den finanskrisen, der i øjeblikket angriber verdensøkonomien. Beløbet på 100 000 EUR er både psykologisk og økonomisk vigtigt, da det forsikrer investorerne om, at deres livsopsparing ikke er truet.

Jeg vil gerne lykønske ordføreren, hr. Ehler, med hans arbejde, og jeg glæder mig især over udvidelsen af anvendelsesområdet til også at inkludere garantier for SMV'er. SMV'erne er vores primære håb, og de bør prioriteres højt i vores bestræbelser på at se lyset for enden af tunnelen og hurtigt komme på fode igen efter den aktuelle recession.

Jeg vil også gerne gentage opfordringen til at gennemføre en mere koordineret indsats i fremtiden. Den irske regering handlede på egen hånd, da den stillede garanti for de irske banker. I fremtiden skal vi have et officielt instrument, der sikrer bedre koordination medlemsstaterne imellem.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige mere generelt, at vi ikke må glemme den enorme betydning af vores tætte økonomiske integration her i EU og især i euroområdet, som har beskyttet os mod finanskrisens stormvinde. Dette gælder især for de mindre medlemsstater såsom Island. Vi behøver blot at skele til vores islandske naboer mod nord for at se, hvor megen ravage det kan skabe at stå alene. Landets valuta er kollapsede, og økonomien ligger i ruiner. Og der er ingen garanti for, at dette ikke ville være sket, hvis Irland og andre små medlemsstater ikke havde været med i euroområdet.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. ordfører, hr. kommissær! Jeg vil gerne sige til ordføreren, at jeg er taknemmelig for hans ekspertise, hans blik for detaljen, der sikrer, at der ikke opstår uønskede problemer, og hans parlamentariske tilgang til forhandlingen.

Dette spørgsmål vedrører alle. Alle sparere bliver bekymrede for deres penge, når deres bank kommer i vanskeligheder. Alle sparere ønsker at vide, hvor stor sikkerhed der er for deres penge. Alle sparere ønsker at vide, hvornår de kan få deres penge tilbage, og hvor mange. Derfor glæder jeg mig over det hævdede dækningsbeløb og afventer konsekvensvurderingen, således at vi kan beslutte, om de 100 000 EUR er et harmoniseret beløb eller et minimumsbeløb. Jeg glæder mig over nedsættelsen af udbetalingsfristerne, og jeg vil gerne takke alle de kolleger, som ønsker at overføre disse bestemmelser på SMV'erne. Endvidere vil jeg gerne bede kommissæren svare på, om og i så fald hvordan dette er muligt.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (EN) Hr. formand! Nogle mennesker ynder at sige, at EU undertiden er ineffektivt, men dette dokument er et godt eksempel på, hvordan vi, når det er nødvendigt, kan handle meget hurtigt i lyset af den korte tidsramme, hvor vi nåede til enighed.

Jeg ønsker blot at sige, at denne aftale sender et meget vigtigt signal til EU-borgerne om, at vi er i stand til at opfylde deres behov. Et andet vigtigt punkt er, at selv om vi er meget forskellige, så er vi stadig i stand til at nå til enighed om store spørgsmål, f.eks. indskudsgarantiernes størrelse, udbetalingsfristen og andre emner, der er vigtige for den almindelige borger. Dette kompromis er muligvis ikke perfekt, men det er ikke desto mindre et godt bevis på, at vi er i stand til at handle i fællesskab.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot gentage, at selv om resultaterne ikke er helt tilfredsstillende set ud fra Kommissionens synspunkt, så ønsker vi ikke at forsinke dette kompromis, der indeholder visse forbedringer for sparere, eller at sætte det over styr. Vi skal arbejde videre med forbedringen af indskudsgarantiordningerne.

Naturligvis vil jeg opfylde de rapporteringsforpligtelser, der er fastlagt i direktivet, inden udgangen af 2009. I disse rapporter vil de spørgsmål, der er blevet skitseret af medlemmerne her i aften, blive behandlet. Når vi skal drøfte resultaterne af det videre arbejde og de forslag, der måtte blive fremlagt i forlængelse af dette, er det mit oprigtige håb, at resultatet vil være mere ambitiøst. Det vigtigste for os er at opretholde de europæiske indskyderes tillid i det lange løb.

Christian Ehler, ordfører. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Ødelæg ikke det kompromis, som vi er nået frem til på så kort tid, og som ikke var andet end en erklæring fra Kommissionen, som Parlamentet førte ud i livet ved at finde et kompromis med Rådet, ved at hænge Dem i fortolkningsmæssige detaljer over for omverdenen. Sig det dog til omverdenen, som det er, nemlig en meget hurtig reaktion fra de tre institutioner, en vidtrækkende forhandling hen imod en harmonisering af de nødvendige elementer, herunder de påkrævede undersøgelser, som har en meget positiv og direkte virkning på borgerne, nemlig at vi forventer en næsten

fuld dækning af 90 % af indskudsgarantierne samt kortere udbetalingsfrister. Vi har naturligvis også overvejet nødudbetalinger.

Jeg vil gerne gentage, at kompromiset ikke kun betyder, at de tre institutioner eller en af de tre, nemlig Kommissionen, erklærer, at nu har vi nået et kompromis, og nu starter ordkløveriet. Vi sender også et fælles signal. Det er derfor, vi er involveret i denne hurtige procedure. Det ville have været politisk forsømmelighed at starte et intellektuelt ordkløveri i fuld offentlighed. Vi må sende dette positive signal, som vi er nået frem til sammen med Kommissionen, til omverdenen. Ellers ville vi, i lyset af den aktuelle finanskrisen, opnå præcis det modsatte af det, der gjorde Deres erklæring stærk, men som vi førte ud i livet.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den aktuelle økonomiske krise kræver ekstraordinære foranstaltninger på et tidspunkt, hvor et stigende antal europæere står over for arbejdsløshed og økonomisk recession. En hævelse af loftet for bankindskudsgarantier for den almindelige borger er en kærkommen foranstaltning, som vil sikre, at tilliden til banksystemet bevares. Et indledende loft på 50 000 EUR, der senere hæves til 100 000 EUR, er mere end tilstrækkeligt for de medlemsstater, hvis banksystemer ikke har nogen lang tradition, som det f.eks. er tilfældet i Rumænien og andre tidligere kommuniststater. På nuværende tidspunkt er det vigtigt, at den enkelte medlemsstat vedtager denne foranstaltning, da der ellers er risiko for at skabe panik i befolkningen. Rumænien er ikke en af de medlemsstater, hvor der er et stort antal indskud over 50 000 EUR. Men rent psykologisk kan en hævelse af beløbet kun have en positiv virkning, da befolkningens indskud er faldet i forhold til september. Alene i Bukarest er indskuddene faldet med 6 %. Det betyder, at rumænerne har hævet ca. 600 mio. EUR i løbet af kun et par uger, hvilket er uden sidestykke i de senere år.

På den anden side vil jeg som parlamentsmedlem gerne henlede opmærksomheden på det faktum, at denne foranstaltning skal suppleres af en gennemgang af politikkerne vedrørende kreditydelse og risikoniveau.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Siden 1994 har EU-forordninger sikret, at der er en indskudsgarantiordning i alle medlemsstater, i tilfælde af at en bank går konkurs, og minimumsbeløbet for garanterede opsparinger er fastsat til 20 000 EUR. Desværre ligger den gennemsnitlige opsparing på 30 000 EUR pr. EU-indbygger, hvilket viser, at der er et generelt behov for at øge minimumsbeløbet for garanterede opsparinger.

Rådets afgørelse af 7. oktober 2008, hvori medlemsstaterne som følge af den globale finanskrisen besluttede at yde nødhjælp for at garantere privatpersoners opsparinger på mindst 50 000 EUR i ét år, er en glædelig udvikling. Kommissionens aktuelle initiativ vil gøre det lettere at inkorporere dette i EU-lovgivningen, hvilket vil bidrage til en fastholdelse af de europæiske indskyderes tillid til de finansielle markeder i Europa.

På baggrund af Kommissionens anbefalinger har man i 2009 planlagt at hæve minimumsbeløbet for garanterede opsparinger til helt op til 100 000 EUR, hvilket er en glædelig udvikling for indskyderne.

Ikke desto mindre skal Kommissionen helt klart også tage hensyn til medlemsstaternes faktiske muligheder, for så vidt angår hævelse af niveauet for garanterede indskud, for at undgå situationer, hvor en sådan hævelse bliver et kapløb mellem medlemsstaterne, hvilket kan resultere i, at de fattige medlemsstater kommer i en situation, hvor de mangler midler til at opretholde garantien, og de samme intetanende indskydere bliver dem, der kommer til at lide under denne situation.

Eftersom de finansielle markeder i EU er meget tæt forbundne, støtter jeg ordføreren og opfordrer Kommissionen og Rådet til at øge det nødvendige grænseoverskridende samarbejde og planlægge mere specifikke tiltag, som kan bidrage til at sikre et bedre samarbejde mellem medlemsstaterne i en potentiel krisesituation.

22. Dagsorden for næste møde: se protokollen

23. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 11.25)